Să iubești din nou

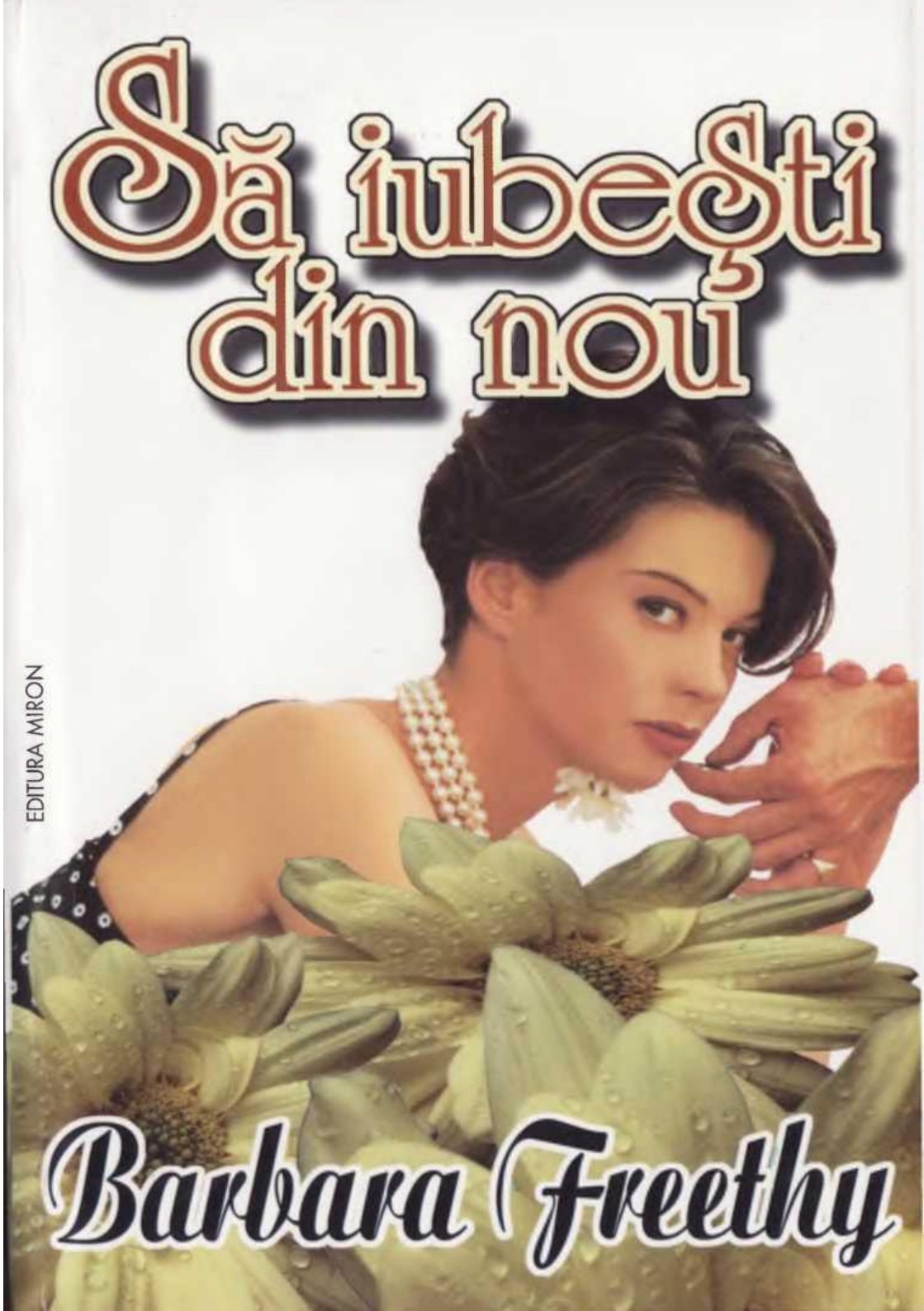

Barbara Freethy

EDITURA MIRON

RYAN'S RETURN
by Barbara Freethy
© Copyright for romanian language
by MIRON

**Toate drepturile rezervate
Editurii MIRON.**

Nicio parte a acestei cărţi nu poate fi reprodusă sau transmisă sub nicio formă şi prin niciun fel de mijloc – electronic sau mecanic - inclusiv prin fotocopiere, înregistrare magnetică sau prin alt sistem de stocare şi redare a informaţiei, fără permisiunea scrisă a Editorului.

Barbara Freethy

Să iubeşti din nou

Traducere de Anca Nistor

Editura
MIRON

Tehnoredactor: MONICA TOADER
Corectori: GEORGETA TOMA
SANDA VIDRIGHIN

ISBN 973-95061-8-0

Capitolul 1

Patul lui era pe trotuar!

Ryan Hunter trânti uşa taxiului, îi aruncă o bancnotă de douăzeci de dolari şoferului şi traversă în fugă intersecţia aglomerată din Los Angeles, ocolind maşini şi claxonat de toţi. Când ajunse pe trotuar, doi bărbaţi tocmai ieşeau din clădirea unde se afla apartamentul lui cărând o bibliotecă.

— Ce naiba se petrece aici? întrebă el lăsând să-i cadă geanta de voiaj, dar având mai multă grijă cu saxofonul şi cu geanta aparatului de fotografiat.

Cei doi lăsară jos biblioteca şi cel mai tânăr dintre ei, care purta salopetă albă cu numele „Craig" brodat pe buzunar, zâmbi.

— Ah, bună ziua, domnule Hunter. Iubita dumitale se mută. A treia consecutiv, nu?

— Da? Cine stă să le numere? mormăi el.

Celălalt, mai în vârstă, Walt, scoase o chitanţă din buzunar.

— Cred că eşti cel mai bun client al nostru, domnule Hunter. Trecem totul în contul dumitale?

Walt şi Craig râseră, după care ridicară iarăşi biblioteca şi o urcară în camion.

Ryan se uită la mobila care se afla împrăştiată pe trotuar şi pe treptele care duceau spre clădire şi oftă obosit. Îşi petrecuse ultimele treizeci şi şase de ore în trei avioane diferite, trecând prin trei zone orare diferite. Nu voia decât să doarmă – în propriul său pat. Numai că propriul său pat se afla acum într-un camion, urmând să fie mutat în altă parte.

Apoi, cei doi inşi încărcară fotoliul, cel perfect pentru a sta întins şi cu o bere în mână. În spatele fotoliului se afla televizorul cu ecran mare.

— Nu şi televizorul, gemu Ryan atingând drăgăstos aparatul când cei doi trecură pe lângă el.

Craig râse.

— Nu ţi-au mai rămas prea multe sus, domnule Hunter, doar canapeaua cea veche cu arcurile ieşite în afară, vreo două cutii şi un ventilator. Poate că, în loc să-ţi iei altă femeie, ar trebui să-ţi cumperi nişte mobilă.

— Mulţumesc pentru sfat, Mack.

— Numele meu e Craig şi pentru puţin.

Ryan urcă treptele şi o întâlni pe Melanie chiar imediat cum intră. Purta costumul ei obişnuit de gimnastică aerobică, o pereche de pantaloni scurţi din Lycra de un roz-aprins, un tricou scurt până la buric şi pantofi de tenis. Îşi strânsese părul blond într-o coadă la spate. Era femeia

perfectă din sudul Californiei, bronzată şi într-o formă fizică excelentă – corp grozav, amantă grozavă şi mobilă grozavă. Uneori, viaţa era mizerabilă.

Melanie se opri brusc, având pe chip o expresie de consternare.

— Of, credeam c-o să plec înainte să te-ntorci, zise ea.

— Unde pleci?

— Te părăsesc, Ryan.

— Asta e clar. Fără să-ţi iei la revedere, fără să-mi oferi o explicaţie.

— Ryan, scumpule, ai fost plecat şapte săptămâni.

— Am lucrat.

— Tu întotdeauna lucrezi.

— Ai văzut fotografiile pe care le-am făcut în Israel?

— Da, au apărut pe coperta revistei „Time". Foarte impresionant. Scuză-mă, dar trebuie să plec.

— Melanie, aşteaptă.

Ea, însă, scutură din cap.

— Ryan, locuim împreună de trei luni, dar tu ai petrecut doar zece nopţi în apartamentul ăsta cu mine.

— Trebuie să fi fost mai mult, spuse el sincer surprins de cifră.

— Nu. Eu ştiu mai bine. Am avut destul timp ca să număr, zise Melanie oftând nostalgic. Eşti un tip nemaipomenit când eşti în preajmă, dar nu mă iubeşti.

— Nu?

— Şapte săptămâni, Ryan, spuse ea împungându-i pieptul cu degetul. Niciun telefon, nicio scrisoare, nici măcar o

ilustrată.

Melanie avea dreptate. Era o femeie simpatică şi amuzantă, dar nu o iubea. Nu iubea pe nimeni. Era un sentiment pe care nu îl voia în viaţa lui. Dragostea era prea complicată, prea încurcată.

Îi atinse obrazul lui Melanie, fiind sincer trist din cauza plecării ei.

— Îmi pare rău. Sper că nu ţi-am făcut rău.

— O să supravieţuiesc, zise ea zâmbind cu regret. Aş fi vrut să ştiu doar de ce sau spre ce anume fugi.

Se înălţă pe vârfuri şi îl sărută pe buze.

— Indiferent ce ar fi, sper să găseşti într-o bună zi.

Ryan o privi cum coboară treptele. Încărcătorii închiseră camionul şi, după câteva minute, o mare parte din viaţa lui dispărea – din nou.

Îşi luă gentile şi saxofonul de pe trotuar şi urcă încet scările.

Uşa era pe jumătate deschisă. Intră şi privi tot acel spaţiu gol. Vechea lui canapea se afla de-a lungul unui perete lângă lampadarul cu abajur îngălbenit şi strâmb. Cutia de lemn cu vechea colecţie de discuri cu muzică de jazz interpretată de Duke Ellington şi Louis Armstrong, şi, de asemenea, cu muzică rock'n roll cântată de Bruce Springsteen, Mick Jagger şi Grateful Dead, se răsturnă pe covorul bej.

O măsuţă se afla într-un colţ al living-room-ului şi pe ea se aflau teancuri de scrisori. Ryan se duse şi răsfiră plicurile pentru a vedea despre ce era vorba – facturi pentru lumină, telefon, scrisori prin care se făcea reclamă anumitor obiecte

şi vreo două cecuri pentru ultimele două contracte.

Privirea îi rămase aţintită asupra unui plic mare şi alb. Adresa expeditorului îi atrase atenţia. Timp de doisprezece ani aşteptase o scrisoare cu ştampila aceea. Era tulburător să primească una acum.

Îi tremură mâna când luă plicul. Îşi spuse să nu fie prost, să-l arunce. Dar nu putea. Desfăcându-l cu un deget, scoase invitaţia.

„Serenity Springs vă invită să luaţi parte la celebrarea Centenarului în perioada 20-23 februarie, care va dura trei zile şi va cuprinde petreceri, jocuri şi întreceri meşteşugăreşti pentru sărbătorirea celor o sută de ani de existenţă a sa. În concordanţă cu această temă, joi seară se va organiza o cină festivă în onoarea lui Ryan Hunter, cetăţean al oraşului Serenity Springs, fotoreporter de mare renume."

Ce naiba!

Ryan luă scrisoarea care însoţea invitaţia. Doamna Kara Delaney, preşedintă a Camerei de Comerţ a oraşului Serenity Springs, dorea ca el să fie oaspete de onoare la cina lor festivă. Datorită faptului că era un fotoreporter de renume mondial, Serenity Springs îl considera erou local şi spera ca el să poată participa la festivitate.

Dumnezeule! Tatăl lui trebuia să fie tare furios. Sau mort.

Ryan nu îşi putea închipui că Jonas Hunter permisese oraşului, „oraşului lui Jonas", să-l trateze pe fiul său mai mic ca pe un cetăţean de onoare. Şi, probabil, fratele său Andrew nu mai putea de invidie.

Ryan clătină din cap şi reciti scrisoarea. În niciun caz nu avea să se întoarcă în Serenity Springs, un orăşel riveran, situat la o sută de mile la nord de San Francisco. Ca fotoreporter de succes putea să-şi aleagă misiunile. Nu era obligat să meargă unde nu voia.

Aruncă invitaţia la coşul de gunoi, după care apăsă pe butonul robotului telefonic şi ascultă mesaj după mesaj. Două reviste doreau sări trimită în misiune, una la New York, cealaltă în Hong Kong. Rufele pe care le dăduse la curăţat erau gata de trei săptămâni. MCI dorea ca el să se mute de la AT&T şi tocmai fusese numit finalist al concursului din „Holiday Travel Sweepstakes". Da, grozav.

Ultimul mesaj era de la Camilla Harper, o femeie pe care o cunoscuse în avion, când venise" de la New York. Voia să îl vadă cât se afla în oraş.

Ryan derula banda înapoi. Nu avea chef să o sune. Se săturase de jocul întâlnirilor, se săturase de femeile care tot intrau în viaţa lui şi ieşeau la fel de repede. Se săturase de zborurile lungi, de lipsa mobilei, de gustări. Şi, mai mult, Ryan se săturase să se tot simtă atât de al naibii de sătul.

Avea o viaţă bună. Avea treizeci şi trei de ani, mulţi bani, mult de lucru şi mult păr. Zâmbi şi îşi trecu degetele prin părul des de un şaten-închis. Poate avea şi câteva fire albe, dar, cel puţin, nu se întorcea în Serenity Springs ca un individ anonim cu chelie şi burtă care nu realizase nimic. Nu că ar fi avut de gând să se întoarcă.

Se duse la bucătărie şi deschise frigiderul. Melanie luase totul şi de acolo. Singurele lucruri rămase erau un borcan cu

murături, o cutie de lapte şi o sticlă, de „Gatorade”.

Ryan închise uşa frigiderului şi se întoarse în living-room. Se aşeză pe canapea, strâmbându-se când un arc îl ciupi de picior. Voia să se relaxeze, să se bucure de linişte. Numai că nu era linişte. Cei doi de alături vizionau emisiunea „Roata Norocului” cu sonorul la maximum. Vecina de deasupra făcea gimnastică aerobică, bătând în tavan în acelaşi ritm cu bătăile din capul lui. Şi undeva, în Oraşul îngerilor, o sirenă se auzea şuierând în noapte.

Toată viaţa lui de adult se ţinuse după ambulanţe, urmărind fiecare eveniment demn de a fi transformat într-o ştire importantă cu Nikon-ul lui de încredere, gata să înregistreze pe film cel mai dureros sau mai fericit moment din viaţa cuiva. Văzuse taurii gonind pe străzile Pamplonei, prinsese ultimul tur la Indy 500 şi privise calul învingător trecând linia de sosire la Kentucky Derby.

Dar întotdeauna fusese spectator, nu participant, călătorind prin lume, încercând să-şi găsească locul.

De fapt, el nici nu avea un loc, doar un apartament care era puţin mai mult decât un punct de popas, uneori mobilat de femeia care se afla în momentul respectiv în viaţa lui – alteori, nu. Melanie credea că fuge. Poate că avea dreptate. Întotdeauna simţise nevoia să fie în mişcare – exact ca mama lui.

Aruncă o privire spre coşul de gunoi. Cum ar fi putut să se ducă acasă? Tatăl lui îi spusese să plece şi să nu se mai întoarcă niciodată. Ultimele cuvinte pe care Ryan le auzise din gura fratelui său fuseseră „Călătorie sprâncenată”.

Atâtea vorbe rostite la furie. Atâtea amintiri neplăcute. Totuşi, singura lui familie era în Serenity Springs. Îşi răsuci capul pe umeri, simţindu-se tensionat.

Nu mai era un tip care trăia într-un orăşel. Îi plăcea oraşul ăsta mare cu traficul său, cu supermagazinele şi complexele în care se aflau câte douăsprezece săli de cinema. Îi plăcea să meargă pe o stradă plină de necunoscuţi.

Ce conta dacă, din când în când, se simţea singur? Fusese alegerea lui.

Oftând, scoase saxofonul din cutie şi începu să sufle în el cu pasiune, frustrare şi neliniște. Nu avea nevoie de partitură şi nici de un cântec chiar, deoarece cânta după ureche, după atingere, după emoţii, cunoscând notele instinctiv. Muzica umplea spaţiile goale din sufletul lui, ajutându-l să-şi exprime sentimente care n-ar fi putut fi explicate în cuvinte.

Când plecase din Serenity Springs cu doisprezece ani în urmă, nu luase cu el decât vreo două perechi de blugi, aparatul de fotografiat şi saxofonul, pe care i-l dăruise bunicul lui mamei sale şi aceasta lui. În momentul acela, nu avusese nevoie de mai mult. Acum – acum nu mai era chiar atât de sigur.

Puse instrumentul pe podea şi se uită în jur, la apartamentul gol. Poate că venise momentul să se întoarcă, măcar pentru a se convinge că făcuse bine plecând. Doar vreo două zile, îşi spuse el. Până acolo şi înapoi. Nu era mare greutate.

Se ridică şi luă invitaţia din coşul de gunoi. Privirea i se

opri asupra semnăturii, Kara Delaney. Se întrebă cine era şi cum de avea curajul să îl cheme într-un loc unde atâţia oameni îl urau.

Puse mâna pe telefon, fiind deodată curios să afle răspunsul.

Kara Delaney se chinuia să atingă clapele adecvate ale pianului, întinzând degetele aşa cum fusese învăţată şi căutând cu disperare ritmul care îi tot scăpa. Ultimele două clape se lăsară în acelaşi timp şi, drept urmare, un sunet strident, umplu încăperea, după care se făcu linişte. Kara se uită la clape, temându-se să se întoarcă, deoarece era sigură că nu voia să vadă faţa profesorului ei, Hans Grubner.

Hans avea în jur de şaptezeci şi doi, şaptezeci şi trei de ani şi fusese pianist de concert. Fiind de origine din Germania, se căsătorise cu o frumoasă americancă şi, timp de patruzeci de ani, călătorise prin Europa. În urma unui accident de maşină, Hans se retrăsese împreună cu soţia sa, Gillian, la Serenity Springs, oraşul unde Gillian se născuse şi crescuse. De zece ani, Hans îi învăţase aproape pe toţi copiii din oraş să cânte la pian, tot sperând că, într-o bună zi, avea să găsească unul care să cânte muzica pe care dorea atât de mult s-o audă.

Din păcate, acea persoană nu părea să fie ea. Kara întoarse capul încet spre profesorul ei.

Hans părea întunecat la faţă. Deschise gura să spună ceva, dar o închise la loc. Îşi agită braţele. În cele din urmă ieşiră şi cuvintele:

— Mă omori, doamnă Delaney. Chinuieşti pianul. Degetele

dumitale sunt ca nişte elefanţi neîndemânatici. Păsările din pădure îşi astupă urechile când cânţi dumneata.

— Credeam că a fost puţin mai bine, spuse Kara cu un zâmbet plin de speranţă.

Hans ridică mâinile frustrat.

— Până şi copiii de trei ani cântă mai bine ca dumneata. Te rog, trebuie să renunţi. Pur şi simplu, nu eşti… cum se zice… nu eşti bună.

Kara deveni rigidă când auzi cuvintele acelea. Era ceva prea familiar.

— O să exersez mai mult.

— N-o să rezolvi nimic, indiferent cât de mult ai exersa. Nu poţi s-o faci.

— Ba pot s-o fac. O s-o fac. Vreau să cânt la pian pentru oaspeţii mei seara. Mătuşa mea Josephine cânta la pian întotdeauna. Gatehouse e renumită pentru acest lucru.

— Poate că o să cânte mătuşa dumitale.

— Mâinile îi sunt prea chinuite de artrită.

— Atunci, îţi sugerez să cumperi un compact-disc.

Kara se încruntă şi îşi privi degetele lungi şi subţiri.

Ar fi trebuit să poată stăpâni un instrument atât de simplu cum era pianul.

— Nu renunţ, spuse ea. Am renunţat de prea multe ori în viaţă. Nu mai vreau să renunţ.

Hans oftă şi îşi puse pălăria.

— Eu nu mai pot să te învăţ nimic. Mă doare când te aud cântând.

— O să vă plătesc dublu.

— Nu e vorba de bani.

— Vă rog, insistă Kara privindu-l în ochi şi implorându-l să înţeleagă. Vreau să fac asta. Trebuie s-o fac.

— De ce? Mai sunt şi alte instrumente în afară de pian. Poate că flautul ar fi mai bun.

— Nu, eu vreau să cânt la pian, spuse ea plimbându-şi degetele peste clape. Cele mai plăcute amintiri sunt legate de mătuşa mea care cânta la pianul ăsta în fiecare seară înainte de culcare. Mama şi tata stăteau pe canapeaua pentru două persoane. Eu, pe podea, la picioarele lor. Tot ce-a fost bun în viaţa mea s-a-ntâmplat chiar aici, cu pianul ăsta. Vreau să simt din nou această bucurie. Vreau s-o reînvii pentru fiica mea, pentru invitaţii mei.

Hans îşi aminti de propria lui durere.

— Unele lucruri nu pot fi recapturate, indiferent cât de mult ne-am dori.

— Nu pot să renunţ acum. Sunt atât de aproape.

Hans îi aruncă o privire plină de compătimire.

— E greu să-i spui „nu" unei persoane care are atâta pasiune, oricât de greşit ar fi. Îţi mai dau o lună. Acum, însă, trebuie să plec.

Kara îl conduse până la uşă.

— Salutaţi-o pe doamna Grubner din partea mea, zise ea. Abia aştept s-o aud cântând la aniversarea centenarului. Trebuie să vă înţelegeţi minunat amândoi. Muzica dumneavoastră şi vocea doamnei.

— Un duet perfect de patruzeci şi opt de ani.

— Patruzeci şi opt de ani? Care e secretul?

— Ştrudelul cu mere, spuse el.

— Poftim?

— Lui Gillian nu-i place să gătească, dar mie-mi place ştrudelul cu mere.

— Nu înţeleg.

— Într-o zi o să-nţelegi, spuse el ridicându-şi pălăria puţin. La revedere, doamnă Delaney.

— La revedere, zise Kara rezemându-se de uşă şi privind în urma lui Hans, care cobora treptele din faţă ale vechii case victoriene, străbătând apoi poteca pietruită care se întindea pe lângă peluză şi grădina de legume frumos îngrijită.

Îşi petrecuse ultimele şase luni reamenajând Gatehouse şi refăcând grădinile, investind fiecare cent din mica moştenire pe care o primise de la mama ei. Acum era gata să transforme Gatehouse într-un han profitabil care îmbina căldura căminului şi intimitatea unei aventuri romantice cu un hotel de cinci stele.

Spera doar că avea să se descurce. Închizând uşa de la intrare, Kara recunoscu în sinea ei că romantismul şi realitatea rareori se împăcau, probabil cu excepţia soţilor Grubner. Patruzeci şi opt de ani de căsnicie. Nici măcar nu putea să-şi închipuie aşa ceva.

Propria ei căsnicie durase zece ani, o viaţă de om, după unele standarde, dar nu şi după ale ei. Voise să trăiască o viaţă de fericire veşnică. Din păcate, soţul ei, Michael, nu cooperase. Se despărţiseră cu un an în urmă şi, la şase luni după aceea, Kara se întorsese în oraşul unde se născuse, decisă să facă un cămin pentru ea şi fiica ei, Angel, departe

de presiunile marilor oraşe, departe de zâmbetele mincinoase ale fostului ei soţ.

Kara străbătu holul, plăcându-i foarte mult cum străluceau duşumelele lustruite, cum miroseau florile proaspăt culese, cum sclipea pendula cea veche care anunţa trecerea timpului cu o precizie nedezminţită. Uitându-se în jur, ştia că putea să conteze pe casa aceea, pe lucrurile de care se înconjurase. Putea fi fericită acolo.

Trecu pe lângă living-room, sufrageria unde serveau micul dejun dimineaţa şi cina seara, salonul unde pregătea cocktail-uri în amurg şi scara frumos sculptată care urca şerpuită spre etajul unu şi doi.

În partea din spate era o bucătărie spaţioasă care avea alături încăperea pentru micul dejun şi o verandă. Bucătăria, cu dulapurile sale din lemn de stejar şi vasele decorative din alamă, era locul unde îşi petrecea cea mai mare parte a timpului, umplând casa cu arome de ghimbir şi scorţişoară.

Tocmai intra în bucătărie când auzi uşa de la intrare deschizându-se şi închizându-se cu zgomot, lucru caracteristic fiicei ei de unsprezece ani. Dar nu Angel fu cea care o strigă.

— Kara?

O voce de bărbat se auzi răsunând în casă.

— Sunt la bucată…

Andrew Hunter deschise uşa bucătăriei înainte ca ea să termine de rostit cuvântul. Andrew era un bărbat înalt, de vreo treizeci şi cinci de ani, şi destul de atrăgător, cu un păr şaten tuns scurt, cu ochi căprui, o faţă proaspăt bărbierită şi

haine călcate perfect.

Era genul de bărbat de la nouă la cinci, care nu stătea un minut în plus în pauza de prânz, nu dădea niciodată un telefon interurban de la o companie şi nu săruta niciodată o femeie fără să-i ceară permisiunea mai întâi. Kara găsea că acea trăsătură era foarte bună, la fel de sigură şi de liniştitoare ca şi casa şi oraşul pe care ajunsese să le adore.

Dar Andrew mai părea să fie şi un bărbat care gândea prea mult şi spunea prea puţin. Kara bănuia că, într-o bună zi, vorbele aveau să-i ţâşnească din gură şuvoi şi emoţiile aveau să se reverse asemeni râului după o ploaie torenţială. Numai că nu se aşteptase ca ea să fie ţinta.

— Nu-mi vine să cred, spuse Andrew. Nu-mi vine să cred că l-ai invitat pe fratele meu la celebrarea centenarului. Ţi-ai pierdut minţile?

Îşi trecu o mână prin păr, frustrat. În ochii săi se citea furia şi incertitudinea. Părea un bărbat care tocmai aflase că un criminal era pus în libertate în orăşelul lui.

Kara făcu un pas în spate şi se sprijini cu mâinile de faianţa maron cu alb de pe suprafaţa dulapului. Se aşteptase ca Andrew să fie supărat, dar nu să vadă o asemenea expresie de trădare în ochii lui.

— Andrew, linişteşte-te, spuse ea. Nu e nimic personal. E vorba numai de afaceri. Cred că Ryan ne poate ajuta.

El o privi uluit.

— Dumnezeule, Kara, nici n-ai idee ce-ai făcut, zise el aşezându-se la masa din lemn de stejar din camera pentru micul dejun şi sprijinindu-şi capul în mâini, fără să mai fie

furios, ci înfrânt.

Ceilalţi membri ai comisiei centenarului o preveniseră pe Kara în legătură cu faptul că Ryan Hunter ar fi putut fi o problemă, dar avantajele invitării lui păreau să întreacă dezavantajele. Cel puţin, până acum.

Ştia că Andrew şi Ryan fuseseră încurcaţi cu aceeaşi femeie cu ani în urmă. Zvonuri în legătură cu vechiul triunghi amoros încă îşi mai făceau loc printre bârfele zilnice referitoare la Loretta şi copilul ei din flori, adevărata culoare de păr a mătuşii Josephine şi cine stricase punciul la balul liceului.

Dar Ryan plecase din oraş cu doisprezece ani în urmă. Trecuse multă vreme de atunci.

După câteva clipe, Kara se aşeză lângă Andrew la masă.

— Gândeşte-te, spuse ea acoperindu-i mâna cu a ei. Ryan e o celebritate. E exact ce ne trebuie ca să vindem biletele pentru cina festivă.

Andrew îşi înălţă capul şi o privi drept în ochi.

— Ryan aduce numai necazuri. Ar fi trebuit să-mi spui, Kara. Credeam că suntem prieteni. Credeam că. Suntem mai mult decât prieteni.

Privirea lui o obliga să răspundă, să recunoască sentimentele despre care nu discutaseră încă. Dar tocmai aceea era problema. Nu discutau despre sentimentele lor, despre ceea ce conta pentru ei. Poate de aceea ea nu se implica într-o relaţie intimă. Voia să fie cu un bărbat care să-i spună totul.

Îşi aminti că Andrew era un om bun. Ca tată al unui copil

cunoştea problemele cu care se confruntase ea crescându-şi fiica singură. În plus, Andrew era mulţumit să trăiască într-un orăşel şi să lucreze la ziar cu tatăl său. Poate că nu era extrem de pasional, dar ea ştia că putea să conteze pe el.

— Suntem mai mult decât prieteni, zise ea încet. Nu ţi-am spus despre Ryan tocmai pentru că ştiam ce-o să zici.

— Dacă ai ştiut ce-o să zic, de ce ai făcut-o?

Pentru că dorinţa ei de a-i reda orăşelului vechea glorie fusese mai puternică decât sentimentele lui Andrew. A salva Serenity Springs devenise sinonim cu a se salva pe ea însăşi. Dacă ar fi făcut din sărbătorirea centenarului un succes, dacă ar fi putut să readucă orăşelul la viaţă, ar fi avut şi mai multe şanse de a avea căminul pe care şi-l dorise întotdeauna.

Kara ridică bărbia, ştiind că, deşi nu îi plăceau discuţiile aprinse, nu mai putea ocoli acel subiect.

— Sunt preşedinta Camerei de Comerţ, Andrew. E sarcina mea să stârnesc interesul faţă de Serenity Springs. Harrison Winslow, omul de afaceri despre care ţi-am pomenit, are intenţia să construiască o staţiune de lux în pădurea din nordul oraşului. Dacă îi arătăm un orăşel plin de farmecul vremurilor de demult şi cu sofisticarea proprie marilor oraşe, va fi complet cucerit. Gândeşte-te ce ar însemna asta pentru noi toţi – despre oraşul nostru s-ar scrie în revistele de turism ca despre un loc perfect pentru cei sătui de punctele arhicunoscute.

— Sunt sigur că asta ar însemna afaceri bune pentru Gatehouse.

— Exact. Şi, dacă n-o să-mi meargă bine cu afacerile, n-o

să pot rămâne aici, Andrew. Nu vezi ce e-n joc? Nu numai eu şi căminul meu suntem în primejdie. Şi ziarul tău are nevoie de „ştiri" ca să se menţină pe linia de plutire.

— Ce legătură au treburile astea cu Ryan?

— Ryan este o „ştire", Andrew. Unii din cetăţenii oraşului au ameninţat să boicoteze festivitatea, temându-se să nu transformăm Serenity Springs într-un al doilea New York City. Dar cred că, dacă Ryan o să vină la petrecere, o să-i intereseze mai mult să-l vadă decât să ne facă probleme.

— Nu va fi nevoie ca ei să facă probleme; o să facă Ryan destule.

— Acesta e un alt motiv, spuse Kara, neplăcându-i faptul că trebuia să pomenească de succesul lui Ryan, dar nu părea să aibă altă soluţie. Ryan e un fotograf foarte bun. Operele lui sunt văzute în toată lumea. Dacă o să facă fotografii la aniversare şi o să le trimită unei reviste naţionale, toţi or să vadă cât de deosebită e această parte a ţării. Pe scurt, sărbătoarea asta şi, să sperăm, prezenţa lui Ryan vor însemna mai multe afaceri pentru toată lumea, pentru magazinul de antichităţi al mătuşii Josephine, pentru frizeria lui Ike, pentru barul Lorettei.

— Progresul ar putea distruge oraşul ăsta.

— Dar ar putea să-l şi ajute. Nu vreau ca toţi copiii noştri să crească şi să plece. Vreau să crească aici şi să rămână, pentru că există posibilităţi.

— Posibilităţi de a distruge ceea ce face ca oraşul ăsta să fie deosebit – micimea lui.

Uneori, Andrew putea fi atât de încăpăţânat.

— Nu cred că progresul te deranjează, ci fratele tău. Ştiu că există anumite resentimente între voi, dar sigur că, după atâta timp…

— Nu ştii absolut nimic despre mine şi fratele meu.

— Atunci, povesteşte-mi.

— Nu.

Kara se rezemă de spătar, surprinsă de acel răspuns categoric.

— Cum vrei să înţeleg, dacă nu-mi vorbeşti?

— Presupun că nu pot. Totuşi, nu e vorba numai despre mine. O mulţime de oameni din oraşul ăsta îl antipatizează pe Ryan. Întotdeauna a spart obiecte, a dat greş, a creat necazuri.

— Poate s-a schimbat.

— Mă-ndoiesc. Cine a mai ştiut despre asta?

— Membrii comisiei Centenarului. Loretta, mătuşa Josephine, Hannah Davies, primarul Hewitt, Will Hodgkins şi eu.

— Probabil că Loretta încă îl mai iubeşte. Mătuşa ta ar face orice spui tu, iar primarul Hewitt e nou în oraş, zise Andrew clătinând din cap. Bătrânei Hannah îi plac fotografiile pe care le face Ryan, are chiar un altar alcătuit din ele la bibliotecă, aşa că n-ar spune nu. Dar nu pricep de ce nu s-a opus Will, doar mi-e prieten.

— Will a fost singurul care s-a opus, deci un vot împotrivă.

Tăcură amândoi.

— Ryan n-o să vină, spuse Andrew la un moment dat. N-a venit la naşterea fiului meu. Nici măcar când soţia mea i-a

trimis un bilet, l-am spus lui Becky Lee să nu se ostenească. Dar ea… n-a putut să-l uite, pur şi simplu.

— Nici tu nu poţi să-l uiţi, nu-i aşa?

— Mă descurcam foarte bine până când ai trimis invitaţia. Linele lucruri nu trebuie dezgropate:

— Bine, dar Ryan nu e mort.

— Pentru mine e.

Sună telefonul. Kara se ridică, încordându-se deodată.

— Probabil că e Angel.

Andrew nu se mişcă. Telefonul sună din nou. Ea ridică receptorul.

— Gatehouse. Cu ce vă pot ajuta?

— Kara Delaney?

Bărbatul care întrebă acest lucru avea o voce joasă şi melodioasă. Kara înghiţi în sec. Ştia cine era. Ştia instinctiv.

— Da, Kara Delaney la telefon.

— Ryan Hunter.

— Bună ziua, domnule Hunter, spuse ea întorcându-i spatele lui Andrew.

— Tocmai am primit scrisoarea dumitale. Accept invitaţia.

— Da? Adică, e grozav, spuse Kara răsucind cablul telefonului pe degete.

Nu îşi închipuise că avea să vină. Acum nu ştia dacă ar fi trebuit să fie bucuroasă sau îngrijorată.

Uşa bucătăriei se trânti atât de tare, încât un tablou căzu de pe perete. Întoarse capul. Andrew plecase. Problema numărul unu. Spectacolul începuse. Îşi îndreptă atenţia din nou asupra telefonului.

— Deci, vii? întrebă ea.

— Nu mă face să spun de două ori. Când vrei să fiu acolo?

Kara îşi drese glasul.

— Cina va avea loc joi seară, 20 februarie. Dacă poţi ajunge aici cu o zi înainte, putem trece împreună în revistă programul.

— Perfect.

— Ai nevoie de rezervare la hotel? Sau o să stai la… prieteni?

Urmă un moment de tăcere.

— Domnule Hunter?

— O să am nevoie de o cameră.

— Poţi locui chiar aici, la Gatehouse.

— Casa nebunei Josephine?

— Doamna Parker – de fapt, doamna Kelly, acum – este mătuşa mea.

— Mătuşa dumitale? Eşti Kara Cox? întrebă Ryan fluierând uimit. Nu m-am mai gândit la tine de ani de zile.

Kara se crispă.

— De ce ai fi făcut-o? Nici nu mă mai ţii minte. Aveam şapte ani când am locuit ultima oară aici. Iar dumneata aveai cel mult…

— Nouă. Dar te ţin minte. Avem ceva în comun, nu-i aşa, Kara?

— Ce vrei să spui?

— Adică, nu ştii?

— Ce să ştiu, domnule Hunter?

Ryan tăcu un moment îndelungat.

— Nu e ceva important. Doamnă Delaney… tatăl meu mai trăieşte?

— Ce întrebare ciudată. Bineînţeles că trăieşte.

— Atunci, înseamnă că iadul trebuie să fi îngheţat.

Capitolul 2

Iadul? se întrebă Kara punând receptorul înapoi în furcă. Mama ei obişnuia să folosească acea expresie ori de câte ori Kara întreba de tatăl ei.

— O să se-ntoarcă atunci când o îngheţa iadul, spunea Jane Ann Cox proptind mâinile în şold şi uitându-se furioasă la Kara, de parcă ea ar fi fost de vină pentru faptul că bărbatul pe care îl iubeau amândouă plecase.

Multă vreme, Kara crezuse că era vina ei. O parte din ea încă mai credea acest lucru, pentru că nu ştia de ce se despărţiseră părinţii ei. Trăiau fericiţi la Gatehouse, în Serenity Springs, când, deodată, râul se umflase şi, la o săptămână după aceea, mama ei înaintase divorţul. Nu îşi mai văzuse tatăl de cincisprezece ani.

Kara se uită la telefon. De ce spusese, oare, Ryan Hunter că avu ceva în comun? Nu aveau absolut nimic în comun, doar că amândoi se născuseră în Serenity Springs.

Pendula bătu de şase amintindu-i că Angel întârziase – din nou.

Un vânt uşor agită deodată clopoţeii de pe veranda din spate. Kara se duse la uşă şi ieşi, încrucişându-şi braţele pentru a se apăra de frigul iernii.

În mod normal, îi plăcea priveliştea din spatele casei,

maiestuoşii sequoia care coborau spre Snake River la câteva sute de yarzi distanţă de casă. La fel ca un şarpe, Snake River şerpuia printre câteva orăşele din districtul Sonoma, curgând neîntrerupt spre Oceanul Pacific, care se afla la şaizeci de mile depărtare.

Râul jucase un rol important în naşterea oraşului Serenity Springs, oferind posibilitatea primilor locuitori să transporte buştenii masivi pe râu şi să creeze nişte locuinţe frumoase şi plăcute. Râul atrăsese şi turişti din San Francisco, oferind oraşului şansa de a supravieţui după ce pădurea fusese golită.

Copacii crescuseră la loc, în cele din urmă, unii protejaţi într-o pădurice de sequoia la zece mile spre sud, ceilalţi protejaţi de oamenii care ajunseseră să respecte şi să iubească pământul, nu să profite de pe urma lui.

Deşi, recunoscu Kara cu un sentiment de vinovăţie, ea voia să profite de pe urma râului. Voia să împartă cu alţii puţini din splendoarea acelui oraş, aşa încât să câştige ceva bani pentru a rămâne acolo, pentru a trăi acolo.

Kara se cutremură din nou când o pală de vânt rece îi răsfiră părul roşu şi des, făcându-i pielea ca de găină. În seara aceea, atmosfera era aproape înfricoşătoare. Nori negri se adunaseră în partea de vest, promiţând mai multă ploaie în viitorul nu prea îndepărtat.

Poate că de vină fusese telefonul lui Ryan sau confruntarea cu Andrew, sau poate că erau doar emoţiile legate de centenar, dar Kara se simţea neliniştită, de parcă ar fi stat să se întâmple ceva rău.

Se uită la ceas, îngrijorându-se şi mai mult din cauza lui Angel.

Nu că nu s-ar mai fi întâmplat să întârzie şi altă dată.

Fiica ei avea tendinţa de a se lăsa prinsă în mrejele unor jocuri imaginare. După divorţul părinţilor ei, acele jocuri se transformaseră în hoinăreli îndelungi.

Kara îşi tot spunea că nu avea de ce să-şi facă griji. La unsprezece ani, Angel era vulnerabilă şi, probabil, încerca să-şi mascheze propriile temeri în legătură cu viitorul lor. Cel puţin, Kara spera să fie numai atât. Uneori, Angel o privea într-un mod ciudat, de parcă ar fi ştiut ceva ce Kara nu ştia.

Dar aşa ceva era imposibil. Kara îi ascunsese certurile dintre ea şi soţul ei, prefăcându-se întotdeauna fericită şi pretinzând că erau o familie normală. Iar când, în cele din urmă, se despărţiseră, îi spusese lui Angel că ea şi Michael aveau să rămână prieteni întotdeauna, dar că nu mai puteau locui împreună. Era numai pe jumătate adevărat, însă întregul adevăr era prea urât pentru urechile unui copil.

Un tunet care bubui în depărtare zgudui casa deodată, făcând-o pe Kara să se cutremure iarăşi. Nu putea suferi furtunile, sentimentul de a nu mai fi stăpână pe situaţie, de a se afla la cheremul unui lucru cu mult mai mare decât ea.

Îşi înconjură trupul cu braţele când vântul şuieră printre copaci. Peste tot erau umbre, în faţa ei, în spatele ei, lângă ea. Andrew îi spusese că, aducându-l pe Ryan acasă, trezea morţii. În seara aceea era aproape de acord.

— Seara, femeia iese din râu ca o fantomă. Are o rochie

lungă şi albă din dantelă şi un văl îi acoperă ochii. Părul ei e negru ca abanosul şi îi ajunge până la mijloc, cu şuviţe albe care strălucesc ca argintul în lumina lunii, le spuse Angel Delaney aproape în şoaptă colegilor ei, care priveau neliniştiţi în josul râului maroniu.

Îi captivase. Coborî glasul şi mai mult.

— Dacă ascultaţi cu foarte, foarte mare atenţie, puteţi să-i auziţi glasul purtat de vânt. Începe ca o şoaptă, după care, încetul cu încetul, devine la fel de strident ca un ţipăt. Ah-uuh, strigă ea. Ah-uuh.

— Termină, Angel. Mă sperii, zise Melissa Johnson apropiindu-se mai mult de Billy Hunter.

— Ascultaţi, spuse Angel îndreptându-şi atenţia spre râul care curgea repede.

Nori negri de furtună se adunau dinspre coastă.

— Mi se pare c-o aud.

— Nu poţi să auzi nimic, zise Billy. Născoceşti totul. Am trăit aici toată viaţa şi n-am auzit niciodată povestea asta.

— Dar e adevărat. Şi cel mai bine o vezi atunci când se umflă râul, aşa ca astăzi.

— Mama zice că n-ar trebui să mă mai joc cu tine, spuse Melissa. Zice că spui numai minciuni.

Angel o ignoră, concentrându-se asupra expresiei de fascinaţie de pe chipul lui Billy.

— Doamna e foarte tristă dintr-un anumit motiv. Când plânge, lacrimile ei umplu râul.

Un ţipăt strident răsună deodată şi Melissa îşi acoperi capul cu braţele.

— Cum ai făcut asta? întrebă Billy.

Angel clătină din cap.

— N-am făcut nimic.

Sunetul se auzi din nou, ca un plânset prelung şi trist. Cei trei copii se ridicară într-o clipă. Un tunet cutremură cerul.

Melissa se agăţă de mâneca lui Angel. Billy ţinea o mână pe brida prin care era trecută cureaua blugilor ei. Lui Angel nu îi era frică de furtună. Îi plăcea când vântul bătea cu putere şi ramurile copacilor se izbeau de geamurile casei. Era ca şi cum Dumnezeu ar fi curăţat lumea, alungând pânzele de păianjen şi toate celelalte lucruri neplăcute.

— E-n regulă, nu-i decât vântul, spuse Angel calmă.

— Aşa e, fu de acord Billy.

— Poate o să vedem fantoma, zise Angel arătând spre un punct îndepărtat de pe râu, unde norii erau atât de joşi, încât aproape că atingeau apa. Uitaţi-o. O văd. Uitaţi-vă, uitaţi-vă, strigă ea.

De fapt, chiar vedea o siluetă care semăna cu o femeie, dar Angel îşi spuse că imaginaţia ei făcea ca propria ei poveste să sune şi mai bine.

— Nu vreau să mă uit, ţipă Melissa căţărându-se repede pe mal.

Billy alergă după ea.

Angel zâmbi. „Fricoşii”, îşi spuse ea. Apoi, o mână grea i se lăsă pe umăr şi fu rândul ei să ţipe.

— Ce cauţi aici? întrebă bărbatul cu asprime.

Mâna lui alunecă de pe umăr pe ceafa ei. Îi simţi bătăturile când o răsuci cu faţa spre el.

Angel înghiţi în sec. La fel de înalt ca un sequoia, bărbatul purta pe cap o pălărie veche de pescuit care abia îi acoperea părul încărunţit şi neîngrijit. Avea o barbă deasă, iar ochii lui întunecaţi o priveau furioşi.

Jonas Hunter, bunicul lui Billy, şi cel mai rău om din oraş. Mătuşa Josephine zicea că Jonas Hunter era un om singuratic şi înverşunat.

Billy spunea că bunicul lui era un urs morocănos. Lui Angel i se părea că semăna cu Bigfoot, cel puţin cu monstrul pe care şi-l închipuia ea.

Totuşi, mama ei îi spusese să se poarte întotdeauna frumos cu bătrânii, aşa că bănui că ar fi trebuit să-i acorde o şansă. Poate că şi ea ar fi fost morocănoasă dacă ar fi fost la fel de urâtă ca el.

— Te-am întrebat ce cauţi aici, spuse el şi vocea lui o speria mai tare decât tunetul.

— Păi, eu… articulă ea uitându-se în jur şi observând că Billy şi Melissa dispăruseră demult. M-am rătăcit.

— Te-ai rătăcit? Tu eşti fata aia a lui Delaney, aia care spune tot felul de poveşti, nu?

— Angel. Numele meu e Angel, spuse ea aruncându-i cel mai strălucitor şi cel mai cuceritor zâmbet şi întinzându-i mâna.

Cum el nu-i răspunse, ea îşi strecură mâinile în buzunarele blugilor.

— Am venit la râu ca să scriu o compunere pentru la şcoală despre sunetul pe care-l face apa când curge la vale. Ce zici, sună ca un carusel sau ca un avion?

Nu era cine ştie ce poveste, nu se ridica la standardele ei obişnuite, dar era singurul lucru care îi venea în minte în clipa aceea.

— De ce eşti singură?

— Nu e singură. Şi eu am venit, spuse Billy înaintând încet din spatele copacilor.

Tremura atât de tare, încât Angel avu impresia că avea să cadă dintr-o clipă în alta.

— Billy? Chiar tu eşti, băiete? strigă Jonas. Ar trebui să-ţi trag o bătaie bună pentru că ai venit la râu într-o seară ca asta. Ai rumeguş în loc de creier sau ce?

— Păi… spuse Billy cu o voce tremurătoare.

— Vorbeşte imediat. Nu te aud, zise Jonas proptindu-şi mâinile în şolduri când Billy încercă să scoată un cuvânt, dar acesta fu de neînţeles. Ce naiba s-a-ntâmplat cu tine, băiete?

— Îl sperii, spuse Angel, ducându-se repede lângă Billy. De ce eşti atât de rău?

Jonas o privi cu ochii mijiţi.

— Ce-ai spus?

— Suntem doar nişte copii, vorbi Angel sfidătoare, neplăcându-i faptul că cel mai bun prieten al ei era atât de tulburat. Putem să venim la râu dacă vrem. Trăim într-o ţară liberă.

— Dar ştii că ai o limbă cam ascuţită, fetiţo? Exact ca maică-ta, zise Jonas. Ar trebui să-ţi spele gura cu săpun.

— Iar dumneata ar trebui să fii mai bun cu Billy. Doar e nepotul dumitale, zise Angel.

— Încetează, Angel, murmură Billy. Îl înfurii şi mai tare.

— Eu îmi doream să am bunici. Dar ai mei au murit, spuse ea. Poate că e mai bine, dacă toţi bunicii sunt la fel de răi ca dumneata. Nu-i de mirare că fiul dumitale a plecat din oraş şi nu s-a mai întors.

Angel tăcu brusc când văzu furia de pe chipul lui Jonas Hunter.

— Ţi s-a urât cu binele, fetiţo?

— N-a vorbit serios, spuse Billy, izbutind să rostească, în sfârşit, câteva cuvinte printre buzele rigide.

— Ah, ba eu cred c-a vorbit serios.

Angel îşi umezi buzele nervoasă. Să se mai poarte frumos cu bătrânii.

— Îmi pare rău.

— Plecaţi imediat de-aici, până nu vă iau la-ncins.

Billy o luă de mână şi o trase departe de râu.

— N-ar fi trebuit să-i pomeneşti de unchiul Ryan, zise el pe drum înapoi spre oraş. Nimeni n-ar trebui să-i vorbească despre el, niciodată.

— De ce?

— Pentru că e un mincinos şi un hoţ.

— În legătură cu ce a minţit?

Billy ridică din umeri.

— Habar n-am.

— Atunci ce-a furat?

— Tata n-a vrut să-mi spună.

— Atunci, poate că nimic nu-i adevărat, zise Angel.

Billy păru şocat de faptul că ea îi punea cuvintele la îndoială. Dar el credea aproape tot ce i se spunea.

— Bineînţeles că-i adevărat, zise el. Tata nu m-ar minţi.

Angel privi în altă parte, simţindu-se foarte tristă.

— Uneori, taţii sunt cei mai mari mincinoşi, spuse ea în şoaptă, dar el nu o auzi.

Şi poate era mai bine aşa.

Andrew Hunter lăsă paharul jos şi oftă. Băuse trei beri şi nu se simţea beat, doar îi era greaţă. Niciodată nu rezistase la băutură. Încă un lucru pe care fratele lui mai mic îl făcea mai bine ca el.

— Ţi-l umplu din nou, scumpule?

Creierul spunea „nu”. Gura, însă, spuse „da”.

Loretta Swanson îi luă paharul gol şi i-l umplu de la robinetul din spatele barului. Mişcările îi erau graţioase şi eficiente pentru o femeie însărcinată în nouă luni. El nu putu să nu-i admire ceafa fină, de unde părul ei blond era ridicat şi strâns în coadă, sau picioarele lungi şi subţiri care se vedeau de sub puloverul mult prea mare.

Loretta Swanson fusese întotdeauna cea mai drăguţă fată din oraş, dar şi cea mai uşuratică. Era fata cea rea a orăşelului. Fusese colegă de clasă cu Ryan şi, o vreme, ea şi Ryan formaseră un cuplu.

Se zvonea că Loretta se culcase cu toţi bărbaţii din oraş. Şi, chiar dacă acest lucru era o exagerare, judecând după felul cum stăteau lucrurile, se culcase cu cel puţin unul. Tot potrivit zvonurilor, nu voia să spună cine era tatăl. Oamenii susţineau că nici ea nu ştia şi, din moment ce rămăsese însărcinată, majoritatea bărbaţilor aveau grijă să o ocolească.

Bineînţeles că Andrew nu fusese niciodată cu ea. Tatăl lui l-ar fi dat afară din casă dacă s-ar fi încurcat cu o fată de teapa Lorettei. Fusese destul de rău când se încurcase cu Becky Lee…

— Trebuie să fie o problemă legată de femei, spuse Loretta aruncându-i un zâmbet cald şi înţelegător.

— De data asta, nu, spuse el golind paharul dintr-o singură înghiţitură.

Stomacul i se întoarse pe dos şi vederea i se împăienjeni uşor.

— Mai dă-mi unul, zise el.

Loretta scutură din cap.

— Tu nu eşti un băutor, Andrew Joseph. Deci, ce cauţi în barul meu de bei la bere ca un om însetat în deşert?

Ochii ei căprui şi calzi îl învinseră. Nu era de mirare că atâţia bărbaţi o doreau. Avea un mod de a vorbi şi de a se uita la cineva care făcea ca totul să pară personal. El nu era de acord cu stilul ei de viaţă. Voia o femeie cu morală, o femeie asemeni Karei.

Încercă să zâmbească acum când se gândi la Kara. Era la fel de drăguţă ca Loretta, dar într-un alt fel. Kara avea părul lung şi roşcat, ochi mari, albaştri, genul de piele care ardea sub soarele iernii şi o siluetă care era pe placul unui bărbat. Din păcate, era şi încăpăţânată, avea o tendinţă de a râde la cele mai proaste glume şi era cam temperamentală. Pentru a nu mai vorbi de ideile ei pentru Serenity Springs, acesta constituind şi motivul pentru care se afla acolo.

— Pisica ţi-a mâncat limba, Andrew Joseph?

— Nu-mi mai spune aşa, mormăi el. Mă faci să mă simt ca şi cum aş fi iarăşi în clasa a treia. Dacă vrei să ştii cu adevărat care e problema, atunci află că Ryan este. Vine acasă.

Loretta îl privi şocată.

— Ştiam că l-a invitat Kara, dar nu mi-am închipuit c-o să vină, zise ea ducând mâna la gură de uimire, după care începu să-şi vâre şuviţele răzleţe de păr în coadă, de parcă Ryan ar fi putut intra în bar în orice clipă şi ar fi surprins-o într-o formă nu prea grozavă.

— Nu cred că părul tău ar fi primul lucru pe care l-ar observa Ryan, spuse Andrew arătând din cap spre burta ei.

Loretta roşi. Lui nu îi veni să creadă. Chiar se înroşise la faţă.

— N-a fost frumos din partea ta să spui asta, zise ea.

— Eşti gravidă.

— Te rog să mă crezi că, dacă e cineva care ştie asta, aceea sunt eu. Eu sunt cea cu dureri de şale şi cu corpul ăsta imens care abia mai încape pe uşă. Nu trebuie să-mi aminteşti, zise ea şi ochii i se umplură de lacrimi.

Andrew o privi uluit.

— Iartă-mă. Dar, dacă lucrurile stau atât de rău, poate ar trebui să-l pui pe tatăl copilului să te ajute.

— Ah, termină, Andrew Joseph. Du-te şi îneacă-ţi amarul în altă parte. Eu închid.

Andrew aruncă o privire prin barul gol. În afară de bătrânii Hank Marley şi Lou Osborne, care jucau table într-un colţ, nu mai era nimeni. Totuşi, erau pahare de spălat şi mese de curăţat, iar Loretta părea deja gata să cadă.

— Ai nevoie de ceva ajutor?

— Nu, mă descurc şi singură. Pot să fac totul singură.

— Bine, spuse Andrew ridicându-se brusc, dar îşi dori să nu o fi făcut căci imediat simţi că se învârte pământul cu el.

— Eşti ameţit, nu? întrebă Loretta. Vrei o cafea înainte să te duci acasă?

— Credeam că închizi.

Ea ridică din umeri.

— Bănuiesc că am timp destul. Nu trebuie să ajung nicăieri. Dar Billy? Te aşteaptă?

— Doamna Murray o să stea până ajung eu, zise Andrew referindu-se la vecina lui, care făcea şi pe bona.

Ea avea grijă de el şi de Billy de zece ani.

Loretta îi puse o ceaşcă de cafea în faţă. Puţină cafea se vărsă şi amândoi se întinseră după un şervet. Mâna lui se opri peste a ei şi atingerea aceea îl făcu să simtă fiori pe şira spinării.

Când înălţă capul, o privi în ochi. La naiba. Nu avea nevoie de aşa ceva tocmai acum. Se ridică imediat.

— Trebuie să plec, mormăi el.

Loretta nu zâmbi, ci doar încuviinţă.

— Iarăşi fugi. Ţi-ai făcut un obicei din asta, nu-i aşa?

— Nu fug. N-am fugit niciodată. Am rămas aici, în Serenity Springs, ca să-l ajut pe tata să conducă ziarul, să-mi cresc copilul. Ryan e cel care a plecat.

— Uneori, a fugi înseamnă doar să întorci spatele, Andrew Joseph, şi ţi-am văzut spatele destul de des.

Andrew ieşi din bar trântind uşa în urma lui. Nu avea chef

de filosofia Lorettei Swanson. Ploaia îl făcu să se trezească şi să-şi aducă aminte că, până şi după o seară pe care şi-o petrecuse înecându-şi amarul, tot mai ştia că Ryan avea să se întoarcă acasă.

Capitolul 3

O săptămână mai târziu, Ryan ieşea de pe autostradă, îndreptându-se spre Serenity Springs. Şoseaua şerpuită cu două benzi îl îndepărta din ce în ce mai mult de ceea ce el considera a fi civilizaţie – restaurante de fast-food, magazine cu casete video şi aparate ATM.

Acum, în locul farurilor şi reclamelor, vedea arbori asemănători cu cei ce sequoia şi pini, pajişti înverzite şi iazuri umplute de ploaie, livezi de meri şi ferme cu brazi pentru Crăciun, localuri insignifiante cu denumiri ca „Joe's" sau „Mary's", standuri cu fructe proaspete, care nu erau decât sub forma unui camion, unei construcţii dărăpănate şi cutii cu mere, portocale şi struguri.

Ryan simţea cum ritmul vieţii devenea din ce în ce mai lent. Până şi maşinile se mişcau mai încet. Când camionul din faţa lui se opri pentru a lăsa să treacă trei călăreţi, Ryan ştiu că nu avea niciun rost să claxoneze.

În cele din urmă, numărul maşinilor se reduse atât de mult, încât nu se mai vedea nimic din nicio direcţie, ci numai panglică lunga de asfalt care ducea spre destinaţie, Serenity Springs.

Ryan dădu drumul la radio, sperând că o melodie antrenantă avea să-l facă să nu se mai aibă îndoieli.

Primul post pe care îl găsi transmitea melodia lui Bruce Springsteen intitulată „Născut pentru a fugi”.

Dumnezeule! Cât de adecvat. El se născuse pentru a fugi şi încă o mai făcea. Numai că, acum, se întorcea în loc să înainteze. Schimbă postul, sperând să găsească nişte jazz sau, poate, blues-uri. Acestea s-ar fi potrivit, cu siguranţă, dispoziţiei în care se afla.

Când traversă un pod îngust, îşi îndreptă atenţia asupra râului. Vederea acestuia îi reînvie amintirile. Îşi aduse aminte de marile inundaţii din urmă cu douăzeci şi cinci de ani şi de dezastrul pe care îl lăsaseră. El avusese nouă ani când râul se umflase şi ieşise din matcă. Şuvoiul de apă fusese înspăimântător. Râuleţul altădată prietenos devenise un monstru care nu putea fi stăpânit. De atunci el se temuse de apă.

Tatăl lui nu îi înţelesese niciodată acea aversiune faţă de râu, teama de a se apropia prea mult de mal sau de a fi prins de un torent neaşteptat. Dar Jonas nu avusese timp pentru niciun fel de slăbiciune. Încă una din minunatele trăsături ale tatălui său.

În ziua aceea, cu norii şi razele de soare răzleţe, râul nu părea ameninţător, deşi era mai umflat decât şi-l amintea el. Bineînţeles, cu o săptămână în urmă plouase şi meteorologii spuseseră că avea să mai plouă. Spera să nu se întâmple până duminică, însă.

Începu să se relaxeze după ce traversă podul şi se îndepărtă de râu. Îi era mai uşor să se uite la munţii care se vedeau în depărtare şi la drumul pustiu decât la puternicul

Snake River.

Tatăl lui iubea râul, îl respecta, se temea de el şi voia să-şi trăiască viaţa în vecinătatea lui. Ryan se întrebă dacă şi Andrew simţea la fel. Trebuia să fi fost aşa, altfel ar fi părăsit Serenity Springs cu ani în urmă.

Ryan zâmbi când văzu placa proaspăt vopsită care îi apăru în faţă.

„Două mile până la Serenity Springs, locul unde se află cea mai veche colecţie de ceşti de ceai din lume. Vizitaţi Snake River din apropiere pentru cele mai bune partide de pescuit, pentru plimbările cu canoe şi pentru cele mai frumoase puncte de tabără în aer liber pe care le poate oferi mama natură. Ieşiţi din strada principală."

Deci, bătrâna Josephine găsise, în sfârşit, un loc unde să facă reclamă ceştilor ei de ceai. Ryan nu putu să nu fie se amuze. Trebuia să admită că era curios în privinţa oraşului său natal.

Apăsă pe acceleratorul Ferrari-ului roşu. Maşina nu era a lui. O închiriase pentru călătoria aceea. În definitiv, Serenity Springs invitase celebritatea, nu omul. Îl voiau pentru reclamă şi atracţie. Trebuia să se ridice la nivelul aşteptărilor.

Maşina ţâşni înainte sub mâinile lui şi senzaţia pe care i-o dădea viteza era extraordinară. Licărul unei lumini în oglinda retrovizoare îi atrase atenţia. Îşi ridică privirea şi înjură. La naiba. O maşină de poliţie se afla pe urmele lui.

Încetini şi trase pe dreapta, bătând cu degetele nerăbdător în volan în timp ce îl aştepta pe poliţist să se apropie.

Acesta se mişca, însă, foarte încet. Deschise portiera, puse un picior pe pământ, se uită la ceva ce se afla pe scaunul de alături, puse şi celălalt picior jos şi, în cele din urmă, se ridică. Era ceva familiar în legătură cu el, dar avea pălărie şi ochelari fumurii, astfel că, lui Ryan, îi fu imposibil să-i vadă faţa.

Când poliţistul ajunse lângă maşina lui, Ryan lăsă geamul în jos şi îşi scoase ochelarii de soare. Poliţistul se sprijini de capotă şi îl privi.

— Bun, orăşeanule, ia să-ţi văd… Dumnezeule mare. Ryan Hunter, chiar tu eşti?

Ryan încuviinţă şi făcu ochii mici pentru a-l vedea mai bine.

— Chiar eu sunt. Iar dumneata…

— Will. Will Hodgkins, spuse poliţistul scoţându-şi ochelarii de soare. Nu mă mai ţii minte?

— Cum să nu? zise Ryan.

Will fusese coleg de clasă cu Andrew, unul din cei mai buni prieteni ai acestuia, de fapt. Ryan se întrebă dacă Will şi fratele lui mai erau apropiaţi. Dacă da, avea senzaţia că amenda aceea creştea cu fiecare clipă.

— Nu-mi vine să cred că eşti chiar tu, zise Will clătinând din cap. Nu credeam c-o să te mai întorci vreodată.

— Da, ei bine, cineva mi-a trimis o invitaţie.

— Kara Delaney. Face o mulţime de valuri.

— Pare să fie genul meu de femeie.

— Exact, spuse Will încruntându-se. Eu n-am fost de acord să fii chemat, ţi-o spun direct ca să ştii. Mi s-a părut ca o

palmă dată lui Andrew. Dar numărul celorlalţi a fost mai mare.

— Înţeleg.

Will se îndreptă.

— Dar asta a fost atunci, acum e vorba de altceva. Mergeai cu viteză. Ryan, sunt şerif acum, aşa că va trebui să-ţi dau amendă. Nu pot altfel. N-ar fi corect.

— Înţeleg. Ce s-a-ntâmplat cu Dirk Andrers? A ieşit la pensie?

— Nu încă. E tot şeful meu. Dar a îmbătrânit, la fel ca Jonas, spuse Will şi făcu o pauză. Frumoasă maşină. Probabil că pozele alea pe care le faci valorează o grămadă de bani.

— Pentru unii.

— Hannah Davies a făcut un raft întreg cu operele tale la bibliotecă. O să fie extrem de încântată când o să te vadă. Unde o să stai?

— În niciun caz cu Andrew. Sunt sigur că fratele meu n-ar vrea să pun piciorul în casa lui şi cred că nici Becky Lee n-ar fi de acord.

Will îl privi îndelung.

— Becky Lee a murit, Ryan. Se împlinesc unsprezece ani deatunci.

Cuvintele acelea îl luară pe Ryan prin surprindere. Moartă? Becky Lee murise? O durere subită explodă în el când îşi aminti de iubita lui din liceu.

— Nu. Nu, zise el clătinând din cap uimit. Nu se poate. E deo seamă cu noi.

— Îmi pare rău. Am crezut că ştii.

— Cum? Era atât de tânără. Dumnezeule, trebuie să se fi întâmplat…

— Înainte să împlinească un an de la căsătorie, încheie Will în locul lui, după care se scărpină în cap, vădit nedumerit. Nu-mi vine să cred că n-ai ştiut.

— Ce să ştiu?

— Îl părăsea pe Andrew. Îşi încărcase maşina cu bagaje, luase copilul şi plecase din oraş lăsând un bilet în care scria că venea la tine, Ryan. A fost lovită de un şofer beat la zece mile de la ieşirea din oraş. Copilul a supravieţuit. Ea nu.

— Fir-ar să fie, izbucni Ryan uitându-se la Will. Nu i-am spus. Eu să vină.

Will îl privi la rândul lui fără să scoată un cuvânt.

— Andrew ştie asta? Mă învinuieşte pe mine pentru moartea ei?

— Tu ce crezi?

Ryan credea că fratele lui avea un motiv în plus ca să-l urască de moarte.

— Singurul lucru pe care l-am primit de la Becky Lee a fost un anunţ legat de naştere. Mi-am închipuit că ea şi Andrew trebuiau să fie fericiţi împreună dacă aveau copil atât de curând. M-am gândit că ardeau de nerăbdare să întemeieze o familie.

Will îi mai aruncă o privire uimită, după care clătină din cap şi începu să completeze tichetul.

— Cât stai?

— Câteva zile, nu ştiu sigur, spuse Ryan punându-şi ochelarii de soare, fiind încă ameţit de vestea morţii lui

Becky Lee.

Nu putea să-şi imagineze trupul ei rigid şi neînsufleţit. O văzu cu ochii minţii stând la peluză la meciurile de fotbal ale liceului, încurajându-l în fusta ei roşie şi scurtă şi agitând pampoanele viu colorate. Încă îşi mai amintea zâmbetul ei plin de neastâmpăr, stilul ei şicanator, pasiunea ei pentru aventură.

Se sărutaseră sub tribune, fumaseră în magazia liceului şi strecuraseră gin în cutiile de „7-Up" la balul şcolii. Nu îşi putea închipui o femeie mai plină de viaţă.

Becky Lee. La naiba.

Izbi cu pumnul în volan.

Will îi dădu amenda şi el aruncă tichetul pe scaunul de alături.

— Chiar am crezut că ştii, spuse Will.

Ryan clătină din cap, încleştându-şi atât de mult maxilarul, încât nu putu să mai scoată o vorbă.

— Bănuiesc că tot aflai odată şi odată. Mergi mai încet. Da?

Ryan încuviinţă.

Will bătu cu mâna în capotă.

— Frumoasă maşină. Ţi se potriveşte.

Ryan răsuflă uşurat după ce plecă Will. Îl văzu în oglindă cum urcă în maşină. Will Hodgkins, considerat odată clovnul clasei, era şerif acum, iar Becky Lee, fata cea mai plină de viaţă din şcoală, murise. Nu-i venea să creadă. Şi murise când părăsea oraşul. Nu avusese niciodată ocazia să vadă marele oraş, nu dansase niciodată într-un bar de noapte aşa cum

visase mereu, nu văzuse niciodată Londra, Parisul sau vreunul din celelalte locuri pe care el ajunsese să le cunoască foarte bine.

Ce pierdere. Ce pierdere incredibilă.

Ryan avu suficient curaj să introducă cheia în contact la mult timp după ce se depărtă Will. În cele din urmă, porni, simţindu-se stăpânit de o mulţime de emoţii. Ar fi vrut să-şi continue drumul înainte, dar, în acelaşi timp, ar fi vrut să se întoarcă în locul unde fusese înainte să primească acea invitaţie afurisită, înainte să fi aflat de Becky Lee înainte să fie nevoit să se gândească din nou la tatăl şi fratele lui.

Dar acum nu mai putea să dea înapoi. Nu avea decât o parte din imagine, o mică întrezărire a trecutului. Trebuia să afle şi restul.

Intră cu maşina pe autostradă. La o jumătate de milă înainte să ajungă în oraş, văzu cimitirul din spatele bisericii. Nu avea de gând să oprească, dar, în ultima clipă, trase de volan şi opri în parcare, în faţa unui panou pe care era anunţată ora la care avea să aibă loc slujba următoare.

Fără să-şi dea voie să se gândească mult la ce făcea, coborî din maşină şi apucă pe poteca ce trecea pe lângă biserică şi ducea spre cimitirul din spatele acesteia.

Bunicii lui erau înmormântaţi acolo alături de străbunicii lui, o mătuşă şi un văr. Fusese la cimitir de multe ori cu mama lui, care întotdeauna simţise că era important să aşeze flori proaspete pe morminte. De fapt, îşi aducea aminte că fuseseră acolo de multe ori şi discutaseră despre Dumnezeu, cer şi îngeri.

Isabelle crezuse în toate acele lucruri. Odată îi spusese că se temea să se culce supărată, pentru că întotdeauna o preocupase gândul că acele cuvinte rostite la furie ar fi putut fi ultimele pe care ar fi apucat să le spună.

Ryan se gândise la acest lucru de mai multe ori de-a lungul anilor, mai ales după ce îl părăsise fără nicio explicaţie. Cum putea să aibă grijă să nu se culce furioasă şi, totuşi, să-şi părăsească ambii băieţi fără să-şi ia măcar rămas-bun?

După ce intră în cimitir, Ryan încetini pasul, citind inscripţiile de pe pietrele funerare cu nostalgie. Şi-o amintea pe doamna McIntyre, învăţătoarea lui, şi-l amintea pe domnul Wodsley, îngrijitorul de la liceu, care îl ajutase să strângă cioburile din clasă după ce o experienţă ştiinţifică mersese prost.

Pentru prima oară după mult timp, Ryan îşi dădu seama că lăsase câţiva prieteni în acel oraş. Numai că fusese prea plin de sine şi preocupat de propriile probleme ca să vadă acest lucru.

Se aplecă şi îndepărtă un muc de ţigară de pe mormântul domnului Wodsley. Acesta urâse ţigările din tot sufletul, probabil pentru că fusese nevoit să cureţe toaletele din liceu care erau pline de fum.

Când se îndreptă, observă că cimitirul era bine îngrijit, cu iarba tunsă frumos şi flori pe unele morminte. Păsărelele ciripeau în armonie cu râul din apropiere, creând o atmosferă de linişte. Dar nu i se potrivea deloc lui Becky Lee.

Se uită la fiecare piatră funerară până când o găsi. Atunci se lăsă într-un genunchi şi se uită la mormânt.

— Îmi pare rău, şopti el plimbându-şi degetul peste numele ei.

„Becky Lee Woodrich Hunter."

Se căsătorise cu fratele lui.

Ryan închise ochii strâns. Nu voia să-şi amintească, nu voia să-i pese din nou. În toţi acei ani crezuse că Becky Lee şi Andrew aveau o căsnicie fericită şi îşi creşteau fiul. Şi, când colo, ea murise de atâta timp. Andrew trebuie să fi suferit enorm. Iar băiatul, Billy, crescuse fără mamă. Ryan ştia foarte bine ce însemna acest lucru.

— Naiba să te ia, Becky Lee. Niciodată n-ai ştiut să alegi momentul potrivit, murmură el deschizând ochii.

Se gândi la acele ultime câteva săptămâni dinaintea plecării lui din oraş. Absolvise colegiul din vecinătate, luându-şi diploma în ziaristică şi având o dorinţă extraordinară de a-şi trăi viaţa departe de Serenity Springs. Becky Lee voise să plece cu el. Voise să se mărite cu el. El, însă, o refuzase, vrând să se descurce singur pentru o vreme. Ea se răzbunase căsătorindu-se cu Andrew. Ryan plecase înainte de nuntă.

La naiba. Se ridică şi trase de câteva ori aer în piept, forţând emoţiile să-i părăsească trupul. Becky Lee murise cu mult timp în urmă. Şi el nu se mai gândise la ea de ani de zile. Acel afurisit de oraş era al lui. Nici măcar nu ajunsese pe strada principală şi deja se simţea rău. Ce naiba căuta el acolo?

Era prea târziu ca să se mai întoarcă. Will ştia că venise şi probabil că acum toţi aflaseră.

Ieşi din cimitir şi se îndreptă spre biserică. Părinţii lui se căsătoriseră în micuţa capelă. Şi se presupunea că, în Serenity Springs, căsătoriile durau veşnic. Nu însă şi cea a părinţilor lui. Şi nici a lui Andrew.

— Dumnezeule! exclamă el cuprins de neputinţă, furie şi tristeţe.

— E înăuntru, în caz că vrei să-i vorbeşti, spuse o voce în spatele lui.

Ryan se întoarse şi văzu un bărbat cu păr cărunt şi scurt, îmbrăcat ca un preot catolic. Acesta îi zâmbi şi ochii albaştri i se umplură de o înţelepciune care provenea fie din credinţă, fie din vârsta pe care o avea.

— Poftim? zise Ryan.

— Dumnezeu. Te-am auzit rostindu-i numele.

— Ah, spuse Ryan plecându-şi capul. Păi… am zis şi eu aşa, ştii dumneata.

— Mă bucur să te revăd, Ryan.

Ryan făcu ochii mari.

— Mă cunoşti?

— Sunt părintele Miles. Jonathan Miles.

Ryan îl privi cu mai multă atenţie, căci numele i se părea cunoscut.

— Desigur, părintele Miles. Mi-aduc aminte. Mi-ai ascultat prima spovedanie.

— Atunci mi-au ieşit primele fire albe de păr.

Ryan zâmbi uşor.

— După aceea a fost şi mai rău.

— Poate ar fi trebuit să mai vii, spuse preotul arătând spre

uşa bisericii. Ai vrea să intri?

Ryan scutură din cap imediat. Nu intra niciodată într-o biserică dacă nu avea un motiv întemeiat, ca de exemplu o nuntă la care trebuia să facă fotografii, o înmormântare sau o ceremonie de încoronare. Nu intra niciodată ca să se roage. Habar nu avea cum să o facă. Şi, în plus, nu prea credea în rugăciuni. Cu mult, mult timp în urmă, se ruga în fiecare seară înainte de culcare, închizând ochii strâns, împreunându-şi mâinile şi încercând atât de mult să-l facă pe Dumnezeu să-l audă. Dar nu primise niciun răspuns, cât de slab, fusese doar linişte, doar zgomotul râului care îşi bătea joc de el.

— Ryan?

— Poftim? spuse el îndreptându-şi atenţia din nou asupra preotului.

— Mă bucur că ai venit acasă.

— Nu acasă – doar m-am întors, zise el băgând mâinile în buzunare. Poate că, totuşi, n-a fost o idee prea bună.

— Ai îndoieli?

— Ah, da.

— Ţi-e teamă de ce-o să găseşti sau de ce nu o să găseşti?

— De ambele.

— Întotdeauna mi-a plăcut de tine, Ryan.

El îl privi sceptic.

— Îmi amintesc perfect că am spus o sută cincizeci de „Ave Maria" după prima mea spovedanie şi n-aveam decât nouă ani.

— Aveai de recuperat. Şi penitenţa face bine sufletului.

Întotdeauna m-am întrebat ce te făcea să fii atât de furios. Până la urmă, ţi-ai mai pierdut din furie? De aceea ai venit acasă?

Ryan se gândi mult la acea întrebare. El nu se considera furios, dar ceva îl făcuse să pornească spre cele mai îndepărtate colţuri ale lumii.

— Am venit ca să-mi iau rămas bun.

— Dar abia ai ajuns.

— Când am plecat, n-am privit înapoi nici măcar o dată. Bănuiesc că o parte din mine vrea să mai arunce o ultimă privire.

— E un început, zise părintele Miles bătându-l pe umăr şi intrând în biserică.

— Un început pentru ce? murmură Ryan, căci el nu începea nimic.

Nici acolo. Nici atunci. Nici în acel oraş.

Uşa bisericii se deschise din nou şi părintele Miles ieşi repede cu un coş mare în mână.

— Îmi pare bine că te-am prins. Poţi să-i dai asta Karei Delaney din partea mea? Ea o să ştie ce să facă.

— Ce este? Mâncare sau ce?

Părintele Miles dădu la o parte un pled, dezvelind trei căţeluşi care se trezeau din somn şi deschideau ochii încet-încet.

Ryan se dădu înapoi brusc.

— Părinte, nu prea ştiu să mă descurc cu animalele.

— Nu sunt pentru tine, sunt pentru Kara. Mi-a zis că vrea o familie mare. O să stai la Gatehouse, nu?

— Da.

— Atunci, mă scuteşti de un drum. Sărmanii de ei sunt orfani. Mama lor a murit, iar stăpâna… ei bine, e o femeie bătrână care nu poate să aibă grijă de ei. Acum sunt mici, dar sunt câini de vânătoare.

— Oh, Doamne.

— Aşa e, spuse părintele Miles zâmbind şi dându-i coşul lui Ryan. Haide, ia-i.

Ryan luă coşul fără prea multă tragere de inimă. Unul din căţei încercă să iasă, dar el îl împinse la loc. Aproape imediat, ceilalţi doi se ciocniră unul de celălalt.

— Mai bine du-i repede în maşină, îl sfătui părintele Miles.

— Oh, Doam… adică, vai de mine, se corectă Ryan încercând să ţină coşul cu căţeii, care începuseră să se agite. Nu ştiu cum să am grijă de nişte căţei. Doar de mine însumi. Îmi port de grijă doar mie însumi.

Părintele Miles încuviinţă deschizându-i portiera lui Ryan.

— Pot să-şi poarte singuri de grijă, Ryan. Au nevoie de tine. Şi de Kara, bineînţeles.

Kara. Exact. Ryan începea deja să o găsească antipatică. Nu numai pentru că îi trimisese acea invitaţie afurisită, dar şi pentru că, acum, el trebuia să aibă grijă de căţeii ei. Puse coşul pe podea în faţa scaunului de lângă el. Era un loc strâmt, dar izbuti să închidă uşa.

— Domnul să fie cu tine, strigă părintele Miles.

Capitolul 4

Ryan aruncă o privire spre cer. Avea senzaţia Că

Dumnezeu poseda simţul umorului.

Ryan aruncă o privire spre coş. Căţeii se uitau la el cu ochii lor mari şi căprui plini de mirare faţă de viaţă. Acum îşi dădu seama de unde venea expresia „ochi de căţel”. Ar fi fost greu să le refuzi ceva acelor făpturi.

— Staţi cuminţi acolo, le spuse el, altfel o să aveţi necazuri.

Unul din căţei începu să latre vădit încântat. Poate că nu fusese prea inspirat când se hotărâse să le vorbească. Nu voia ca ei să-şi închipuie că îi plăcea, deşi erau frumuşei. Nu ca Max, ciobănescul german pe care tatăl lui îl crescuse de când fusese foarte mic. Câinele acela îl speriase teribil. Max nu fusese genul de câine pe care să-l ţii în braţe într-o seară rece de iarnă. Fusese un câine de exterior, un tovarăş de vânătoare pentru tatăl lui.

Ryan introduse cheia în contact şi ieşi cu spatele din parcare. După ce parcurse cincizeci de yarzi pe autostradă, unul din căţei se târî afară din coş, pe scaun. Ryan încercă să-l pună la loc, dar căţelul începu să-i lingă mâna în joacă. Ryan tresări când simţi umezeala aceea.

— Haide, căţelule, stai cuminte.

Reuşi să-l vâre în coş, dar altul ieşi în aceeaşi clipă.

Apoi şi al treilea. Deodată toţi trei mişunau pe scaunul de alături trecând peste consolă şi urcându-se pe genunchii lui.

— Fir-ar să fie, spuse Ryan încercând să conducă doar cu o mână în timp ce căuta să apuce căţeii.

Drept răspuns, unul din ei urină pe pantalonii lui. Ryan scoase un geamăt.

— O să te omor, i se adresă el căţelului. Imediat după ce o

omor pe Kara Delaney.

Căţelul puse botul pe piciorul lui Ryan cu o expresie înduioşătoare.

— Bine, poate că, totuşi, n-o să te omor.

Intră pe strada principală. În colţ era un semafor care nu existase înainte; tot nu erau prea multe maşini, dar se părea că cineva spera ca, într-o bună zi, să fie. Îşi continuă drumul, trecând pe sub bolta decolorată pe care scria Serenity Springs, pe lângă „Frizeria lui Ike", „Băcănia lui Miller", „Restaurantul lui Nellie" şi „Barul lui Swanson".

Clădirile de pe strada principală erau dărăpănate, unele având mare nevoie de o nouă tencuială. Câteva vitrine erau acoperite de scânduri. Atelierul de biciclete dispăruse. Dar era un nou magazin de iaurturi şi, la intersecţia cu Jordan Road, se construia ceva.

Pe una din străzile laterale văzu firma ziarului condus de tatăl său, „The Sentinel". Pe o altă stradă văzu poşta şi banca, un cinematograf, care încă mai prezenta un film cu Rocky, şi centrul de divertisment.

Avea sentimente contradictorii. Unele străzi păreau pustii. Altele păreau să fie pe cale de a fi refăcute, ca şi cum oraşul ar fi fost împărţit în două, oameni care voiau să progreseze şi oameni care nu voiau.

În capătul străzii, o luă la stânga, mergând pe străzi familiare. Îşi amintea cum bătuse mingea, cum mersese cu ceilalţi copii din casă în casă de Halloween, cum se jucase de-a v-aţi ascunselea în serile de vară şi prinsese fluturi primăvara.

Zilele lipsite de griji ale copilăriei deveniseră mai puţin fermecătoare după plecarea mamei lui. Când ajunsese la adolescenţă, orăşelul devenise prea mic pentru el, ca o închisoare, ţinându-l departe de visurile lui.

Slavă Domnului că izbutise să plece.

În timp ce el se lăsase copleşit de aduceri aminte, unul din căţei începu să latre, apoi scoase un sunet ca şi cum s-ar fi înecat şi, în cele din urmă, vărsă pe scaun.

— Grozav, nemaipomenit, spuse Ryan, lăsând geamul în jos.

Călătoria aceea era deja un dezastru. De ce naiba acceptase să vină?

Parcurse ultimele câteva sute de metri cu o viteză mai mare şi răsuflă uşurat când apucă spre râu pe Laurel Lane. Pe partea aceea erau câteva case mari, cu câte două sau trei etaje. Una din ele părea pustie; alta se chinuia să rămână în picioare. În capătul străzii se vedea Gatehouse, o clădire victoriană veche, cu foişoare şi frontoane frumoase.

Când opri, observă că fusese zugrăvită recent într-un bej deschis. Grădina era plină de culori chiar şi în toiul iernii, iar la vechiul chioşc se vedeau pe alocuri scânduri noi care trebuiau vopsite.

Pe veranda spaţioasă, care împrejmuia casa, erau scaune albe, plante agăţătoare şi o canapea stil balansoar. În apropierea casei, un cauciuc vechi încă mai atârna într-un stejar şi era legănat uşor de vânt, amintindu-i de zilele de vară de demult, când stătuse chiar în leagănul acela, nevrând nimic mai mult decât o zi caniculară de lenevie. Lucrurile

fuseseră atât de simple pe atunci.

Ryan opri motorul, deschise portiera şi cei trei căţei săriră din maşină, pornind fiecare în altă direcţie.

— Hei, staţi puţin. Veniţi înapoi.

Apucă un căţel şi îl luă în braţe cu greu, pentru că se zbătea. Pe al doilea îl scăpă. Pe al treilea îl văzu jucându-se cu capătul unui furtun de grădină care se afla pe peluză.

Când o rupse la fugă prin iarbă pentru a-l lua pe cel de-al treilea, primul îi sări din braţe. Furtunul ţâşni în sus şi îl stropi pe faţă. Se trase înapoi brusc. Căţelul se opri şi se uită la el mirat.

— Bine, asta a fost. Acum chiar m-am înfuriat, zise el. Eşti o corcitură.

— Ce se întâmplă? întrebă cineva.

Ryan îşi înălţă privirea şi văzu o femeie ieşind pe verandă. Părul ei avea o nuanţă superbă de roşu, căzându-i pe umeri în valuri care străluceau în lumina soarelui de după-amiază târzie. Avea un corp subţire şi mlădios şi era îmbrăcată cu o pereche de pantaloni bleumarin mulaţi pe picior şi un pulover moale şi alb.

Pentru o clipă, el avu impresia că o vedea printr-o oglindă veche şi înceţoşată sau prin obiectivul neclar al aparatului de fotografiat. Se potrivea perfect cu peisajul din jur, cu casa aceea veche, cu veranda cea mare, dând impresia că trecutul şi prezentul erau contopite.

O femeie modernă într-un peisaj demodat. Instinctiv duse mâna spre aparatul de fotografiat care îi atârna de obicei de gât, dar, în ziua aceea, lipsea, şi el avea impresia că e gol.

Se ridică repede, dându-şi seama deodată că stătea în genunchi pe peluza acelei femei, faţa îi fusese udată de apa din furtunul ei, iar pantalonii îi miroseau îngrozitor. Nu aşa îşi imaginase el întoarcerea acasă.

Kara coborî treptele în fugă în clipa în care unul din căţei începu să sape furios în pământul din apropierea tufelor ei de trandafiri.

— Scuză-mă, dar câinele dumitale îmi distruge grădina, zise ea.

Ryan o privi uluit.

— Nu e câinele meu.

— Ah, da? Ei bine, nici al meu nu e, spuse Kara ridicând căţelul şi, în clipa aceea, de după colţ, apărură şi ceilalţi doi. Ce naiba? câţi sunt?

Ryan reuşi să prindă unul când acesta trecu pe lângă el. Al treilea rămăsese liber şi lătra încântat.

— Trei, spuse el. Şi toţi sunt ai dumitale.

— Îmi pare rău, dar accesul câinilor e interzis la Gatehouse. Tocmai am schimbat covoarele. Ştii doar cum sunt căţeii.

Ryan îi aruncă un zâmbet slab, arătând spre pata de pe pantalonii lui.

— Da, ştiu foarte bine cum sunt căţeii.

Kara se mai apropie puţin, privindu-l cu atenţie pentru prima oară.

— Oh, Doamne. Eşti… eşti Ryan Hunter.

El încuviinţă şi o privi cu atenţie la rândul lui. Nu era la fel de frumoasă ca manechinele cu care lucra el, dar o găsea mai

atrăgătoare. Ochii ei de un albastru limpede exprimau foarte multă liniște. Ridurile de expresie din jurul ochilor dovedeau că poseda simțul umorului, iar gura generoasă era perfectă pentru…

Ryan își drese glasul. Dacă exista un moment când nu trebuia să se gândească la sărut, acela era. În plus, era căsătorită, probabil.

— Ai venit mai devreme, spuse ea. Te… te așteptam abia diseară. Și credeam c-o să vii singur.

— Asta a fost și intenția mea. Câinii nu sunt ai mei. Eu ți i-am adus doar de la părintele Miles. A zis c-o să știi ce să faci cu ei.

Kara îl privi uluită.

— O să știu ce să fac? Cu cățeii? în viața mea n-am avut câine.

— Acum ai trei.

— Poate l-ai înțeles greșit pe părintele Miles.

— Ești Kara Delaney?

— Da, dar…

— Părintele Miles a zis că vrei o familie mare.

— Nu mă refeream la căței, ci la… bine, n-are importanță la ce mă refeream. Va trebui să-i duci înapoi.

— Fă-o dumneata, spuse Ryan dându-i încă un cățel. Apropo, unul din ei are rău de mașină. Nu mai știu care.

— Rău de mașină, repetă Kara cu un glas stins, încercând să țină cei doi căței în brațe.

Oh, Doamne, nu știa cum să se poarte cu animalele. Majoritatea câinilor nici nu o plăceau. Și niciodată nu auzise

o pisică miorlăind. De obicei, acestea scoteau un fel de şuierat şi dădeau cu laba. Pur şi simplu, nu era o persoană înnebunită după animale. În niciun caz nu se putea pune problema să ţină trei căţei. Ce naiba fusese în capul părintelui Miles?

Ryan prinse şi ultimul căţel şi se duse spre maşină de unde luă coşul şi îl aşeză pe treptele verandei.

— Aşa, zise el.

Kara îl privi uluită. Înainte ca ea să apuce să scoată un cuvânt, Angel veni alergând pe după colţul casei, cu părul lung şi şaten fluturând în vânt, cu blugii murdari şi desculţă. Se opri brusc când îşi văzu mama cu cei doi căţei în braţe.

— Mami, mi-ai luat un căţel? întrebă ea surprinsă şi ochii ei căprui se măriră şi mai mult, umplându-se de bucurie.

Kara scoase un geamăt. Acum chiar o încurcase.

— Ai zis că nu putem avea un câine. Dar mi-ai luat unul, totuşi, spuse Angel îmbrăţişându-şi mama împreună cu căţeii. Te iubesc. Te iubesc. Te iubesc. Eşti cea mai bună mami din lume.

Căţeii începură să latre, iar Angel râse încântată şi luă unul în braţe.

— Sunt adorabili. Şi mi-ai luat doi, nu-mi vine să cred.

— De fapt, ţi-a luat trei, spuse Ryan arătându-i-l pe al treilea.

— Vai!

Kara îi aruncă lui Ryan o privire ucigătoare.

— N-or să rămână.

Angel se întristă brusc.

— Nu?

— Nu.

— Ah!

Kara se mai înmuie când văzu expresia de pe chipul fiicei ei. Timp de o clipă, faţa lui Angel se luminase, aşa cum se întâmplase adesea înainte. Acum, însă, expresia de pe chipul ei era de amărăciune şi tristeţe. Kara nu putea să sufere acea expresie şi, în ultima vreme, o văzuse destul de des.

Angel îi dădu căţelul fără să spună nimic.

Kara îi aruncă o privire lui Ryan, care o studia îngândurat, însă ei nu îi păsă de expresia critică din ochii lui.

— Sunt ocupată, spuse ea. N-am timp să mă ocup de căţei.

Ryan ridică din umeri.

— Hei, puţin mă interesează ce faci cu ei.

Kara oftă, simţindu-se ca o mamă vitregă şi rea.

— Bine. O să păstrăm doar unul.

— Am impresia că înţelegerea a fost ca ei să rămână împreună, zise Ryan.

— Vrei să taci, te rog?

— Încercam doar să ajut.

Kara clătină din cap.

— Toată lumea a zis c-o să aduci necazuri. Ar fi trebuit să-i ascult.

— Probabil că ar fi trebuit, acceptă Ryan păstrând un ton neutru.

— Bine, acum trebuie să găsim un loc potrivit pentru căţei. Poate pe veranda din spate. Putem s-o acoperim cu ziare deocamdată.

Kara puse cățeii în coș și, cu ajutorul lui Ryan, îl duse pe veranda din spate fără să se mai întâmple nimic deosebit. Lăsând-o pe Angel să se joace cu cățeii, Kara îl conduse pe Ryan în bucătărie, unde îi dădu un prosop uscat și îl privi cum îl udă și încearcă să-și șteargă pantalonii deschiși la culoare.

Hainele lui erau șifonate după drum, iar mânecile cămășii bleumarin fuseseră suflecate până la coate. În ciuda faptului că părea puțin obosit, era un bărbat atrăgător. Nu avea chipul superb al unei vedete de cinema, ci, mai degrabă, trăsăturile înăsprite ale unui bărbat căruia îi plăcea să se murdărească, genul pe care îl vedeai pe un teren de rugby sau de fotbal, care nu s-ar fi dat înapoi de la o bătaie.

Părul de un șaten-închis și pielea măslinie contrastau cu verdele-deschis al ochilor. Maxilarul bine conturat trăda încăpățânare, părul lui ciufulit de vânt sugera spirit de aventură, iar mișcările lui încrezătoare dădeau de înțeles că acel om era obișnuit să fie șef, motiv pentru care se uita încruntat acum la pata de pe pantaloni, probabil.

Kara zâmbi fără să vrea. Păruse ridicol fugind după căței, nu un tip sălbatic și furios despre care auzise atâtea sau un fotoreporter celebru și afemeiat. Arătase exact ca un bărbat obișnuit – uman, vulnerabil, puternic, sexy…

Kara clătină din cap, mirându-se de direcția în care apucaseră gândurile ei.

Ryan își ridică privirea și zâmbi. Acel zâmbet o puse în gardă. Acum nu mai părea deloc vulnerabil, ci periculos, plin de neastâmpăr și mult prea cunoscător. Era un bărbat care

îşi cunoştea puterea pe care o avea asupra femeilor şi acela era ultimul lucru pe care îl dorea Kara de la un bărbat. Niciodată nu avea să mai fie cea care iubea mai mult. Niciodată nu avea să se mai pună în poziţia de a aştepta un bărbat să vină acasă şi de a se întreba dacă mai venea.

— De ce nu iei loc? Vrei puţin ceai cu gheaţă? întrebă ea cu un glas plăcut, intrând intenţionat în rolul de gazdă.

— Desigur, spuse el aşezându-se pe un scaun la masa pentru micul dejun şi aruncând curios o privire în jur. Ai făcut minuni aici. Ultima oară când am văzut casa asta, era aproape distrusă.

— Mătuşa mea a trecut printr-o perioadă grea după moartea celui de-al treilea soţ, zise Kara luând o carafă cu ceai cu gheaţă din frigider. S-a recăsătorit anul trecut cu Ike Kelly, s-ar putea să-l mai ţii minte.

Ryan rămase cu gura căscată.

— Ike Kelly, fostul frizer de la marină care vorbeşte ca un marinar şi bea whisky la micul dejun – „acel" Ike Kelly?

Kara zâmbi.

— Presupun că e adevărat, contrariile se atrag.

— Cred că da.

Ryan o măsură din cap până-n picioare şi ea puse instinctiv carafa în dreptul sânilor. Tipul putea să flirteze fără să scoată un cuvânt.

Luă două pahare din vitrină şi le umplu cu ceai.

— Vrei lămâie sau zahăr?

— Simplu e perfect.

Kara duse paharele la masă şi se aşeză în faţa lui,

amintindu-şi că, numai cu o săptămână în urmă, stătuse acolo cu Andrew şi se certaseră din cauza lui Ryan. Cei doi fraţi se deosebeau, categoric, unul fiind tăcut şi oarecum şters, celălalt, vorbăreţ şi atrăgător.

— Mătuşa ta mai locuieşte aici? întrebă Ryan.

— Nu. Când s-a recăsătorit, s-a gândit să vândă Gatehouse, dar eu m-am hotărât să mă întorc şi să mă ocup de ea.

— Soţul tău ce-a spus?

Din obişnuinţă, Kara se uită la inelar, dar verigheta nu mai exista. Urma albicioasă se vedea foarte bine.

Ryan îi urmări privirea.

— Nu există niciun soţ?

— Nu mai există.

— N-a vrut să părăsească marele oraş?

— S-ar putea spune şi aşa.

— Ce naiba vezi în orăşelul ăsta uitat de lume? întrebă Ryan aplecându-se în faţă.

Vocea lui căpătă puţină asprime, ochii i se întunecară şi chipul i se încordă.

— Îmi place aici, spuse ea încet.

— Bine, dar aici nu-i nimic.

— Poate tocmai de aceea îmi place. Nu toată lumea simte nevoia să-şi petreacă fiecare secundă încercând să ajungă în alt loc decât cel în care se află. Nu toată lumea trebuie să aibă succes.

— Te referi la mine?

— De fapt, mă referem la fostul meu soţ, dar dacă situaţia coincide…

— Nu coincide. Şi nu-mi place să fiu comparat cu alţii.

Kara îşi dădu seama că remarca ei inofensivă atinsese o coardă sensibilă, provocând durere.

— Iartă-mă.

— Las-o baltă, spuse el rezemându-se de spătarul scaunului. Deci, cum merg afacerile?

Kara se relaxă, bucurându-se de schimbarea subiectului.

— Destul de bine primăvara şi vara, inexistentă toamna şi iarna, dar sperăm ca acest lucru să se schimbe odată cu sărbătoarea centenarului.

— Trebuie să recunosc că m-a mirat alegerea momentului. Februarie înseamnă de obicei ploaie, nefiind deloc cea mai bună perioadă pentru folosirea râului.

— Tocmai asta e. Încă mai sunt posibilităţi minunate de deconectare iarna. De fapt, e excelent să mergi cu barca în susul râului în perioada asta. Şi pescuitul e grozav. Nu ne putem permite să avem turişti numai vara. Dacă vrem să ne dezvoltăm, avem nevoie de ei tot timpul anului.

— Mă mir că oraşul doreşte să se dezvolte. Când trăiam aici, toată lumea dorea ca lucrurile să fie păstrate exact aşa cum erau dintotdeauna.

Kara oftă.

— Încă mai sunt câţiva care gândesc aşa. Sper, însă, să-i câştigăm de partea noastră.

— Unul din ei fiind Jonas Hunter, bănuiesc, şi al doilea, fratele meu, Andrew.

— Andrew are vederi largi.

— Şi asta mă miră. Andrew n-a ales niciodată ceva până

când n-a ştiut unde or să cadă merele.

Kara îşi sprijini braţele de masă. Îi plăcea să simtă ceva solid sub mâini. Îi dădea siguranţă. Nu că Ryan ar fi ameninţat-o. Nici măcar nu mai flirta cu ea, deşi avea senzaţia că farmecul lui putea fi copleşitor atunci când era folosit. Stătea acolo şi se uita la ea, iar intensitatea acelei priviri o tulbura, pentru că îi dădea senzaţia că ştia ceva în legătură cu ea, în legătură cu toţi.

— De ce m-ai invitat? o întrebă el deodată.

— Aş vrea să faci fotografii în timpul ceremoniei şi să le trimiţi spre a fi publicate într-una din revistele care îţi publică opera.

Îl privi drept în ochi când vorbi, căci, după o viaţă plină de greşeli, învăţase că nu obţineai un lucru decât dacă îl cereai.

Ryan începu să râdă.

— Dumnezeule! Ai ceva tupeu. Şi mai eşti şi teribil de sinceră, nu?

— M-ai întrebat de ce. Ţi-am răspuns.

— Îţi dai seama că, în oraşul ăsta, există oameni care mă urăsc de moarte?

— Da.

— Cum i-ai făcut să fie de acord?

— Nu le-am spus decât după ce am trimis invitaţia. Sincer, majoritatea nu se aşteptau să vii.

— Sunt convins. Sper că ştii ce faci.

— Încerc doar să revitalizez oraşul.

— E o luptă fără sorţi de izbândă.

— Eu o să hotărăsc asta.

Ryan se uită la pahar, părând fascinat de culoarea lichidului.

— Ce mai face tatăl meu?

— Jonas? E… articulă Kara căutând cuvintele potrivite. E mai bătrân.

Ryan îşi înălţă capul.

— Toţi suntem. Asta e tot ce poţi să-mi spui?

Ea lăsă capul în jos.

— De ce nu te duci să-l vezi?

— Până la urmă, o s-o fac. Îl cunoşti pe Andrew?

— Da. Andrew şi cu mine suntem prieteni foarte buni, ca şi copiii noştri, zise Kara ridicându-se şi ducându-se să spele paharele.

Pentru o clipă, Ryan nu spuse nimic.

— Eşti încurcată cu fratele meu? întrebă el părând dezamăgit.

— Da.

— Şi te-a lăsat să mă inviţi la petrecere?

Kara se întoarse să-l privească.

— Iau singură hotărâri.

— Sper că o să poţi suporta consecinţele, spuse Ryan ridicându-se. Mă duc să-mi aduc bagajul?

— Ai nevoie de ajutor?

— Nu, îmi place să călătoresc cu cât mai puţine bagaje – vreo două perechi de pantaloni, câteva cămăşi, aparatele de fotografiat şi saxofonul.

Ea îşi înălţă o sprânceană.

— Ai adus un saxofon cu tine?

— Îl iau cu mine pretutindeni.

— De ce?

— Pentru că e mai de încredere decât o femeie.

— Dar sunt sigură că nu şi la fel de cald. Sau îl foloseşti pentru a seduce? în ideea că „fiecare femeie îşi doreşte un muzician”?

El zâmbi.

— Vrei să spui că asta ar da rezultate?

— Cu unele femei, poate.

— Cu tine?

— Categoric, nu.

— Păcat. De fapt, nu cânt pentru nimeni, cu atât mai puţin pentru femei.

— Înţeleg. Doar tu şi instrumentul tău.

Ryan râse şi Kara nu putu să nu roşească.

— N-am vrut să sune aşa.

— N-ai părul roşu degeaba, nu? spuse el, după care făcu o pauză. Vezi, prefer să am un saxofon şi nu o femeie, pentru că instrumentul nu pune întrebări. Nu vrea să discute la trei dimineaţa. Nu vrea să vorbească despre speranţele, visurile şi planurile mele de viitor şi, mai ales, nu doreşte un angajament stabil.

— Nu-i de mirare că nu eşti însurat.

— Nu e, aprobă el.

— Ai camera trei, la etaj în dreapta, spuse ea repede, hotărând că venise momentul să schimbe subiectul. Camera e pregătită.

— Mă duc să-mi iau lucrurile.

Kara răsuflă uşurată după ce plecă el. Camera era pregătită pentru Ryan, dar, evident, ea nu era. Ce tip – probabil că zdrobise câteva inimi cu filosofia lui de „iubeşte-le şi lasă-le”.

Slavă Domnului că pleca duminică. Andrew avea dreptate. Ryan Hunter nu aducea decât necazuri.

Capitolul 5

Andrew Hunter scoase foaia din imprimantă, îşi aruncă privirea peste articol, după care o mototoli brusc şi o aruncă în coşul de gunoi. Nu putea să se concentreze când ştia că Ryan sosise în oraş şi că stătea, probabil, la masa din bucătăria Karei turnându-i acesteia minciuni despre trecut.

Nu putea să sufere gândul că Ryan se afla în preajma ei. Dar nu putea să facă absolut nimic.

Andrew se rezemă de spătar şi îşi roti privirea prin redacţie. De obicei se simţea bine acolo, cu mobila pe care nu o schimbase de doisprezece ani, cu telefoanele care sunau foarte rar şi cu tablourile de pe pereţi ale tatălui, bunicului şi străbunicului său, fiecare dintre ei având propria ediţie specială în ziarul „The Sentinel”, scriind cel mai senzaţional articol al generaţiei sale.

Întotdeauna se aflase un Hunter la conducerea lui „The Sentinel”. Bunicul lui Jonas pusese bazele ziarului la începutul secolului şi tradiţia ajunsese până la Andrew. Numai că el nu avea un tablou pe perete. Şi nici nu îşi făcuse articolul de senzaţie încă. Uneori se întreba dacă avea să-l scrie vreodată.

Avea treizeci şi şase de ani şi încă mai făcea pe Jimmy Olsen pe lângă tatăl său, care era Perry White. Nu aveau un Clark Kent îndrăzneţ sau un Lois Lane viclean, ci doar pe Louise Johnson în vârstă de şaizeci de ani, care se ocupa de pagina mondenă, pe Howard Philips, de cincisprezece ani, care scria articole sportive la liceu şi un student la colegiu, care făcea fotografii pentru ziar. Andrew scria majoritatea articolelor şi vindea spaţiu de reclamă, dar tatăl lui păstra pagina editorială pentru sine şi refuza să discute despre situaţia financiară, ţinându-l, astfel, pe Andrew pe locul doi.

Primeau ştirile de la „Associated Press" şi de la „Restaurantul lui Nellie". Nu erau prea multe ştiri locale – cel puţin până atunci. Celebrarea Centenarului crea o mare problemă pentru tatăl lui. Era cel mai senzaţional lucru care se petrecea în Serenity Springs în ultima sută de ani, dar el refuza să facă publicitate acelui eveniment. Jonas era de părere că tot ce urmărea Kara era să distrugă oraşul, să-l transforme într-o suburbie, să nu mai fie un orăşel sălbatic şi rural ca până atunci.

Acum, că Jonas ştia că Ryan se întorcea, era extrem de furios.

Existase o vreme în viaţa lui Andrew – de fapt, de multe ori dorise să-i atragă atenţia tatălui său fuseseră momente când Andrew dorise ca Ryan să greşească în ochii tatălui său. Visase la acele momente, dar nu se aşteptase ca acest lucru să se întâmple cu adevărat.

Acum, însă, fratele său se întorsese.

Jonas intră şi trânti ziarul pe biroul lui Andrew.

— Ce naiba e asta? întrebă el.

Andrew se uită la articolul despre cina festivă de joi.

— Un articol despre sărbătorirea centenarului.

— Numele lui nu s-a aflat în versiunea pe care am aprobat-o eu.

— L-am scris din nou, spuse Andrew uitându-se la tatăl său care era îngrozitor de furios şi de încordat.

Jonas era un bărbat solid şi puternic. Toată viaţa îl intimidase pe Andrew. Timpul nu fusese prea blând cu el, adăugând din ce în ce mai multe riduri pe faţa lui şi mai multe fire albe în cap şi în barbă. Dar nu îşi pierduse niciodată abilitatea de a-i face pe ceilalţi să se teamă.

— Afurisit să fii.

Andrew deveni rigid.

— Nu poţi să pretinzi că nu se întoarce. De fapt, a şi venit. Will i-a dat amendă pentru depăşirea vitezei chiar la intrarea în oraş acum vreo două ore.

Jonas îşi permise un zâmbet stins.

— Deja a intrat în încurcături. Nu mă miră.

— Nici pe mine.

— Jonas se aşeză la biroul său şi îşi concentră atenţia asupra unui teanc de hârtii, dar Andrew ştia că tatăl său nu se gândea nici la tiraj, nici la reclame, ci la fiul său mai mic. Întotdeauna fusese aşa. Întotdeauna avea să fie. Nu era corect ca Ryan să fi fost plecat pentru doisprezece ani, să se fi întors şi să fie din nou în centrul atenţiei.

Săturându-se deodată, Andrew îşi împinse scaunul în spate.

— Mă duc acasă.

— Încă nu e cinci, spuse Jonas arătând spre ceasul de pe perete.

— Atunci taie-mi douăzeci de minute din salariu.

— Ce te frământă?

— Nimic. Mi-e foarte bine. Mă simt grozav. În al nouălea cer.

— Întotdeauna te-ai atacat din cauza lui.

— De data asta, nu, spuse Andrew clătinând din cap. Puţin îmi pasă că Ryan e acasă. Puţin îmi plasă că vrea să facă pe eroul oraşului natal, când amândoi ştim că nu-i decât un rahat. Pur şi simplu, nu-mi pasă. De aceea i-am pomenit numele în articol. Pentru mine n-are nicio importanţă. Şi nici pentru tine n-ar trebui să aibă.

Îşi luă paltonul din cuier şi se îmbrăcă.

— Apropo, cei de la Serviciul Meteorologic Naţional au anunţat că, până sâmbătă seară, o să plouă. Poate vrei să te asiguri că barca e ancorată bine. Nivelul apei râului e deja ridicat.

— Se descurcă ea, spuse Jonas referindu-se la barcă întotdeauna ca la o femeie.

— Sper. N-aş vrea s-o văd luată de apă în toiul ceremoniei.

— Ar putea fi un lucru bun. N-avem nevoie de toţi acei outsideri în oraşul nostru. N-avem nevoie de banii lor murdari şi nici de obiceiurile lor de orăşeni, să ne corupă tinerii. Ah, era să uit, l-am văzut pe Billy cu fetiţa lui Delaney lângă râu. Nu ştiu ce făceau, dar, sigur, nimic bun. Dacă aş fi în locul tău, aş pune capăt acestei prietenii imediat. Şi ar

trebui să rupi relaţiile şi cu mama ei. Nu-mi dau seama ce e în mintea ta de te-ai încurcat cu Kara Delaney. E împotriva tuturor lucrurilor pentru care luptăm amândoi.

— Angel e un copil bun, iar Kara e o femeie foarte cumsecade. Iubeşte oraşul ăsta la fel de mult ca tine.

— Aiurea. Ascultă-mă pe mine, amândouă nu aduc decât necazuri. Iar Billy este… ei bine, ştii tu.

— Ce să ştiu?

— Uneori, e puţin cam greu de cap.

— Nu-i adevărat, spuse Andrew furios.

— Bine, n-are nevoie de cineva care să-i vâre tot felul de idei în cap. Istoria se repetă. Becky Lee te duce la râu, acum Angel îl duce pe Billy.

— Nu-i acelaşi lucru. Angel şi Billy au unsprezece ani. Becky Lee şi cu mine eram adulţi.

— Dar te-a vârât într-o sumedenie de buclucuri. Exact cum l-a ademenit Eva pe Adam cu mărul. Uneori, un bărbat trebuie să spună „nu”. Deci, ai de gând să-i spui lui Billy să rupă legătura cu ea?

Andrew zâmbi trist.

— Nu, tată, n-o să-i spun. Vezi, pot să spun „nu”.

Imediat după aceea, ieşi din birou, lăsând uşa să se trântească în urma lui, astfel că îl auzi pe tatăl său înjurând. Billy şi Angel nici nu se comparau cu el şi Becky Lee. Era o situaţie complet diferită. Billy era un copil bun. N-ar fi făcut nicio prostie. Cel puţin aşa spera Andrew. Dar jumătate din genele lui Billy erau de la Becky Lee, iar de cealaltă jumătate nu era prea sigur.

Nu că ar fi contat. El era tatăl lui Billy. Nimic nu avea să schimbe acel lucru vreodată.

— Tata are un ceas ca ăsta, îi spuse Angel din pragul uşii lui Ryan, arătând spre „Rolex”-ul de aur pe care el tocmai îl pusese pe noptieră.

— Tu nu obişnuieşti să baţi la uşă? o întrebă Ryan încheindu-şi cămaşa.

— Era întredeschisă, spuse Angel deschizând-o complet şi intrând în cameră. Tatăl meu e bogat, explică ea şi se aşează pe pat cu picioarele încrucişate şi proptindu-şi coatele pe genunchi şi bărbia în mâini. Şi tu eşti bogat?

— Da, sunt putred de bogat, zise Ryan. Am mai mulţi bani decât regina Angliei, adăugă el şi îşi trecu un pieptene prin păr, uitându-se în oglindă.

Angel îl privi gânditoare. Ryan o privi la rândul lui. Fetiţa avea cel mai expresiv chip pe care îl văzuse vreodată. Ar fi putut să o fotografieze din trei unghiuri diferite şi, de fiecare dată, ar fi obţinut altă imagine. Avea ochi profunzi de un căprui-închis şi o piele extrem de curată. Nasul îi era drept, buzele groase, iar dinţii încă îşi căutau locul în gura ei. Semăna foarte mult cu Kara, de la felul cum îşi ţinea înclinată bărbia la stilul direct în care privea. Dar restul aparţinea altcuiva. El se întrebă cui.

Angel răspunse la întrebarea aceea nerostită.

— Tata lucrează în CIA, zise ea.

Ryan îşi înălţă o sprânceană când îi întâlni privirea în oglindă.

— Poftim?

— Lucrează sub acoperire, ţări străine, mercenari, războaie, ştii doar cum e. Trebuie să călătorească foarte mult. Dar îmi trimite întotdeauna ilustrate incredibile din locuri exotice ca Hong Kong şi Barbados.

Ryan se duse lângă pat şi se apucă să-şi despacheteze lucrurile. Nu credea niciun cuvânt din ce spunea ea, dar trebuia să admită că avea o imaginaţie foarte bogată.

— Tata poartă mereu pălării ciudate, zise ea. Are una care îl face să semene cu Sherlock Holmes, alta îl face să arate ca un pescar. Sunt lucruri care îl ajută să nu fie recunoscut.

— Bănuiesc că asta e necesar dacă eşti spion, spuse Ryan scoţând o şapcă de baseball „Los Angeles Dodgers" şi punându-şi-o pe cap. Crezi c-o să mă recunoască cineva cu asta pe cap?

Angel zâmbi.

— Nu şi dacă-ţi laşi barbă.

Ryan îşi frecă bărbia proaspăt bărbierită.

— Mmm, e o idee, zise el aruncându-i şapca, iar ea şi-o puse cu cozorocul la spate. Mai povesteşte-mi despre tatăl tău.

— E foarte curajos, spuse ea. Odată a salvat o bătrână. Era într-un bazar – la Cairo, mi se pare. Doi tipi răi au încercat să-i fure coşul cu fructe, dar tata a fugit după ei şi l-a apucat pe unul de gât.

Angel făcu ochii mari povestind.

— Omul s-a zbătut până a scăpat şi, când s-a-ntors, a scos un cuţit cu lamă lungă şi argintie şi cu mâner încrustat cu pietre scumpe. Tata zicea că strălucea atât de tare în razele

soarelui, încât aproape că l-a orbit.

Ryan o privi curios.

— Şi, pe urmă, ce s-a-ntâmplat?

— Tata a ridicat mâinile şi au început să danseze unul în jurul celuilalt, spuse Angel dându-se jos din pat şi începând să-i arate mişcările. Toată lumea a făcut cerc în jurul lor. Nu mai scotea nimeni niciun cuvânt. Tata zicea că era o linişte mormântală. Pe urmă, omul a ridicat braţul şi s-a repezit înainte, dar tata l-a apucat de braţ şi i-a tras mâna la spate. Cuţitul a căzut cu zgomot pe pietrele de pavaj, Ryan se aşeză pe pat.

— Ce s-a-ntâmplat cu celălalt? Parcă ai zis că erau doi.

— Erau. Fugise înainte, dar când a văzut că prietenul lui avea necazuri, s-a întors. L-a apucat pe tata pe după gât şi a-nceput să-l stranguleze. Tata a zic că mâinile lui erau atât de mari şi de puternice, încât el nu putea să mai respire deloc. Pe urmă a venit şi celălalt. A luat cuţitul de jos şi a început să se apropie de tata, foarte încet, pas cu pas. Aşa.

Angel începu să se apropie cu paşi lenţi de Ryan, ţinând mâna ridicată ca şi cum ar fi avut un cuţit.

— Tata a zis că şi-a văzut toată viaţa trecându-i prin faţa ochilor. Ştia că va muri. Dar nu avea să se lase fără să lupte. Când omul a ajuns la distanţa asta… spuse ea privindu-l pe Ryan în ochi de la vreo cincisprezece centimetri… tata l-a lovit în testicule cu genunchiul.

Ryan se strâmbă.

— Au.

— Tipul a ţipat ca o fată şi s-a prăbuşit la pământ. După

aceea, tata i-a tras un cot în burtă celuilalt, făcându-l să se încovoaie de durere. Tata s-a răsucit apoi şi l-a făcut să-şi piardă cunoştinţa lovindu-l la cap. Lumea din jur striga şi îl încuraja. Tata a luat coşul cu fructe al bătrânei şi i l-a dat acesteia. Ea a început să plângă. Pe urmă „a căzut în genunchi şi i-a sărutat picioarele. Era atât de bucuroasă că îşi recăpătase coşul. Altfel, ea şi copiii ei s-ar fi culcat nemâncaţi în seara aceea, spuse Angel oftând şi aşezându-se pe pat lângă Ryan. Aş fi vrut să văd totul cu ochii mei.

— Şi eu la fel, murmură Ryan.

— Angel? strigă Kara de pe scară. Unde eşti?

Fetiţa aruncă o privire încărcată de vinovăţie spre uşă.

— Ar trebui să plec. Căţeii o supără foarte tare pe mama, zise ea alergând spre uşă, dar mai zăbovi puţin. Ah, ar fi mai bine să nu-i spui mamei povestea. Se cam supără când o aude.

— Sunt convins.

Kara apăru în prag, părând îmbujorată şi agitată.

— Căţeii rod covorul, spuse ea. Tot nu-mi vine să cred că mi-ai adus câinii ăştia pe cap, îi spuse ea lui Ryan.

El ridică mâinile.

— Părintele Miles e de vină.

— Mă duc să iau căţeii, zise Angel. Nu-ţi face griji, mamă. Totul o să fie bine.

Kara privi în urma fiicei ei.

— Ce înseamnă să ai unsprezece ani şi să crezi că totul o să fie bine, zise ea şi făcu o pauză. Ai nevoie de ceva?

— Nu. Camera asta e foarte bună. Miroase ca o grădină.

Cum ai reuşit asta în toiul iernii?

— Cu potopuri, spuse ea zâmbind oarecum vinovată. Uneori numi prea reuşesc lucrurile.

— Îmi place. Totul se potriveşte perfect, recunoscu el arătând în jur. Eşti genul de femeie căreia îi place să te facă să te simţi ca acasă, nu?

Kara oftă. Chiar dacă el nu spusese acele lucruri însoţite de un zâmbet ironic ca fostul ei soţ, tot o deranja. Foarte bine, îi plăcea să se ocupe de curăţenie, să gătească şi să pună perdele. Şi?

— Ce-am spus? întrebă Ryan dându-şi seama că atinsese o coardă sensibilă.

— Nimic. Sunt mândră de felul cum arată acum Gatehouse. Vreau să fie ca un cămin, plin de căldură, un adăpost care să ofere siguranţă. Un loc unde oamenii să afle puţină linişte.

— Inclusiv tu?

— Poate.

Vedea prea multe. Ar fi trebuit să se aştepte la acest lucru. Ca fotograf, era obişnuit să studieze oamenii.

Kara trecu pe lângă el şi trase draperia.

— Ai văzut ce privelişte minunată?

— Aş putea să trăiesc şi fără ea, spuse Ryan luând geanta goală şi punând-o în dulap.

— Nu-ţi place râul? întrebă ea surprinsă.

— Îl urăsc.

— De ce?

— Nu ştiu. Poate pentru că Andrew îl iubeşte atât de mult.

— Şi nu puteţi să iubiţi amândoi acelaşi lucru?

— Nu, categoric nu putem să iubim amândoi acelaşi lucru – sau aceeaşi persoană, zise el privind-o. De ce te-ai îmbrăcat aşa?

Kara îşi netezi fusta albă de lână.

— Mai avem o ultimă şedinţă de comitet înainte de începerea sărbătoririi centenarului. Te mai gândeşti la ce te-am rugat, să faci fotografii? Ar însemna foarte mult.

Ryan se duse spre ea. Se opri prea aproape, la doar câţiva centimetri distanţă de ea. Kara văzu că barba începea să-i crească din nou şi că, în colţurile ochilor, avea nişte riduri provocate de râs. Îi simţea parfumul after-shave-ului care îi provoca o uşoară ameţeală, de parcă trupul ei ar fi ştiut unde era „căminul", chiar dacă mintea ei nu ştia.

Dar, din fericire, mintea preluă conducerea. Kara se dădu înapoi, dar simţi peretele în spate.

— Kara?

Când el o privi în ochi, ea nu putu să se uite în altă parte. La naiba. Nu avea nevoie de atracţie fizică, nu atunci, nu cu acel bărbat.

— Poftim? Ce-ai spus? întrebă ea, încercând cu disperare să-şi amintească despre ce anume vorbeau.

— Am zis că o să mă gândesc, spuse Ryan ridicând mâna spre faţa ei.

Kara crezu că avea s-o atingă. Se încordă, neştiind ce să facă în caz că acel lucru s-ar fi întâmplat. Dar mâna lui Ryan îi atinse părul uşor şi, când el şi-o retrase, ea văzu că ţinea un fir alb.

— Mulţumesc, spuse ea cu răsuflarea tăiată.

— Plăcerea a fost de partea mea. Nu puteam să-l las să strice poza.

— Dar nu-mi făceai nicio fotografie.

— Mi-ar plăcea s-o fac. Ai nişte… oase minunate.

Dintr-un anumit motiv, ea nu crezu că la oase vrusese el să se refere prima oară. Îşi drese glasul.

— Poţi să mă fotografiezi la centenar, dacă vrei.

El zâmbi.

— M-ai prins, nu?

— Cam aşa ceva. Deci, te duci să-i vezi pe Andrew şi pe Jonas în seara asta?

Vraja dintre ei fu ruptă de acele cuvinte. Ryan făcu un pas înapoi. Ea respiră mai uşor.

— Nu, spuse el ducându-se la noptieră şi închizând un sertar care era pe jumătate deschis.

— Odată şi-odată tot va trebui să-i vezi. Oraşul e mic.

— Or să vină mâine seară la cină.

— Dar este un loc atât de public. S-ar putea să fie stânjenitor pentru tine.

El se întoarse să o privească.

— Cel puţin tatăl meu n-o să mă poată omorî în faţa atâtor martori.

— Ce ai făcut atât de îngrozitor, Ryan?

El făcu ochii mici.

— Nu ţi-a spus Andrew?

— Nu.

Ryan îşi înclină capul.

— Credeam că sunteţi apropiaţi.

— Suntem.

— Dar nu ţi se confesează?

— Nu mulţi bărbaţi o fac, spuse ea şi regretă acele cuvinte imediat după ce le rosti, însă era prea târziu ca să le mai retragă.

— De ce nu?

— Las-o baltă, zise ea pornind spre uşă. La cină avem friptură de pui la cuptor. Peste un sfert de oră, bine?

— Andrew nu vine, nu?

— L-am invitat.

— Şi care a fost răspunsul lui?

— Că mai degrabă moare de foame decât să stea la masă cu un ticălos ca tine.

Ryan zâmbi, dar zâmbetul nu îi ajunse în privire.

— Deci, fratele meu crede că sunt un ticălos. Tu ce crezi?

— Nu ştiu. Eşti?

— Poate ar trebui să-ţi petreci puţin timp în compania mea ca să-ţi dai seama.

Kara îl privi îndelung. Zâmbetul lui aproape că o făcu să accepte. Dar îşi aminti că era un bărbat care crea numai necazuri şi ea nu avea de gând să-l ajute.

— Nu semeni deloc cu fratele tău, spuse ea îngândurată. Parcă semeni puţin cu Jonas, totuşi.

— Doamne fereşte!

— Bineînţeles că nu mi-o amintesc pe mama ta. Cum arăta?

Ryan păli. Kara credea că nu avea să răspundă. Andrew

refuza să vorbească despre mama lui, dar Ryan o surprinse iarăşi.

— Era frumoasă, spuse el rar. Avea părul şaten-închis, lung până la mijloc, şi un zâmbet atât de strălucitor, că nu puteai să nu zâmbeşti la rândul tău. Nu putea să stea lângă mine fără să mă mângâie pe păr sau să mă sărute pe obraz. Îl înnebunea pe tatăl meu, căruia nu-i plăceau atingerile, zise el şi glasul i se înăspri.

— Pare să fi fost drăguţă.

— Era mai mult decât drăguţă. Obişnuiam să cred că era o zână. Îmi amintesc că, într-o zi, am ieşit în grădină şi am văzut un fluture aşezându-se pe degetele ei întinse. Parcă ar fi fost contopită cu natura, aşa mi s-a părut.

— Frumos.

— Dar a zburat la fel ca fluturele, spuse Ryan cu regret în glas.

— Unde a plecat?

— Nu ştie nimeni. Poate înapoi la New Orleans, unde a crescut. N-am putut s-o găsesc.

— Ai căutat-o, nu?

— Aproape în toate colţurile lumii.

— Eşti un visător. Nu mă aşteptam.

Ryan clătină din cap, intrând din nou în defensivă.

— Ba nu, sunt un realist. Am renunţat demult la visuri.

Kara observă vulnerabilitatea din ochii lui şi o tristeţe adâncă ce o mişcă într-un fel care îi era familiar, de parcă el ar fi trăit aceleaşi sentimente de abandon şi pierdere pe care le simţise ea. Avea o vârstă fragedă când divorţaseră părinţii

ei. Ryan fusese mic când plecase mama lui.

Îşi spuse că avea aceeaşi legătură şi cu Andrew, că şi el îşi pierduse mama. Dar ea şi Andrew nu discutaseră niciodată despre copilărie, nu împărţiseră niciodată acea parte din ei înşişi:

— Mătuşa Jospehina mi-a spus că mama ta avea o voce frumoasă, spuse Kara. Că obişnuia să cânte în cor şi că solo-urile ei îi făceau pe toţi să amuţească. Mult mai bine decât o predică.

— Cânta frumos, aşa e. Toată familia ei era talentată la muzică. De fapt, saxofonul meu a fost iniţial al bunicului din partea mamei. Mama n-a învăţat niciodată să cânte la el, spuse Ryan, după care făcu o pauză. Poate că nu ştiu unde a plecat, dar ştiu de ce. Poate o să-ţi spun într-o bună zi.

Kara deveni rigidă, având din nou senzaţia că Ryan ştia ceva ce nimeni altcineva nu ştia. Ceva ce s-ar fi putut să nu-i placă. Şi ar fi dat dovadă de neloialitate dacă l-ar fi ascultat măcar. Dacă voia răspunsuri, Andrew era cel care trebuia să i le dea. El era bărbatul din viaţa ei, cel care avea să-i fie alături săptămâna următoare, după ce Ryan avea să plece, după ce sărbătorirea centenarului avea să se încheie, când totul avea să revină la normal.

— Ştii, Ryan, când te-am invitat aici, nu mi-am dat seama că or să existe atâtea resentimente. Ştiam că eşti un rebel, dar, sinceră să fiu, am crezut că toate poveştile pe care le spuneau oamenii erau exagerate. N-am realizat că antipatia este atât de profundă.

— Cu siguranţă că Andrew ţi-a spus cât de mult mă urăşte,

nu?

— Nu, nu mi-a spus. Pentru că, de fapt, Andrew nu vorbeşte deloc despre tine. La fel şi tatăl tău. Eu am citit despre tine la bibliotecă. Atunci mi-a venit ideea să te invit. Când am pomenit şovăitoare numele tău odată în faţa lui Andrew, el a zis doar că nu vă înţelegeţi bine. Dar sunteţi fraţi şi cred că mi-am închipuit că, indiferent ce-a fost între voi, puteţi să rezolvaţi problemele şi să fiţi din nou o familie.

El o privi uluit.

— Acum cine visează?

— Bine, adevărat că am tendinţa să cred numai bine despre oameni. E un obicei prost şi încerc să scap de el, spuse ea înclinându-şi capul. Ar fi trebuit să mă învăţ minte până acum. Mulţi m-au dezamăgit, asta e sigur.

— Şi pe mine, zise el aruncându-i o privire plină de subînţeles. Nu-i prea târziu să plec. Pot s-o fac chiar în seara asta.

— Nu, spuse ea repede, înainte să se gândească la consecinţe.

— Eşti sigură?

Privirile li se întâlniră. Inima ei începu să bată mai tare.

— Oamenii din oraşul ăsta au nevoie de tine, Ryan.

— N-au nevoie de mine.

— Ba da. Numai că nu ştiu încă.

El clătină din cap.

— Indiferent ce scrie în comunicatul de presă, sunt un fotograf, Kara, nu un erou. Nu încerca să mă transformi într-unul.

Capitolul 6

— Ryan Hunter nu e un erou. E un criminal, spuse Margaret Woodrich, iar cuvintele ei îi făcură pe toţi să tacă brusc.

Erau mai mult de treizeci de persoane prezente în sala de şedinţe a liceului şi membrii comisiei stăteau la masa din faţă.

Întrunirea abia începuse. De fapt, Karei îi fusese foarte greu să facă linişte în sală. Chiar şi după ce lovi în repetate rânduri cu ciocănelul în masă, le atrase atenţia doar câtorva persoane.

Dar femeia aceea simplă şi ştearsă reuşise să reducă mulţimea la tăcere. Pentru că Margaret Woodrich era mama lui Becky Lee Woodrich şi nimeni din oraş nu îl ura pe Ryan Hunter mai mult ca ea.

Acum, că toţi tăcuseră, Margaret păru neliniştită. Îşi ţinea poşeta din piele neagră în braţe, ca pe un scut, şi se legăna înainte şi înapoi. Părea să nu ştie ce să mai spună şi se uită la cei din jurul ei parcă cerându-le ajutorul.

Beverly Appleborne stătea lângă ea. Fiind soţia singurului doctor din oraş, Beverly era aproape echivalentul unei regine în Serenity Springs. Jeremy Woodrich, soţul lui Margaret, stătea de cealaltă parte a acesteia. Era un bărbat tăcut, care se ocupa de librăria din localitate şi care nu mai vorbise aproape deloc de când îşi pierduse singura fiică.

Kara îşi drese glasul. Nu putea să o lase pe Margaret să preia controlul asupra şedinţei. Nu îi putea lăsa pe acei

oameni, indiferent cât de adâncă ar fi fost durerea lor, să distrugă sărbătorirea centenarului. Deja expediase comunicatele de presă în care anunţa prezenţa lui Ryan. Numărul rezervărilor pentru cina festivă crescuse cu cincizeci la sută de când Ryan acceptase invitaţia de a veni acasă.

Datorită faptului că i se luaseră câteva interviuri la televiziune şi că ultimele lui fotografii ajunseseră pe lista de bestseller-uri Ryan era şi mai cunoscut decât îşi închipuise ea.

Se aşteptase la reacţii neplăcute din partea lui Margaret Woodrich şi a altora de când le spusese membrilor comisiei că Ryan acceptase invitaţia. Dar se părea că nici doamna Appleborne, nici doamna Woodrich nu crezuseră că el avea să vină, totuşi, pentru că nu spuseseră nimic până acum. Acum, când era prea târziu.

— Comisia a aprobat deja planurile pentru cina festivă de mâine seară, spuse Kara, refuzând să se uite la ceilalţi membri ai comisiei, care, de asemenea, păreau să-i ocolească privirea.

Îi aruncă o privire lui Andrew în mulţime, dar el îşi îndepărta nişte scame de pe mânecă. Niciun sprijin nici de la el.

— Nu aveai niciun drept, interveni Beverly Appleborne ridicându-se. Această problemă ar fi trebuit să fie discutată înainte să trimiţi invitaţia. Îmi dau seama că eşti o străină, aşa că, probabil, nu înţelegi implicaţiile cu adevărat.

Kara se enervă când auzi cuvântul „străină”. De şase luni

lupta contra lui. Singura ei salvare era faptul că se născuse în Serenity Springs, lucru care îi oferea un avantaj asupra celor care se mutaseră în oraş când erau deja maturi. Dar nu toţi o acceptaseră şi, cu siguranţă, nu toată lumea era de acord cu ideile ei progresiste.

În faţa acelei antipatii, o parte din ea ar fi vrut să dea înapoi, aşa cum făcuse de atâtea ori cu soţul ei, cu părinţii şi cu toţi cei care o intimidaseră.

Pe cine îşi închipuia că păcăleşte, pretinzând că era o lideră, când tremura de nervi şi avea senzaţia că îi vine să verse?

— Ryan Hunter a omorât-o pe Becky Lee Woodrich, spuse Beverly atunci. Omul ăsta ar trebui spânzurat, nu onorat.

Acuzaţia era atât de brutală, de oribilă şi atât de neadevărată, încât Kara uită complet de nervi. Habar nu avea ce făcuse Ryan în trecut, dar ştia că nu el fusese individul beat care se aflase la volanul maşinii ce îi luase viaţa lui Becky Lee.

— Te înşeli, replică ea, întrerupând-o pe Beverly exact când aceasta se pregătea să-şi dezvolte ideea. Ryan Hunter nici măcar nu s-a aflat în apropierea locului unde s-a petrecut accidentul.

— Dar el a chemat-o, spuse Margaret Woodrich. El i-a zis să plece. Spune-le, Andrew. Spune-le.

Andrew se îndreptă în scaun, părând fâstâcit şi stânjenit. Karei i se făcu milă de el, dar era şi puţin furioasă. De ce naiba nu se ridica să le spună tot adevărul?

Loretta se ridică.

— Spune-le, Andrew. Spune-ţi părerea.

Kara văzu cum Andrew se uită la Loretta. Era conştientă de lupta care se dădea în el. În cele din urmă, el trase aer în piept şi se ridică.

— Ryan n-a avut nicio legătură cu moartea lui Becky Lee. Ea a fost lovită de un şofer beat. Şoferul acela n-a fost fratele meu.

— Uf, slavă Domnului, murmură Loretta aşezându-se din nou.

— Eu n-am vrut ca Ryan să vină, continuă Andrew. La fel ca mulţi dintre dumneavoastră, am motive să-mi antipatizez fratele. Dar nu pot să neg că se bucură de succes sau faptul că se află aici. Poate că are dreptate Kara. Poate că centenarul este mai important decât un singur om.

Kara zâmbi în semn de mulţumire când el se aşeză.

— Andrew are dreptate. Domnul Hunter este aici. Biletele pentru cina festivă s-au vândut. Toate camerele libere din oraş au fost rezervate pentru acest weekend. Ne aşteptăm la o creştere a volumului de vânzări la magazine şi restaurante de peste două sute cincizeci la sută în următoarele trei zile. Ni s-au solicitat deja cărţi şi alte documentaţii despre oraş şi râu, adăugă ea, uitându-se direct la domnul Woodrich.

Nimeni nu spuse nimic.

— Există câţiva oameni în această încăpere care sunt supăraţi. Îmi cer scuze. Dar sper că putem fi uniţi, ca o adevărată comunitate. În ultimele câteva zile, am stat de vorbă cu persoane importante a căror prezenţă la această aniversare nu are nicio legătură cu Ryan Hunter, ci cu oraşul

nostru, cu terenul pe care îl avem de oferit. Nu cred că trebuie să vă mai amintesc că, în acest weekend, sunt multe. În joc pentru toţi. Vă rog, fiţi…

Glasul i se stinse când îl văzu pe Jonas Hunter în fundul încăperii. Făcu un efort să continue.

— Aşa cum v-am mai spus, membrii comisiei v-ar fi foarte recunoscători pentru sprijinul acordat. Nu uitaţi că participarea lui Ryan Hunter este doar o mică parte din sărbătoarea noastră.

Oamenii se uitară la Jonas, curioşi să-i vadă reacţia. El, însă, nu mişcă niciun muşchi. Expresia de pe chipul lui îi spuse, totuşi, că el nu avea să-i acorde sprijinul.

— Niciodată, spuse Beverly Appleborne, profitând de acel moment de tăcere. Dacă vrei ca evenimentul să se bucure de succes, exclude-l pe Ryan Hunter de la cina festivă de mâine şi de la toate celelalte festivităţi. Cât despre persoanele importante, aceasta e o altă poveste despre care vom continua să discutăm. Dar, în ceea ce îl priveşte pe Ryan Hunter, nu vom ajunge la niciun compromis. Ştim adevărul, indiferent ce spune Andrew. Evident că interesul pe care îl are faţă de tine i-a întunecat judecata. Nu eşti de aceeaşi părere, Jonas?

Kara simţi un nod în stomac. Putea să lupte cu Beverly, chiar şi cu Margaret, dar Jonas era un om de bază în oraş. Pentru unii, el „era” oraşul.

— Dacă vreţi să salvaţi oraşul, îndepărtaţi gunoiul din el, nu aduceţi şi mai mult. Îngrijiţi pământul, nu îl distrugeţi cu betonul, spuse Jonas cu o voce tunătoare, ca un predicator

care îi îndeamnă pe păcătoşi să se căiască. Nu putem vinde râul. Nu putem să ignorăm preţul progresului. Nu-i putem lăsa pe străini să pună mâna pe ceea ce nu le aparţine. Nu-i putem lăsa să transforme râul într-o târfă, pe care s-o folosească, de care să abuzeze şi apoi să plece. Acesta este oraşul nostru. Trebuie să luptăm pentru el. Trebuie să-l apărăm cu orice preţ. Fiţi alături de mine, nu împotriva mea.

— Eu sunt alături de dumneata, spuse Kara oarecum şocată de cuvintele lui pline de înflăcărare, de loialitatea lui faţă de oraş, de dragostea lui faţă de râu. Vreau să celebrăm istoria noastră. Asta este centenarul.

— Centenarul e legat de bani. Bani în buzunarul dumitale, ripostă Jonas. Eşti gata să vinzi acest oraş numai ca să-ţi umpli camerele.

— Are dreptate, strigă cineva din spate. N-ar trebui să ne vindem sufletele pentru câţiva dolari în plus.

— Şi n-ar trebui să cinstim un om lipsit de onoare, spuse Beverly Appleborne ducându-se lângă Jonas.

Margaret şi Jeremy o urmară. Alţi câţiva li se alăturară.

Kara îşi ţinu respiraţia când văzu oraşul împărţindu-se în două, în cei care îl urau pe Ryan şi cei care nu îl urau, cei care doreau progresul şi cei care voiau ca lucrurile să rămână neschimbate.

Când aceste mişcări încetară, Andrew se trezi singur în mijlocul încăperii, împărţit între ea şi tatăl lui. Kara ştia cât de mult ţinea Andrew le părerea lui Jonas. De asemenea, ştia şi cât de mult dorea ea sprijinul lui Andrew.

— Kara, poate ar trebui să ne mai gândim, spuse primarul

încet, căci îşi vedea şansele de a fi reales reducându-se brusc.

— La ce să ne mai gândim? întrebă ea. La Ryan? La celebrarea Centenarului? Din cauza lui Jonas? Omul ăsta a rămas în Evul Mediu. Publică acelaşi editorial nenorocit în fiecare duminică de şase luni încoace şi, probabil, chiar mai demult.

Înfuriindu-se deodată, Kara se întoarse spre cei prezenţi, forţându-şi vocea să răsune în toată încăperea.

— Putem să avem progres fără haos, spuse ea. Putem să câştigăm bani fără să ne prostituăm. Şi putem cinsti un om pentru realizările sale în domeniul fotografiei fără să-i disecăm viaţa personală, fără să luăm bârfele drept adevăr.

— Aşa, aşa, zise Loretta încet. Pe ei, Kara.

Kara bătu cu ciocănelul în masă când cei de faţă reîncepură să vocifereze.

— Jonas are dreptate într-o singură privinţă. Împreună suntem mai puternici, dar trebuie să respectăm convingerile celorlalţi. Trebuie să ne respectăm diferenţele de opinie şi să-i oferim acestui oraş o şansă să se dezvolte, să supravieţuiască, ca să putem supravieţui cu toţii. Haideţi să nu ne mai certăm, avem multă treabă, zise ea aruncându-i lui Jonas o privire ca şi cum l-ar fi provocat să o contrazică.

El i-o susţinu şi, apoi, părăsi încăperea. Beverly Appleborne, Margaret şi Jeremy Woodrich îl urmară. Ceilalţi. Rămaseră cu ea, inclusiv Andrew. Kara răsuflă uşurată. Era o victorie parţială, dar era o victorie.

— Ai câştigat, îi spuse Andrew Karei urcând treptele de la

Gatehouse mai târziu în seara aceea.

— Nu sunt chiar atât de sigură. Tatăl tău e un om formidabil.

— Şi nu-i place să piardă, adăugă el. Mai ales când e vorba de oraş.

— Cum să-l fac să priceapă că suntem de aceeaşi parte?

— Nu sunt sigur de asta.

— Ah, Andrew, dacă nu pot să te conving pe tine, cum să-l conving pe el! exclamă ea oftând. Vreau ca lucrurile să iasă bine pentru toată lumea.

— Unele lucruri nu pot fi aranjate.

— Ştiu, şi le cred în stare pe doamna Appleborne şi pe doamna Woodrich să facă o scenă mâine seară.

Andrew se întoarse cu faţa spre râu, având pe chip o expresie sumbră. Kara ştia că îl ducea pe Billy la familia Woodrich în fiecare duminică după-amiază, dar nu avea idee de relaţiile în care se afla Andrew cu foştii săi socri – un alt lucru despre care nu vorbeau niciodată. Oftă, întrebându-se de ce avea senzaţia dintr-o dată că nu ştia nimic în legătură cu bărbatul de lângă ea.

— Margaret şi Jeremy au răsfăţat-o foarte mult pe Becky Lee, spuse Andrew după câteva clipe. N-au putut să accepte faptul că ea a murit. Nu te poţi aştepta să-l primească pe Ryan cu braţele deschise, când Becky Lee a spus foarte clar că fugea la el.

— Şi e mult mai uşor să dea vina pe Ryan decât pe Becky Lee, zise ea cu asprime. Pentru Dumnezeu, Andrew, era femeie în toată firea. Ştia ce face când a plecat.

— Habar n-avea. Era atât de nebună după el, încât nici nu mai gândea ca lumea. Şi el a amăgit-o, Kara. L-a promis c-o să-i arate lumea. Eu nu puteam să-l egalez, şopti el şi făcu o pauză. Nu vreau să vorbesc despre asta. De ce vorbim despre subiectul ăsta? întrebă el cu un glas încărcat de durere.

Era prima oară când îi spusese atâtea lucruri despre căsnicia lui.

— Pentru că trebuie să înţeleg.

Andrew se duse lângă balustrada verandei şi îşi încleştă mâinile pe ea.

— De ce, Andrew? De ce s-a măritat cu tine? Te iubea? O iubeai?

El se întoarse să o privească.

— S-a măritat cu mine pentru că era gravidă, fir-ar să fie. Pentru că era speriată. Şi pentru că Ryan n-a vrut să se însoare cu ea. Eşti mulţumită?

— Era gravidă cu tine?

Andrew nu-i răspunse. Era ceva în felul în care îi ocoli privirea, în care îşi lăsă capul în jos, în care se întoarse…

— Oh, Doamne! exclamă Kara ducând mâna la gură.

— Nu, spuse el imediat, scuturând din cap. Nu e ceea ce crezi.

— Nu?

— Eu sunt tatăl lui Billy. Las-o baltă, Kara. Lasă afurisitul de trecut în pace.

Andrew ştia că ar fi trebuit să se ducă direct acasă, dar supărarea pe Kara şi Ryan îl duse în altă direcţie. N-ar fi trebuit să-i spună Karei că Becky Lee era însărcinată când se

căsătoriseră. Nu voise să-i spună, nu voise să spună nimănui acest lucru.

El era tatăl lui Billy. Punct.

Numără în gând până la zece, după care îşi continuă drumul pe jos în speranţa că avea să scape de acel sentiment de frustrare. Îşi dădu seama de greşeală imediat cum o văzu pe femeia care stătea pe veranda ultimei case de pe partea stângă – Loretta.

Nu voia să o vadă acum. Nu avea chef să înfrunte sentimentele pe care n-ar fi trebuit să le aibă. Instinctiv, se întoarse, dar Loretta îl strigă şi el era prea politicos ca s-o ignore.

— Andrew. Tu eşti? strigă Loretta din nou, făcându-i cu mâna de pe verandă.

Părea supărată şi tot arăta spre stejarul din curte.

El nu avu încotro.

Loretta era aproape dezbrăcată. Avea un capot de mătase peste un tricou. Era desculţă şi părul îi cădea liber pe umeri. Părea feminină şi sexy, de parcă tocmai s-ar fi dat jos din pat, lucru la care el nu voia să se gândească. Era însărcinată, pentru Dumnezeu! Burta îi era cât o minge de baschet. Ce era în mintea lui?

— Eşti un salvator, spuse ea venind lângă el. Trillion nu mai poate să coboare.

— Trillion? întrebă el nedumerit.

— Pisica mea, spuse ea arătând spre una din ramurile mai înalte, unde, într-adevăr, se vedea o pisică. Te rog s-o dai jos de acolo.

— Poftim?

— Nu-i place vântul şi simte că se apropie altă furtună, îi explică Loretta.

Andrew se uită pe cer. Nu se vedeau stele, ci doar nişte nori grei care, cu siguranţă, aveau să aducă ploaie în următoarele douăzeci şi patru de ore.

— Şi…

— Am nevoie de ajutorul tău.

Loretta se uită la el într-un fel care îl făcu să vrea să o ajute, numai că nu ştia sigur dacă putea. Abia reuşea să-şi rezolve propriile probleme, cu atât mai puţin pe ale altora.

— Eu ştiu? zise el. N-o să se plictisească şi o să coboare la fel cum s-a urcat acolo?

— E speriată, Andrew. Nu-i decât o pisicuţă.

— De ce i-ai spus Trillion?

— M-am gândit că era singura modalitate de a avea şi eu un miliard de dolari, spuse ea zâmbindu-i cald şi rugător.

El se uită la copac. Cea mai joasă ramură se afla la vreun metru şi jumătate de pământ. Chiar dacă s-ar fi putut urca până la înălţimea aceea, tot ar mai fi trebuit să se caţere până la jumătatea bătrânului stejar. Cu norocul lui, ar fi căzut drept în mijlocul lăzilor de gunoi de pe trotuar.

— De ce nu suni la 911?

— Crezi că Will Hodgkins o să-mi salveze pisica? întrebă ea neîncrezătoare. Nici n-a mai vorbit cu mine de când a început să se vadă sarcina. Bănuiesc că îi e frică să nu spun că el e tatăl, fiindcă nevastă-sa i-ar da papucii imediat.

— El e tatăl?

Loretta îi aruncă o privire.

— Are vreo importanţă? Dacă aş spune da, nu m-ai crede, dacă aş spune nu tot te-ai întreba dacă spun adevărul, zise ea cu voce plină de dezamăgire şi amărăciune. Majoritatea femeilor din oraş se poartă cu mine de parcă aş fi o stricată. De parcă niciuna n-ar face sex în căsuţa ei frumoasă, cu jaluzelele lăsate. Doamne, uneori urăsc oraşul ăsta. Deci, îmi dai pisica jos sau trebuie să mă caţăr eu?

— Nu poţi să te caţeri în copac în starea în care eşti. Şi nici eu nu sunt sigur că pot s-o fac.

Expresia de pe chipul Lorettei se transformă din înverşunată şi sfidătoare în caldă şi drăgăstoasă. Aproape că îi tăie respiraţia lui Andrew.

— Poţi s-o faci, îl încurajă ea. Am încredere în tine.

Doamne, nimeni nu avusese încredere în el vreodată!

— Ai o scară? întrebă el.

— Nu. După ce a murit tata, am aruncat toate uneltele şi lucrurile lui. Scara era şi aşa aproape distrusă, aşa că am pus-o pe foc.

Grozav, tocmai îi amintise că era complet singură pe lume şi el ar fi fost un ticălos dacă ar fi plecat şi i-ar fi lăsat pisicuţa la ananghie în copac.

Cu mâinile în şolduri, el studie copacul din diverse unghiuri. Pisica începu să miorlăie jalnic. Andrew oftă. Apucă ramura cu mâinile şi încercă să se salte pe ea. Fu nevoie de trei tentative şi, când reuşi, avu senzaţia că îi trebuia un întreg rezervor de oxigen.

Loretta îi zâmbi încântată.

— Mai ai puţin.

El se uită în sus. Pisica se afla la mai bine de un metru douăzeci deasupra lui. Puse piciorul şovăitor pe craca următoare. Aceasta îl ţinu şi el răsuflă uşurat. Încă un pas îl duse şi mai aproape de ţintă. În cele din urmă, ajunse suficient de aproape pentru a întinde mâna şi a chema pisica.

— Hai, pis, pis, pis. Hai, vino încoace.

Pisica îl privi fără să clipească şi fără să facă vreo mişcare. Nu îi uşura deloc sarcina. Andrew se întinse pe cracă, târându-se pe burtă până când putu s-o apuce.

— Te-am prins, zise el, dar când dădu să pună mâna pe ea, pisica îi trase o labă, zgâriindu-l pe dosul mâinii. Au! Fir-ar să fie.

— Eşti teafăr, Andrew? strigă Loretta.

— Pisica ta m-a zgâriat.

— Nu-i plac necunoscuţii.

— Acum îmi spui?

— Vorbeşte-i frumos, ca un bărbat care încearcă să atragă o femeie în patul lui.

De parcă ar fi avut prea mult succes în domeniul acela, se gândi el cinic.

— Haide, scumpo, zise el încet. Nu mă face de râs. Hai, vino. O să te duc jos, pe umăr, eu o să mă duc acasă şi n-o să ne mai vedem niciodată. Îţi promit.

Pisica îl scuipă.

— Eh, nu face aşa, spuse el încercând să-şi păstreze calmul. Trebuie să vii cu mine.

Andrew apucă pisica, dar aceasta îi trase o gheară peste

faţă. El se dădu brusc înapoi, dezechilibrându-se, şi căută disperat să se agaţe de cracă. Mâinile lui nu găsiră decât aer, însă, şi căzu din copac.

Frunzele subţiri şi ascuţite ale gardului viu îl făcură să aibă impresia că aterizase pe ace. Impactul îl lăsă fără suflare şi, pentru o clipă, nu simţi decât o sută de ace care îi împungeau trupul şi o durere în spate şi în picioare, ceea ce îi aminti că nu mai era un puşti şi că nu ar fi trebuit să se mai caţere în copaci.

Exact când începu să respire mai bine, pisica ateriză pe burta lui, înfigându-şi ghearele în pielea lui prin cămaşă. El înjură în gând, dar Loretta luă pisica şi îngenunche lângă el.

— Ai dat-o jos. Îţi mulţumesc, Andrew.

— Cu plăcere, spuse el şi gemu.

— Eşti teafăr?

El o privi cum strângea pisica la piept cu dragoste şi îşi dori să o fi strâns puţin mai tare, de preferat de gât.

— Da, sunt foarte bine, zise el încercând să se ridice în capul oaselor.

Loretta puse pisica jos şi îl ajută. Îl înconjură cu braţele în timp ce el încerca să-şi recapete suflarea. Andrew rămase pe loc câteva clipe, bucurându-se de senzaţia plăcută pe care i-o dădea trupul ei, aroma şamponului ei. Faţa ei se afla doar la câţiva centimetri de a lui. Dacă s-ar fi întors foarte puţin, gura lui ar fi atins-o pe a ei. Dumnezeule mare, ce-i trecea prin cap?

Chiar în clipa aceea, uşa casei alăturate se deschise şi se închise. Ralph Kramer, unul din foştii colegi de clasă ai lui

Andrew, ieşi pe verandă.

— Hei, ce se petrece acolo? strigă el coborând de pe verandă şi apropiindu-se de gard.

Andrew şi Loretta se depărtară brusc unul de celălalt.

Ralph rămase cu gura căscată.

— Andrew Hunter. Dumnezeule! Tu? Tu erai?

Andrew se ridică repede.

— Ei, nu înţelege greşit, Ralph.

— N-aş fi crezut, zise Ralph rânjind în direcţia Lorettei.

Andrew nu putu să nu se aşeze repede în dreptul acesteia, apărând-o de privirea lascivă a lui Ralph. Cum suporta să locuiască lângă un asemenea nesuferit?

— Hei, stai puţin, zise el. Doar i-am dat pisica jos din copac.

— Da, da, da, spuse Ralph trăgându-şi blugii în sus peste burta umflată de bere.

— Nu înţelegi, insistă Andrew.

— Hei, nu numai că înţeleg, dar îţi zic şi să nu pierzi ocazia. Din câte am auzit, ar putea să te-nveţe câte ceva.

— Ascultă, Ralph…

— Lasă-l în pace, Andrew, spuse Loretta. Ralph o să creadă tot ce vrea el, indiferent ce zici tu.

Înainte ca Ralph să apuce să spună ceva, Ariene, soţia lui, deschise uşa.

— Ralph? Cu cine vorbeşti? Dacă-ţi pierzi timpul iarăşi cu Loretta…

— Nu, stau de vorbă cu Andrew.

Ralph îi zâmbi lui Andrew şi acesta oftă când auzi glasul

surprins al lui Ariene.

— Andrew Hunter? Tu eşti?

— Da, eu.

— Kara ştie unde eşti? întrebă Ariene, dar nu aşteptă răspunsul. Îmi închipuiam. Ei bine, sunt convinsă că o să vrea să afle. Ralph, dacă mai vrei desert, mişcă-ţi fundul încoace şi du gunoiul.

— Vin, scumpo, spuse Ralph întorcându-se repede în casă.

— Cred că ar fi mai bine să te duci la Kara şi să-i explici înainte ca Ariene să-ţi facă praf reputaţia şi s-o arunce la câini, zise Loretta.

— Kara o să înţeleagă.

— Probabil, spuse Loretta şi făcu o pauză. Îmi place de ea. Şi este femeia potrivită pentru tine – cinstită, sinceră, cumsecade. Nu-i de mirare că o vrei. Poartă alb, ca şi tine. Eu şi Ryan purtăm negru întotdeauna.

Porni înapoi spre casă ţinând pisicuţa în braţe.

Andrew privi tăcut în urma ei. Loretta avea dreptate. El şi Kara erau foarte potriviţi. Kara era genul de femeie la care visase – o femeie căreia să-i placă să trăiască într-un oraş mic. Ar fi putut avea mai mulţi copii. Ar fi putut să întemeieze un cămin împreună. Ar fi fost ceva confortabil şi sigur, nu imprevizibil şi înspăimântător, cum fusese cu Becky Lee. Aceasta îi răsturnase lumea cu susul în jos. Kara ar fi menţinut-o dreaptă.

Poate că Loretta şi Ryan aveau să fie iarăşi împreună. Amândoi aveau un trecut tenebros, reputaţii proaste şi prea multe lucruri de spus. Nu ştiau când să tacă sau când să

înceteze să mai încerce să schimbe regulile jocului şi să joace după regulile existente. Da, Loretta şi Ryan se potriveau. La fel ca el şi Kara.

Încă îl mai supăra gândul că fratele lui mai mic locuia în casa Karei, mânca din mâncarea ei şi o făcea să râdă, fără îndoială. Ryan ştia să se poarte cu femeile într-un fel la care Andrew nu putea decât să viseze. Ştia că ar fi trebuit să-l întâlnească pe Ryan, să-i spună să se ţină departe de Kara. De fapt, ar fi trebuit să-l vadă mai devreme ca să lămurească situaţia.

Se uită la ceas. Era aproape unsprezece. Se întrebă dacă era prea târziu ca să se întoarcă la Gatehouse.

Capitolul 7

Era aproape unsprezece în seara aceea când Angel se pregăti să bată în uşa lui Ryan. Ezită şi aruncă o privire pe coridor spre uşa camerei mamei ei, care rămase închisă.

Probabil că nu era o idee foarte bună să-l viziteze pe Ryan, dar simţea nevoia să stea de vorbă cu un bărbat şi nu era nimeni altcineva în preajmă pentru a o ajuta. În plus, îi plăcea de Ryan Hunter. Îi ascultase povestea şi nu râsese. Acest lucru îl făcea să primească o notă bună – în carnetul ei. Avea senzaţia că putea să aibă încredere în el şi de multă vreme nu mai simţise aşa.

Bătu la uşă.

După o clipă, Ryan îi deschise şi o privi surprins. Era încă îmbrăcat, slavă Domnului. Nu credea că mama ei ar fi fost de acord ca ea să stea de vorbă cu un bărbat care ar fi fost

îmbrăcat doar în pijama.

— Ce e, Chip-de-înger? întrebă el.

— Am o problemă.

— Poate ar trebui să vorbeşti cu mama ta.

— E o problemă de băieţi.

— Atunci, categoric ar trebui să vorbeşti cu mama ta.

Angel se strecură pe sub braţul lui, intrând în cameră.

Ryan oftă. Angel era îmbrăcată cu un capot din flanel cu mâneci lungi şi în picioare avea o pereche de papuci pufoşi de culoare roz. Se aşeză pe marginea patului şi păru gata să se instaleze comod. Ryan lăsă intenţionat uşa deschisă.

— Bine, care e problema?

— Nu ştiu să dansez cu un băiat şi mâine seară o să fie cina festivă, când cred că Billy o să mă invite la dans. Nu vreau să par o proastă.

Ryan o privi nedumerit.

— Şi ce vrei să fac eu?

— Să-mi arăţi cum dansează un băiat cu o fată, zise ea ridicându-se şi ducându-se spre el. Unde-mi ţin mâinile?

Ryan ezită.

— Uite ce e, Angel, cred că ar trebui s-o întrebi pe mama ta.

— Ea n-a mai dansat de ani de zile. Şi pe tata nu pot să-l întreb pentru că e plecat, ştii, să apere lumea să nu fie distrusă de dictatori răi. Altfel sunt sigură că m-ar învăţa să dansez.

Ryan oftă, ştiind că era învins.

— Bine, o lecţie scurtă, după care te duci în camera ta.

— S-a făcut.

Ryan îi luă apoi o mână şi i-o puse pe umărul lui. Pe cealaltă i-o ţinu în mâna lui. Puse o distanţă de vreo treizeci de centimetri între ei.

— Aşa trebuie să faci. Bine?

— Dar suntem foarte departe unul de altul, se plânse ea, stând cu braţele întinse.

— Te rog să mă crezi că e suficient de aproape pentru vârsta ta.

Ea se încruntă.

— Am aproape doisprezece ani.

— Şi probabil că mergi pe patruzeci.

— Hm?

— Nu contează.

— Bine, acum arată-mi câţiva paşi.

— Dacă-ţi arăt, promiţi c-o să pleci?

Ea încuviinţă.

— Bine, zise el şi îi arătă ce îşi mai amintea din paşii de vals.

— E îngrozitor de greu fără muzică, spuse ea şi se duse la ceasul deşteptător cu radio de pe noptiera lui, dând drumul la radio.

Căută până când găsi un post care transmitea muzică.

— Bănuiesc că ăsta e genul de muzică pe care or să danseze bătrânii, spuse ea întorcându-se în braţele lui. Bine, dă-i drumul.

Ryan încercă să valseze cu ea prin cameră, dar se împiedică de covor, de propriile lor picioare şi, la un

moment dat, izbucniră în râs când ritmul se înteţi atât de mult, încât Ryan ajunse să o învârtească repede.

— Ce se petrece aici? întrebă Kara.

Ryan şi Angel se opriră brusc. După o clipă, Kara se duse şi închise radioul. În cameră se făcu linişte.

— Vreţi să-mi spuneţi şi mie ce se petrece? întrebă ea.

— Eu nu vreau, zise Ryan uitându-se la Angel. Tu ce zici?

Angel scutură din cap.

— Aştept, spuse Kara încrucişându-şi braţele.

— Cred că fiica ta ar trebui să-ţi explice, zise Ryan înghiontind-o pe Angel. Haide, spune-i.

Angel îi aruncă mamei ei un zâmbet strălucitor.

— Ştiai că domnul Hunter a fost ales cel mai bun dansator din liceul din Serenity Springs? A stabilit un record pentru…

Ryan ascultă uluit povestea. Când Angel termină de vorbit, aproape că ajunsese şi el să creadă că fusese câştigătorul campionatului statal de dans împreună cu Conchita Gonzalez.

Tăcerea se lăsă din nou în încăpere.

Kara clătină din cap o dată, de două ori, de trei ori. Lui Ryan i se făcu milă de ea.

— Asta e. Noapte bună, mami, zise Angel apoi şi fugi înainte ca mama ei să se dezmeticească.

— Ce-o să mă fac cu ea? spuse Kara ridicând mâinile deznădăjduită.

— Să-i dai un zece pentru efort.

— Spune numai minciuni.

El îi aruncă un zâmbet plin de neastâmpăr.

— De unde ştii că n-am câştigat concursul de dans cu Conchita?

— Ah, te rog.

— Să ştii că sunt un dansator destul de bun, zise el şi, deschizând radioul iarăşi, căută un post care transmitea melodii de dragoste. Ce-ar fi să descoperi singură?

— Nu, mulţumesc.

— Ţi-e frică? întrebă el în şoaptă.

— Nici vorbă.

— Dovedeşte-mi.

— Nu-i nevoie.

Ryan îi luă mâna într-a lui şi o trase spre el. Kara se ţinea rigidă, fiecare muşchi fiindu-i încordat. Îşi fixă privirea asupra pieptului lui, iar el îi observă pulsul la baza gâtului. Îşi ţinu respiraţia când ea înălţă capul încet, când o şuviţă de păr roşu îi mângâie bărbia, când parfumul ei îi ameţi simţurile, când sânii ei îi atinseră pieptul.

R

Deodată, el nu mai vru să danseze. Voia să o sărute. Voia să facă dragoste cu ea.

Andrew se uită spre Gatehouse, la fereastra de la etaj. Se vedea lumină într-una din camerele de oaspeţi. Zări siluetele a două persoane care stăteau la distanţă şi care se apropiară apoi una de cealaltă. Gura i se uscă. Semănau cu un bărbat şi o femeie care se pregăteau să se îmbrăţişeze, să se sărute, să facă dragoste. Inima începu să-i bată cu putere şi se întoarse cu spatele, nesuportând să se uite, să şi-i închipuie pe Ryan şi Kara împreună. Porni înapoi pe stradă, îndepărtându-se

de casa ei, de casa Lorettei, de propria lui casă.

Deodată parcă avea din nou douăzeci şi cinci de ani şi îi spiona pe Ryan şi pe Becky Lee. Nu. Putea s-o facă. Nu putea să repete aceleaşi greşeli.

Mări pasul. Râul îl chema, aşa cum se întâmpla de fiecare dată când era supărat, îngrijorat sau speriat. Acolo putea să-şi alunge gândurile cu zgomotul apei. Acolo putea să urle fără să-l audă nimeni, pentru că râul ştia să păstreze toate secretele.

— Ajunge, spuse Kara cu răsuflarea tăiată desprinzându-se din braţele lui Ryan.

Mâna îi tremura când îşi dădu părul după ureche şi încercă să se poarte ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat între ei. Însă amândoi ştiau că nu era aşa. Ceva se întâmplase. Numai că ea fiu era pregătită să recunoască. Şi nici el.

— Mă duc să mă culc, adăugă ea.

— Dacă asta vrei…

— Singură.

El înclină capul.

— Bineînţeles.

Kara făcu un pas în spate.

— Ţi-aş fi recunoscătoare dacă n-ai încuraja-o gel. Îi e dor de tatăl ei şi mă tem că tânjeşte după masculină.

— Tatăl ei e tot la Cairo?

— Poftim? întrebă Kara nedumerită. Nu cred că el a fost vreodată la Cairo.

— Mi-am închipuit eu. Şi unde e?

— E o poveste lungă, e târziu şi…

— Şi cred că aud căţeii lătrând, zise Ryan.

Kara dădu ochii peste cap.

— Dumnezeule! Mâine or să sosească oaspeţii şi eu am veranda plină de câini care latră şi care, sigur, nu sunt învăţaţi să asculte. Ce altceva ar mai putea să meargă prost?

Ryan îi aruncă un zâmbet.

— Andrew ar putea să afle că ai fost în camera mea într-un capot foarte sexy.

Kara îşi strânse capotul în jurul trupului.

— Andrew are încredere în mine.

— Dar în mine are?

— Tu nu te afli aici decât în weekend.

— În trei zile se pot întâmpla foarte multe.

Foarte multe se puteau întâmpla şi în câteva ore, îşi spuse Kara întorcându-se când pe o parte, când pe cealaltă în noaptea aceea. Era prea tensionată ca să poată dormi, prea emoţionată din cauza centenarului şi mult prea atrasă de Ryan Hunter.

Gemând, îşi trase perna pe cap, dar nici măcar acest lucru nu o împiedica să-i vadă chipul, nu îi acoperi bătăile puternice ale inimii şi nici muzica aceea care începuse să se audă deodată. Muzică?

Kara se ridică în capul oaselor în pat, întrebându-se dacă nu cumva vântul imita sunetul unui saxofon. Apoi îşi aduse aminte de Ryan.

Se dădu jos din pat, strâmbându-se când simţi duşumeaua rece, luă o pătură şi şi-o puse pe umeri, ducându-se la fereastră.

Se aşeză în genunchi pe taburetul din faţa geamului şi aruncă o privire spre grădină şi spre peluza care cobora spre râu. Era o noapte cu mai mulţi nori decât stele, dar în lumina palidă a lunii zări o siluetă lângă unul din copaci şi sclipirea aurie a unui saxofon.

După câteva momente, deschise geamul puţin ca să audă mai bine. Ryan cânta cu forţă şi hotărâre, aceleaşi lucruri despre care Hans Grubner îi spusese că erau esenţiale pentru a cânta la pian. „Nu trebuie să existe niciun pic de îndoială în mişcările dumitale, nicio ezitare, spusese el. Nu cânţi cu degetele, ci cu sufletul."

Ascultându-l pe Ryan acum, Kara ştia că nu cânta cu gura, ci cu sufletul. Muzica era frumoasă, dar oarecum tristă. Nu cânta ca un nesuferit îngâmfat şi arogant, ci ca un bărbat singur, care se adresa cuiva cu muzica sa.

Mamei lui? Altei femei, poate? Unei iubite? Trebuia să fi avut o sumedenie. Nu părea genul de bărbat care îşi petrecea multe nopţi singur. Dar, în acelaşi timp, nu cântai atât de bine la saxofon dacă nu aveai multe nopţi de exersări la activ.

Kara ştia foarte bine ce însemna singurătatea, să pretindă că era fericită când noaptea o făcea să cunoască asemenea momente acute de singurătate, încât nu putea să doarmă. Crezuse că, dacă se căsătorea, nu avea să mai aibă acele momente, dar, chiar şi cu un bărbat dormind lângă ea, tot se simţise singură şi, în cele din urmă, abandonată din nou.

Îşi rezemă capul de perete strângând pătura şi mai mult în jurul ei şi ascultându-l pe Ryan scoţând acele sunete de

dragoste şi singurătate, de bucurie şi furie, de pasiune şi disperare. Le auzea pe toate şi le înţelegea. Se întrebă dacă el îşi dădea seama cât de mult îi destăinuise în clipele acelea.

Când deschise ochii din nou era dimineaţă.

Jonas Hunter se trezi devreme în dimineaţa aceea şi îşi instală undiţa pe vechiul ponton din apropierea casei sale. Nivelul apei era mai ridicat şi râul curgea mai repede cu fiecare clipă, însă lui îi plăcea.

După ce puse momeala, aruncă undiţa şi se lăsă pe spate în şezlongul care scârţâi sub greutatea lui, protestând de fiecare dată când făcea o mişcare. Era un scaun vechi şi, la fel ca el, dădea semne de bătrâneţe. Poate ar fi trebuit să-l arunce în loc să încerce să îl repare. Ce rost avea să repari ceva care probabil că tot nu avea să mai reziste mult?

Clătinând din cap, Jonas se lăsă pe spate, încercându-l intenţionat cu greutatea lui. Rezista, cel puţin deocamdată.

Stătu acolo multă vreme, urmărind guta plutind în apă, ascultând ciripitul păsărelelor care trezeau şi celelalte animale din pădure, în timp ce veveriţele alergau în sus şi în jos pe ramuri în căutarea hranei. Sunetele acelea familiare îl liniştiră asemeni unui cântec vechi.

Auzi maşina lui Andrew intrând pe alee, dar nu-şi ridică privirea decât în clipa în care fiul său mai mare veni pe ponton. Fără să scoată un cuvânt, Andrew îşi luă undiţa şi o aruncă în apă. Stătură astfel fără să vorbească aşa cum făcuseră aproape în fiecare dimineaţă a vieţii lor.

Şi prezenţa lui Andrew îl liniştea. Nu punea întrebări.

Nu clătina barca. Spre deosebire de Ryan.

Jonas ştia că ar fi trebuit să-l iubească pe Andrew mai mult. Şi chiar o făcea, îşi spuse el. Dar, în adâncul sufletului, simţea o umbră de regret pentru fiul său mai mic şi o dorinţă ciudată de a-l revedea. Nu că ar fi avut intenţia să-i vorbească. Ori nu avea să se ducă la cină, ori avea să-l ignore pe Ryan, făcându-l să se simtă atât de prost, încât să plece.

Ultimul lucru pe care l-ar fi vrut Jonas era o oglindă în care să se vadă şi exact asta se întâmpla de fiecare dată când îl vedea pe Ryan – revedea imagini deformate din 1 trecut.

— Ultimii doisprezece ani fuseseră minunat de tăcuţi după mai mult de un deceniu de întrebări din partea lui Ryan, care era stăpânit de o dorinţă extraordinară de a afla adevărul.

Poate de aceea făcea fotografii. Ryan nu înţelegea ceva decât dacă avea acel lucru pe hârtie, unde putea să observe fiecare amănunt.

După o oră, Jonas se ridică, puse undiţa pe ponton şi luă un sac de gunoi şi bastonul.

— Vii? îl întrebă el pe Andrew, care nu făcu însă nicio mişcare.

— Nu astăzi. Am treabă.

— Treburi mai importante decât să ai grijă de râu?

— Da.

Jonas simţi o dezamăgire puternică, deşi n-ar fi recunoscut niciodată.

— Bine, atunci.

— Kara are nevoie de ajutor la decorarea centrului de recreere. Vii la cină diseară?

— Poate. Poate nu.

Andrew oftă.

— Dacă vii… nu bea whisky înainte, da?

— Cine naiba eşti tu să-mi spui cât să beau? întrebă Jonas furios şi jignit de cuvintele fiului său.

Ştia că, în ultima vreme, băuse cam mult, dar era treaba lui. Avea multe probleme, care i se păreau mai puţin grave după ce bea.

— În primul rând, sunt fiul tău. Şi doctorul Appleborne a sunat de trei ori ca să te duci la consultaţia anuală. De fiecare dată ţi-ai anulat programarea. Ultima oară când a sunat, mi-a spus că vrea să te duci la un cardiolog din Sonoma, un anume doctor Steiner. E îngrijorat pentru inima ta şi la fel sunt şi eu. Nu mai eşti un copil; trebuie să te îngrijeşti singur.

— Eşti fiul meu, nu mama mea. Lasă-mă-n pace.

Andrew se întunecă la faţă.

— Foarte bine, fă ce vrei. Oricum o s-o faci, zise el, după care îşi adună lucrurile şi urcă treptele care duceau spre casă şi spre maşina lui.

După câteva clipe, Jonas îl auzi plecând.

Doamne, ce făcea – îndepărta singura persoană care îi mai rămăsese alături? Dar părea să nu se poată abţine.

Îndreptându-şi umerii, Jonas îşi luă bastonul şi porni în josul râului, oprindu-se din loc în loc pentru a înfige câte o învelitoare de ciocolată sau o cutie de lapte goală în vârful bastonului şi vârându-le apoi în sacul de gunoi pe care îl ţinea pe umăr.

După un timp, începu să se simtă obosit, aşa că se aşeză pe

un bolovan şi aşteptă să-i treacă acea senzaţie de apăsare a pieptului. Nu îi plăcea bătrâneţea, sentimentul de neputinţă, dar nu-i convenea ca un doctor să-i spună că inima începea să-i funcţioneze prost. De parcă el n-ar fi ştiut asta.

Din fericire, râul curgea la fel de repede pe lângă picioarele lui. Lui Jonas îi plăcea foarte mult acea curgere a apei. Îi trecea drept prin suflet, emoţionându-l de fiecare dată când auzea zgomotul acela.

Avea o mulţime de amintiri legate de râu. Părinţii lui se căsătoriseră pe malul său înverzit. El se născuse într-o cabană de lemn, situată într-un loc unde râul se umfla în fiecare toamnă atât de mult, încât apa ajungea până la prima treaptă. Îşi petrecuse verile învăţând să pescuiască de la tatăl lui şi testându-şi curajul pe apele învolburate din susul râului. Acesta fusese terenul lui de joacă.

În timp ce alţi copii aveau tot felul de jucării şi maşinuţe, el avusese un râu mare şi năvalnic în care să se joace şi iubise apa de când se născuse.

Când cerul era senin şi razele soarelui pătrundeau printre frunzele copacilor jucând pe suprafaţa apei, el îl simţea pe Dumnezeu aproape de sufletul său. În dimineaţa aceea era înnorat, dar, când se uită pe cer, Jonas văzu norii destrămându-se şi soarele trimise spre pământ o rază.

Lumina aceea fu pentru el ca zâmbetul plin de neastâmpăr al unui tovarăş de joacă. Ah, să fie liber ca păsările care zburau pe deasupra capului său şi care îşi cântau cântecele pe melodia râului. Cât de mult i-ar fi plăcut să fie azvârlit în sus, spre vârfurile copacilor, să se simtă la fel de uşor şi de

vesel ca un pui de pasăre care îşi încerca aripile pentru prima oară.

Dar picioarele lui încă mai atingeau pământul. Inima lui era tot grea, aşa că întoarse spatele soarelui şi bucuriei şi se uită în jos la o învelitoare de ciocolată. Aceea era realitatea, urâţenia din acel loc deosebit.

Ura prezenţa urâţeniei. Nu suporta când lucrurile nu ieşeau aşa cum ar fi trebuit.

Cu treizeci şi şapte de ani în urmă se căsătorise cu Isabelle, o frumoasă tânără din New Orleans, care venise în oraş cu mătuşa ei, Claire. Părinţii ei muriseră într-un accident de maşină şi, în afară de mătuşa ei, nu mai avea pe nimeni.

Se îndrăgostise de ea la prima vedere. I se păruse că semăna atât de mult cu râul – rochii lungi şi vaporoase de vară, un zâmbet care îi încălzea inima şi o pasiune la fel de captivantă ca o plimbare cu o canoe pe un râu năvalnic şi imprevizibil.

Isabelle îi promisese să-l iubească, să-i stea alături pentru totdeauna. Iar el o crezuse.

Îi dăruise doi fii şi erau fericiţi. Cel puţin el era fericit. Isabelle, însă, nu se obişnuise niciodată în oraş. Întotdeauna existase o parte în ea care tânjise după magicul New Orleans – Cartierul Francez, cluburile cu muzică de jazz, povestirile despre magie, mâncarea Cajun condimentată şi delicioasă, toată viaţa aceea mistică şi fermecătoare pe care o lăsase în urmă.

Jonas se ridică şi îşi continuă drumul, încercând să scape

de gânduri, aşa cum făcea întotdeauna. Dar ştia că era zadarnic. Gândurile aveau să fie tot acolo când se ducea acasă. Chiar şi acum, după douăzeci şi cinci de ani, parfumul ei tot se mai simţea în casă. Mobila pe care o făcuse pentru ea se vedea prin toată casa, cufărul din lemn de stejar de la picioarele patului, unde ea îşi ţinuse şalul din dantelă, botoşeii băieţilor şi toate celelalte nimicuri feminine pe care el nu avusese cum să le folosească, dar pe care nu putuse să le arunce.

Casa îi amintea de Andrew şi Ryan, de cei doi fii ai lui pe care îi văzuse crescând şi devenind bărbaţi, unul atât de disperat să-i facă pe plac, celălalt atât de nepăsător faţa de părerea lui. După ultima ceartă cu Ryan, îi spusese adio acelui tânăr înverşunat şi îl văzuse plecând. În adâncul sufletului, însă, nu îşi luase niciodată adio de la Ryan.

— Jonas.

Îşi ridică privirea surprins. Un bărbat în uniformă stătea în faţa lui. Era şeriful districtului, Dirk Andres, un om cu care crescuse, un om care iubea râul aproape la fel de mult ca el.

— Dirk, spuse el şovăitor.

Deşi fuseseră prieteni din copilărie, în ultimii ani, Jonas păstrase distanţa faţă de el. Nu voia să i se amintească de vremurile fericite când el şi Isabelle se distrau împreună cu Dirk şi cu soţia acestuia, Susan. Aceasta stătuse alături de soţul ei, cum promisese. Isabelle, nu.

— Mă îngrijorează râul, zise Dirk. Nivelul apei s-a ridicat din cauza ultimelor furtuni de săptămâna trecută. Şi se aude c-o să mai plouă.

Jonas aruncă o privire spre râu.

— O să reziste.

— Aseară a plouat masiv în districtul Sonoma. Cei de la Serviciul Meteorologic Naţional au anunţat o creştere a nivelului apei de şapte până la zece centimetri până mâine seară. Or să vină oameni din San Francisco pentru sărbătorirea centenarului, spuse Dirk clătinând din cap cu îngrijorare. Nu ştiu ce să fac.

— Anulează tot, zise Jonas, căruia nu îi plăcea ideea Centenarului, mai ales că, acum, se transforma într-un spectacol, aducând oameni de afaceri şi tot felul de alţi indivizi care nu aveau ce căuta în oraş.

La fel cum nici femeia aceea, Kara Delaney, nu avea ce căuta în oraşul lui. Era numai vina ei că lucrurile se schimbau. Dar adevărul era că avea sânge rău. La ce altceva ar fi putut să se aştepte din partea uneia din familia Cox? Numai când rostea acel nume simţea un gust amar în gură.

— Nu pot să anulez aniversarea, zise Dirk.

— De ce? Doar eşti şerif.

— Totul e aranjat. Oamenii aşteaptă să se simtă bine. Proprietarii de magazine contează pe afaceri bune, zise Dirk şi, după o pauză, adăugă: Aş vrea să pui capăt acestui război împotriva doamnei Delaney.

— N-o s-o las să-mi transforme oraşul într-un circ.

— Dar nici nu vrea asta.

— Ah, nu? Ea e cea care l-a adus pe Harrison Winslow în oraş. Ştiai că are de gând să pună un „Taco Tommy's" pe strada principală? N-am avut niciodată un restaurant cu

„fast food” aici, zise Jonas clătinând din cap dezgustat. La un moment dat, o să ne trezim cu un magazin de casete video lângă biserică.

Dirk oftă.

— Schimbările sunt iminente, Jonas. Vremea noastră a trecut. Tânărul Will abia aştepta să-mi ia locul. Şi sunt convins că nici lui Andrew nu i-ar displăcea să conducă ziarul.

— Încă nu e pregătit.

— Uneori, trebuie să renunţi, spuse Dirk luând o pietricică şi aruncând-o în râu. L-ai văzut pe Ryan?

Jonas scutură din cap.

— Nu.

— O să vină diseară la cina festivă.

— Am auzit.

— Uite ce e, Jonas, nu vreau să-mi faci probleme. Am deja destule necazuri cu Beverly Appleborne şi cu Margaret Woodrich.

Jonas privea apa. Nici el nu voia probleme, dar era greu să schimbi obiceiurile de o viaţă. Fără îndoială că Ryan abia aştepta să se certe cu el. Atunci, el ce ar fi trebuit să facă? Să întoarcă celălalt obraz?

— Mi-aduc aminte de o vreme când nu-ţi ajungeau cuvintele de laudă la adresa lui, zise Dirk.

Jonas simţi cum furia îi cuprinde sufletul. Nu voia să-şi aducă aminte cum fusese Ryan în copilărie, când îl iubise mai mult decât orice sau oricine pe lume. Ryan se întorsese împotriva lui cu înverşunare. El nu putea să uite acest lucru.

— A venit vremea să mergi mai departe, spuse Dirk. Desparte-te de trecut.

— Când o să am nevoie de sfatul tău, o să ţi-l cer, ripostă Jonas aruncând sacul de gunoi pe umăr.

— Cred c-o să mă-ntorc în oraş, zise Dirk salutându-l din cap. Ai grijă de tine. Curentul e foarte rapid în anumite locuri.

— Cunosc râul ăsta mai bine decât pe mine însumi, spuse Jonas. N-o să-mi facă niciun rău.

Ar fi vrut să poată spune acelaşi lucru şi despre fiul său.

Capitolul 8

— Billy, strigă Andrew când intră în casă.

Aruncând o privire ceasului de pe perete, îşi dădu seama că trebuia să se grăbească dacă voia să ajungă la centrul de recreere până la ora unsprezece, aşa cum îi promisese Karei.

— Billy?

— Sunt aici, tată.

Andrew urcă scările în fugă şi deschise uşa băii. Billy era în faţa oglinzii şi încerca din răsputeri să-şi netezească părul. Avea un păr şaten şi cârlionţat pe care el nu putea să-l sufere şi, indiferent de câte ori încercase să-l ude pentru a sta întins, buclele se formau din nou. Billy avea părul lui Becky Lee. Andrew încă îşi mai amintea cum îşi trecea degetele prin părul ei. Clipi de câteva ori ca să-şi alunge acea imagine tulburătoare din minte.

— Fir-ar să fie, spuse Billy cu o voce plângăreaţă.

— Te pot ajuta cu ceva?

— Nu, zise băiatul privindu-l în oglindă.

Ca de obicei, Andrew nu ştia ce sări spună. Ca şi tatăl lui, Andrew nu prea se pricepea când era vorba de copii, nu ştia să-şi arate afecţiunea fără să pară ridicol.

Când Billy era foarte mic, Andrew lăsase îmbrăţişările în seama doamnei Murray, iar pe măsură ce creştea, Billy părea să aştepte din ce în ce mai puţine lucruri de la tatăl lui. Erau aproape străini acum, locuind în aceeaşi casă, luând masa în tăcere, uitându-se din când în când la televizor împreună, dar asta era tot.

Poate Kara şi Angel aveau să-i reunească. Să îmbine jumătăţile şi să formeze un întreg. Mama şi fiica de o parte, tatăl şi fiul de cealaltă. Ar fi putut alcătui o familie împreună. El îşi dorea o familie, uneori mai mult decât orice pe lume. Numai că nu ştia cum să facă să se întâmple acest lucru.

Propria lui familie se destrămase odată cu plecarea lui Isabelle. Întregul trup i se încordă când se gândi la mama lui. Ea îi îndepărtase pe unul de celălalt. Era numai vina ei. Totul era numai din vina ei.

— Am… am făcut ceva greşit? întrebă Billy părând deodată neliniştit.

Andrew îşi dădu seama că îl privea cu o expresie încruntată.

— Nu, sigur că nu. Mă gândeam la altceva.

— La mama? întrebă Billy.

Andrew îl privi surprins.

— La Becky Lee? Nu. De ce mă întrebi aşa ceva?

— Pentru că, uneori, aşa arăţi când te uiţi la poza ei, cea de

pe poliţa căminului din living-room.

— Zău? Nu mi-am dat seama.

— Şi mie mi-e dor de ea, zise Billy. Chiar dacă nu mi-o amintesc.

Andrew se uită la fiul său uluit, dându-şi seama că era pentru prima oară când Billy spusese ceva atât de personal. Habar nu avea cum să-i răspundă. Era extrem de stângaci când era vorba de cuvinte. Era un ziarist, cuvintele ar fi trebuit să fie profesia lui. Dar îi era mult mai uşor să scrie despre şedinţele consiliului orăşenesc decât să-i vorbească fiului său despre mama pe care acesta nu o cunoscuse niciodată.

Andrew ar fi vrut să-i spună lui Billy că înţelegea.

— Pentru că ştia ce înseamnă să-ţi pierzi mama. Numai că mama lui nu murise. Îl părăsise. Becky Lee, cel puţin, îl luase pe Billy cu ea. Îşi părăsise soţul, nu şi copilul. Trebuia să recunoască acest lucru.

— Ai nevoie de baie? îl întrebă Billy.

— Nu.

Şi momentul trecu înainte ca Andrew să poată spune ceva mai personal.

— Mă duc în oraş s-o ajut pe Kara să decoreze centrul de recreere. Vrei să vii cu mine? întrebă el ca şi cum atunci i-ar fi venit ideea.

Billy scutură din cap.

— S-ar putea să fie amuzant, adăugă Andrew.

Dacă nu putea să stea de vorbă cu fiul său, cel puţin putea să facă ceva împreună cu el din când în când.

— O să fie şi unchiul Ryan acolo?

Andrew încercă să-şi păstreze calmul.

— Nu ştiu. Are vreo importanţă?

Bineînţeles că avea importanţă. Andrew şi Billy nu vorbiseră niciodată despre Ryan, dar Andrew era sigur că băiatul auzise vorbindu-se despre Ryan peste tot în oraş. Acela era dezavantajul unui oraş mic. Toată lumea ştia ce faci, uneori chiar înainte să faci lucrul respectiv, însă, în ciuda speculaţiilor, nimeni nu ştia adevărata poveste şi, în ceea ce îl privea pe Andrew, nimeni nu avea să o afle vreodată.

— Nu are prea multă importanţă, dar… îngăimă Billy. Mă gândeam doar că, mă rog, ştii tu…

Andrew aşteptă răbdător ca Billy să încheie fraza.

— Poate vrea să mă cunoască, sau poate nu, spuse Billy privindu-şi mâinile, vădit îngrijorat cu privire la reacţia tatălui său.

— Sunt sigur c-o să-l vezi înainte să plece, zise Andrew, care nu era sigur deloc, dar nu ştia ce altceva să spună.

— Bunica Margaret îl urăşte, nu? întrebă Billy cu o claritate surprinzătoare.

— Bănuiesc că da.

— Şi tu îl urăşti, şi bunicul Jonas îl urăşte. Cred că nici mie nu-mi place de el. Probabil e un ticălos.

Andrew nu ştia ce să spună. Oricât de mult ar fi vrut să fie de acord cu Billy, nu găsea cuvintele potrivite. Deodată, i se păru greşit să vorbească despre Ryan cu un băiat care… Ei bine, pur şi simplu, i se părea greşit.

— Nu cred c-o să vin cu tine, hotărî Billy, fără să aştepte răspunsul lui Andrew. Angel vrea să verifice nivelul apei râului. A crescut destul de mult, aproape până la Tucker's Bridge.

— Să nu vă duceţi unde apa curge foarte repede, spuse Andrew, bucuros să schimbe subiectul.

— Am înţeles.

Andrew dădu să plece.

— Tată? spuse Billy părând dintr-o dată nesigur.

— Poftim?

— N-ai impresia că mi-a crescut puţin mustaţa?

Andrew se duse lângă el şi se uită în oglindă. Avea senzaţia că aceea era cea mai importantă întrebare pe care i-o pusese Billy într-un interval de timp foarte mare.

— Ba da, parcă.

Billy îşi trecu degetul pe deasupra buzei de sus.

— Pare cam aspră. Poate ar trebui să mă rad diseară, înainte de petrecere.

Andrew încuviinţă solemn.

— Bună idee.

— Tată… ce zici… ai putea să-mi arăţi cum… dacă ai timp, bineînţeles.

— Da, sigur că pot.

Billy îi întâlni privirea în oglindă, pe chipul lui citindu-se o mândrie de adolescent.

Pentru prima oară după multă vreme, Andrew se simţi încrezător în rolul său de tată.

Dacă nu ar fi trecut pe la farmacie să ia cremă de ras

pentru el şi Billy, Andrew nu l-ar fi văzut pe Ryan. Sau, cel puţin, nu l-ar fi văzut decât peste câteva ore.

Dar nu, el trebuise să treacă pe acolo. Trebuise să intre, chiar şi după ce văzuse „Ferrari”-ul roşu în parcare.

Ryan stătea de vorbă cu Harry Bender, farmacistul, şi cu Leslie Bender, fiica acestuia. Leslie ţinea o mână pe braţul lui Ryan şi îi zâmbea ca şi cum ar fi fost un afurisit de erou. Iar el se umfla în pene, ca întotdeauna.

Andrew îşi simţi trupul încordându-se. Ryan era neschimbat, la fel de atrăgător, la fel de arogant. N-ar fi trebuit să fie aşa, îşi spuse el disperat. Dacă era să se întoarcă acasă, ar fi trebuit să vină ca un ratat, nu ca o celebritate plină de bani.

Uşa se închise în urma lui Andrew făcând clopoţelul de deasupra să scoată un clinchet. Ryan, Leslie şi Harry ridicară privirile. Încetară imediat să mai râdă. Zâmbetele li se stinseră, de parcă el ar fi fost intrusul. La naiba, acela era oraşul „lui”, nu al lui Ryan. Nu mai era al lui Ryan.

Andrew luă o cutie cu cremă de ras şi se duse la casă, unde îi dădu lui Harry o bancnotă de cinci dolari.

— Păstrează restul, spuse el şi ieşi fără să mai scoată un cuvânt, fără ca măcar să arate că îşi văzuse fratele.

Încă mai tremura când urcă la volanul camionetei. Stătu aşa câteva clipe, privindu-l pe Ryan prin geamul uşii farmaciei. Ar fi trebuit să-i spună ceva, ar fi trebuit să-i zică să plece naibii din oraş sau, cel puţin, să se ţină departe de Kara, dar fusese un laş, ca întotdeauna.

Plesni volanul furios pe sine, furios pe Ryan pentru că îl

făcuse să se simtă iarăşi ca un puşti. Când Ryan ieşi din farmacie, Andrew răsuci cheia în contact şi părăsi parcarea.

Ryan îl prinse din urmă după câteva sute de metri, la intersecţia lui Highland Avenue cu River Road. Camioneta „Toyota" a lui Andrew, veche de zece ani, părea o rablă pe lângă maşina sport a lui Ryan şi Andrew se rugă să nu prindă stopul. Însă, în locul luminii verzi, se lăsă bariera, semn că avea să treacă trenul de dimineaţă. La naiba! Acela era singurul drum spre centrul de recreere. Se întrebă dacă tot acolo se ducea şi Ryan.

Văzându-l cu Leslie Bender îşi amintise de seara precedentă când o văzuse pe Kara în camera lui Ryan, moment în care îşi adusese aminte de toate vechile sentimente de nepotrivire. Niciodată nu se luase la întrecere cu Ryan înainte. De ce ar fi fost altfel acum?

Îi aruncă repede o privire. Ryan privea drept înainte şi pe chipul lui nu se citea nicio expresie. Deodată, întoarse capul şi îi întâlni privirea.

Andrew se uită iute la trenul oprit în gară.

Ryan apăsă pe acceleraţie şi „Ferrari"-ul lansă o provocare.

Andrew apăsă şi el pe acceleraţie înainte să se gândească la consecinţe. Apoi se simţi ridicol. Nu avea să se ia la întrecere cu Ryan pe River Road. Nu avea importanţă că, după barieră şi după curba care ducea spre oraş, drumul era drept şi neted. Ryan fusese regele lui River Road. Andrew nu făcuse niciodată ceva atât de nesăbuit.

Motorul „Ferrari"-ului prinse viaţă din nou.

Piciorul lui Andrew era chiar deasupra pedalei de accelerație. În gând, se văzu alături de Ryan pe malul râului, când nu aveau mai mult de unsprezece și, respectiv, opt ani.

— Hai să ne luăm la întrecere până acasă, spuse Ryan.

Andrew scurmă cu pantoful în noroi și își făcu de lucru cu un băț.

— Noo.

— Haide, nu fi așa pămpălău.

— N-am chef de întreceri.

— Îți dau un avans.

Andrew o luă la fugă.

— Bine, strigă el peste umăr, sperând în van că avea să ajungă acasă înaintea lui Ryan.

Aproape că ajunsese când o creangă îl lovi direct în față. Se dezechilibră și căzu. Ryan trecu în viteză pe lângă el, parcurgând ultimii douăzeci de yarzi.

Lui Andrew îi venea să plângă. Atunci îl văzu pe tatăl lui pe verandă și știu că nu putea să plângă. Se ridică încet și porni spre casă.

— Iar te-a întrecut, nu? întrebă Jonas bătându-l pe Ryan pe spate și felicitându-l. Nu știu de ce te tot iei la întrecere cu el, n-o să câștigi niciodată.

Andrew ridică din umeri și urcă treptele verandei. Jonas îl apucă de umăr cu mâna lui grea.

— Ți-ai rupt blugii, fir-ar să fie, zise el. Dacă trebuie să-ți cumpăr alți blugi, va trebui și să muncești mai mult săptămâna viitoare. Poți să-ncepi prin a muta lemnele alea în spatele casei.

Andrew se uită la mormanul de lemne de foc nevenindu-i să creadă. Avea vreun metru şi jumătate înălţime, l-ar fi luat ore întregi. Dar nu putea să-şi contrazică tatăl. Ar fi fost pus să mute lemnele de două ori.

— Am înţeles, murmură el intrând în casă.

O oră mai târziu, Ryan veni în locul unde Andrew muta lemnele.

— Vrei o mână de ajutor?

— E numai vina ta, spuse Andrew.

— Nu-i vina mea că ai căzut. Vrei o mână de ajutor sau nu?

— N-am nevoie de ajutorul tău.

— Foarte bine.

— Foarte bine.

Ryan plecase furios, iar Andrew stivuise lemne până când nu mai putuse de spate şi făcuse băşici în palme. Aproape că mai simţea şi acum durere, când strângea volanul uitându-se la trenul care pleca din gară.

Motorul „Ferrari"-ului nu mai făcea zgomot. Când se uită la Ryan, Andrew îl văzu căutând un post de radio. Poate, doar poate… Era o prostie. Dar, la naiba, voia să învingă măcar o dată în viaţa lui.

Bariera se ridică. Apăru lumina verde.

Andrew apăsă pe acceleraţie până jos şi camioneta porni cu scrâşnet de roţi. În oglinda retrovizoare, văzu „Ferrari"-ul răspunzând, dar el avea un avans. Străzile care duceau în oraş se perindau una după alta pe partea stângă. Mări viteza din ce în ce mai mult, până când ieşi din oraş. Se apropie de o curbă.

O luă cu viteză. Abia se redresă când văzu trei raţe traversând şoseaua. Trase de volan instinctiv.

Maşina lui Ryan era chiar acolo, astfel că îi lovi aripa din faţă. Deodată, amândoi ieşiră de pe şosea. Andrew se izbi de gardul de lemn, rupându-l în două şi se îndreptă spre iazul cu raţe al lui Miller.

Maşina lui Ryan părea lipită de spatele camionetei lui. Andrew frână exact la timp, la vreo jumătate de metru de iaz. Când camioneta se opri brusc, Ryan se ciocni de ea.

Imediat sări din maşină.

Andrew făcu acelaşi lucru.

Se întâlniră exact lângă barele ciocnite ale maşinilor.

— Mi-ai lovit maşina, spuse Ryan nevenindu-i să creadă.

— Cum adică? Tu ai lovit-o pe a mea.

— Te-ai oprit prea brusc.

— A fost numai vina ta. Încercai să mă depăşeşti.

— Tu ai virat.

— N-am vrut să lovesc raţele.

— Ce raţe? Eu n-am văzut nicio raţă.

— Ah, nu? în cazul ăsta, ai nevoie de ochelari.

— Zău? Ei bine, eu cred că minţi. Cred că ai pierdut controlul maşinii, spuse Ryan apropiindu-şi faţa de a lui Andrew, ca un antrenor de baseball furios care se certa cu arbitrul.

— Ei bine, am câştigat, zise Andrew.

— Nu fi aşa de ticălos.

Andrew îi împunse umărul pentru a-l da la o parte din faţa lui. Ryan îl împinse şi el. Şi, deodată, erau iarăşi copii,

bătându-se pe telecomanda televizorului.

Se tot împinseră până când, la un moment dat, se trântiră la pământ, rostogolindu-se ca nişte copii. Raţele îşi luară zborul de pe apă, tulburate de zgomot, şi se aşezară pe iarbă, vociferând în jurul lor ca o mulţime de adolescenţi în jurul unor colegi care se băteau.

Ryan nu dădea atenţie raţelor, dar nu băgă de seamă nici maşina care se apropia. Nu voia decât să scape de Andrew. Voia să-şi facă fratele să admită măcar o dată că putea să se înşele, că el era cel vinovat.

Atunci, Andrew îl lovi în faţă. Ryan urlă de durere. Pentru o clipă, nu văzu nimic. Instinctiv, lovi şi el.

Iar Andrew se dăduse la o parte şi, în locul lui, apăruse un alt bărbat. Unul cu pălărie, insignă şi o uniformă. Ryan încercă să-şi tragă mâna, dar era prea târziu. Pumnul lui se iovi de falca lui Dirk Andres, şeriful districtului.

Raţele se împrăştiară şi liniştea îi înconjură pe cei trei bărbaţi.

Dirk se îndreptă frecându-şi maxilarul. O venă îi zvâcnea alarmant, semn că abia îşi păstra cumpătul. Andrew era în spatele lui Dirk, la fel de uluit ca Ryan.

— Aaa, scuze, spuse Ryan ridicându-se încet. Credeam că e Andrew.

— Zău? Ei bine, tocmai ai lovit un poliţist.

Ryan înghiţi în sec. Dirk îl mai băgase în puşcărie cândva pentru că se luase la bătaie în barul Lorettei. Pe atunci avea şaptesprezece ani şi îşi petrecuse noaptea în celulă, aşteptând ca tatăl lui să vină să-l ia. Jonas îl făcuse să aştepte

douăzeci şi patru de ore.

— Nu poţi să nu intri în bucluc, nu-i aşa? îl întrebă Dirk, după care îi aruncă o privire lui Andrew, care părea palid şi cuprins de vinovăţie. Şi tu, Andrew. Nu mă aşteptam la aşa ceva din partea ta.

Nu, Dirk se aşteptase la aşa ceva numai din partea lui, îşi spuse Ryan cu cinism. Dacă făceai o dată ceva rău, însemna că întotdeauna făceai.

Dirk arătă cu capul spre gardul distrus:

— Vrea cineva să-mi spună ce s-a-ntâmplat aici?

— El a făcut-o, mormăi Andrew.

— Tu ai început. Tu ai pornit primul întrecerea.

— Tu mi-ai dat semnalul.

— Doar îmi încălzeam maşina.

— Ba nu-i adevărat.

— Ba da, strigă Ryan la rândul lui.

Dirk îi apucă de braţe când începură să se înfierbânte.

— Urcaţi în maşină, le porunci el. Mergem la secţie.

— La închisoare? întrebă Andrew rămânând cu gura căscată. Dar nu se poate să mă bagi la închisoare. Trebuie să decorez centrul de recreere.

— Şi eu la fel, spuse Ryan. O ajut pe Kara.

— N-are nevoie de ajutorul tău, zise Andrew.

— Atunci de ce m-a rugat să mă duc?

Dirk oftă.

— Urcaţi în maşină, băieţi, spuse el împingându-i spre maşina de poliţie. Domnul Miller vrea să facă plângere. A zis că s-a săturat de atâtea întreceri pe drumul ăsta. Se teme să

nu fie rănită vreuna din raţele lui.

— Din cauza raţelor lui s-a-ntâmplat totul, spuse Ryan.

— Cu toate astea, avem nişte hârtii de completat şi un gard de plătit înainte ca vreunul să plece undeva. Ca să nu mai vorbim de lovirea unui poliţist.

T

— Uite ce e, plătesc eu gardul, zise Ryan. A fost vina mea. Îmi asum răspunderea. Şi îmi pare rău că te-am lovit.

— Ba nu, eu plătesc gardul, spuse Andrew. E oraşul meu.

— Foarte bine, plăteşte tu.

— Nu că ar fi fost vina mea, îi aminti Andrew.

— Atunci plătesc eu.

— Dumnezeule… spuse Dirk clătinând din cap. Dacă nu încetaţi odată, o să vă pun în cătuşe împreună şi o să arunc cheia în lac. Urcaţi imediat în maşină.

— Nu poţi să mă închizi, sunt oaspetele de onoare, spuse Ryan când Dirk porni maşina.

— Iar eu reprezint presa, zise Andrew.

Dirk zâmbi.

— Pot să fac ce vreau, băieţi. Eu sunt şeriful şi am cheile închisorii.

Kara se uită la ceasul de pe perete pentru a şasea oară într-o oră.

— O oală supravegheată nu fierbe niciodată, spuse Josephine Parker Willis Caldecott Kelly punând pe masă ultimul aranjament floral.

Kara oftă, uitându-se la mătuşa ei cum aşeza florile în aşa fel, încât fiecare putea fi văzută din orice punct al mesei. În

mai puţin de o oră, încăperea aceea fusese transformată într-un salon plin de flori, lumânări şi argintărie sclipitoare. Mesele erau aranjate. Ornamentele din hârtie creponată erau atârnate. Baloanele erau strânse în plase de-a lungul tavanului. Încăperea era pregătită. Totul mergea conform planului, atunci de ce era îngrijorată?

— Mi-ai salvat viaţa, mătuşă Josephine, spuse Kara. N-aş fi reuşit să fac toate astea fără tine.

— Ba sigur că ai fi putut. Poţi să faci orice îţi pui în cap. Gândeşte-te numai la ce ai făcut din Gatehouse.

— Arată bine, nu-i aşa? întrebă Kara, neputând să nu se laude puţin. Talentul meu a dat roade până la urmă. Michael zicea întotdeauna că n-o să pot s-o întreţin pe Angel, că nu ştiam să fac nimic. Dar asta nu-l face să trimită vreodată pensia alimentară la timp.

— Michael Delaney e un ratat, spuse Josephine. Nu valorează nici cât costumele lui italieneşti.

— Ştiu. Dar e tatăl lui Angel. Ea i-a scris ieri din nou, spuse Kara întâlnind privirea pătrunzătoare a mătuşii ei. El nu-i răspunde niciodată nici la scrisori, nici la telefoane. Îi frânge inima şi eu nu pot să fac absolut nimic.

— Omul ăsta ar trebui împuşcat. Poate ar trebui să-l inviţi pe aici în sezonul de vânătoare, zise Josephine şi în ochii ei apăru o scânteie de neastâmpăr. Se ştie că, din când în când, mai greşesc ţinta.

Kara nu putu să nu râdă.

— Eşti teribilă. Mă mir că Ike te lasă să ieşi din casă.

— Atâta timp cât îmi las puşca de vânătoare acasă, e

mulţumit.

— Şi globul de cristal, şi cărţile de tarot, şi siropul pentru putere, despre care ştim amândouă că, de fapt, e whisky de la Bud Brodie. Să ştii că nu mai e prohibiţie. Poţi să cumperi băuturi de la magazin acum.

— Nu fi obraznică, o mustră Josephine.

— Iartă-mă, spuse Kara uitându-se iarăşi la ceas. Nu pot să-mi închipui unde e Andrew. E aproape prânzul.

— Nu cred că pentru Andrew ar trebui să-ţi faci griji.

Kara oftă.

— Şi pentru „ei" îmi fac griji.

Josephine aşează ultima garoafă în aranjament.

— Aşa, ce părere ai?

— E perfect, mulţumesc.

Un zâmbet larg îi lumină lui Josephine faţa palidă şi uşor ridată. Era o femeie scundă, de vreun metru cincizeci înălţime, dar avea o inimă mare cât tot oraşul. Îi iubea pe majoritatea oamenilor, pe unii mai mult decât pe alţii, motiv pentru care, probabil, se afla la cea de-a patra căsătorie.

Celelalte nu se încheiaseră printr-un divorţ. Nu, toţi cei trei bărbaţi muriseră, primul în războiul din Coreea, al doilea în urma unui infarct şi al treilea într-un accident de maşină.

Deşi Josephine îl plânsese pe fiecare în parte, simţul ei înnăscut de supravieţuire o făcuse să treacă întotdeauna peste momentul respectiv. Era o supravieţuitoare şi, cu şase luni în urmă, se măritase cu Ike Kelly, un bărbat de vârsta ei şi cu opinii adânc înrădăcinate.

Kara găsea că formau un cuplu perfect. Înţelepciunea lui

Ike o împiedica pe Josephine să dea de necazuri. Ceea ce, pentru Kara, era o uşurare, căci întotdeauna avusese senzaţia că mătuşa ei era la un pas de a face gaură în acoperiş, indiferent că prepara cine ştie ce elixir al dragostei sau că trăgea la ţintă.

Josephine se aşează şi trase un scaun şi pentru Kara.

— Aşa. Stai jos şi povesteşte-mi despre Ryan Hunter.

— Am prea multă treabă, mătuşă Josephine. Trebuie să termin de legat panglicile la cadouri şi ar trebui să verific vinul. Loretta a zis că, uneori, furnizorul o trage pe sfoară.

— Stai jos, îi porunci Josephine.

Kara se aşează, ştiind că era inutil să o contrazică.

— Ce vrei să ştii?

— Îţi place de Ryan?

— E simpatic, spuse ea ferindu-şi privirea, căci Josephine avea un talent îngrozitor de a-i ghici gândurile.

— Simpatic? Dumnezeule, fata mea. Majoritatea oamenilor din oraşul ăsta au o sută de cuvinte pentru a-l descrie pe băiatul ăsta, dar „simpatic" nu se află printre ele.

— Ce-ai vrea să spun – că e înalt şi puternic, clădit ca un atlet, că are un zâmbet sexy, nişte ochi verzi incredibili şi un fel de a privi o femeie de o face să se simtă ca şi cum ar fi singura din încăpere? Asta ai vrea să spun?

Josephine se rezemă de spătar şi încuviinţă aprobator.

— Exact cum mi-am închipuit. Îţi place de el.

— Arată bine, dar nu e genul meu.

— Şi Andrew este.

— Categoric. Andrew e de bază. Poţi conta pe el.

— Plictisitor.

— Mătuşă Josephine.

— Eu spun adevărul întotdeauna, Kara, şi acum îţi zic că Andrew nu e potrivit nici pentru tine, nici pentru Angel.

— N-o amesteca pe Angel în problema asta.

— E fiica ta şi spiritul i-ar fi distrus imediat dacă ar trebui să trăiască alături de un tip ca Andrew.

— Spiritul ei? întrebă Kara începând să se enerveze. Angel e pe cale de a deveni o mincinoasă înrăită. Andrew este exact omul de care are nevoie, nu unul ca…

Ca Ryan, care găseşte că e amuzant să-i încurajeze poveştile, zise Kara ridicându-se şi începând să se plimbe agitată în jurul mesei. Angel mă înnebuneşte, mătuşă Josephine. De fiecare dată când încerc să stau de vorbă cu ea, inventează o poveste. Trăieşte într-o lume de vis şi nu ştiu cum s-o scot din ea. Trebuie sa înfrunte realitatea.

— De ce? Are doar unsprezece ani. Las-o să viseze.

— Ca să fie dezamăgită de fiecare dată?

— Nu neapărat.

— Arată-mi unde scrie asta.

Mătuşa Josephine clătină din cap.

— Kara, cum poţi să spui asta? Tu ai visat să refaci Gatehouse şi ai reuşit.

— Am refăcut Gatehouse, dar n-am făcut din ea un succes. Dacă afacerile n-or să meargă bine, o s-o pierd pentru că mi-o ia banca. Am o ipotecă imensă şi nu ştiu cum o să ies din încurcătura asta.

— O să reuşeşti. Centenarul o să ne ajute pe toţi. Ai toate

camerele rezervate pentru seara asta, nu-i aşa?

— Da, şi pentru tot weekend-ul. Aş vrea să fie aşa în fiecare weekend.

— Păstrează-ţi încrederea, Kara. Asta e tot ce putem face.

Kara îi strânse mâna, amintindu-şi cât de mult suferise mătuşa ei şi cum luptase întotdeauna.

— Aş vrea să am curajul tău.

Josephine râse şi se ridică.

— Eu una mi-aş dori să am vocea Barbarei Streisand, dar trebuie să ne mulţumim cu ce are fiecare.

Imediat după ce Josephine dispăru în bucătărie, uşa de la intrare se deschise larg şi Beverly Appleborne împreună cu Margaret Woodrich dădură buzna înăuntru.

Alte necazuri. Instinctul nu o înşelase pe Kara.

— Doamnelor, cu ce vă pot fi de folos?

— Îţi dăm un ultim avertisment, doamnă Delaney, zise Beverly Appleborne. Dacă îndrăzneşti să-l onorezi pe ticălos, noi părăsim salonul împreună cu prietenii noştri, şi să ştii că avem mulţi prieteni.

— Îmi pare rău că acesta este felul în care gândeşti, doamnă Appleborne, dar, aşa cum am mai spus, domnul Hunter joacă un rol foarte mic, ţine doar un discurs de cinci minute, face câteva fotografii, după care primarul îi va înmâna cheile oraşului.

— Cheile oraşului, ţi-ai pierdut minţile? întrebă Beverly.

Kara oftă.

— Este un dar simbolic. Nu înseamnă absolut nimic.

— Înseamnă că am uitat-o pe Becky Lee. Înseamnă că l-am

iertat pe Ryan, zise Margaret cu un glas tremurător.

— Centenarul nu este în legătură cu Ryan, ci cu progresul oraşului, spuse Kara, încercând să le facă să renunţe la subiectul „Ryan”. Cu siguranţă că putem fi uniţi – pentru binele oraşului.

— Spre deosebire de dumneata, nouă ne place acest oraş exact aşa cum este, ripostă Beverly. Soţul meu practică medicina aici de treizeci şi cinci de ani. Copiii noştri au crescut în acest oraş frumos şi liniştit. N-avem nevoie de magazine video şi restaurante care servesc şi în maşină.

— Cu tot respectul, doamnă Appleborne, trei din comercianţii noştri au dat faliment anul trecut, spuse Kara. Există oameni în acest oraş care se chinuiesc.

— Atunci ar trebui să se ducă în altă parte, zise Beverly.

— Nu putem să ajungem la un compromis, doamnelor? Nu putem să avem puţin progres, supravegheat cu atenţie, ca să nu stricăm unicitatea acestui oraş, şi, în acelaşi timp, toată lumea să aibă ocazia să-şi câştige existenţa?

— Hmm! exclamă Beverly ridicând nasul în vânt.

Margaret îşi strânse poşeta neagră de lac la piept.

Părea că vrea să spună ceva, dar nu era sigură de unde să înceapă. În cele din urmă, deschise gura şi buzele îi tremurau.

— Ai o fiică. Ar trebui să înţelegi, spuse ea. Acest om este vinovat de moartea lui Becky Lee. Nu suport să-l văd în faţa ochilor. Mă doare îngrozitor aici, în suflet, zise ea ducând o mână la piept.

Acel gest o mişcă pe Kara mai mult decât cuvintele,

înţelegea durerea unei mame. Ştia că, dacă i s-ar fi întâmplat ceva lui Angel vreodată, ea nu ar mai fi fost aceeaşi.

— Îmi pare rău, zise Kara. Sincer. Când l-am invitat pe Ryan aici, habar n-am avut că există o legătură între el şi fiica dumitale. Andrew n-a spus niciodată nimic. Nimeni n-a spus niciodată nimic.

— Nu e ceva despre care să ne placă să vorbim.

— Ignoranţa dumitale nu e o scuză, spuse Beverly. Ar fi trebuit să te consulţi cu noi înainte să iei o asemenea hotărâre radicală. Mie tot nu-mi vine să cred că Andrew te-a lăsat să faci aşa ceva.

Kara se înfurie când auzi o asemenea insultă.

— Nu i-am cerut permisiunea lui Andrew. Sunt o femeie în toată firea. Sunt, de asemenea, preşedinta Camerei de Comerţ. Iau singură hotărâri.

— Proaste, se pare.

— Ajunge, spuse Josephine apărând deodată.

Se apropie de ele cu buzele strânse şi ochii ei promiteau răzbunare. Dacă exista cineva care o putea intimida pe Beverly Appleborne, acea persoană era Josephine.

— Nu te-am văzut, spuse Beverly.

— Bineînţeles că nu. Poţi să-ţi iei insultele şi să pleci. Kara n-are nevoie de necazuri şi din partea ta. Margaret, nu-mi vine să cred că îl consideri vinovat pe Ryan pentru toate. Becky Lee era o femeie în toată firea şi ştiai asta mai bine ca oricine. Dacă l-a părăsit pe Andrew, a fost hotărârea ei, nu a altcuiva. Fata n-a făcut niciodată ceva contra voinţei ei.

Margaret clătină din cap.

— El a fost de vină, Josephine. Îl iubea atât de mult, încât nici nu mai gândea ca lumea.

— Atunci n-ar fi trebuit să se mărite cu fratele lui.

— Becky Lee a suferit. Era ea însăşi un copil, spuse Margaret şi începu să plângă.

Josephine se mai înmuie.

— Ei, nu face asta, zise ea. Oraşul ăsta s-a săturat de lacrimi. Râul s-a umflat deja.

Kara zâmbi. În Serenity Springs, totul se reducea la râu.

— A venit vremea vindecării, continuă Josephine. Asta ar fi trebuit să se întâmple demult. Eu una mă bucur că Ryan a venit acasă. Ne prind bine nişte emoţii.

— Vrei emoţii, le ai, spuse Beverly şi ieşi din încăpere urmată imediat de Margaret, care nu mai adăugă nimic.

Kara îi aruncă mătuşii ei o privire încărcată de îngrijorare.

— Ce crezi că pune la cale?

Ochii lui Josephine licăriră.

— N-am idee, dar sper că e ceva bun.

— Mătuşă Josephine, aştept două sute de persoane la cina asta.

— Foarte bine. Pentru un spectacol e nevoie de public.

— Dar eu nu vreau un spectacol.

— Atunci n-ar fi trebuit să-l inviţi pe diavol la petrecerea ta.

— Crezi că Ryan e atât de rău cum se spune?

Înainte ca mătuşa ei să apuce să răspundă, sună telefonul, luându-le pe amândouă prin surprindere. Kara dădu fuga să răspundă.

— Centrul de recreere, spuse ea.

— Kara, sunt eu, Andrew.

— Andrew, unde eşti?

— La… la închisoare.

— „Unde?” întrebă ea stupefiată.

— La închisoare. E o poveste lungă, dar am nevoie de o sută de dolari ca să ies şi nu am carnetul de cecuri la mine. Poţi să te duci până la mine acasă să mi-l aduci?

— Bineînţeles. Vin imediat, spuse Kara închizând. Andrew e la închisoare.

— Nu se poate, zise Josephine părând de-a dreptul şocată. Nu pot să cred aşa ceva. Băiatul ăsta n-a încălcat nicio regulă în viaţa lui.

— De ce oi avea sentimentul că e ceva în legătură cu Ryan? spuse Kara încet, exact când telefonul sună din nou. Am o presimţire.

— Răspunde odată, îi porunci Josephine.

Kara ridică receptorul şovăitoare.

— Centrul de recreere.

— Kara? Bună, sunt eu, Ryan. Am o mică problemă.

— Nu-mi spune – şi tu eşti la închisoare.

— N-a fost vina mea.

— Oh, Doamne, ce i-ai făcut lui Andrew?

— Hei, eu sunt cel cu ochiul vânăt.

— Vin imediat.

— Poţi să aduci şi portofelul meu? L-am lăsat la Gatehouse.

Kara închise fără să mai spună nimic, căci era cuprinsă de

furie şi de un sentiment de frustrare.

— Şi Ryan e închis.

— Bine că n-a murit nimeni.

— Nu e târziu, spuse Kara sumbru luându-şi poşeta şi plecând spre casă.

Capitolul 9

— Kara o să ajungă în câteva minute, spuse Ryan punând telefonul pe biroul lui Dirk Andres. A zis că e încântată să mă ajute.

— Numai pentru că eşti oaspete la Gatehouse, altfel te-ar lăsa să putrezeşti aici, replică Andrew stând pe scaunul cu spătar drept, de lângă cel al lui Ryan.

— Gata, m-am săturat, zise Dirk ridicându-se.

— Ne dai drumul? întrebă Ryan plin de speranţă.

— Nu, vă închid. Dacă vreţi să vă certaţi tot timpul, foarte bine, eu, însă, nu sunt obligat să vă ascult, zise el conducându-i pe un coridor şi deschizând uşa unei celule. Haideţi, intraţi.

— Uite ce e, Dirk, nu putem să stăm de vorbă? întrebă Andrew.

— Nu.

Ryan zâmbi când Andrew intră în celulă.

— Şi tu, zise Dirk împingându-l.

— Hei, vreau să am propria mea celulă, spuse Ryan.

— Aici nu e „Hilton”, băieţi.

— Dar e un singur pat. El unde o să stea? întrebă Andrew.

— Asta nu e treaba mea. Poate ar fi timpul ca voi doi să

învăţaţi să împărţiţi un lucru.

— Prefer să stau pe jos, zise Andrew.

— Atunci, fă-o, spuse Ryan întinzându-se în pat.

Dirk trânti uşa, lăsându-i singuri.

Niciunul nu vorbi timp de zece minute. Ryan stătu în pat, cu privirea aţintită asupra tavanului, cea mai mare parte a timpului, numărând plăcile de faianţă şi întrebându-se dacă sistemul de stropire chiar se declanşa în cazul izbucnirii unui incendiu. Apoi îşi mută privirea asupra pereţilor de cărămidă şi studie mizeria de pe podeaua pe care stătea Andrew. Mai fusese în celula aceea, cu ani în urmă. Atunci fusese îngrozitor de speriat, de furia lui, de lipsa de control de care, dădea dovadă şi, cel mai mult, de reacţia lui Jonas.

Acum, Ryan se simţea resemnat, mai degrabă frustrat decât furios. N-ar fi trebuit să se ia la întrecere cu Andrew şi n-ar fi trebuit să se ia la bătaie cu el. Oare nu învăţase chiar nimic în ultimii doisprezece ani?

— Aş vrea să te ţii departe de Kara, spuse Andrew întrerupându-i şirul gândurilor.

Era cel mai rău lucru pe care ar fi putut să-l spună Andrew. Ryan nu putea să sufere când cineva îi spunea că nu avea voie să facă un lucru sau să aibă ceva.

— De ce aş face-o?

— Pentru că e a mea.

— Ea ştie?

— Ştie.

Dar Andrew nu părea deloc sigur. Ceea ce, de fapt, nu era de mirare. Ryan avea sentimentul că, niciodată, Kara nu avea

să aparţină cuiva. Era prea plină de pasiune, prea sufletistă, prea încăpăţânată. Altfel nu l-ar fi invitat la sărbătorirea centenarului.

Nu putea să şi-l închipuie deloc pe Andrew cu ea. Dar nici cu Becky Lee nu şi-l închipuise. Era clar că fratele lui mai mare avea ceva ce atrăgea femeile.

Tăcerea mistuia anii care trecuseră. În locul ciondănelii din urmă cu o oră se instalase liniştea şi Ryan se întoarse cu gândul la Becky Lee.

— De ce nu mi-ai spus de Becky Lee că a murit? întrebă el, exprimând în cuvinte, în sfârşit, gândul care nu-i dăduse pace din ziua precedentă.

Andrew îl privi în ochi pentru prima oară în ziua aceea.

— M-am gândit că, poate, văzând că n-a ajuns, o să vii s-o cauţi.

Vorbise ca şi cum nu i-ar fi păsat, dar Ryan nu credea nicio clipă că nu suferise din cauza plecării ei.

— N-am ştiut că vine, spuse el. N-am chemat-o eu.

— Ea n-a zis aşa.

— A minţit, ripostă Ryan ridicându-se în capul oaselor. Ultimul lucru pe care l-am primit de la Becky Lee a fost un bilet în care scria că născuse. N-am sunat-o niciodată. Nu i-am scris niciodată. N-am spus niciodată nici măcar un cuvânt ca s-o fac să te părăsească.

Chipul lui Andrew se încordă. Ryan realiză deodată cât de mult înaintaseră în vârstă amândoi, câţi ani trecuseră pe lângă ei.

Fratele lui avea fire albe de păr în perciuni şi riduri sub

ochi. În expresia lui era o oboseală care trăda durere şi furie, în cea mai mare parte îndreptate împotriva lui.

— Nu i-aş fi spus niciodată să te părăsească, mai ales că aveaţi un copil împreună, adăugă Ryan. Şi, în plus, te-a ales pe tine. Te-a vrut pe tine. Totul se terminase pentru mine.

Nu putea să împiedice tristeţea să i se strecoare în glas. Becky Lee îl rănise când se măritase cu Andrew, mai mult decât ar fi crezut vreodată că era posibil. De-a lungul anilor îşi spusese că era spre binele tuturor. El nu era genul de bărbat care să se însoare pe atunci, şi nici acum. Iar Becky Lee îşi dorise mai mult ca orice să se mărite. Asta nu putea el să priceapă. De ce îl părăsise pe Andrew când, în sfârşit, avea tot ceea ce îşi dorise – un soţ, un cămin, un copil?

— Pentru ea nu se terminase, spuse Andrew atât de încet, încât Ryan trebui să facă un efort ca să-l audă.

— De ce? Ce s-a-ntâmplat între voi de a făcut-o să plece?

— Nimic.

Fratele lui nu folosea prea multe cuvinte.

— Trebuie să fi fost ceva.

— Dacă a fost, ea n-a zis nimic.

Ryan se întrebă dacă Andrew chiar credea acest lucru sau dacă fratele lui nu suporta să-i spună adevărul. Andrew trebuise întotdeauna să dea vina pe altcineva. Şi se părea că el era cel ales – ca de obicei. Toată viaţa Andrew dăduse vina pe Ryan pentru toate – atunci când nu o învinuia pe mama lui, mai precis.

— Şi, ai găsit-o? întrebă Andrew deodată.

Ryan tresări când îl auzi schimbând subiectul şi se întrebă

cum de reuşise să-i urmărească şirul gândurilor atât de exact.

— Pe mama?

Andrew încuviinţă, având grijă ca, pe chipul lui, să nu se citească nimic.

Ryan îşi aminti brusc că mai aveau o femeie în comun în afară de Becky Lee, pe mama lor. Plecarea lui Isabelle ridicase primul zid între ei. Becky Lee îl ridicase pe cel de-al doilea. Pentru o clipă, o văzu pe Kara în mintea lui şi se întrebă dacă nu cumva parcurgeau acelaşi drum – dacă nu erau conduşi de vreo forţă, de vreun destin, pentru a repeta greşelile din trecut.

— Ai căutat-o, nu? întrebă Andrew din nou cu asprime în glas de parcă nu l-ar fi interesat răspunsul, de fapt.

Ryan trase aer în piept, nefiind sigur că putea vorbi cu Andrew despre mama lui. Nu fuseseră niciodată de acord cu privire la motivul pentru care plecase Isabelle. Andrew o considerase vinovată pe ea. Ryan îl considerase vinovat pe tatăl lui pentru faptul că o forţase să aleagă între Serenity Springs şi visurile ei. Amândoi fuseseră prea încăpăţânaţi ca să înţeleagă şi opinia celuilalt.

— N-am găsit-o, zise Ryan. Acum câţiva ani am angajat un detectiv particular, dar n-a descoperit nimic. A zis că trecuse prea mult timp. Erau aproape douăzeci de ani.

— Bănuiesc că n-a vrut să fie găsită.

— Totuşi, e ciudat. Detectivul a zis că n-a mai pomenit să dispară cineva atât de total. Nici urmă de ea nicăieri. Nu conturi în bancă, nu chitanţe telefonice, nu cărţi de credit,

nimic.

— Întotdeauna s-a priceput să se joace de-a v-aţi ascunselea, spuse Andrew.

Ryan zâmbi.

— Mai ţii minte când s-a ascuns în cufărul acela vechi de la picioarele patului? N-am găsit-o multă vreme. Am căutat-o peste tot. Şi, pe urmă, l-am auzit pe tata ducându-se la bucătărie…

— Şi a zis că se apucă să pregătească cina, continuă Andrew.

— Ceea ce însemna că avea să aprindă cuptorul şi, deodată, noi…

— Ne-am gândit că mama se ascundea în cuptor şi…

— Tu ai dat fuga în bucătărie ţipând că tata o transforma pe mama în Fetiţa de Turtă Dulce.

Andrew îşi reţinu un zâmbet.

— S-a înfuriat foarte tare.

— Pe mama, spuse Ryan şi zâmbetul i se stinse. A certat-o pentru că juca jocuri stupide cu noi. Mai ţii minte?

Şi zâmbetul lui Andrew se stinse. Nu spuse nimic mult timp.

— Asta am uitat. Dar a avut dreptate. Adică…

Tăcu brusc.

— De fapt, n-a avut dreptate, a greşit.

— Ei, frăţioare, e prima oară când recunoşti că Jonas a făcut o greşeală.

— Ştiu că a făcut greşeli, dar, cel puţin, el nu ne-a părăsit. Nu pot s-o iert pentru asta.

Ryan se întrebă dacă nu cumva era momentul să-i spună adevărul. Dar, oare, era pregătit. Să-l audă?

— Andrew? Ar fi ceva…

— Taci, Ryan. Mai taci naibii. Întotdeauna ai vorbit prea multe.

— Şi tu niciodată n-ai vrut să asculţi, spuse Ryan întinzându-se iarăşi în pat şi închizând ochii.

Numai mama lui îl ascultase. Jonas nu o făcuse niciodată. Andrew nu o făcuse niciodată. Nici măcar Becky Lee nu îl ascultase cu adevărat. Deodată, se simţi cuprins de un val de singurătate, în timp ce stătea acolo cu Andrew, la câţiva centimetri unul de celălalt din punct de vedere fizic, dar la mile întregi distanţă din punct. De vedere emoţional.

De ce naiba se întorsese?

— De ce ne tot întoarcem aici? întrebă Melissa când Angel îi conducea pe malul râului.

— Pentru că aici am văzut stafia aseară, zise Angel mergând înainte. Era în copacii de colo, adăugă ea arătând spre un stejar masiv ale cărui crengi atingeau suprafaţa apei.

— Nu cred că ai văzut o stafie. Inventezi totul, zise Melissa.

Angel scutură din cap.

— Ba nu. Stătea pe creanga cea mai de jos şi purta o eşarfă galben cu roşu şi cu flori mari pe ea. O clipă am crezut că făcea parte din soare. Dar, apoi, a întors capul şi mi-a spus să mă duc mai aproape.

— Şi te-ai dus? întrebă Billy.

Angel se aşeză pe un buştean.

— Da. Avea o voce minunată. Semăna cu cântecele pe care le auzim la biserică.

— Ce-a spus? o întrebă Melissa.

— Că se afla în căutarea unui prieten, că se simţea foarte singură, l-am zis că şi eu mă simt singură câteodată, pentru că mi-e dor de prietenii de acasă şi de tata. Mi-a zis că pot să vin să stau de vorbă cu ea oricând.

— Cum se face că numai tu o vezi? întrebă Melissa sceptică, proptindu-şi mâinile în şolduri.

— Poate pentru că numai eu cred în ea. Poate că, dacă aţi încerca să credeţi, aţi vedea-o şi voi.

Melissa îşi dădu ochii geste cap.

— Mi-e foame. Haideţi să mergem pe la mine să mâncăm ceva.

— Credeam că mergem la Tucker's Bridge, zise Billy. Vreau să văd cât a mai crescut nivelul apei.

— M-am săturat să mă tot uit la râul ăsta oribil, zise Melissa. Eu mă duc acasă. Vii, Angel?

Angel scutură din cap.

— Mă duc cu Billy. Dar ne vedem la cină diseară. Bine?

— Bine, mormăi Melissa rupând-o la fugă înapoi.

— Ah, fir-ar să fie, spuse Billy deodată. Melissa mi-a cerut ceasul împrumut şi nu mi l-a mai dat înapoi.

— Poate o prinzi din urmă. Te aştept aici.

Se aşeză pe un trunchi de copac prăbuşit şi îşi feri ochii când soarele ieşi deodată din nori, orbind-o. Dar dispăru la fel de repede. Angel clipi des şi, deodată, văzu o umbră chiar lângă copacul despre care pomenise în povestea ei.

O umbră galben cu roşu. Forma căpătă contur încet, semănând cu o femeie.

Angel clipi din nou.

— Bună, Angel.

Întoarse capul, dar în spatele ei nu era nimeni. Nu era decât umbra aceea ciudată din faţa ei.

— Ai dreptate. Sunt singură, spuse femeia.

Angel rămase cu gura căscată.

— Poftim? Cine eşti?

— Femeia despre care ai vorbit.

— Bine, dar eu… eu am născocit totul.

— Sunt tristă, continuă femeia. Mi-e dor de familia mea.

— Adevărat?

— Exact cum ţie ţi-e dor de tatăl şi de prietenii tăi. Este greu să ne luăm adio de la cei pe care îi iubim, nu-i aşa?

Lui Angel îi veni să plângă dintr-o dată. Vocea femeii era atât de liniştitoare.

— Eu n-am vrut să-mi iau adio de la tatăl meu, dar am fost nevoită, pentru că părinţii ei au divorţat. Nu s-au mai iubit. Cred… cred că tata nu mă mai iubeşte nici pe mine.

— Cum să nu te mai iubească? întrebă femeia. Eşti o fetiţă atât de frumoasă, atât de plină de viaţă şi de imaginaţie.

— Le-am făcut necazuri lui şi mamei. Din cauza mea s-au despărţit.

— Nu se poate. Dacă s-ar fi iubit cu adevărat, nimic din ce ai fi făcut tu nu i-ar fi putut despărţi.

— Adevărat? întrebă Angel cu speranţă în glas, căci dorea atât de mult să creadă acest lucru.

— Am nevoie de ajutorul tău, Angel, continuă femeia.

— Da? întrebă Angel făcând ochii mari.

— Da. Mi-am pierdut medalionul pe undeva pe mal. E de aur şi, înăuntru, are fotografiile copiilor mei. O să mă ajuţi să-l găsesc?

— Ăăă, desigur, cred.

— E foarte important, spuse femeia repede, părând disperată. Nu pot să plec de-aici până când nu-l găsesc.

— De ce?

— Pentru că nu pot să-i părăsesc. Asta s-ar putea să fie ultima mea şansă, Angel. Când se umflă râul, totul se ridică odată cu el, tot ce a fost îngropat…

Vocea ei se pierdu deodată şi culorile eşarfei păliră, până când, la un moment dat, nu se mai văzu nimic în acel loc.

— Cu cine vorbeşti? o întrebă Billy venind în spatele ei.

Ea tresări surprinsă.

— Cu… cu stafia.

Billy zâmbi.

— Da, bine.

— Nu, vorbesc serios.

— Haide, Angel. Aş vrea să arunc o privire podului.

— Dar a fost chiar acolo, Billy. Exact cum am zis, spuse Angel arătând spre copac.

Însă acolo nu era nimeni. Oare îşi imaginase? Să fi adormit pentru o clipă? Erau o mulţime de umbre şi, în realitate, ea nu credea în fantome.

— Vii sau nu?

— Vin.

Dar nu se putu abţine să nu mai arunce o ultimă privire când îl urmă pe Billy. Vocea femeii încă îi mai răsuna în urechi. Spusese ceva despre un medalion. Angel se uită instinctiv în jos, dar imediat se simţi ridicolă. Râul se întindea pe o distanţă de mile întregi, până când, în cele din urmă, se vărsa în ocean.

Dacă cineva pierduse un medalion pe malul acelui râu, acesta dispăruse demult.

— Cât ai de gând să-i ţii închişi? îl întrebă Kara pe Dirk când ajunse la închisoare.

El îi zâmbi.

— Tu cât ai vrea?

— Ce-ai zice de o veşnicie? Nu-mi vine să cred. Eu organizez cea mai mare cină festivă pe care a văzut-o oraşul ăsta în ultimii o sută de ani şi nu numai oaspetele de onoare e închis, dar şi singurul reporter al oraşului.

— Foarte nesăbuiţi, după părerea mea. La loc, Kara.

— Sunt foarte furioasă ca să stau jos.

Dar tot se aşeză, pentru că Dirk avea un fel de a-i determina pe oameni să facă tot ce dorea el fără să ridice glasul. Era şeriful perfect – deştept, calm şi răbdător.

În anumite privinţe, îi amintea de tatăl ei. Dirk era la fel de solid ca Harry Cox şi avea acelaşi licăr în ochii albaştri. Însă Dirk rămăsese lângă soţia şi copiii lui toată viaţa. Harry plecase de multă vreme.

Kara se întrebă dacă sărbătorirea centenarului era cea care aducea totul la suprafaţă, când, probabil, ar fi fost mai bine dacă lucrurile acelea ar fi rămas îngropate.

— Sunt îngrijorat pentru cina de diseară, zise Dirk.

— Şi eu la fel.

— Poate că Ryan n-ar trebui să meargă.

— Ah, Dirk, e prea târziu ca să mai schimbăm ceva acum.

— Ţi-aş putea uşura situaţia. Aş putea să zic că n-ai găsit portofelul şi să nu-i dau drumul.

— Atâţia oameni vin să-l vadă.

— Atunci, poate ar trebui să-l ţinem pe Andrew închis.

— Poate ar trebui să mă închizi pe mine, pentru ca doamna Appleborne şi acoliţii ei să nu poată să mă acopere cu smoală şi fulgi şi să mă alunge din oraş.

— E limpede că ai deschis o cutie cu viermi.

— Cu siguranţă. Dar faptul e consumat.

— Bănuiesc că ai dreptate, zise Dirk ridicându-se şi zdrăngănind cheile. Atunci, ar trebui să le dăm drumul.

Kara îl urmă pe culoar.

— Doar nu i-ai închis împreună, nu? întrebă ea uluită.

— Ba da. M-am gândit că ori or să înceapă să-şi vorbească, ori or să se omoare reciproc. Mie mi-ar conveni şi una şi alta.

Deschise uşa celulei.

— A sosit cavaleria, băieţi.

Kara se uită întâi la Andrew, care îi aruncă un zâmbet rugător.

— Îmi pare rău, Kara.

După aceea, ea se întoarse spre Ryan, care ridică din umeri simplu şi îşi acoperi ochiul învineţit. Pentru o clipă, ei îi fu milă de el, după care mila se transformă în supărare. Ryan se afla la închisoare. Avea ochiul vânăt. Acest lucru

avea să arate grozav pe prima pagină a ziarului de a doua zi.

— L-ai lovit? îl întrebă ea pe Andrew, tot neputând să-şi închipuie cum se întâmplase aşa ceva, pentru că Andrew era cel mai puţin violent bărbat din câţi cunoştea.

Când se înfuria, tăcea, nu devenea violent.

— După cum se vede, spuse Ryan.

Andrew îi aruncă o privire furioasă.

— Ai meritat-o.

— Dar n-am făcut nimic.

— Parcă aţi fi nişte copii de cinci ani, zise Kara.

— Uneori, rudele scot tot ce e mai rău în ele, spuse Dirk. Nu ştiu de ce se întâmplă aşa, dar se întâmplă.

— Ar trebui să fie exact invers, zise Kara.

Ryan zâmbi. Era picătura care umplea paharul.

— Crezi că e amuzant? îl întrebă ea.

— Trebuie să recunoşti…

— Crezi că n-am altceva de făcut decât să vin fuga să vă scot din puşcărie? Nu mai râde, spuse ea din ce în ce mai furioasă.

El arătă spre pantoful ei de al cărui toc era agăţată o fâşie de hârtie creponată. Dumnezeule mare, mersese pe strada principală şi apoi străbătuse tot oraşul cu maşina târând după ea hârtia aceea stupidă.

Furioasă şi jenată, Kara îi aruncă portofelul în faţă. El încercă să-l prindă, dar nu reuşi şi o mulţime de cărţi de credit căzură pe jos. Ryan se aplecă, dar în loc să adune cărţile de credit, se întinse spre piciorul Karei.

— Dă-mi voie să te ajut.

— O ajut eu, spuse Andrew imediat, încercând să-l împingă pe Ryan la o parte, numai că, în graba sa, o lovi pe Kara în faţă cu cotul.

Forţa o împinse în spate şi ea căzu în şezut.

Cei trei bărbaţi rămaseră încremeniţi.

Kara duse mâna la ochiul lovit şi scoase un ţipăt de durere. O durea şi şezutul. O durea şi ochiul. Dar mândria rănită o durea cel mai mult.

Dirk îi întinse mâna şi, cu câtă demnitate reuşi să adune, ea se ridică în picioare.

— Iartă-mă, spuse Andrew părând de-a dreptul îngrozit.

— Şi eu te rog să mă ierţi, zise Ryan. Cum o să mă pot revanşa?

— Puteţi să vă duceţi naibii amândoi. Asta puteţi să faceţi.

Ryan se uită la Andrew când Kara ieşi ca o furtună din închisoare.

— Cred că am ajuns deja acolo, murmură el şi, pentru prima oară, Andrew păru să fie de acord.

Capitolul 10

— Fii mai vesel, e o petrecere, îi spuse Loretta lui Andrew pe când stăteau amândoi rezemaţi de un perete al centrului de recreere, uitându-se la Kara cum îşi întâmpina oaspeţii.

Andrew se uită la paharul cu bere pe care o ţinea în mână.

— Mai degrabă un priveghi, zise el sumbru.

— Cine a murit?

— Eu.

Loretta îi înghionti braţul.

— Ei, haide, nu se poate să fie chiar atât de rău. Cel puţin tu nu trebuie să faci pipi la fiecare treizeci de secunde ca mine.

— Loretta!

Ea zâmbi.

— Dar aşa e. Lucrurile ar putea să stea şi mai rău, să ştii.

— Nu cred. Mi-am petrecut aproape toată ziua la închisoare.

— Am auzit. Şi acum eşti pedepsit, nu?

— Kara are tot dreptul să fie supărată. Am dezamăgit-o.

Nu numai atât, dar i-am învineţit şi ochiul.

— Ai lovit-o?

— Din greşeală. Voiam să-l lovesc pe Ryan.

Loretta încercă să nu râdă, dar nu putu să nu zâmbească larg.

— Nu-i deloc amuzant. De ce mă port ca un prost de fiecare dată când îl văd pe Ryan? într-o secundă mă transform dintr-un adult cu capul pe umeri într-un puşti ridicol.

Zâmbetul ei trăda înţelegere.

— Te enervează, atâta tot.

Andrew luă o înghiţitură de bere.

— Parcă nu l-aş fi văzut de ieri, nu de acum doisprezece ani. Parcă ne mai certăm încă pe cărţile cu benzi desenate şi ne batem pe haine.

— E fratele tău, Andrew. Faptul că ţi-e antipatic nu face să dispară toate astea. Aţi petrecut mulţi ani împreună. Aveţi un trecut împreună.

— Tocmai asta e problema. Trecutul. Şi eu nu vreau ca el să facă parte din prezentul sau viitorul meu.

— De ce? De ce ţi-e frică?

— Mi-e frică să nu fiu descoperit, spuse Andrew, dar îşi muşcă buza imediat.

De ce vorbea cu atâta uşurinţă cu Loretta?

— Ţi-e frică să nu se descopere că eşti om şi ai făcut o greşeală, şi că ai iubit o femeie care nu te-a iubit la rândul ei? îl întrebă Loretta.

— Nici nu ştiu ce spun. Uită că am zis ceva.

— Dacă Becky Lee nu te-a iubit, nu înseamnă că nu meriţi să fii iubit.

Vorbele ei îl făcură să o privească. Căldura privirii ei îi pătrunse pe sub piele. Strălucirea zâmbetului ei îl făcu să se mai îndrepte puţin.

— Loretta, spuse el pradă unui impuls de moment, dar, după aceea, nu ştiu ce să-i mai zică.

— Ce este, Andrew? întrebă ea încet.

Dumnezeule, oare ceea ce vedea în ochii ei era dorinţă – pentru el? Simţi că i se face pielea de găină. Deodată, ar fi vrut să se cufunde în căldura ei, în sinceritatea ei, în generozitatea ei. Dar era însărcinată. Doamne, ce îi trecea prin minte?

Loretta nu era femeia potrivită pentru el. În anumite privinţe era ca Becky Lee, pasionată şi hotărâtă, oarecum egoistă. Poate că Loretta se mai potolise puţin din cauza sarcinii, dar, după ce avea să nască, cine ştie ce ar fi putut să facă?

Deveni rigid când ea îi puse mâna pe braţ.

— Aşa ai făcut-o? o întrebă el.

— Ce anume?

Vocea ei căpătă o anumită încordare.

— Aşa ai atras toţi bărbaţii? Spunându-le că merită să fie iubiţi? Făcându-i să creadă în lucruri care nu erau adevărate? Aşa i-ai sedus pe toţi?

Loretta se dădu înapoi brusc, ca şi cum ar fi lovit-o. Iar el îşi dădu seama cu întârziere că furia cu care pusese acea întrebare îi redusese la tăcere pe cei din jur, făcându-i să se afle în centrul atenţiei.

— Vrei să ştii cum am făcut-o, Andrew? Am făcut striptease pentru ei, le-am vorbit murdar şi am făcut orice voiau, absolut orice.

— Taci, Loretta, o imploră el.

— De ce să tac? Doar sunt stricata oraşului, nu-i aşa? Şi un bărbat de treabă nu s-ar apropia de mine nici mort, cel puţin nu pe lumină. După ce se lasă întunericul, ai rămâne surprins să vezi cât de puţini bărbaţi de treabă există în oraşul ăsta, spuse ea mângâindu-şi burta sfidătoare. Nu-i aşa, doamnă Appleblorne? întrebă Loretta aruncându-i lui Beverly un zâmbet răutăcios, după care se duse la bar şi ceru ceva de băut.

Andrew întâlni privirea Karei. La naiba, iar o făcuse lată. Provocase altă scenă. Categoric, nu era ziua lui cea bună. Şi se simţea îngrozitor de vinovat pentru ce îi făcuse Lorettei. Ea nu meritase acele cuvinte. Nu încercase decât să-l ajute. Numai că el nu voia niciun ajutor din partea ei. Nu voia nimic

de la ea.

După plecarea Lorettei, oamenii se împrăştiară. Muzica umplu deodată încăperea, când Hans Grubner se aşeză la pian pentru a-şi acompania soţia. Deşi nu mai cânta ca pe vremuri, Hans tot mai stăpânea pianul ca nimeni altcineva. Iar glasul lui Gillian răsună în toată încăperea – limpede, puternic şi încărcat de pasiune.

Cântă o melodie veche şi, apoi, una nouă, „Unforgettable" făcută celebră mai întâi de Nat King Cole şi apoi de fiica acestuia, Natalie.

Andrew se aşeză pe unul din scaunele aflate de-a lungul peretelui şi îşi lăsă capul pe spate. De neuitat. Atâţia oameni din viaţa lui erau de neuitat – Ryan, Becky Lee, Loretta. Ar fi vrut să poată pleca, să scape de amintiri, de nebunie. Dar nu mai trebuia să fugă. Monstrul era acum înăuntrul lui şi, într-un fel, avea să găsească o modalitate de a-l învinge.

Muzica lor vorbea despre iubire. În timp ce Hans îşi lăsa degetele să alerge pe clapele atât de îndrăgite, Gillian îi zâmbea cu ochii plini de dragoste. Kara îşi ţinu respiraţia în faţa acelei privelişti, văzând că dragostea lor era foarte puternică şi după patruzeci şi opt de ani de căsnicie.

Kara deveni mai puţin încordată când muzica îi făcu pe invitaţi să se relaxeze, să soarbă din vin, să trăiască împreună acel moment important, să uite că Andrew şi Loretta făcuseră nişte remarci neplăcute şi că doamna Appleborne şi acolitele ei erau îmbrăcate în negru, de parcă ar fi participat la înmormântarea lui Serenity Springs, nu la naşterea sa.

În timp ce cânta muzica şi cei doi oameni care se cunoşteau atât de bine umpleau încăperea cu dragostea şi pasiunea lor, orice altceva fu uitat.

Acest lucru îl dorise Kara de la cina aceea – o întâlnire plăcută, o sărbătorire de către comunitate a istoriei sale şi a viitorului său. Bineînţeles că mai dorise şi ca oamenii de afaceri, asemeni lui Harrison Winslow, să ofere nişte bani şi, de asemenea, ca turiştii să fie încântaţi de oraş, dar, mai mult şi mai mult, îşi dorise acel sentiment de familie care lipsise din viaţa ei.

Când întoarse capul, îi văzu pe Angel şi pe Billy împreună cu alţi câţiva copii stând cu capetele apropiate, căci tot şuşoteau ceva. Kara zâmbi, bucuroasă că Angel îşi făcuse prieteni, că mutarea lor în acel orăşel fusese o mişcare bună.

Cel puţin pentru Angel.

Când îşi îndreptă privirea spre Andrew, propriile ei sentimente deveniră mai puţin clare. O clipă se gândi să se ducă lângă el. Dar, în seara aceea, părea retras, departe de ea, aproape un străin. Ea bănui că acest lucru se datora în parte faptului că plecase atât de brusc de la închisoare. Dar o meritase. Auzi, să se ia la întrecere cu fratele lui, să iasă de pe şosea cu camioneta şi să ajungă la închisoare într-una din cele mai importante zile ale anului. Pentru a nu mai vorbi că îi învineţise ochiul.

Duse uşor mâna la ochiul puţin umflat. Două straturi de fard ascunseseră vânătaia, dar încă o mai durea.

Reacţia lui o surprinsese la fel de mult pe cât o înfuriase. Încă de când aflase că Ryan urma să sosească în oraş,

Andrew se schimbase. Chiar şi în seara aceea, înflăcărarea de care dăduse dovadă în discuţia cu Loretta o făcuse să-şi dea seama că ea şi Andrew se certaseră de foarte puţine ori şi, cu siguranţă, nu cu acel gen de entuziasm.

Poate că era vina lui Ryan. Prezenţa lui îl dăduse peste cap complet pe Andrew, ca şi pe Jonas. Kara îşi îndreptă privirea spre bar, unde Jonas bea whisky. Părea decis să se îmbete şi Jonas beat ar fi fost mai periculos decât treaz.

Se uită la ceas. Ryan întârzia şi salatele începuseră să fie servite deja. Nu voia să înceapă cina cu un loc gol la masa principală, dar peste câteva minute, nu avea să mai aibă încotro. Poate ar fi fost mai bine pentru toată lumea dacă Ryan nu ar fi apărut.

Dar, chiar în clipa în care acel gând îi trecea prin minte, ştiu că nu era adevărat. Indiferent ce s-ar fi întâmplat, voia ca Ryan să vină. Voia ca el să vadă rezultatul eforturilor ei. Voia ca el să simtă puţin din magia lui Serenity Springs.

Muzica încetă după o ultimă notă înaltă. Gillian se aplecă şi îl sărută pe Hans pe buze. Invitaţii începură să aplaude. Când aplauzele încetară, un bărbat stătea singur în fundul încăperii. Oamenii întoarseră capetele. Inimile începură să bată mai tare. Se auziră glasuri şoptite.

Nimeni nu părea să ştie ce să facă acum, când venise momentul. Kara mai puţin ca oricine.

Ryan se uita la ea şi, în ciuda aerului încrezător, a costumului său negru şi elegant, ea ştiu că era emoţionat. Nu îşi dădea seama de unde ştia asta, dar ştia. Între ei părea să existe o legătură mai intensă decât cuvintele.

Ea trebuia să facă neapărat ceva. Ea îl invitase acolo. Şi el venise.

Cu paşi hotărâţi, se duse spre el şi îi întinse mâna.

— Îţi mulţumesc că ai venit, îi spuse ea zâmbind.

Ryan îi luă mâna şi i-o strânse.

— Arăţi superb.

Kara nu putu să nu fie încântată. Era genul de remarcă pe care orice bărbat o făcea cu o asemenea ocazie. Nu avea de ce să se agite. Dar, când privirea lui îi măsură aprobatoare rochia de cocktail de un albastru-închis, ea avu impresia că fiecare nerv îi freamătă, de parcă el ar fi mângâiat-o cu degetele, nu cu privirea.

— Şi tu arăţi bine, şopti ea. Haide, rămâi puţin.

El zâmbi, dar încordarea nu dispăru din ochii lui când îşi plimbă privirea prin încăpere.

Majoritatea celor prezenţi se ţineau departe, neştiind ce să facă. În cele din urmă, Josephine se duse spre el.

— Mă bucur foarte mult să te revăd, Ryan. Îl mai ţii minte pe Ike Kelly, nu-i aşa?

Ryan încuviinţă când Ike îi strânse mâna.

— Felicitări. Am auzit că sunteţi proaspăt căsătoriţi.

Ike bombăni ceva în sensul că era proaspăt legat, dar o privire tăioasă din partea lui Josephine îl făcu să ducă paharul la buze doar.

După ce Josephine se dădu la o parte, Kara îl duse pe Ryan să-i cunoască pe ziarişti şi pe oamenii de afaceri. Mulţimea prinse viaţă din nou când oamenii începură să sporovăiască. Nu îi evita intenţionat pe Andrew sau pe Jonas, dar părea

mai uşor să se îndepărteze de ei decât să se ducă spre ei. În cele din urmă, ajunseră la bar, faţă în faţă cu Jonas.

Acesta era beat, observă Kara îngrozită. Ochii lui licăreau de furie, de disperare şi de o mulţime de alte sentimente. Faţa lui părea mai roşie cu fiecare răsuflare. Jonas ardea de dorinţa de a se certa. Ea vedea acest lucru în felul cum îşi ţinea pumnii încleştaţi, în broboanele de sudoare care îi apăruseră pe frunte.

Ryan îi strânse mâna atât de tare, încât o duru. Ea i-o strânse la rândul ei, încercând să-i ofere tot sprijinul de care era în stare. Indiferent ce ar fi fost între cei doi bărbaţi, tată şi fiu, era, evident, suficient de puternic pentru a-i speria pe amândoi.

Niciunul din ei nu vorbi timp de câteva minute. Părea să se dea o bătălie pentru care din ei să spună primul cuvânt. Toţi cei prezenţi făcură linişte deodată, ca şi cum s-ar fi ridicat cortina pentru primul act al unei piese de teatru.

În cele din urmă, Jonas deschise gura.

— Pleacă, zise el. Pleacă din oraşul meu.

Kara îşi ţinu respiraţia şi aruncă repede o privire spre chipul împietrit al lui Ryan. Cuvintele acelea îi făcură mâna să zvâcnească într-a ei, dar, altfel, el nu avu nicio reacţie vizibilă. Într-un fel, era cel mai rău lucru pe care l-ar fi putut face, pentru că îl înfurie pe Jonas şi mai tare.

— Ţi-am spus, pleacă, repetă Jonas.

Kara se rugă în gând ca Ryan să răspundă, să aplaneze situaţia cumva ca să nu se distrugă toată petrecerea.

În cele din urmă, Ryan spuse:

— Nu.

Simplu, direct, absolut inacceptabil.

— Cum îndrăzneşti? Cum ai îndrăznit să te întorci aici? Ăsta e oraşul meu. Oraşul meu, zise Jonas bătându-se în piept. N-o să te onorez niciodată.

— Nici eu n-o să te onorez pe tine, spuse Ryan. Pentru că n-ai niciun pic de onoare.

— Ticălosule!

Kara rămase fără grai când Jonas îi azvârli whisky-ul în faţă lui Ryan.

Acesta nici nu se clinti. Nu se şterse. Doar se uită la tatăl lui, continuând să-i ţină strâns mâna Karei. Ea se întrebă cum de putea să rămână atât de calm, cum putea să fie atât de indiferent în faţa unei asemenea furii.

Kara i-ar fi azvârlit şi ea paharul în faţă. Din păcate nu avea niciunul în mână. Din fericire, Josephine avea şi, înainte ca nepoata ei să se gândească să o împiedice, îi azvârli vinul în faţă lui Jonas.

— Ar cam trebui să te răcoreşti, spuse ea.

Jonas nu mai putea de indignare.

— Dumnezeule, femeie, urlă el.

— Ah, mai încetează cu lătratul, se răsti Josephine. Te cunosc de când împărţeam acelaşi ţarc de joacă şi m-am săturat până peste cap de furiile tale. Dacă nu poţi să te porţi civilizat, du-te acasă.

Jonas arăta ca şi cum ar fi fost la un pas de a face un atac de cord, îşi spuse Kara îngrijorată. Era roşu la faţă şi tremura de nervi. Poate era chiar mai nervos decât Ryan.

Andrew apăru deodată lângă ea, puţin cam târziu, dar ea tot se bucură când îl văzu.

— Te duc acasă, tată, spuse el încet.

— Pleacă naibii din faţa mea. Pot să mă duc şi singur acasă. N-am nevoie de tine. N-am nevoie de niciunul din voi, strigă Jonas. Ăsta e oraşul meu. Oraşul meu.

Andrew încercă să-l ia de braţ, dar Jonas se smuci şi părăsi centrul de recreere. Lucru care o bucură pe Kara. Tocmai se gândea că nu aveau să mai existe probleme, când Beverly Appleborne se ridică şi făcu un gest prin care le ceru tuturor să facă linişte.

— Am vrea ca toată lumea aici de faţă să ştie că, asemeni lui Jonas, noi nu îl vom onora pe acest om. Locuitorii din Serenity Springs nu îl vor primi niciodată pe Ryan Hunter cu dragă inimă în mijlocul lor şi nu vor accepta ceea ce reprezintă el – obiceiuri caracteristice marilor oraşe, minciuni şi înşelătorii, spuse ea îndreptându-se spre Kara. Şi nu te vom lăsa să schimbi acest oraş. Vei eşua. Aşa cum a eşuat şi această festivitate.

După ce rosti acele cuvinte, plecă. Kara îşi ţinu respiraţia când unii se ridicară să iasă. Când, în cele din urmă, uşa se închise după ultima persoană, încăperea era plină pe jumătate.

— Îmi pare rău, spuse Ryan.

— Nu e vina ta, ci a mea, zise ea dându-i un şervet ca să se şteargă pe faţă. Indiferent că mă crezi sau nu, nu. Te-am invitat aici ca să fii umilit astfel. Îţi datorez mii de scuze.

— De fapt, tu eşti una din puţinele persoane de aici care

nu îmi datorează scuze, spuse Ryan aruncându-i o privire lui Andrew.

Acesta se îmbăţoşă, dar, în loc să-i răspundă, se întoarse spre Kara.

— Vrei să te duc acasă? o întrebă el.

Să o ducă acasă? Să fugă de la cina aceea dezastruoasă? în niciun caz. Nu făcuse nimic greşit şi, dacă învăţase ceva din căsnicia ei eşuată, acest lucru era să nu mai ia asupra ei vina altora.

— Glumeşti? E petrecerea mea. Haideţi să mâncăm, spuse ea sfidătoare. Mătuşă Josephine, te rog să le spui să servească masa.

— Aşa te vreau, zise Josephine.

— Deci, tu şi Ryan puteţi să staţi la aceeaşi masă fără să vă insultaţi reciproc sau să învineţiţi ochii celor Care se întâmplă să se strecoare între voi? întrebă ea apoi uitându-se când la unul, când la celălalt.

Ryan zâmbi. Andrew se încruntă. Niciunul nu spuse nimic, dar ea luă acest lucru ca pe un răspuns afirmativ şi porni spre masa principală. Îi aşeză pe Ryan şi pe Andrew de o parte şi de alta a ei.

După ora nouă, când începu să cânte orchestra, Kara se relaxă total. Cei care rămăseseră la petrecere păreau să se simtă foarte bine. Harrison Winslow o trăsese deoparte ca să-i spună că planul lui de construire a unei staţiuni în pădurea din nord progresa frumos şi avea să aibă o propunere pe masă până săptămâna următoare.

În afară de Harrison, şi alţi oameni de afaceri invitaţi de

Kara îi spuseră că erau interesaţi de viitorul oraşului şi că aveau să păstreze legătura cu ea. Bineînţeles, fusese bine că majoritatea celor care doreau progresul rămăseseră la masă, în timp ce conservatorii plecaseră. Beverly Appleborne nici nu îşi dădea seama că, plecând, făcuse ca masa festivă să se bucure de şi mai mult succes.

Oamenilor de afaceri nu le păsa de trecutul lui Ryan, astfel că prezenţa lui la cină nu îi deranjă cu nimic. Reporterilor locali le păsa, dar scena dintre tată şi fiu nu făcuse decât să dea şi mai multă culoare articolelor lor. De fapt, toţi îl fotografiaseră pe Ryan şi îi luaseră interviuri despre orice, de la recenta lui călătorie în Bosnia până la viaţa lui intimă şi relaţiile cu tatăl lui.

Ryan le răspunse degajat şi stăpân pe sine, spunându-le de ajuns pentru a-i mulţumi, fără să dezvăluie nimic prea personal.

Kara ar fi fost extrem de fericită dacă Andrew n-ar fi stat aproape tot timpul lângă ea, fără să vorbească. Când cineva încerca să-l atragă în conversaţie, el refuza, pur şi simplu, spunând doar „fără comentarii".

De fapt, aceste cuvinte îi intraseră atât de mult în reflex, încât atunci când Kara îl întrebă ce părere avea despre muzică, el spuse „fără comentarii", fără să îşi dea seama de greşeală decât când o văzu privindu-l uluită. Atunci îi dădu un răspuns vag care o făcu să se întrebe la ce se gândea. Cu siguranţă nu la ea.

Bărbaţii. Se întrebă dacă avea să-i înţeleagă vreodată.

— Simt nevoia de aer curat, spuse Andrew simţindu-i

privirea. Ne vedem mai târziu.

— Bine.

— Nu pricep, zise Angel oftând şi trântindu-se pe scaunul de lângă mama ei după ce plecă Andrew.

— Ce s-a-ntâmplat, scumpo? o întrebă Kara dându-i o şuviţă de păr după ureche.

— Billy nu m-a invitat la dans. Şi am şi exersat, zise ea oftând dezamăgită.

Kara îi mângâie umărul.

— Poate n-a apucat încă.

— A dansat deja de două ori cu Melissa şi cu Paula o dată. Probabil mă crede proastă, urâtă sau…

— Hei, încetează, ştii foarte bine că eşti frumoasă.

— E normal să spui asta pentru că eşti mama mea.

— O spun pentru că e adevărat.

Dar Angel nu o crezu. Era extrem de posomorâtă. Kara ar fi vrut să-i spună ceva, dar era limpede că Angel avea nevoie de cuvinte de laudă din partea unei alte persoane în afară de ea.

Uitându-se în jur, îl văzu pe Ryan dansând cu Loretta. Braţele lui îi înconjurau mijlocul acesteia, iar ea era agăţată de gâtul lui. Îşi zâmbeau. Nu era pentru prima oară când dansau în seara aceea. Bineînţeles că Ryan nu stătuse locului o clipă.

Se mişca frumos, se văzu ea nevoită să recunoască. Şi avea un fel de a privi oamenii de parcă ar fi fost deosebiţi. Ca acum, când se uita la Loretta.

Kara simţi că se înfurie. Nu era drept ca Ryan să flirteze cu

Loretta. Deşi nu putea să spună de ce nu era drept.

Angel oftă din nou şi, de data aceasta, oftă şi Kara. Îi surprinse privirea fiicei ei şi zâmbi. Angel îi zâmbi la rândul ei.

— Formăm o pereche teribilă, nu? zise Kara şi Angel încuviinţă. Am putea să dansăm amândouă.

— Mai degrabă mor.

— Nu muri încă, spuse Kara văzându-l pe Billy care venea spre ele.

— Bună, Angel.

— Bună.

— Vrei să… adică… vrei… Vrei să dansăm?

Angel radia de fericire.

— Sigur, aşa cred.

Kara zâmbi când fiica ei se îndreptă spre ringul de dans. Cel puţin una din ele era fericită.

Muzica mai continuă vreun minut, după care se termină în ropot de aplauze. Angel şi Billy dădură fuga să ia câte o Coca-Cola când orchestra începu o melodie lentă. Kara răsuflă uşurată văzând că preferau băutura răcoritoare în locul dansului. Aveau destul timp pentru aşa ceva.

Kara se simţea singură. Se întrebă unde se dusese Andrew şi de ce părea deodată singura femeie neînsoţită într-o încăpere plină de perechi.

Succesul ei în rolul de gazdă o făcea să simtă un gust puţin amar. Indiferent cât de mult muncea, câte ocupaţii îşi găsea, exista întotdeauna un moment când îşi dădea seama că, de fapt, era singură. Câteodată acest lucru o lua prin

surprindere.

Muzica era de vină, îşi spuse ea, şi luminările, şi ora târzie şi perechile care dansau. Un decor perfect pentru o idilă. Pentru îndrăgostiţi. Privirea i se îndreptă spre ringul de dans. Nici urmă de Andrew. Nici urmă de Ryan.

Deodată, simţi o mână pe umăr şi o voce îi şopti la ureche, cald şi sexy.

— Dansează cu mine.

Ea întoarse capul şi buzele lui îi atinseră obrazul. Ryan. Înghiţi în sec.

— Îl… îl aştept pe Andrew.

— Stă de vorbă cu Loretta afară.

— Ah.

El o privi cu atenţie.

— Geloasă?

— Pe Loretta? Nu.

— Dansează cu mine, Kara.

— Nu sunt sigură că e o idee bună.

— De ce nu? Doar am făcut-o aseară, în camera mea.

— Ryan! exclamă ea uitându-se în jur pentru a se asigura că nu îl auzise nimeni. Poate să te audă cineva şi să-şi închipuie cine ştie ce.

— Haide, dansează cu mine.

Kara ar fi vrut să i se împotrivească, dar muzica era prea ademenitoare şi ora prea târzie. Când Ryan o luă de mână şi o conduse pe ringul de dans, ea îl urmă. El o ţinea prea aproape, strivindu-i sânii de pieptul lui şi mângâindu-i spatele uşor. Kara încercă să se distanţeze de el, dar Ryan nu

o lăsă. Nevrând să provoace o altă scenă, ea rămase în braţele lui.

Ryan îşi lipi bărbia de părul ei şi Kara îşi dădu seama cât de bine se potriveau, cum fiecare muşchi al lui părea săi primească fiecare formă. Ryan dansa ca un amant. Kara înghiţi în sec la acel gând, amintindu-şi că era doar un dans. Că erau înconjuraţi de alţi oameni. Că nu avea să se întâmple nimic.

Încercă să se concentreze asupra altui lucru, asupra altcuiva – asupra lui Andrew. Andrew avea multe calităţi. Era bun cu animalele. Nu întârzia niciodată. Andrew era…

Nu mai putu să-şi amintească nimic altceva, pentru că obrazul lui Ryan era lipit de al ei şi aroma ispititoare a şampaniei care se simţea în răsuflarea lui o făcea să vrea să-i guste buzele. Închise ochii pentru a rezista tentaţiei, dar fără ceilalţi dansatori care să-i distragă atenţia, Ryan îi umplea toate simţurile. Era stăpân pe gândurile ei. Deveni fantezia ei. Poate că aceea era problema. Semăna atât de bine cu bărbatul visurilor ei – puternic şi sigur de sine, frumos într-un sens aspru, încrezător, atent, iubitor şi tandru.

Oh, Doamne, avea probleme mari. Îl cunoştea abia de o zi şi, totuşi, fusese azvârlită într-un vârtej de sentimente, prinsă între Ryan şi Andrew, între Ryan şi Jonas.

— Ne potrivim foarte bine, spuse el, atingându-i cu buzele partea de sus a frunţii, cald şi promiţător.

Se potriveau foarte bine. Prea bine. Atât de bine, încât ea se îngrozi deodată.

— Nu pot s-o fac, şopti ea. Nu pot.

Se desprinse din braţele lui înainte ca alte gânduri să o facă să se apropie şi mai mult de el.

— Kara, aşteaptă! spuse Ryan prinzând-o din urmă la uşa centrului de recreere. Nu pleca.

— Trebuie. Nu e bine.

El o apucă de braţ.

— Eu am impresia că e bine.

— Lasă-mă-n pace, Ryan. Nu obişnuiesc să mă mai joc cu chibriturile, spuse ea trăgându-şi braţul.

— Atunci cum aprinzi focul?

— Nu-l aprind, zise ea ieşind pe terasă.

El o urmă şi intimitatea oferită de întunericul nopţii era mai periculoasă decât cea de pe ringul de dans.

— Ce faci când ţi se face frig? întrebă el cu un zâmbet seducător.

— Cumpăr o pătură.

— Şi când te simţi singură?

— Strâng perna în braţe.

— Şi dacă, totuşi, o să te sărut?

Kara deschise gura uşor, dar nu putu să spună nimic, pentru că el îşi lăsă capul în jos, pentru că gura lui era caldă şi ispititoare şi, deodată, ea avea nevoie de acel sărut la fel de mult ca de aer.

Tunetul îi despărţi şi un fulger strălucitor le lumină greşeala. Nu era bărbatul potrivit. Nu era femeia potrivită. Iar când cerul se deschise pentru a lăsa să cadă o ploaie torenţială, focul fu stins, în sfârşit.

Capitolul 11

Încă mai ploua la două dimineaţa când Kara termină de făcut ordine în centrul de recreere şi se întoarse acasă. Încă mai ploua când o culcă pe Angel, care era aproape adormită, şi se duse la bucătărie pentru a se asigura că avea totul pregătit pentru micul dejun. Tot mai ploua la trei dimineaţa, când se urcă în pat, în sfârşit, şi ploua şi la patru, când căţeii începură să urle.

O altă furtună se abătuse asupra lui Serenity Springs şi căţeilor nu le plăcea zgomotul. După ce îşi asigură oaspeţii că avea să facă neapărat ceva pentru a-i potoli pe micuţi, Kara se instală pe veranda din spate.

— Haideţi, băieţi, nu-mi faceţi una ca asta, da? E doar zgomot – ca atunci când lătraţi voi.

În semn de răspuns, căţelul cu numele Rex începu să latre.

— N-a fost o comandă, zise ea cu severitate în glas.

Rex păru îndurerat şi se strecură sub scaun. Ea se simţi vinovată, dar, cel puţin, era linişte.

O luă pe Roşie în braţe când aceasta începu să scâncească.

— Gata, e-n regulă, zise ea, dar căţeluşa plângea şi mai tare. Nu mai fi bleagă, spuse ea obosită.

— Doar e femeie, la ce altceva te poţi aştepta? se auzi Ryan din prag.

Era îmbrăcat cu o pereche de blugi decoloraţi, descheiaţi la primul nasture, atrăgându-i privirea spre un loc la care ea nu voia să se gândească. Ea îşi înălţă capul, neputând să nu-i remarce tricoul mulat pe trup, pieptul lat şi bicepşii bine conturaţi. Era ciufulit şi ochii verzi erau încă somnoroşi.

Părea mai sexy acum decât în costum. Oare Dumnezeu încerca să o tortureze?

— Este o remarcă foarte misogină, spuse Kara mângâind-o pe Roşie pe cap, dar căţeluşa continua să scâncească.

— Am tendinţa să fiu foarte misogin la patru dimineaţa. Nu poţi să le faci nimic ca să tacă?

— Aş putea să-i împuşc, zise ea.

— Unde-i puşca?

— Ah, am glumit, am glumit, spuse Kara când cel de-al treilea căţel, Oscar, scânci speriat. Ştiu că n-aveţi ce face. Sunteţi mici şi speriaţi şi zgomotul e atât de puternic, zise ea strângând-o pe Roşie în braţe când un fulger lumină veranda şi fu urmat de un tunet asurzitor.

Ryan se aşeză pe jos în faţa ei şi începu să-l mângâie pe Oscar. Căţelul răspunse imediat vârându-şi boticul în Ryan.

— Cred că te place, spuse ea.

— Noo. Probabil că se leagă de prima persoană care îi urcă în maşină. Orice şofer de taxi s-ar bucura de dragostea lor.

— Nu prea cred, spuse Kara strângând căţeluşa în braţe când un alt tunet zgudui casa.

Ryan îi aruncă o privire.

— Nici ţie nu prea îţi plac furtunile, nu?

— Ei bine, şi eu sunt o bleagă. Doar că îmi amintesc de… nare importanţă.

— De ce anume? Mai bine stăm de vorbă, pentru că se pare că n-o să prea dormim, zise el când Rex începu să urle din nou.

Kara îl trase de sub scaun şi îl aşeză în poală lângă Roşie, în speranţa că trupurile calde aveau să-i facă pe toţi să se simtă mai bine.

— Îţi aminteşti furtuna aceea îngrozitoare de acum douăzeci şi cinci de ani când râul a ieşit din albie?

Ryan încuviinţă şi expresia de pe chipul lui era mai sobră decât înainte.

— Da, îmi amintesc.

— A plouat zile în şir. Credeam că n-o să se mai oprească niciodată. Toată lumea era încordată. Părinţii mei se certau tot timpul. Aveam impresia că lumea mea se prăbuşeşte. Apoi a venit şeriful şi ne-a spus să ne mutăm mai sus. Mama a început să plângă. Tata ne-a zis să plecăm înainte, că el rămânea să mute mobila la etajele superioare. Mama şi cu mine ne-am dus la centrul de recreere. Îmi amintesc şi acum cât de îngust era patul, cum îi simţeam marginile când îmi încleştam degetele pe ele. Voiam să vină tata să-mi spună că totul era bine. Dar n-a venit. Şi mama a dispărut câteva ore. Habar n-am unde a fost. Ştiu doar că a fost cea mai lungă noapte din viaţa mea, spuse ea şi trase aer în piept, încercând să alunge amintirile neplăcute. A doua zi, mama şi cu mine ne-am dus la San Francisco să stăm la una din prietenele ei. Mi-a spus că tata avea să vină după ce se asigura că teatrul era în siguranţă. Mai ţii minte „Galaxy Theater” de pe River Road?

— Primul cinematograf din oraş. Era al tatălui tău, nu?

— Da. Era foarte frumos. Obişnuia să prezinte filme vechi şi floricelele aveau unt adevărat pe ele.

— Dar „Galaxy” a fost distrus în urma acelor inundaţii, zise Ryan. După câteva luni a fost dărâmat.

— N-a putut să-l salveze. N-a putut să-şi salveze nici căsnicia. Până la urmă, a venit la San Francisco să ne vadă, la câteva zile după ce ajunseserăm noi. El şi mama s-au certat toată noaptea. N-am înţeles ce spuneau. Ştiam doar că nu era deloc în regulă. De dimineaţă, tata plecase şi mama a zis că aveau să divorţeze.

— Nu ţi-ai mai revăzut tatăl de atunci?

Ea era atât de furată de povestire, încât întrebarea lui o luă prin surprindere.

— L-am revăzut, dar după mulţi ani, când eram deja în toată firea.

— Când l-ai văzut? Unde? întrebă Ryan.

— De ce te interesează atât de mult?

El ridică din umeri.

— Sunt curios.

Într-un fel, ea simţi că era vorba de mai mult decât o simplă curiozitate, dar nu văzu de ce nu i-ar fi răspuns.

— L-am revăzut imediat după ce am născut-o pe Angel. A venit la spital. A plâns când a văzut-o. Şi eu am plâns când l-am văzut. Era atât de îmbătrânit, atât de epuizat. Am aflat după aceea că, ani de zile, fusese alcoolic. A zis ceva despre faptul că a umblat după un vis pe care n-a putut să-l prindă niciodată. Nu ştiu la ce s-a referit şi, sinceră să fiu, nici nu-mi păsa de visurile lui, când eu trăisem fără tată.

— Era singur? Fusese singur în toţi acei ani?

Ea îl privi întrebătoare.

— Ce vrei să spui?

Ryan izbucni într-un râs nervos.

— Dacă nu vrei să-mi spui…

— Nu ştiu dacă fusese tot timpul singur, dar când l-am văzut eu era. Şi se părea că de o bună bucată de timp. Nu ştiu ce s-a-ntâmplat între el şi mama. Ea nu mi-a spus niciodată. Am învăţat destul de curând să nu pun prea multe întrebări.

— L-ai întrebat unde trăise în toţi acei ani?

Kara se gândi la întrebarea lui. Când tatăl ei se întorsese prima oară, ea se simţise atât de trădată, încât nu voise să arate că o interesa prea mult. Îl lăsase să ţină copilul, dar asta fusese tot. După câteva săptămâni, când începuse să-şi dea seama că acel individ îmbătrânit, care arăta ca o epavă, nu era tatăl eroic pe care ea îl păstrase în suflet, o parte din furie o părăsise, dar nu în întregime.

— Am amânat prea mult, zise ea. Tata a murit trei luni mai târziu de ciroză.

— Îmi pare rău.

— De ce? Pentru că totul a fost atât de inutil?

— Nu, pentru că ţi-ai pierdut tatăl, nu o dată, ci de două ori.

Ochii Karei se umplură de lacrimi neaşteptate.

— A fost atât de nedrept. Şi cel mai rău e că nu mi-am luat adio de la el.

— Ştiu, spuse el privind-o în ochi cu înţelegere.

— Ştii, nu? Din cauza mamei tale.

— Da.

— Am făcut acelaşi lucru cu Angel. L-am îndepărtat pe

tatăl ei de ea.

— L-ai îndepărtat tu sau a plecat el?

— Are importanţă? Oricum, nu e lângă ea.

— Cred că are importanţă.

Kara scutură din cap, nevrând să înceapă o discuţie despre Michael.

— Nu. Ceea ce are importanţă e ca, de acum încolo, să am grijă ca lucrurile să fie aşa cum trebuie. Să-i dăruiesc lui Angel familia pe care o merită, siguranţa şi căminul pe care e firesc să le aibă.

— Alături de Andrew.

— Poate. E un om bun. Ştiu că el n-o să mă părăsească.

— Probabil că nu.

— Dar tu? Nu doreşti să te însori?

— Eu? La naiba, nu. Nu cred. Nu cred că aş putea să iau micul dejun în fiecare dimineaţă timp de patruzeci de ani alături de aceeaşi femeie, cu atât mai puţin să sărut aceeaşi femeie atâta timp, spuse el zâmbind.

— Ar trebui să fii fericit dacă ai găsi o femeie care să vrea să te sărute patruzeci de ani.

— Sărut chiar atât de prost?

Se uită la gura ei în asemenea fel, încât ea avu impresia că o săruta din nou.

— Da, a fost îngrozitor, spuse ea cu o voce îngroşată şi, când se uită la căţeluşa din braţele ei, îşi dădu seama deodată că îi mângâiase până când adormiseră.

Celălalt adormise pe genunchii lui Ryan.

— Trebuie să fim nişte povestitori nemaipomeniţi.

— Bine că măcar au tăcut.

— Singura problemă e că nu putem să ne mişcăm.

— Imobilizaţi pe verandă de trei căţei. Ştirile de la ora unsprezece, spuse Ryan râzând şi îşi rezemă capul de canapeaua-balansoar.

— Povesteşte-mi despre tine, Ryan. E captivant să te plimbi prin lume, să spui povestiri cu ajutorul aparatului de fotografiat?

— E minunat, spuse el simplu. Am fost peste tot. Am văzut totul. Dar…

— Dar? îl încurajă ea.

— Dar, uneori, nu simt că am trăit cu adevărat acele experienţe. E ca atunci când citeşti o carte bună şi ai vrea să cunoşti personajele, să le atingi, să le îmbrăţişezi, dar oricât de mult ai încerca, nu poţi să pătrunzi în pagini. E povestea altora, nu a ta.

— Înţeleg ce vrei să spui. Câteodată simt şi eu la fel aici, încercând să trăiesc în oraşul ăsta, unde mi-e locul şi, totuşi, nu e. Cred că, dacă mă străduiesc suficient, o să încep să-mi găsesc locul.

— Şi, dacă n-o să ţi-l găseşti, o să pleci?

— Nu. Pentru că asta îmi doresc. Şi cred că asta e povestea mea.

Ryan zâmbi.

— Am un chef nebun să mă uit la sfârşitul cărţii să văd ce o să se mai întâmple.

— Ai trişa, spuse ea admonestându-l cu degetul. Şi, în plus, aşa cum zice mătuşa Josephine, până acolo e cel mai

interesant. Destinaţia e ultima bucăţică de plăcintă, nu prima.

— Cine mai e în povestea asta alături de tine?

— Angel, bineînţeles. Căţeii ăştia superbi şi neastâmpăraţi care mi-au ros deja doi pantofi. Andrew, Billy. Întregul oraş.

— Chiar şi eu?

— Tu… tu eşti o modificare neaşteptată.

El îşi ridică o sprânceană.

— Majoră sau minoră?

— Minoră.

— De ce minoră?

— Pentru că e povestea mea, nu a ta.

— Într-un fel am sentimentul că s-ar putea să fie a noastră.

O privi atât de mult, încât ea simţi că începe să tremure. În ochii lui se citea din nou dorinţa, legătura dintre ei fiind mai intensă ca oricând.

Kara trase aer în piept, după care îl dădu afară încet. Nu voia să vorbească despre povestea lor, nu voia să recunoască în faţa lui sau în sinea ei că ar fi putut împărţi ceva împreună. Se uită pe cer şi văzu că începea să se însenineze.

— Se pare că a trecut furtuna, zise ea.

— Deocamdată.

— Ce înseamnă asta?

— Nu ştiu, spuse Ryan zâmbind. Presupun că va trebui să dai pagina ca să afli.

Ryan avusese dreptate. Furtuna izbucni cu şi mai multă furie vineri la prânz, cu o oră înainte să se deschidă târgul de

obiecte de artă şi meşteşugăreşti. Când ajunse la liceu, Kara văzu că vânzătorii stăteau ghemuiţi sub o prelată, iar camionetele lor nici nu fuseseră descărcate. Bălţi destul de mari se întindeau pe peluză şi în parcare.

Celebrarea Centenarului se transforma într-un test de supravieţuire.

— Bună, scumpo, zise Josephine aşteptând răbdătoare lângă intrarea în liceu împreună cu Ike.

Trebuia să-şi expună ceşcuţele de ceai şi toate celelalte suveniruri şi mărunţişuri pe care voia să le vândă.

— Ai dormit bine?

— Nu.

— Din cauza furtunii? întrebă Josephine cu subînţeles.

— Printre altele, spuse Kara.

— Ah, sună interesant.

— Lăsaţi-o pe mai târziu, le întrerupse Ike văzând un grup de vânzători care veneau spre ei.

Cole Jackson, unul din pictori, vorbi în numele tuturor.

— Se pare că treaba nu merge prea bine, doamnă Delaney. O să avem nevoie de alţi bani dacă o să contramandăm totul.

— Nu contramandez nimic, zise ea. Ne mutăm înăuntru.

— Unde? N-o să încăpem toţi în cantină. Şi directorul n-o să ne lase să folosim sala de sport. Am vorbit cu el acum câteva minute. A zis că tocmai a refăcut podeaua pentru baschet.

Kara ştia că era adevărat, pentru că purtase mai multe discuţii cu directorul pe acea temă.

— O să începem în cantină şi o să ne întindem în clase,

spuse ea încercând să pară categorică.

Vânzătorii o priviră cu scepticism. Chiar şi Josephine părea neîncrezătoare.

— În clase? întrebă Cole frecându-şi barba. Nu cred c-o să meargă. Sunt bănci şi cărţi, iar lumina nu e prea bună pentru tablourile mele.

— N-am ce să fac în privinţa luminii, dar, cel puţin, tablourile vor fi uscate, spuse Kara cu încăpăţânare.

De ce avea impresia că era singura care făcea eforturi? S-ar fi zis că era singura din oraş care avea interesul ca acel eveniment să fie încununat de succes.

— Nu avem încotro, continuă ea. Nu putem să ne dezamăgim vizitatorii. Haideţi să profităm cât putem. E nevoie să vă amintesc că se pot câştiga bani?

Când auziră de bani, ceilalţi încetară să mai bombăne. Nimeni nu avea altceva mai bun de făcut. Erau gata să intre în acţiune.

La ora unu, târgul se deschise în mod oficial. Kara găsise alte fâşii de hârtie creponată pentru a decora holul de la intrare şi spera că vitrina cu trofee avea să dea un plus de farmec decorului. În definitiv, voia ca oamenii de afaceri să ştie că aveau un sistem de învăţământ excelent, chiar dacă oraşul nu era prea mare. Calitatea îşi spunea cuvântul.

Primii vizitatori fură în mare parte rudele vânzătorilor. Vânzarea biletelor mergea încet şi nimeni nu părea sa cumpere nimic. Ori oamenii se treziseră mai greu după noaptea precedentă, ori târgul era un fiasco.

Kara spera să fie vorba de prima variantă.

Din păcate, lipsa de activitate îi dădea prea mult timp de gândire. Iar gândurile i se îndreptau spre Ryan. Nu ar fi trebuit să-l sărute şi nici să stea aproape toată noaptea de vorbă cu el. Acum ştia că nu era numai sexy şi un tip care săruta grozav, dar că se pricepea şi să asculte şi tocmai acest lucru îi plăcea ei cel mai mult.

De fapt, nu era vorba numai de faptul că asculta, dar vorbea şi el. Lua şi dăruia, exact aşa cum trebuiau să comunice două persoane. Cu Andrew avea impresia că vorbea numai ea. Era mai greu să-l facă să spună ceva cât de cât intim decât să cânte la pian.

Aşezându-şi coatele pe masă, Kara îşi propti bărbia în palmă, simţindu-se obosită dintr-o dată. Fiecare secundă părea să o pună la încercare. Ce naiba încerca să dovedească?

În adâncul sufletului, ştia că nu era o super-femeie. Nu putea să salveze oraşul de una singură, să-şi crească fiica, să întreţină Gatehouse, să înveţe să cânte la pian, să reunească familia Hunter şi să rămână în toate minţile. Încerca să facă prea multe, dar acum, că începuse, nu mai ştia cum să se oprească.

În niciun caz nu voia să dea greş. Dacă ar fi încetat vreunul din lucrurile pe care le începuse ar fi însemnat că dăduse greş. Era, deci, nevoită să continue.

O lumină care se aprinse brusc o făcu să tresară. Pentru o clipă crezu că fulgerase iarăşi, dar imediat îşi dădu seama că era blitz-ul aparatului de fotografiat al lui Ryan.

— Doar nu mi-ai făcut poză, nu? întrebă ea speriată. Sunt

ciufulită, zise ea apoi, dându-şi părul după urechi.

— Îmi place cum îţi stă ciufulită. E mai interesant decât aranjată.

Ea se strâmbă.

Ryan îi făcu încă o fotografie.

— Încetează.

— Hei, tu ai insistat să fac fotografii.

— Dar nu mie. Târgului, vânzătorilor, oamenilor din oraş.

— Tu eşti unul din ei. Unul din cei mai frumoşi locuitori, dacă îmi dai voie să adaug.

— Eşti un linguşitor, aici nu mai încape îndoială.

El se apropie de masă.

— Cum merge?

Ea îi arătă atunci teancul de bilete nevândute.

— Slab. Foarte slab.

— Vremea e de vină, cu siguranţă.

— Cu siguranţă.

— Cred că o să mă-nvârt puţin pe-aici, spuse el apoi. Numai dacă nu cumva vrei să-ţi ţină cineva companie.

Ea ar fi vrut să spună da. Ryan arăta foarte bine cu pantalonii de un verde-închis şi cămaşa maronie, iar în ochi avea nelipsitul licăr. Atunci ea îşi dădu seama că era întotdeauna plin de energie, un om care trăia viaţa din plin, căruia îi plăcea aventura şi care juca tot timpul în atac.

Ea se simţea palidă pe lângă el, care era atât de bronzat, neînsufleţită în comparaţie cu energia lui, nesigură pe ea în comparaţie cu încrederea lui în sine. Se întrebă dacă Andrew se simţea la fel, dacă acela era motivul pentru care îi era atât

de greu să se împace cu fratele lui.

— Dacă n-ai nevoie de mine, plec, zise Ryan când văzu că ea nu îi răspunse.

— Sigur, plimbă-te. Fă fotografii, spuse ea aruncând o privire spre uşă, căci putea să vadă până la trotuar. De ce nu pleci chiar acum?

Ryan trecu în spatele ei ca să se uite şi el la uşă. Andrew şi Billy tocmai urcau treptele din faţa liceului. Se opriră să facă cu mâna altcuiva şi îşi zâmbiră, aşteptând ca persoana respectivă să li se alăture. Văzându-i împreună, Ryan se simţi mişcat într-un fel pe care nu îl putea descrie.

Tată şi fiu. Ochii i se umplură de lacrimi de emoţie şi, pentru o clipă Andrew semănă cu Jonas, iar Billy cu el când era de aceeaşi vârstă.

Ryan nu mai simţise până în clipa aceea nevoia de a se recrea, dar atunci îşi dădu seama că singurul mod în care ar fi putut să aibă o familie era să-şi formeze una proprie. El nu mai avea loc nici lângă Andrew, nici lângă Billy sau Jonas. Aceştia nu îl voiau şi nu aveau nevoie de el.

Luându-şi privirea de la Andrew, se uită la Kara. Şi ea îi privea, dar părea tulburată, nu bucuroasă. Se întrebă la ce se gândea, oare, şi dacă el era, în parte, motivul pentru care se încruntase.

Nu ar fi trebuit să o sărute cu o seară în urmă. Ar fi trebuit să stea cât mai departe de veranda aceea. Pentru că, ajungând să o cunoască, voia să ştie şi mai multe lucruri despre ea. Nu putea să şi-o închipuie deloc cu Andrew. Doar era roşcată, pentru Dumnezeu. Era temperamentală,

pasională şi incredibil de îndărătnică. L-ar fi înnebunit pe Andrew într-o clipă.

Acesta era prea metodic pentru Kara, prea organizat, prea previzibil, prea fixat în şabloanele lui vechi. De ce nu vedeau că nu erau potriviţi unul pentru celălalt?

Exact ca Becky Lee şi Andrew.

Doamne, se întâmpla iarăşi.

Şi Kara avea să îl aleagă pe Andrew, pentru că acesta ştia un lucru foarte important: ştia să-i dăruiască unei femei ceea ce aceasta îşi dorea, pe când Ryan nu ştia. Nu îşi dădea seama ce voia el însuşi, cu atât mai puţin o femeie.

Ryan se depărtă de Kara, de Andrew şi Billy şi de trecutul care îl ajunsese din urmă. Când Andrew ajunse la uşa de la intrare, Ryan se întoarse şi o rupse la fugă pe coridor. Se opri abia când ajunse la vechiul lui dulap, şi văzu scrijelite într-un colţ iniţialele BLW şi RH în mijlocul unei inimi.

Nu putea să scape. Oriunde se uita, erau numai amintiri. Nu le mai putea ţine la distanţă. Erau pretutindeni. Văzu magazia îngrijitorului şi îşi aminti că acolo fumase prima lui ţigară. Continuă să meargă pe coridor şi văzu stingătorul pe care directorul îl folosise pentru a stinge acea primă ţigară. Un zâmbet îi apăru pe buze.

Când ajunse în capătul holului, urcă scările în fugă, trecând pe lângă clasa domnului Conrad, unde făcuse algebra în clasa a noua şi se îndrăgostise de Kristie… sau de Donna Jean?

Următoarea clasă fusese a lui Hannah Davies. Preda limba engleză pe atunci şi îl forţase să citească oferindu-i un târg

pe care nu putuse să-l refuze. Pentru fiecare capitol pe care îl citea din „Război şi pace”, îl lăsa să publice o fotografie în ziarul liceului. El fusese încântat, pentru că Jonas nu voia să publice nicio fotografie de-a lui în „The Sentinel”. Şi Ryan voise să arate că era un fotograf bun, aşa că citise toată cartea aceea afurisită, până la ultima pagină.

Experienţa aceea îi schimbase viaţa, nu lectura în sine, ci fotografiile. Atunci se gândise prima oară să-şi facă o carieră departe de orăşel, departe de ziarul tatălui său.

Ridică aparatul şi fotografie coridorul, cu obiectele care îl decorau, cu fântâna de unde se bea apă, cu băncile, cărţile şi dulapurile sale, cu tot ce însemna liceul şi adolescenţa lui.

La naiba. Începea să gândească asemeni Karei, să creadă că pe cei de afară i-ar fi interesat un orăşel ca Serenity Springs.

Dar fotografiile erau făcute şi el nu putu să nu pună un alt film în aparat. Îi era mai uşor să privească liceul prin obiectivul aparatului. Se putea detaşa de tot ce îl înconjura. Putea să ţină amintirile de partea cealaltă a obiectivului. Îşi spunea că este doar un simplu spectator, nu un participant. Numai protagoniştii puteau să simtă durerea şi bucuria, nu şi cei care priveau.

Încercă să se agaţe de acel gând în timp ce colinda pe culoarele trecutului, căutând cu disperare să se concentreze asupra celor care erau acolo atunci, nu asupra celor pe care şi-i amintea el.

Capitolul 12

— Locul ăsta îmi trezeşte o mulţime de amintiri, spuse Andrew aşezându-se alături de Kara la masa de lângă intrare.

— Plăcute? întrebă ea, încântată că Andrew fusese cel care iniţiase acea conversaţie personală.

— În mare parte, spuse el aruncând o privire de-a lungul coridorului pe care dispăruse Ryan. Mă întreb ce părere o avea el.

Kara abia auzi acele cuvinte rostite foarte încet şi se îndoi că Andrew avusese intenţia de a le spune cu glas tare.

— Probabil i se pare că liceul e mai mic decât îl ţinea el minte. La început, când m-am întors, totul mi se părea mai mic. Bine, eu am plecat când eram copil, în timp ce Ryan era adult când a părăsit oraşul, aşa că s-ar putea să existe o diferenţă.

Andrew ridică din umeri. Se părea că momentul de conversaţie se sfârşise. Îi dădu o pungă albă de hârtie.

— Ce-i asta?

— Un sandviş cu carne de curcan şi afine.

Ea zâmbi încântată.

— Mâncarea mea preferată.

El încuviinţă, extrem de mulţumit de sine.

— M-am gândit că trebuie să-ţi fie foame.

— Sunt lihnită.

— De ce nu faci o pauză? O să stau eu să vând bilete în timpul ăsta.

— Eşti foarte amabil, spuse ea sărutându-l pe obraz.

Îi simţi pielea netedă sub buzele ei care erau reci, probabil din cauza ploii.

Andrew îi atinse obrazul. Era cel mai intim gest pe care îl făcuse în ultima vreme.

— Vreau să te fac fericită, spuse el cu seriozitate.

Nu avea niciun pic din umorul lui Ryan. Nicio scânteie nu îi licărea în ochi. Nici urmă de neastâmpăr nu se simţea dincolo de suprafaţă.

— Mă faci fericită, zise ea, dându-şi seama că el aştepta un răspuns.

Dar ar fi vrut să pară mai categorică.

— Îmi pare rău pentru ziua de ieri, pentru povestea cu închisoarea, cu ochiul tău, pentru toate.

Regretul i se simţea în glas şi Kara nu putu să nu răspundă acelui ton. Era un om bun, îşi spuse ea. Încerca din răsputeri să-i facă pe plac chiar şi în situaţia aceea imposibilă în care ea îl pusese. Cum mai putea să aibă îndoieli?

Îşi atinse ochiul. Încă o mai durea puţin, dar nu mai era umflat şi vânătaia dispăruse.

— Mi-e bine acum. Dar să-mi aduci aminte să nu mă mai strecor între tine şi fratele tău.

Andrew se crispă şi ea îşi dădu seama de greşeala pe care o făcuse.

— Nu vreau să fii între noi, zise el. Nu vreau să stai în preajma lui.

— Ryan nu poate să apară între noi dacă nu-l lăsăm.

„Şi dacă n-o să-l mai sărut."

— Ryan are un fel deosebit de a se purta cu femeile, spuse Andrew. Nu pot să-ţi explic. Pur şi simplu îi cad la picioare.

— Ei bine, eu sunt încă în picioare. De fapt, stau jos, dar înţelegi ce vreau să spun, zise ea încercând să zâmbească, însă el nu îi răspunse. Cred că o să fac o pauză, adăugă ea întinzând mâinile deasupra capului. Mă găseşti la cancelarie, dacă ai nevoie de mine.

— Bine. Ah, era să uit, zise el dându-i un exemplar al a ziarului „The Sentinel".

Pe prima pagină se vedea un montaj de fotografii făcute la cina festivă. Fotograful ziarului surprinsese doar aspectul plăcut al momentului, nimic din tensiune. Totuşi, nu se vedea nimic referitor la Ryan.

— Drăguţ, spuse ea.

Şi chiar era drăguţ. Doar puţin cam searbăd, puţin prea prudent. Nu că ar fi dorit controverse, dar nu voia nici să fie plicticos.

— În celelalte ziare va apărea fotografia lui Ryan. Atât am putut să fac.

Kara încercă să-şi alunge sentimentul de dezamăgire.

— Înţeleg.

— Tata abia a vrut să facă şi atât. E împotriva convingerilor lui.

— Credeam că e un profesionist. Credeam că tu eşti…

Se opri exact la timp.

— Iartă-mă. Sunt obosită. N-am vrut să spun asta. Mai bine iau pauză înainte să-ţi pară rău că ai venit încoace.

Deja îi părea rău, îşi spuse Andrew privind-o cum se

îndepărta. Îi stătea bine cu fusta aceea cu model floral şi cu bluza albastră. Arăta la fel de bine ca oricare altă femeie din orice alt oraş. Şi nu era numai frumoasă, ci şi deşteaptă. Era mândru de realizările ei, mândru că era cu ea. „Mândru." Dar, chiar şi după ce accentuă cuvântul în minte, acesta tot nu sună sincer.

De fapt, era mai degrabă îngrijorat decât mândru, temându-se că dorinţa Karei de a aduce progresul în oraş avea să distrugă, în cele din urmă, ceea ce iubeau amândoi. Mai era îngrijorat şi. În privinţa viitorului lor ca pereche. Din moment ce Jonas era furios pe Kara, iar Ryan făcea tot posibilul să creeze probleme între ei, ştia că se putea întâmpla orice.

Ar fi vrut ca festivitatea aceea să se termine odată. Ar fi vrut ca străinii să plece la casele lor, pentru ca tatăl lui să se relaxeze şi Ryan să dispară. O voia înapoi pe acea Kara pe care o iubea, pe femeia care gătea, făcea prăjituri, avea grijă de copii şi mai avea, totuşi, timp şi pentru el. Era bine că avea Gatehouse. Înţelegea faptul că ea simţea nevoia să fie independentă şi să aibă o sursă de venit, dar nu îi plăcea că trebuia să lucreze pentru Camera de Comerţ. Nu îi plăcea când punea interesele oamenilor de afaceri înaintea alor lui. Voia ca ea să gândească la fel ca el, să creadă în aceleaşi lucruri ca el. Oare cerea prea mult?

Andrew îşi schimbă poziţia, neliniştit şi tulburat de acele gânduri. Ar fi vrut ca relaţia aceea să meargă bine. Ar fi vrut ca ea să fie femeia potrivită şi, totuşi, avea îndoieli, nu doar în legătură cu ea, dar şi cu el însuşi. Mama lui îl părăsise.

Becky Lee îl părăsise. Dacă nu era suficient de bărbat pentru Kara? Dacă îl părăsea şi ea?

Dar nu putea să-i spună Karei ce simţea. Nu putea să o lase să vadă cât de nesigur era în adâncul sufletului. Trebuia să păstreze distanţa din punct de vedere emoţional până când avea să se simtă destul de în siguranţă pentru a se deschide în faţa ei. Abia atunci îi putea spune adevărul.

— Îţi spun adevărul, zise femeia plutind pe deasupra lui Angel, cu părul negru şi lung răvăşit de vânt.

Angel se uita la ea cu ochii mari, nevenindu-i să creadă.

— Nu eşti reală, spuse ea. Doar mi te imaginez, aşa cum îmi imaginez totul.

Clătină din cap uitându-se la râu, la copaci şi la norii negri şi ameninţători de la orizont.

Venise la râu ca să vadă dacă apa atinsese fundul lui Tucker's Bridge, cel mai jos pod de pe râu, şi îl atinsese. Priveliştea aceea o speria şi o umplea de emoţie. Toată forţa aceea care curgea la vale. O făcea să aibă impresia că putea să schimbe lumea ea însăşi. O făcea să vrea să creadă în orice.

— Am nevoie de ajutorul tău, Angel. Eşti singura în care pot să am încredere.

— De ce?

— Pentru că eşti dispusă să crezi în mine.

— Vreau s-o fac, spuse Angel cu prudenţă. Dar mama nu crede în stafii.

— A crezut în dragoste. La fel şi Ryan şi Andrew – chiar şi Jonas. Dar acum nimeni nu mai crede. Nimeni în afară de

tine. Trebuie să schimbăm asta. Te rog să mă ajuți, Angel, zise ea arătând spre ceva auriu îngropat în nămolul de lângă colţul podului. Peste o oră, apa îl va acoperi din nou. Trebuie să-l iei acum.

Angel ezită. Totul începea să devină ciudat. Oare îşi imagina totul? Să fi fost aceea cea mai tare poveste pe care o spusese vreodată, atât de bună încât avea impresia că o trăia cu adevărat?

— Angel, nu-ţi fie teamă, te rog.

— Nu mi-e teamă – nu chiar. Bine, mă duc să-l iau. E medalionul tău? întrebă ea ducându-se spre pod.

— Nu, dar e foarte important.

Angel scormoni prin nămol. O cuprinse emoţia când văzu un licăr. Îşi afundă degetele în nămol şi trase afară… un ceas de copil cu mâinile lui Mickey Mouse.

— Un ceas, spuse ea, oarecum dezamăgită.

— Da, aşa e, spuse femeia şi începu să plângă, iar lacrimile ei cădeau asemeni unor picături de ploaie în râu. Dă-i-l lui Ryan, zise ea apoi şi cuvintele ei sunară ca o muzică, fiind purtate de vânt în timp ce ea dispărea.

— Stai, nu pleca! strigă Angel, dar femeia se evaporase deja.

Răsuci ceasul în mână. Avea ceva scris pe spate. Răsuflarea i se tăie când citi cuvintele. „Lui Ryan. Cu dragoste, mama".

Ryan se uită la casa aceea care fusese şi a lui în primii douăzeci şi unu de ani ai vieţii. O verandă lată o înconjura şi avea vedere spre râu. La etaj era o altă verandă, mai mică, de

fapt, două, una în faţa camerei tatălui său şi cealaltă în faţa fostei lui camere. Dormitorul lui Andrew, care era în spate, nu avea balcon. Ryan s-ar fi simţit sufocat dacă nu ar fi avut acea cale de scăpare, dar se părea că Andrew nu avea nevoie de aşa ceva.

Ryan oftă, întrebându-se din nou de ce venise. Bineînţeles că ştia de ce. Pentru că nu putea să plece fără să-şi mai vadă tatăl o dată.

Nu avea nevoie de aprobarea lui Jonas, dar trebuia să zică „Ţi-am spus eu". Nu era onorabil. Nu era frumos. De fapt, era chiar o prostie, dar el tot avea dorinţa de a-i spune cuvintele acelea în faţă lui Jonas, de a-l face să-şi dea seama că reuşise şi fără el, fără oraş, fără afurisitul de râu.

Cu nivelul de adrenalină crescând din ce în ce mai mult, Ryan urcă încet treptele. Bătu la uşă şi, în acelaşi timp, inima îi bătea cu putere în piept. Nu îi răspunse nimeni. Bătu din nou, după care sună. Nu se întâmplă nimic.

Jonas nu era acasă.

Ce dezamăgire.

Instinctiv, Ryan apăsă pe clanţă. Uşa era descuiată. Jonas trăia într-un oraş unde nu existau delicte. Avea o stare de spirit care nu lăsa loc temerii sau precauţiei. Dar lumea aceea dispărea încetul cu încetul. Ryan se întrebă dacă Jonas avea să fie vreodată în pas cu restul lumii.

După un moment de ezitare, Ryan intră în casă. Înăuntru era o curăţenie exemplară. Niciun fir de praf. Niciun pic de dezordine. Doar mobilierul sobru şi pereţii văruiţi simplu, în alb.

Singurele tablouri existente înfăţişau râul. Singurele covoare erau ţesute manual de meşteşugarii din localitate. Singurele fotografii de pe poliţa căminului erau cu Andrew, Jonas şi Billy.

Era casa unui bărbat şi, totuşi, surprinzător, existau câteva obiecte ale mamei lui – vaza de flori pe care Jonas i-o dăruise lui Isabelle în ziua nunţii; perna pe care mama lui se chinuise să o facă în urmă cu atâţia ani era uzată şi puţin îngălbenită, dar exista încă.

Ryan urcă la etaj şi văzu cufărul din lemn de stejar al mamei sale la picioarele patului tatălui său. Se întrebă pentru prima oară de ce păstrase Jonas atâtea lucruri de-ale ei. Pentru un bărbat care se presupunea că era plin de amărăciune, curăţase şi îngrijise cu dragoste mobila pe care o făcuse pentru Isabelle.

De ce?

Îşi dădu seama că, înainte, nu remarcase niciodată acele lucruri. Poate pentru că fuseseră acolo întotdeauna. Poate pentru că nu stătuse niciodată să se gândească la faptul că mai exista o latură a problemei. Acum, fără prezenţa autoritară a tatălui său în casă, lucrurile i se păreau mult mai limpezi.

Se îndreptă spre camera următoare, fiind atras în mod inexplicabil spre fostul lui dormitor. Deschise uşa încet, încercând să se pregătească pentru orice.

În încăpere era întuneric, fiindcă norii negri şi frunzişul des acopereau aproape toată lumina. Ryan apăsă pe întrerupător şi simţi cum i se taie respiraţia când trecutul îl

izbi cu putere în faţă.

Totul era la fel. Posterele lui – un amestec de jucători de baseball şi interpreţi de muzică de jazz – colecţia lui de cărţi poliţiste şi anuare şcolare, mingea de baseball pe care se semnase Willie Mays şi fotografia mamei lui.

Apucă marginile biroului şi se ţinu bine în timp ce se uita la Isabelle. Cu ani în urmă, voise să ia fotografia aceea cu el, dar, din cauza grabei, o uitase; fusese prea mândru ca să se întoarcă după ea. Credea că Jonas o arsese demult.

Ani de zile fusese sursa multor conflicte între ei. Şi, totuşi, era acolo, fără un fir de praf pe ea. Ceea ce însemna că Jonas intrase în camera aceea. Făcuse curăţenie. Îi atinsese lucrurile lui Ryan iar şi iar.

Deodată, fu prea mult. Ryan ieşi din cameră trăgând uşa după el şi coborî scările în fugă. Trebuia să plece de acolo – să se gândească. Dar, în clipa în care puse piciorul pe ultima treaptă, Jonas intră în casă.

Ryan se opri brusc.

Jonas făcu acelaşi lucru.

Ticăitul ceasului răsună în încăpere, numărând secundele, minutele şi anii care trecuseră de când cei doi nu se mai văzuseră.

— Văd că ai intrat ca la tine acasă, spuse Jonas aruncând cheile maşinii pe masă.

— Văd că tot nu obişnuieşti să încui uşa.

Tatăl său îl sfredeli cu privirea. Ryan ar fi vrut să se uite în altă parte. Ar fi vrut să se ascundă. Dar se forţă să se ţină drept şi mândru. Nu avea pentru ce să-i ceară iertare. Tatăl

lui era cel care dezbinase familia. Tatăl lui era cel care îl făcuse să plece din Serenity Springs. Dacă era cineva care trebuia să-şi ceară iertare, acela era Jonas.

— De ce naiba te-ai întors? îl întrebă el.

— Am fost invitat.

— Nu ăsta-i motivul.

Ryan ridică din umeri.

— Am vrut să-mi mai văd oraşul în care m-am născut.

— Mai degrabă ai vrut să ne arăţi ce important eşti acum. Păcat că nu-i pasă nimănui.

Important? Acum, când vorbea cu tatăl lui, Ryan se simţea din nou ca un copil de nouă ani. Dar în niciun caz nu avea să-i arate acest lucru.

— Destui au arătat că le pasă când mi-au oferit cheile oraşului. Nu cred că ţie ţi le-au dat vreodată, nu?

Tatăl lui se îndreptă spre bucătărie.

— Nu-mi întoarce spatele, strigă Ryan, care nu voia să se lase ignorat, şi îşi urmă tatăl. Nu poţi să recunoşti că te-ai înşelat în privinţa mea, nu-i aşa?

Jonas se spăla pe mâini.

— În ce privinţă m-am înşelat? în ceea ce mă priveşte, ai fugit lăsând o fată însărcinată şi pe fratele tău să repare tot. Eşti îngrozitor de egoist.

— Becky Lee era însărcinată?

Era singurul lucru din tot ce spusese tatăl lui care îi rămăsese în minte, poate pentru că era atât de şocant. Pe atunci crezuse că le ştia pe toate. Dar acel lucru nu-l ştiuse.

— De parcă n-ai şti, spuse Jonas dispreţuitor.

— N-am… n-am ştiut.

Jonas deschise frigiderul şi scoase o bere.

— Ea ţi-a spus că era însărcinată? întrebă Ryan.

— Da.

— Andrew a ştiut?

— Da.

— Mă întreb de ce nu mi-a spus şi mie, zise Ryan mai mult pentru sine decât pentru tatăl său.

Dar Jonas îl auzi şi nu se putu abţine să nu-i ofere propria lui explicaţie.

— Pentru că ştia că nu putea să conteze pe tine, de aceea. Aşa cum eu n-am putut să contez pe mama ta.

— Mama? Nu ea a fost de vină, ci tu.

— Ea v-a părăsit, nu eu.

— Tu ai gonit-o.

Era aceeaşi discuţie care îl făcuse să plece cu doisprezece ani în urmă. Ryan nu avusese intenţia să deschidă acel subiect, nu voise să se ia la ceartă. Voise să rămână detaşat, stăpân pe sine. Dar, deodată, acest lucru părea imposibil.

— Poate ai păcălit pe toată lumea că n-ai avut nicio legătură cu plecarea ei, dar amândoi ştim că n-a fost aşa.

— Nu eu v-am alungat mama, băiete. V-a părăsit aşa cum m-a părăsit şi pe mine. Nu ne-a iubit pe niciunul din noi.

— Nu-i adevărat. A fost vina ta. N-ai vrut s-o laşi să cânte. Ai ştiut ce voce superbă avea, la ce ocazii a renunţat pentru a sta aici cu tine.

— Putea să cânte foarte bine şi aici.

— Dar voia mai mult. Voia să se ducă acasă.

— Aici era casa ei.

— Voia să se întoarcă la New Orleans. Dar tu n-ai lăsat-o nici măcar să-şi viziteze prietenele. Ziceai că ar fi costat prea mult. Dar amândoi cunoaştem adevăratul motiv. Ţi-era frică să o laşi să plece, ţi-era teamă că nu avea să se mai întoarcă. Şi de ce ţi-a fost teamă n-ai scăpat.

— L-am dat mamei tale mâncare, îmbrăcăminte şi o casă. Am încercat s-o fac fericită, dar n-a fost de ajuns. Nu era niciodată de ajuns. Era răsfăţată şi egoistă, exact ca tine. Şi a plecat cu bărbatul ăla. L-a preferat pe el în locul nostru.

— Nu-i adevărat. Nu ştiu unde a plecat, dar n-a plecat cu el. Am angajat un detectiv particular ca să-i găsească. N-a reuşit să dea de urma lui Isabelle, dar l-a urmărit pe bărbat până când a ajuns la ziua când a părăsit oraşul ăsta, apoi pe parcursul divorţului său şi până în ziua în care a murit, dar n-au fost niciodată împreună. Niciodată.

— Nu-i adevărat.

— Ba e. A plecat din cauza ta, pentru că i-ai spus să plece, exact aşa cum mi-ai spus şi mie. Tu eşti cel care a distrus familia, nu ea.

— Ieşi afară din casa mea.

— Nu.

— Am zis să ieşi, strigă Jonas şi azvârli furios cu sticla de bere de perete.

Ryan se feri când berea fu împroşcată prin încăpere. Apoi tatăl lui păli brusc, duse mâna la piept şi se prăbuşi la podea.

— Ce e? îl întrebă Ryan.

Jonas se chinuia să respire. Ochii începură să i se închidă.

Ryan dădu fuga lângă el.

— Tată! Tată! strigă el îngrozit dintr-o dată. Ce se întâmplă?

— Inima, îngăimă Jonas. Pastilele. Pe dulap.

Ryan căută înnebunit pastilele pe dulapul din bucătărie, răsturnând un teanc de scrisori şi un castron cu portocale înainte să găsească sticluţa de lângă telefon. Mâna îi tremura când încercă să o deschidă şi înjură când capacul special pentru a nu putea fi deschis de copii îi dădu de furcă. În cele din urmă îl deschise. Îi dădu o pastilă lui Jonas şi se duse repede să umple un pahar cu apă. Când ajunse înapoi, văzu că Jonas înghiţise pastila deja.

Ryan se simţi neputincios uitându-se la tatăl său cum se chinuia să respire.

— Ce să fac?

— Appleborne. Sună-l pe Appleborne, gemu Jonas.

Ryan puse mâna pe telefon. Doctorul Appleborne nu era de găsit, aşa că sună la 911 şi se rugă să ajungă la timp.

După ce el puse receptorul în furcă, Jonas încercă să-i spună ceva, dar nu putea să respire normal.

— E-n regulă. Odihneşte-te, zise Ryan îngenunchind lângă el.

Jonas închise ochii. Gapul îi căzu într-o parte şi întinse mâna spre Ryan, parcă cerându-i ajutorul.

Uşa de la intrare se trânti în spatele lor. Ryan îşi ridică privirea, rugându-se să fie cei de pe ambulanţă. Dar era fratele lui.

Andrew se opri în pragul uşii de la bucătărie şi se făcu alb

ca varul când îl văzu. Trebui să înghită de trei ori înainte să poată vorbi:

— Dumnezeule! L-ai omorât.

Capitolul 13

În Serenity Springs nu exista niciun spital. Ambulanţa îl duse pe Jonas la Sonoma, unde ajunseră după douăzeci de minute. Ryan şi Andrew îi urmară cu „Ferrari”-ul. Nu scoaseră nicio vorbă tot drumul, dar fiecare era furat de propriile gânduri.

Ryan mai fusese la Urgenţă de multe ori, de obicei pentru a fotografia victimele vreunui accident oribil. Dar pe acei oameni nu îi cunoscuse. Îi văzuse sângerând, dar nu le simţise niciodată durerea.

Acum nu voia să simtă durere. Nu voia să simtă nimic pentru omul pe care îl împinseseră cu patul ambulatoriu dincolo de uşile duble cu câteva minute în urmă. Nu voise ca faţa pământie a tatălui său să însemne ceva pentru ea sau să-şi simtă picioarele înmuindu-se când îşi văzuse tatăl moale ca o cârpă.

Acela nu era omul care îl crescuse. Nu era acel Jonas care îl dominase asemeni unui copac, care uriaşe la el asemeni râului, care nu se dăduse înapoi din faţa nici unei furtuni, nici unui pericol, nici unei suferinţe.

Acest Jonas tremurase, îngenunchease de durere, avusese nevoie de ajutorul lui. Văzându-şi tatăl astfel, Ryan se sperie îngrozitor.

Încă mai simţea un tremur lăuntric şi aproape că îi era

greaţă. Îi era teamă că tatăl lui avea să moară. Era ridicol să aibă asemenea sentimente pentru un om pe care nu îl mai văzuse de ani de zile, dar acestea existau. Nu putea să oprească şuvoiul amintirilor şi fiecare din ele eroda şi mai mult zidul pe care îl ridicase pentru a se apăra.

Tatăl lui îl învăţase să joace baschet, îi dăruise primul său aparat de fotografiat, îl văzuse înscriind punctul decisiv la meciul de baseball din liceu.

Jonas nu vorbise prea mult, nu arătase afecţiune, dar fusese acolo. Îi hrănise, îi îmbrăcase şi le oferise un acoperiş deasupra capetelor. Ryan nu voia să fie recunoscător pentru niciunul din acele lucruri, dar, în clipa aceea, asta simţea, împreună cu un regret că Jonas ar fi putut să moară şi relaţia lor s-ar fi încheiat.

„Tată şi fiu."

Fusese o vreme când îşi dorise relaţia aceea cu disperare. Şi îi dăduse cu piciorul cu hotărâre.

„Tată şi fiu." Cuvintele acelea îi răsunară în cap până când trebui să-şi astupe urechile.

Andrew şi Jonas erau cu adevărat tată şi fiu, doi bărbaţi care semănau atât de bine unul cu celălalt, încât erau aproape ca două picături de apă. Locul lui Ryan nu era acolo. Locul lui nu fusese niciodată acolo.

De ce venise acasă? De ce naiba venise acasă?

Andrew se aşeză pe scaun în faţa lui. Ryan nu ştia ce să spună. De ce îi era atât de greu să le vorbească fratelui şi tatălui său? De ce îi era atât de greu să aibă o familie?

— O să fie bine, spuse Andrew repetând singurele cuvinte

pe care le rostise în ultima jumătate de oră.

— Sper, zise Ryan.

Alt moment îndelungat de tăcere. Alţi oameni intrară în sala de aşteptare – o fetiţă care plângea pentru că avea încheietura mâinii umflată, un bărbat care tuşea şi strănuta, o femeie însărcinată împreună cu soţul ei devotat.' Unul câte unul trecuseră dincolo de uşile duble, lăsându-i pe cei dragi să aştepte şi să-şi facă griji.

— E numai vina ta, spuse Andrew. De ce te-ai dus acolo? De ce n-ai putut să-ţi vezi de treabă?

— Am vrut să văd casa. Am vrut să-mi văd tatăl.

— După toţi anii ăştia… de ce?

— Eram curios.

— În legătură cu ce?

— Cu tot, spuse Ryan înclinându-şi capul pentru a-şi studia fratele cu o intensitate care îl făcu pe acesta să tresară. Credeam că am luat toate secretele cu mine, dar, când colo, ele au fost aici tot timpul.

— La ce te referi?

— De ce nu mi-ai spus că Becky Lee era însărcinată?

— Nu era treaba ta.

— Nu?

— Nu. Era copilul meu. Răspunderea mea. N-avea nicio legătură cu tine. Nimic, spuse Andrew ridicându-se. Mă duc să văd de ce durează atât.

Ryan se gândi să îl strige înapoi, să-l preseze, dar un doctor apăru în clipa aceea şi le făcu semn.

Doctorul cardiolog Robert Steiner fusese chemat să-l

consulte pe Jonas. După ce se prezentă, le vorbi scurt şi la obiect:

— Tatăl dumneavoastră a suferit un infarct.

— Cât de grav e? întrebă Ryan.

— Destul de grav ca să-l sperie. Dar nu atât de grav, încât să nu se mai poată face nimic. A zis că s-a certat cu fiul lui. Probabil că…

— Eu sunt, zise Ryan trist. Deci tot pe mine mă învinuieşte şi pentru asta.

— Nu contează pe cine învinuieşte. Important e să-l faceţi să-şi dea seama că trebuie să fie prudent. Ar fi trebuit să vină la mine de acum câteva săptămâni. Doctorul Appleborne şi cu mine am discutat despre cazul lui de Crăciun. De ce n-a venit?

Ryan îi aruncă o privire lui Andrew, care ridică din umeri neputincios.

— Nu-i plac doctorii, zise Andrew. Are impresia că poate să-şi poarte singur de grijă.

— Înţeleg. Ei bine, acum, dacă tot e aici, aş vrea să-l mai ţin câteva zile. Să-i fac nişte analize şi un control amănunţit. Apoi o să putem vorbi despre regimul adecvat, mişcare şi toate celelalte.

— Sună bine, spuse Andrew. Aş putea să-l văd?

— Poţi, dar în clipa asta doarme. Întoarce-te peste vreo două ore. Lăsaţi lucrurile să se mai liniştească puţin. Şi încercaţi să nu-l supăraţi.

— Bine, zise Andrew şi se întoarse spre Ryan, când rămaseră singuri. Tata n-o să vrea să rămână aici. În treizeci

de ani n-a lipsit nici măcar o zi de la redacţie.

— Se pare că va trebui să renunţaţi la numărul de mâine, spuse Ryan.

Andrew păru surprins, dar apoi încuviinţă.

— Da, se pare că aşa va trebui să fac.

— Ai nevoie de ajutor?

— De la tine? Nu cred.

— De ce nu? Doar am lucrat la ziar la fel de mult ca tine când am stat aici.

— Dar nu mai lucrezi aici. Eu, da. De ce nu pleci? Du-te acasă. Ai făcut destul rău pentru un weekend, nu crezi?

— O să plec când o să vreau. Şi, dacă tu o să fii ocupat cu ziarul, eu o să-i ţin companie Karei, spuse Ryan neputând să se abţină.

Nu îi plăcea să i se spună că trebuia să se ţină departe de tatăl lui, de ziar şi de oraşul în care crescuse.

— Nu te mai apropia de Kara.

— N-am altceva de făcut. Tu n-ai nevoie de mine. Jonas n-are nevoie de mine.

— Nici Kara nu are nevoie de tine.

— Poate că am eu nevoie de ea.

— Ce vrei? întrebă Andrew din nou. Să te întorci şi să-mi distrugi viaţa pentru a doua oară?

— Nu eu m-am însurat cu prietena ta, Andrew. Nu eu ţi-am furat femeia pe care o iubeai. Atunci de ce îţi place atât de mult să faci pe victima? întrebă Ryan, după care dădu din cap încet, ca şi cum ar fi înţeles deodată. Eşti exact ca Jonas, dai vina pe mine pentru ce-ai făcut tu.

Andrew roşi puternic.

— N-am furat-o pe Becky Lee. Ea a ales.

— Şi de ce a făcut alegerea asta? întrebă Ryan din nou. Pentru că îţi purta copilul? Sau pentru că… zise el coborându-şi glasul, pentru că era copilul meu?

Andrew păli subit.

— Billy e fiul meu, spuse el cu greu.

— Ar fi bine, Andrew. Ar fi bine.

Billy închise telefonul din bucătăria Karei şi se uită la aceasta şi la Angel.

— Tata zice că bunicul a făcut un infarct, dar că totul va fi bine. Totuşi, trebuie să mai rămână câteva zile în spital.

— Oh, Doamne, spuse Kara uitându-se la chipul tulburat al băiatului şi i se făcu milă de el.

Trebuia să fie derutat de toate tulburările din casa Hunter. Sărmanul copil, probabil că nu mai ştia ce să creadă despre familia lui.

— Cred că unchiul Ryan l-a făcut să-i fie rău, spuse Billy. Tata mi-a zis să nu vorbesc cu el dacă mă sună. Cred că îi e frică să nu-mi facă şi mie rău.

— De ce ar face aşa ceva? întrebă Angel logic. Ryan e un tip simpatic.

— Nici nu-l cunoşti, zise Billy.

— Îl cunosc mai bine ca tine.

— Nu-i adevărat.

— Ba da.

— Gata, încetaţi, zise Kara. Să-i lăsăm pe Andrew şi Ryan să se certe. E treaba lor, nu a noastră.

— Pun pariu că se ceartă pentru că au descoperit că Ryan nu e cu adevărat un Hunter, spuse Angel cu tonul cu care spunea poveştile de obicei. Că tatăl lui e, în realitate, un conte italian care a venit în America să-şi regăsească iubita, dar a aflat că aceasta se căsătorise deja. Ştiau că nu puteau fi împreună, dar înainte să se despartă; au mai trăit o ultimă noapte de pasiune dezlănţuită şi…

Glasul i se stinse brusc când se uită la mama ei.

Kara îşi dădu seama că se holba la fiica ei cu gura căscată.

— O noapte de pasiune dezlănţuită? Ce ai citit?

— Nimic, spuse Angel repede.

Chiar şi Billy se uita la ea de parcă i-ar fi crescut două capete dintr-o dată.

— E de ajuns, spuse Kara. Mai mult decât de ajuns. Du-te în camera ta.

— Poate să vină şi Billy cu mine?

— Categoric nu, zise Kara, gândindu-se încă la acele ultime cuvinte – „o noapte de pasiune dezlănţuită”.

Oare ce ştia fiica ei în vârstă de unsprezece ani despre asemenea lucruri şi cât de apropiaţi erau cei doi copii?

— Ar fi bine să te duci acasă, Billy. Tu şi Angel o să vă vedeţi mai târziu.

— Mamă, protestă Angel.

Kara scutură din cap, deschizându-i lui Billy uşa din spate.

— La revedere, Billy.

— La revedere, murmură el.

Kara se întoarse spre fiica ei.

— Eşti tot aici?

Ochii lui Angel se umplură de lacrimi.

— Cum ai putut să faci asta? Cum ai putut să-l alungi pe singurul meu prieten din oraşul ăsta stupid?

— S-a dus acasă la cină. O să se-ntoarcă.

— Ba n-o să se-ntoarcă. Pe toţi îi alungi, zise Angel.

— Ba nu-i adevărat.

— Şi pe tata l-ai făcut să plece. Nu voiai să-i faci de mâncare şi să-i duci hainele la curăţat. Iar el trebuia să o roage pe doamna aceea să o facă. Şi acum nu vrea nici să-mi scrie, iar când îl sun, nu vrea să stea de vorbă cu mine. L-ai făcut să mă urască.

Kara rămase cu gura căscată pentru a două oară în mai puţin de cinci minute.

— Nu-i adevărat… tatăl tău nu te urăşte.

Dar Angel nu asculta. O rupse la fugă pe scări spre camera ei. Kara dădu să se ducă după ea.

— Las-o în pace, o sfătui Ryan, închizând uşa în urma lui.

— Când… când ai intrat?

— Chiar înainte ca Angel să spună că l-ai făcut pe tatăl ei să plece.

Kara roşi.

— Nu-i adevărat. Trebuie s-o fac să asculte.

— Nu cred că o să asculte ceva în clipa asta, indiferent ce i-ai spune.

— Dar are o părere cu totul greşită.

— Parcă n-avem cu toţii?

— Asta ce vrea să însemne?

Ryan se aşează la masă. Părea epuizat.

Kara se gândi la Angel şi hotărî că Ryan avea, probabil, dreptate. Avea să-i fie mai uşor să-i vorbească după ce se mai calma.

— Cum se simte tatăl tău? îl întrebă ea.

— Încă respiră.

— Asta e bine.

— Da, spuse el masându-şi ceafa.

— Cum s-a-ntâmplat?

— M-am dus acasă. Jonas nu era acolo când am ajuns, aşa că am intrat, spuse Ryan privind-o cu durere în ochi. Mi-a păstrat toate lucrurile, Kara. Camera mea era exact la fel cum am lăsat-o. Şi curată, fără un fir de praf. Spune-mi că Jonas are o femeie care face curăţenie. Spune-mi că doamna Murray se duce acolo o dată pe săptămână şi face curat.

— Nu pot să-ţi spun asta, pentru că nu cred că e adevărat. Din câte ştiu eu, Jonas îşi face singur curăţenie. Andrew chiar a spus odată că Jonas e obsedat de acest lucru. Că voi doi aveaţi o mulţime de treburi în fiecare sâmbătă şi că nu puteaţi să vă jucaţi decât atunci când cuverturile de pe paturi erau întinse perfect.

— Aşa e. Dar nu pricep, Kara. De ce nu mi-a aruncat lucrurile? De ce le-a şters de praf?

— Poate a sperat că o să te întorci într-o bună zi.

Ryan râse trist.

— De aceea mi-a aruncat paharul în faţă aseară? Ca să-mi ureze bun venit acasă?

Kara oftă.

— Nu-l înţeleg pe Jonas mai bine ca tine. Singurul lucru pe

care-l ştiu e că bărbaţii din familia Hunter sunt foarte orgolioşi, mult prea mult, după părerea mea, zise ea şi, după o pauză adăugă: Tot nu mi-ai spus cum de a făcut Jonas infarct.

— Am început să ne certăm. Presupun că, de data asta, el a avut ultimul cuvânt.

— Pentru ce v-aţi certat?

— Vechea poveste, spuse el privind-o uimit. În tot acest timp am crezut că ştiu toate secretele, dar nu era adevărat, adăugă el îngândurat. Poate că şi Angel le ştie.

— Ce să ştie? Secretele tale? întrebă Kara nedumerită.

— Nu pe ale mele, pe ale tale.

— Eu n-am secrete.

Dar amândoi ştiau că nu era aşa. Kara luă cuţitul de pe dulap şi se apucă să taie morcovii, mişcările devenindu-i din ce în ce mai iuţi până când cuţitul lovi suprafaţa de lemn atât de tare, încât morcovii se împrăştiară pe dulap.

Deodată, Ryan îi puse mâinile pe umeri. Ea se întoarse în braţele lui şi rămaseră astfel un moment îndelungat. În braţele lui se simţea în siguranţă. Ar fi vrut să zăbovească acolo, în locul acela unde trecutul nu o putea atinge, iar viitorul era departe.

Dar Ryan se desprinse de ea. Nu o proteja. O forţă să deschidă ochii şi să ridice capul.

— Ce a făcut? o întrebă el atunci.

— Nu vreau să vorbesc despre asta.

— Bine, nu-mi spune. Spune-i lui Angel. Nu face aceeaşi greşeală pe care a făcut-o tatăl meu. Angel e o fată deşteaptă.

Probabil că ştie mai multe decât îţi închipui.

— Adevărul e atât de… murdar, şopti Kara. Nu vreau ca ea să-l afle.

— Cred că l-a aflat deja. De aceea scorneşte tot felul de povestiri despre tatăl ei şi toţi ceilalţi. Nu-i place lumea ta, aşa că îşi inventează una proprie.

Kara se întrebă dacă nu cumva avea dreptate. Angel avusese întotdeauna o imaginaţie bogată, dar niciodată nu spusese minciuni, niciodată înainte de divorţ. Voia ca Angel să înceteze şi, totuşi, în anumite privinţe, nu voia. Era mai uşor s-o asculţi pe Angel lăudându-se cu tatăl ei, care era agent CIA decât să întrebi ce lucruri ar fi spus despre tatăl ei, dacă ar fi ştiut adevărul.

— Nu pot, spuse Kara. E prea greu.

— Nu obişnuieşti să fugi de greutăţi. Le înfrunţi cu curaj. Te-am văzut făcând asta aseară la cină.

— Dar nu mi-am înfruntat soţul decât când a fost prea târziu. Am fost o laşă. Poate c-o să-i spun adevărul lui Angel când o să fie mai mare.

— Cât de mare? Există vreo vârstă magică la care nu mai simţim durerea şi nu ne mai simţim legaţi de părinţii noştri?

— Da, cred că da.

— Tu câţi ani ai, Kara?

— Treizeci şi unu, de ce?

În ochii lui apăru din nou expresia aceea care o făcea să creadă că ştia ceva în legătură cu ea.

— Crezi că ai suporta orice ţi-aş spune despre propriul tău tată?

Întregul ei trup se încordă. Nu îi plăcea expresia de pe chipul lui. Nu îi plăcea tonul vocii lui. Nu îi plăcea întrebarea aceea.

— Ce ai putea să-mi spui? Nu ştii nimic despre el.

— Ba ştiu. Întrebarea este, vrei să afli?

Înainte ca că să poată răspunde, uşa din spate se deschise din nou şi un parfum copleşitor de liliac fu urmat de intrarea mătuşii ei. Josephine trânti două valize mari pe podea, după care îşi scoase pălăria înflorată şi cu boruri largi, aşezând-o pe dulap.

— Mătuşă Josephine, ce cauţi aici? o întrebă Kara îngrijorată. Şi de ce ai venit cu valizele?

— S-a terminat, spuse Josephine pe un ton dramatic. Totul s-a terminat între mine şi domnul Kelly.

— Ce tot vorbeşti acolo? Nu s-a terminat nimic. Sunteţi încă proaspăt căsătoriţi.

— Nu mă simt deloc ca o proaspătă căsătorită. Mă simt ca şi cum aş fi aproape moartă, spuse ea. Apoi îl admonestă pe Ryan: Să nu cumva să râzi de mine.

Ryan îşi şterse zâmbetul de pe faţă, dar Kara tot îi mai văzu licărul din ochi. Poate că lui i se părea amuzant, dar ea nu era deloc de aceeaşi părere. Nu avea nevoie ca mătuşa ei să plece de acasă. Avea destule pe cap cu sărbătorirea centenarului, cu membrii familiei Hunter, care se certau, şi cu fiica ei rebelă.

— Dar, mătuşă Josephine…

— Nu mă mai lua cu „mătuşă Josephine”. Ştiu foarte bine ce fac. Divorţez.

Kara îşi duse mâna la inimă.

— Nu se poate.

— De ce nu?

— Niciodată n-ai divorţat. Ike Kelly e al patrulea soţ al tău.

— Ar fi trebuit să mă opresc la trei. Se spune că trei e o cifră magică. Patru e pentru mult, zise ea şi se duse să umple ceainicul cu apă. Mai ai din ceaiul ăla de plante pe care ţi l-am dat de Crăciun?

— Al doilea raft, spuse Kara.

Josephine se servi singură în timp ce Kara îi aruncă o privire rugătoare lui Ryan.

— De fapt, ce-a făcut Ike? întrebă el atunci.

Josephine se încruntă.

— A zis că ceaiul meu are gust de ulei de castor. Iar când i-am ghicit în frunze de ceai, a refuzat să mă asculte. L-am spus că se întrevede un pericol la orizont, că o persoană pe care o iubim amândoi se îndreaptă direct spre primejdie. Dar el ce-a făcut? A dat drumul la televizor ca să vadă filmul ala pe care îl urmăreşte întotdeauna, cu femei frumoase. „Baywatch" parcă îi spune. De parcă un boşorog ca el ar putea să pună mâna pe o tipă sexy în costum de baie. Ce se crede, oare?

— Bărbat, spuse Kara foarte serioasă.

Ryan îşi drese glasul.

— Hei, nu crezi că exagerezi puţin? Poate ar trebui să stai de vorbă cu Ike.

— De parcă n-am încercat. Mi-am făcut bagajul chiar în faţa lui. Ştiţi ce-a zis? „Dacă vrei să fii o babă proastă, n-ai

decât". Eh, oi fi eu proastă, dar babă nu sunt, zise Josephine aprinzând focul şi bătând cu unghiile ei lungi şi lăcuite cu un roz-deschis în faianţa de pe dulap.

— Mătuşă Josephine, nu se poate să divorţezi, zise Kara, încercând înnebunită să găsească nişte cuvinte potrivite.

— De ce nu? Tu ai făcut-o. Mama ta a făcut-o. Tatăl lui Ryan a făcut-o, spuse Josephine înclinându-şi capul. Dacă stau să mă gândesc bine, s-ar putea să fiu singura femeie din oraşul ăsta care n-are un divorţ la activ.

— Nu-i adevărat. Gândeşte-te la soţii Grubner. Hans şi Gillian au o căsnicie fericită de patruzeci şi opt de ani.

— Numai pentru că ea îi face afurisitul ăla de ştrudel cu mere.

— Ce legătură are ştrudelul cu mere? întrebă Ryan.

— Habar n-am, zise Kara când mătuşa ei scoase o ceaşcă şi o farfurioară din dulap.

— Vrei puţin ceai, draga mea? o întrebă Josephine. Dar tu, Ryan?

Kara o ignoră.

— Dirk şi Susan, spuse ea pocnind din degete. Merg pe treizeci şi nouă de ani, am impresia. Şi soţii Appleborne sunt împreună de mult timp, şi soţii Woodrich la fel.

— Numai pentru că nimeni altcineva n-ar sta cu Beverly sau cu Margaret, spuse Josephine.

— S-ar putea să aibă dreptate în privinţa asta, adăugă Ryan.

Kara îi aruncă o privire furioasă.

— Nu-mi eşti deloc de ajutor.

El îi zâmbi fără să arate deloc că i-ar fi părut rău.

— Ai zis că ai venit aici ca să ai o familie. Se pare că un membru al familiei tale tocmai s-a mutat în casă.

— Exact, spuse Josephine aruncându-i lui Ryan o privire aprobatoare. Mă mut la tine, Kara. O să te ajut să ai grijă de casa asta şi o să pot s-o supraveghez şi pe Angel. O să fie perfect.

— Mătuşă Josephine, casa e plină în seara asta. N-am nicio cameră liberă, îi explică Kara, căci nu îi plăcea deloc ideea de a sta sub acelaşi acoperiş cu Josephine.

Nu că nu şi-ar fi iubit mătuşa, dar aceasta crea veşnic probleme cu ghicitul în frunzele de ceai şi în globul de cristal şi cu ocazionalele ei şedinţe de spiritism. Gatehouse fusese pe vremuri locul preferat al multor oameni care credeau în supranatural. Nu erau nici imaginea, nici clientela pe care le dorea Kara.

— Ca să dorm cu Angel, spuse Josephine. Are un pat pe rotiţe. O să fim ca două boabe de mazăre într-o păstaie. Doar dacă nu cumva… nu vrei să stau aici, zise ea aruncându-i o privire pătrunzătoare.

— Bineînţeles că vreau. Dar nu suport să văd că faci o greşeală. Ike te iubeşte. Şi cred că şi tu îl iubeşti.

— Iubire? Aiureli! Cine are nevoie de aşa ceva? Eh, unde mi-e nepoata?

— Am trimis-o în camera ei.

— Ce-a mai făcut de data asta? Iar a spus poveşti?

— Da.

Josephine clătină din cap.

— Trimiţând-o în camera ei nu rezolvi nimic.

— O să aibă timp să se gândească la ce face, spuse Kara.

Ryan se rezemă de dulap, sprijinindu-şi bărbia în palmă.

— Mai degrabă o să aibă timp să născocească alte poveşti mai bune. Probabil că, acum, le spune păpuşilor ei că mama ei cea rea a închis-o în turn fără pâine şi apă.

Kara îşi propti mâinile în şolduri şi îl privi cu furie.

— Eşti la fel de rău ca ea, o încurajezi tot timpul.

— Eu?

— Da, tu. Te-am auzit povestindu-i despre China şi Attica şi toate locurile astea pe care n-o să le vadă niciodată.

— Şi de ce nu le-ar vedea?

— Pentru că sunt foarte departe de Serenity Springs, iar Angel o să stea aici să mă ajute să conduc Gatehouse. Într-o bună zi o să se mărite, o să aibă o familie şi o să locuiască vizavi sau chiar aici, dacă o să vrea.

— Este exact modul de gândire care o s-o facă să plece, spuse Ryan îndreptându-se. Doamne, vorbeşti la fel ca Jonas.

— Ba nu-i adevărat.

— Ba da.

Kara se întoarse spre mătuşa ei.

— Nu vorbesc ca Jonas, nu-i aşa?

— Puţin, draga mea, spuse Josephine.

— Nu vreau decât să aibă o viaţă frumoasă, protestă Kara.

— Atunci las-o s-o trăiască în felul ei, zise Ryan.

— N-are decât unsprezece ani. Nu ştie care e „felul” ei.

— Are nevoie de spaţiu ca să crească. Nu o închide în visurile tale. Las-o să le aibă pe ale ei. Crede-mă, ştiu ce

vorbesc.

Ryan părea prea sincer ca să-l mai contrazică. Kara oftă.

— Nu pot să mă gândesc la asta acum. Am un milion de lucruri de făcut. Trebuie să pregătesc cina şi s-o pun pe masă înainte de şase ca să pot să mă duc la centrul de recreere pentru spectacolul din seara asta. N-am timp să discut despre altceva acum. Despre nimic altceva, îi precizează ea lui Ryan, amintindu-şi de ceea ce îi spusese el mai devreme legat de tatăl ei.

Ryan ridică mâinile.

— Foarte bine, bagă-ţi capul în nisip. Fii la fel ca toată lumea din oraşul ăsta.

— Nu fac asta. Sunt doar ocupată.

— În regulă, o să stau de vorbă cu Josephine în cazul ăsta.

Aceasta radia.

— Bună idee. Avem o mulţime de lucruri de vorbit, zise ea conducându-l spre uşă, după care îi aruncă o privire Karei. Poţi să ne aduci câte o ceaşcă de ceai când e gata?

Kara aruncă spălătorul de vase spre uşă după ce aceasta se închise în urma celor doi. Auzi, să le ducă o ceaşcă de ceai. De parcă n-ar fi avut destule de făcut.

Şi nu avea să se gândească la ce spusese Ryan. El nu ştia absolut nimic despre tatăl ei. Doar încerca să o tulbure, să o facă să-i spună lui Angel adevărul despre Michael.

Nu exista niciun secret întunecat legat de tatăl ei. Cel puţin aşa spera.

Capitolul 14

Angel deschise fereastra şi scoase capul afară. Ramurile stejarului atingeau colţul casei. Erau nişte ramuri groase şi zdravene, suficient de puternice ca să poată coborî pe ele. Dacă ajungea la burlan, avea să reuşească. Putea să se ajute de creangă.

Vârând capul înapoi, îşi luă rucsacul şi îl verifică. Avea portofelul, o bluză de rezervă, o altă pereche de blugi, păpuşa Raggedy Doll, jurnalul ei şi o bucăţică de hârtie pe care se afla adresa tatălui ei. Trase aer în piept şi încercă să nu se gândească la mama ei.

Simţea aroma fripturii care era în cuptor de dimineaţă. Aproape că simţea în gură bucăţile de carne fragede, morcovii, cartofii. Îi chiorăiră maţele când se gândi la toate acele lucruri. Îi era puţin cam foame. Dar avea proviziile ei de dulciuri, îşi spuse ea luând dintr-un sertar o pungă de „Skittles” şi o cutie cu „Junior Mints”.

Nu putea să rişte să treacă pe la bucătărie. Mama ei trebuia să pregătească cina şi să stea de vorbă cu oaspeţii ei jos. Auzea deja duşul curgând în camera alăturată. Cineva râse pe hol. Şi, în depărtare, căţeii lătrau la ceva sau la cineva.

Angel aruncă o privire spre uşă, tulburată de lătratul căţeilor, de aromele ademenitoare ale casei şi de dorinţa de a fugi să-şi caute tatăl. Acesta nu-i răspunsese la nicio scrisoare şi la niciunul din telefoane, lucru care o făcea să turbeze. Se simţea atât de frustrată, încât îi venea să ţipe. Mai voia o şansă de a-l vedea pentru a-i spune că îi părea rău şi că îl iubea.

Îşi puse o bluză mai groasă peste tricou, după care îi scrise un bilet mamei ei.

„Nu mi-e foame. M-am culcat puţin. O să cobor mai târziu să mănânc ceva."

Îl lipi pe uşă cu puţin scotch şi încuie.

După aceea, îşi aruncă rucsacul pe geam şi îl văzu aterizând pe iarba moale şi înaltă. Bine că nu ploua. Dar pervazul era ud şi, când se târî afară şi apoi pe creangă, picături de apă o stropiră pe faţă. Clipi de câteva ori şi se agăţă de copac. Coborî cu grijă, fără să-i fie chiar frică, nici măcar de vântul care izbi de zidul casei creanga pe care se afla ea.

Când ajunse jos, Angel aprinse lanterna. Era aproape şase. Cu puţin noroc mama ei se ocupa de cină şi nu avea să-i observe absenţa până a doua zi dimineaţă. Avea să meargă pe malul râului spre sud şi, mai devreme sau mai târziu, avea să găsească un autobuz care să o ducă până la San Francisco. O rupse la fugă. Voia să se depărteze de Gatehouse înainte să o vadă cineva – sau să apuce să re răzgândească.

Kara se uită la locul gol al lui Angel şi nu mai fu atentă la conversaţia din jurul mesei. Fu tentată să urce şi s-o scoată cu forţa din camera ei, dar la ce i-ar fi folosit? Poate era mai bine să o lase să stea singură un timp. Angel trebuia să-şi dea seama că nu putea să trăiască toată viaţa spunând minciuni.

Când pendula din hol bătu de şase ori, Kara bătu neliniştită cu degetele în masă. Nici nu se atinsese de friptură. Conversaţia deveni un zumzet slab pe fundal. Gândurile ei erau la Angel… şi la Michael.

Se gândi la mesele pe care le luaseră împreună, în familie. Se gândi de câte ori ea şi Angel mâncaseră singure. Acum nu avea lângă ea nici fiica, nici soţul. Doar un grup de necunoscuţi.

Nu că mătuşa Josephine ar fi fost o străină. Făcea parte din familie şi ei îi făcea plăcere că se afla în capătul celălalt al mesei, întreţinându-se cu oaspeţii.

Ryan vorbea cu ea şi ochii lui verzi licăreau în lumina lumânărilor. Era atât de plin de viaţă, atât de pasionat. Ea observă acest lucru în felul cum agita mâinile când vorbea şi îl auzea în râsul care i se simţea în glas.

Mai devreme în cursul zilei îl privise cum lucra şi fusese captivată de felul în care alegea lucruri mărunte, în aparenţă neînsemnate, pentru a le înregistra pe film: un copil care ţinea o îngheţată ce stătea să cadă din cornet, un pictor care mai degrabă îşi spăla pensulele decât picta, un vânzător care îşi strângea mărfurile în cutii mari, maron, pentru a se muta în alt loc.

Oameni adevăraţi. Viaţă adevărată. Ryan avea un talent de a vedea dincolo de aparenţe. Cel puţin cu aparatul de fotografiat. Fără el, câteodată, părea să nu vadă nici ce era în faţa lui.

Nu că ar fi vrut să se uite la ea, îşi spuse ea îngrijorată când privirea lui se opri asupra chipului ei. Nu voia atenţia lui, nu voia acea privire cercetătoare, nu voia să-i audă secretele şi nici ca ea să i le spună pe ale ei. Îi intra pe sub piele, strecurându-se pe lângă sistemele ei de apărare când se aştepta mai puţin. Trebuia să pună capăt acelor lucruri.

— Mai doreşte cineva friptură? întrebă ea forţându-se să se concentreze asupra amănuntelor mondene ale vieţii ei.

Oaspeţii clătinară din capete şi Josephine se ridică să strângă masa.

— Mă ocup eu de asta, Kara. Ce-ar fi să te relaxezi câteva minute? spuse Josephine.

— Doriţi cafea sau desert? întrebă Kara.

— O să se servească desert după spectacol, zise Josephine.

— Aşa e, spuse Kara punând şervetul pe masă. Dacă nu mai are nimeni nevoie de mine, cred că o să fac o pauză, adăugă ea şi se duse în living-room.

Acolo era linişte şi exact asta dorea – câteva clipe de linişte înainte să se ducă să se schimbe şi să discute cu Angel.

Una din fotografiile de pe pian căzuse şi ea se duse să o pună la loc. Imediat, pradă unui impuls de moment, se aşeză la pian. Nu mai exersase de câteva zile. Poate o făcea acum. Poate că muzica avea să-i curgă deodată de sub degete.

Începu să cânte. Primele două note nu ieşiră rău deloc, dar a treia şi a patra se ciocniră una de cealaltă, a cincea se auzi ca un şuierat şi a şasea fu asemeni zgomotului scos de o vacă aflată în travaliu. Kara oftă şi, exact în clipa aceea, simţi o mână pe umăr. Nu putea să eşueze când era singură? Trebuise să o facă neapărat în faţa „lui”?

— Ai zis că ai luat lecţii de pian? întrebă Ryan.

Ea încuviinţă.

— Exact. În ultimele trei luni.

— Cânţi îngrozitor.

Kara înclină capul pentru a se uita la el.

— Ar fi trebuit să spui că n-a fost chiar atât de rău.

— A fost şi mai rău. Vorbind ca între muzicieni.

— Mulţumesc.

— Sincer să fiu, mă bucur că există un lucru pe care nu-l faci bine. Începusem să mă îngrijorez, zise el aşezându-se pe banchetă lângă ea.

— Un lucru? Mai stai pe-aici puţin. Fac câte o boacănă de vreo trei ori pe zi, spuse ea şi cuvintele acelea făcură să se stingă luminiţa din ochii lui.

— Nu pot, zise el. Să mai stau pe-aici, vreau să spun.

Ea ridică din umeri.

— De ce? Lucrezi pe cont propriu, nu?

— Nu-i chiar aşa. Nu pot să stau prea mult timp într-un loc. Mă mănâncă tălpile.

— În orice loc sau aici?

— Casa mea nu e nicăieri. Apartamentul meu din Los Angeles e gol zilele astea. Nu mai am nici măcar mobilă.

— Pe ce dormi?

El îi zâmbi trist.

— E o poveste lungă.

— Ah, zise ea îndreptându-şi privirea asupra vazei cu flori artificiale de pe pian. Probabil că ai pe cineva Ia Los Angeles care te aşteaptă.

— Nu. S-a săturat să mă tot aştepte, zise el scoţând două note şi degetele sale lungi şi subţiri păreau să râdă de eforturile neîndemânatice ale Karei. Toate se satură de aşteptat, adăugă el. Şi tu te-ai sătura.

Ea îi întâlni privirea, ştiind că el tocmai rostise cu glas tare

ceea ce îşi spusese ea însăşi. Dar nu suporta să ia hotărâri altcineva în locul ei. Dacă ar fi vrut să aştepte un bărbat, orice bărbat, ea ar fi fost cea care hotăra acest lucru, nu el.

— Poate că n-ai avut niciodată un motiv suficient de bun pentru a te duce acasă, zise ea.

— Poate, spuse el şi o privi îndelung şi pătrunzător. Aş vrea să te fotografiez.

— Ah, te rog, zise ea încercând să întoarcă repede capul, dar el îi apucă bărbia şi îi privi profilul.

— Ai o structură osoasă superbă.

Ea scoase un râs puţin nervos.

— N-am mai primit un asemenea compliment.

— Ai o piele atât de străvezie, încât aproape că văd prin ea. Dar ochii ar monopoliza toată fotografia. Chiar dacă te-aş prinde de la o distanţă de douăzeci de yarzi, fără să mă concentrez asupra feţei tale, tot ochii ar fi elementul central. Nişte ochi mari şi albaştri care trădează fiecare emoţie, fiecare dorinţă.

— Nu, şopti ea.

El îi contură buzele cu degetele.

— Moi, murmură el. Nu rezist.

— Nu, zise ea din nou, dar, de data aceasta, se referea la cu totul altceva.

Ar fi vrut să o sărute, să-i simtă gura contopită cu a ei, să se piardă în lumina, focul şi pasiunea lui.

Ryan îşi lăsă capul în jos şi o sărută, şovăitor la început, atât de blând şi de uşor, încât ea simţi cum se apropie de el, vrând mai mult decât îi oferea el. Alunecă pe banchetă până

când coapsele li se atinseră, braţele lui îi înconjurară mijlocul, sânii ei se lipiră de pieptul lui, până când ea îi simţi conturul muşchilor, gustul vinului pe buze, şi îşi frecă obrazul de barba care începuse să crească puţin pe faţa lui. Deschise gura şi îl invită înăuntru. El intră încântat.

Un sărut se transformă în două, apoi în trei, până când nu se mai puteau opri, neştiind când se sfârşea unul şi când începea altul.

Kara uită de orice altceva în afară de el. Nu exista decât un singur bărbat, o singură dorinţă.

— Hai să mergem sus, murmură Ryan plimbându-şi limba peste urechea ei.

Ea ar fi vrut. Ar fi vrut să o ia la fugă în sus pe scări. Ar fi vrut să-i sfâşie cămaşa şi să-i vadă ochii umplându-se de dorinţă pentru ea.

— Kara?

Vocea lui rupse vraja. Închizând ochii, ea îşi rezemă capul de pieptul lui.

— Am responsabilităţi, zise ea atunci. Fiica mea, mătuşa mea, oaspeţii, oraşul.

Îşi înălţă privirea.

— Şi responsabilitatea pe care o ai faţă de tine însăţi?

— Mă gândesc şi la mine, acceptă Kara, după care tăcu pentru câteva clipe. La început, mi-am iubit soţul foarte mult. Nu-i vedeam defectele. Nu vedeam nimic în afară de pasiune. L-am iubit mult mai mult decât mă iubea el. Nu mai pot s-o fac. Nu mai vreau altă respingere.

— Aşa că mă respingi tu pe mine, spuse Ryan clătinând

din cap. Ştii, Andrew a crezut întotdeauna că pot avea orice femeie vreau. Dar n-am avut-o pe Becky Lee şi presupun că n-o să te pot avea nici pe tine.

— N-ai vrut-o pe Becky Lee, preciză Kara. Ai vrut aventură. Ai vrut să vezi lumea. Nu-i aşa?

— Poate, recunoscu el.

— Şi nu mă vrei nici pe mine, pentru că ar fi acelaşi lucru. E vorba doar de altă femeie şi de un alt moment.

— Cu acelaşi rezultat. Tu rămâi cu Andrew.

— Şi asta te deranjează cel mai mult.

— Nu te-am sărutat din cauza lui Andrew.

— Aş vrea tare mult să cred asta.

El o privi cu sinceritate.

— Crede-mă.

— Totul se schimbă, dar, în multe privinţe, lucrurile. Rămân la fel – aşa zice mătuşa Josephine întotdeauna.

— E o femeie deşteaptă. Şi tu eşti la fel.

— Dacă aş fi deşteaptă, ţi-aş cere să pleci în seara asta.

— Da, şi dacă aş fi deştept, aş pleca.

— Angel, strigă Kara bătând în uşa fiicei ei câteva minute mai târziu şi aşteptând un răspuns. Haide, scumpo.

O să întârziem la spectacol.

Niciun răspuns. Kara îi aruncă o privire lui Josephine.

— Nu cred că te pricepi să deschizi o uşă cu forţa, nu?

Josephine zâmbi.

— Ce-ar fi să te duci înainte, Kara? Nu-i nevoie ca Angel să vadă spectacolul şi nici eu nu vreau. Când o să se facă linişte în casă, o să iasă să mănânce.

— Sunt sigură că ai dreptate, spuse Kara şovăind. Dar am o presimţire.

Se uită la ceas. Deşi mai era aproape o oră până când trebuia să înceapă spectacolul, trebuia să se ducă să aranjeze scaunele şi să primească biletele la intrare. Chiar dacă ar fi reuşit să o scoată pe Angel din cameră, aceasta ar fi stat posomorâtă, lucru care n-ar fi făcut pe nimeni să se simtă bine. Mai bătu o dată.

— Plec, Angel. Dacă vrei să mergi cu mine, trebuie să ieşi acum.

— Se pare că a ales, zise Josephine.

— De ce e totul atât de dificil?

— Pentru că viaţa e mai interesantă aşa.

— Fiindcă veni vorba de viaţă şi lucruri interesante, Ike a sunat de trei ori astăzi.

Josephine se încruntă.

— Probabil că vrea să mănânce şi a observat că nu sunt acolo ca să-i pregătesc masa.

— Omul ăsta e nebun după tine. Nu ştiu de ce nu vezi asta.

— Îşi iubeşte mai mult camioneta. Tot timpul lucrează la ea, în fiecare sâmbătă şi duminică. O spală, o lustruieşte, o mângâie, de parcă ar fi o femeie. E de-a dreptul dezgustător.

Kara zâmbi.

— Nu se poate să fii geloasă pe o maşină, mătuşă Josephine.

— Nu sunt. M-am săturat să ştiu că e atât de sigur de mine, Kara.

— Da, ştiu cum e să simţi asta.

— De fapt, unde e Andrew? De ce nu vine să te ia? Şi de ce n-a venit la masă?

Kara sesiză nota critică din glasul mătuşii ei şi nu putu să nu îi ia apărarea lui Andrew.

— Tatăl lui e la spital şi el trebuie să pregătească ziarul de mâine.

— Şi te-a lăsat baltă pe tine.

— N-am nevoie de el, mătuşă Josephine. E-n regulă.

— Aşa e, n-ai nevoie de el, spuse Josephine încuviinţând, de parcă tocmai o făcuse pe Kara să mărturisească săvârşirea unei crime.

— N-am nevoie de el în seara asta, o corectă Kara ducându-se spre camera ei.

— N-ai nevoie de el deloc. Nu-ţi face ochii să se umple de lumină. Nu te face să te înfiori.

— Ah, te rog, zise Kara. Sunt o femeie în toată firea şi mamă pe deasupra. Nu mă mai înfior. O să mă mulţumesc cu un bărbat pe care să pot conta.

— De ce, când ai un lucru veritabil foarte aproape de tine?

Kara deveni rigidă când văzu expresia atotcunoscătoare din ochii lui Josephine.

— Dacă te referi la Ryan…

— Bineînţeles că la el mă refer. Ţi-am ghicit în frunzele de ceai, Kara. Eşti gata să te îndrăgosteşti lulea.

— De Andrew, insistă Kara.

— Dumnezeule, nu. Trezeşte-te şi adulmecă aroma ceaiului, Kara.

— E cafea, mătuşă Josephine, şi, dacă te-ai apuca să bei

cafea, poate ai înceta cu toate prostiile astea.

Josephine ridică nasul în vânt, simţindu-se jignită de cuvintele Karei.

— Poţi să-i spui cum vrei. Frunzele nu mint. Numai oamenii o fac.

Kara clocotea de furie după ce plecă Josephine. Câteodată, mătuşa ei o făcea să înnebunească. Nu puteai să-ţi dai seama că o persoană era pe cale de a se îndrăgosti uitându-se la frunzele de ceai dintr-o ceaşcă sau numărând broboanele de pe pielea ei când i se făcea ca de găină. Auzi, să se înfioare, dar nu putu să nu mai arunce o privire spre uşa închisă a camerei lui Ryan când se îndreptă spre scară.

Ryan tocmai îşi verifică pentru ultima oară geanta cu ustensilele de fotografiat, când auzi o bătaie în uşă. Bătăile inimii i se înteţiseră pe moment. Se întrebă dacă nu cumva Kara se răzgândise. Fantezia aceea se risipi, însă, când auzi vocea lui Josephine.

— Intră, spuse el şi, după ce îi aruncă o privire, îşi dădu seama că se întâmplase ceva grav. Ce e?

— Angel. Nu vrea să deschidă.

— O să iasă când o să i se facă foame.

Josephine îi arătă un ac de păr.

— Am descuiat uşa cu forţa. Angel nu e în cameră. A fugit.

Ryan o privi nedumerit.

— Pe unde ar fi putut să fugă?

— Se pare că a ieşit pe fereastră şi a coborât pe crengile stejarului din apropierea camerei ei.

Ryan dădu fuga la geam şi se uită afară. Camera lui Angel

era pe aceeaşi parte cu a lui, dar puţin mai de parte. Era adevărat, crengile copacului ajungeau până la fereastra ei. Dar ar fi trebuit să sară de la o distanţă considerabilă. Trebuie să fi fost nebună dacă încercase aşa ceva.

Nebună, supărată sau frustrată – aşa cum fusese şi el când mama lui nu se mai întorsese, când Jonas îl trimitea în camera lui şi el simţea mirosul libertăţii chiar dincolo de fereastră, prea ademenitor ca să-i poată rezista.

Angel fugise, într-adevăr. La naiba. Ar fi putut măcar să aştepte până a doua zi dimineaţă.

— Aş vrea să te duci s-o cauţi, zise Josephine.

— Eu? Habar n-am unde a putut să se ducă.

Josephine îi arătă o agendă.

— Pagina cu adresa tatălui ei a fost ruptă.

— Tatăl ei? Asta e. Las-o baltă. Nu conta pe mine. Nu pot să te ajut. Sun-o pe Kara. Nu mă amestec în treburi de familie.

— De ce nu? Kara s-a amestecat în treburile familiei tale.

— Aşa a vrut ea. Ideea de a mă invita aici a fost a ei.

— Dar tu eşti cel care nu poţi s-o laşi în pace.

Ryan văzu în ochii ei că ştia totul. Habar nu avea dacă ghicise în frunzele lui de ceai mai devreme sau, pur şi simplu, ştia în sufletul ei, dar, într-un fel, simţea atracţia crescândă dintre el şi Kara.

— O să încerc, zise el în cele din urmă.

— Dă-ţi toată silinţa. S-a lăsat întunericul şi o să înceapă să plouă iar.

— Unde locuieşte tipul ăsta, de fapt? întrebă el.

— La San Francisco.

— Vrei să mă duc la San Francisco?

— Nu, vreau să te duci la Tucker's Bridge şi s-o aduci pe Angel acasă.

— Nu pricep.

Josephine îl apucă de braţe.

— Vrea să-şi vadă tatăl, dar îi e teamă că n-o să fie bine primită. Se va opri să se gândească şi, cu cât se va gândi mai mult, cu atât va fi mai nesigură.

Ryan încuviinţă. Da, exact aşa ar fi făcut Angel. Ceea ce făcuse el întotdeauna. Ar fi vrut să-şi găsească mama şi, totuşi, n-ar fi vrut. Pentru că întotdeauna existase în mintea lui ideea că, poate, tatăl lui avusese dreptate, totuşi, poate că ea nu îl voise, într-adevăr.

Clătină din cap. Erau două situaţii diferite, doi copii diferiţi, dar îşi luă impermeabilul şi se îndreptă spre uşă.

Capitolul 15

Spectacolul decurse fără nicio problemă până la sfârşit şi, mult timp după ce se interpretase ultimul cântec, oamenii încă mai zăboveau pe culoare, sporovăind despre oraş şi exprimându-şi mândria în zâmbetele largi.

Singura persoană care lipsea era Ryan, a cărui absenţă o punea pe gânduri pe Kara. Sperase că avea să-i fotografieze pe unii dintre interpreţi dar se părea că el preferase să nu vină. Se întrebă dacă avea vreo legătură cu ea, cu faptul că îl refuzase. Poate că plecase, îşi făcuse bagajele şi pornise spre Los Angeles, unde era apartamentul lui gol şi stilul lui de

viaţă lipsit de obligaţii.

Deprimarea i se simţea şi în mişcări când strângea scaunele pliante, furioasă pe sine, dar şi pe Ryan. N-ar fi trebuit să aibă importanţă pentru ea ce făcea el. Peste două zile avea să fie plecat. Ce dacă ar fi plecat mai devreme? făcuse exact ceea ce îi ceruse ea, poate nu chiar tot, dar destul ca să însemne ceva. Măcar puţin, oricum.

— Kara, spuse Dirk Andres.

Ea îi făcu cu mâna din partea cealaltă a încăperii, observând că avea impermeabilul ud.

— Ai pierdut spectacolul, zise ea.

— Mama Natură dă propriul ei spectacol.

— Iar a început să plouă?

— Puţin. Vântul s-a înteţit. Avem rafale de până la cincizeci de mile pe oră.

— Bănuiesc că asta înseamnă că mâine n-o să aibă loc nicio întrecere pe râu.

— S-ar putea ca râul să fie principalul eveniment. A trecut de Tucker's Bridge.

— Bine, dar podul ăla e foarte jos.

— Am verificat şi în punctele mai înalte. Nivelul creşte din ce în ce, cu vreo cinci centimetri în fiecare oră.

— Ce încerci să-mi spui?

— Cred c-o să inunde.

— Aşa ceva nu s-a mai întâmplat de douăzeci şi cinci de ani.

— Nu înseamnă că nu poate să se întâmple acum.

— Doar părţile mai joase, nu? întrebă ea dorind asigurări

cu disperare, numai că el nu putea să-i dea niciuna.

— Sper. L-am evacuat pe cei de pe River Road. Mâine o să începem să cărăm saci de nisip, să vedem dacă putem să protejăm zona de centru.

— Şi Gatehouse.

— S-ar putea să ai probleme, Kara. Nu vreau să te mint. Gatehouse se află la capătul şoselei.

— Iar, pentru mine, este capătul liniei. Nu pot să pierd Gatehouse.

— Atunci ar trebui să începi să te rogi să iasă soarele.

Dirk se dădu într-o parte când Andrew se apropie de ei.

— Bună, spuse Kara luându-l de mână. Te simţi bine?

El părea obosit şi îngrijorat.

— Am avut şi zile mai bune.

— Dirk tocmai îmi spunea de râu.

Andrew încuviinţă şi îi aruncă o privire lui Dirk.

— De ani de zile n-am mai văzut-o crescând atât de repede. Vuieşte de pasiune.

Pe Kara începu să o enerveze faptul că se refereau la râu ca la o persoană de sex feminin.

— Nu e o persoană.

Dirk şi Andrew o priviră nedumeriţi.

— Vă tot referiţi la apa asta ca şi cum ar fi o femeie.

— E exact ca o femeie, îi explică Dirk. Dă viaţă, aduce linişte, hrăneşte pământul. Iar când este furioasă, face prăpăd.

Kara oftă când îi văzu pe amândoi încuviinţând. Nu avea niciun sens să încerce să le schimbe părerile. Pentru ei,

Snake River era asemeni unei femei pasionale, în timp ce, pentru ea, era ca un şarpe periculos. Nu-i plăcea râul. Ah, îi plăcea apa foarte mult. Dar, în adâncul sufletului, îi era foarte frică de forţa aceea nestăpânită.

— Ar putea să fie un dezastru, spuse ea. Voiam ca presa să scrie despre centenar, nu să asiste la o calamitate naturală.

— Asta înseamnă că avem mai mulţi oameni care să ajute la umplerea sacilor cu nisip, spuse Dirk privind partea bună a lucrurilor, după care se întoarse spre Andrew. Cum se simte Jonas?

— O ţine pe-a lui, cere să plece acasă, ameninţă că o să omoare pe cineva dacă nu i se dau hainele.

— Asta e bine. Înseamnă că e pe cale de a se vindeca, spuse Dirk. Aveţi grijă amândoi acum.

Andrew se întoarse spre Kara.

— Am terminat ziarul. Cred c-o să iasă bine. A trebuit să iau nişte hotărâri de ultim moment cu care sunt sigur că Jonas n-o să fie de acord, dar… Kara?

— Interesant, zise ea, dar atenţia îi fusese atrasă de conversaţia dintre Harrison Winslow şi primarul Hewitt, care se aflau puţin mai încolo şi care păreau să se certe pentru ceva.

— E primul număr pe care l-am făcut singur, continuă Andrew. Cred c-o să-ţi placă.

— Sunt sigură de asta, spuse ea, deşi nu auzise nimic din ce vorbise el. Vrei să mă scuzi, te rog? Cred că trebuie să întrerup conversaţia aceea.

— Bine, Kara, dar aş vrea să-ţi vorbesc despre…

— Poţi să-mi spui mâine? zise ea zâmbindu-i rugător. Vreau să-l prind pe Harrison înainte să plece. Sunt cu maşina, aşa că nam nevoie să mă conduci.

— Bine, sigur, spuse Andrew privind cu inima grea în urma ei.

Şi el care se grăbise să ajungă pentru a-i da vestea. Vârî mâinile în buzunare şi ieşi.

Când ajunse la maşină, ezită înainte să răsucească cheia în contact. Era încă emoţionat şi încordat, neliniştit din cauza tatălui său şi a ziarului. Nu avea chef să se ducă acasă. Simţea nevoia să se descarce, să stea de vorbă cu cineva. Văzu mai încolo firma de la „Swanson's Bar". Poate doar un pahar.

— Harrison, spuse Kara zâmbind. Mă bucur că nu te-ai grăbit să pleci. Voiam să-ţi aflu părerea în legătură cu centenarul.

— Cred că a fost grozav, zise Harrison. Din păcate, domnul primar găseşte că planurile mele sunt prea progresiste.

— Cum aşa? întrebă ea încercând să-şi păstreze calmul.

— Vrea să radă jumătate din păduri, Kara, spuse primarul Hewitt furios.

— Exagerează, zise Harrison cu vocea lui puţin arogantă.

— Sunt sigură că atunci când domnul Winslow îşi va prezenta planurile în faţa consiliului municipal, acestea se vor încadra în limita dorinţelor noastre, spuse Kara, cel puţin în ceea ce priveşte suprafaţa de teren care aparţine oraşului.

— Sper acest lucru din toată inima, spuse Harrison.

Primarul mormăi ceva conciliant şi se duse lângă soţia lui,

care aştepta răbdătoare lângă uşă.

— Eşti una din puţinele persoane din acest oraş care are idei, spuse Harrison privind-o cu mai multă apreciere decât s-ar fi cuvenit.

— Nu mi-e frică de schimbare, spuse ea cu diplomaţie. Alţii nu gândesc la fel.

— Ce-ar fi să bem ceva şi să mai discutăm?

Kara era sigură că se gândea la mai mult decât la o simplă discuţie.

— Mă tem că nu pot. Trebuie să mă duc acasă la fiica mea.

Ochii lui Harrison îşi pierdură căldura.

— N-o să-mi schimb planurile, Kara. Nici nu trebuie. O mare parte din terenul pe care-l vreau este proprietate particulară. Mai convins că Serenity Springs are ce oferi turiştilor; în ceea ce mă priveşte, staţiunea e ca şi construită.

— Sunt sigură că putem coexista în linişte. Tu vrei o staţiune prosperă. Eu vreau un oraş prosper. Amândoi vrem acelaşi lucru.

— Poate, zise Harrison fără să pară convins, însă. Câteodată, lucrurile par aşa doar la suprafaţă.

— Ce vrei? întrebă Loretta cu asprime când Andrew se aşează pe un scaun la bar.

Era un grup mai mare de străini care beau lângă o masă de biliard şi unul mai mic şi mai liniştit alcătuit din localnici care beau bere în partea cealaltă a încăperii, dar la bar nu era nimeni în afară de el şi Loretta.

Părea obosită. Părul îi ieşise din coadă şi, în timp ce el o privea, ea îşi ţuguie buzele şi suflă pentru a îndepărta câteva

fire de pe faţa asudată.

— Haide, Andrew, n-am toată ziua la dispoziţie, spuse ea.

— Iartă-mă. O bere, indiferent de marcă.

În timp ce Loretta îi punea berea, el aruncă o privire în jur. Demult nu mai văzuse atâta agitaţie în local. Afacerile mergeau mai bine datorită centenarului, în ciuda ploii.

— Tot mai plouă? întrebă Loretta împingând halba spre el.

— Da. Cei de la Serviciul Meteorologic Naţional prognozează ploaie pentru următoarele patru zile.

— Oh, Doamne, zise Loretta privindu-l îngrijorată. La ultimele inundaţii am pierdut totul.

Andrew încuviinţă. Casa Lorettei se afla în apropierea râului, lângă cea a lui Jonas şi cea a Karei. Casa lui se afla mai sus, aşa că, probabil, nu avea de ce să-şi facă griji, numai dacă nu cumva tot oraşul ar fi fost acoperit de apă.

— Poate ar trebui să începi să-ţi faci bagajul, pentru orice eventualitate, îi sugeră el.

— Şi unde să mă duc?

— Nu ştiu. Trebuie să ai nişte prieteni sau ceva rude pe undeva, nu?

Ea îl privi direct în ochi.

— Nu.

— Ah, zise el, după care făcu o pauză şi adăugă: îmi pare rău pentru aseară.

Se referea la scena de la cina festivă.

Loretta ridică din umeri.

— N-are importanţă. Ştiu ce crezi despre mine. Ştiu ce crede toată lumea despre mine.

— Nu ştii nimic, spuse el înainte să se gândească la consecinţe.

— Ce înseamnă asta?

— Înseamnă… spuse el şi, instinctiv, aruncă o privire în jur pentru a se asigura că nu îl auzea nimeni, dar ceilalţi nu le dădeau atenţie. Înseamnă că, după părerea mea, eşti o persoană de treabă.

Loretta începu să râdă.

— Doamne, va trebui să ţin minte asta ca să cer să mi se scrie pe piatra funerară. Aici zace Loretta Swanson, o persoană de treabă.

Andrew roşi puternic.

— Îmi retrag cuvintele.

— Oricum n-ai vorbit serios.

— E numai vina ta că oamenii nu te tratează mai bine, zise ei. Eu încerc să-ţi fiu prieten şi tu râzi de mine.

Ea deveni serioasă.

— Chiar încerci să-mi fii prieten, Andrew? Sincer?

El încuviinţă.

Ea îi întinse mâna.

— Batem palma?

Când îi luă mâna într-a lui, Andrew descoperi că nu mai putea să-i dea drumul. Avea o piele atât de catifelată. Ar fi vrut să o tragă mai aproape, peste bar, în braţele lui. Ar fi vrut să-i desfacă părul din coadă şi să-şi strecoare degetele prin el. Ar fi vrut să-i contureze buzele cu degetul. Respira din ce în ce mai greu cu fiecare gând trădător.

Loretta îşi trase mâna dintr-a lui şi îi întoarse spatele.

Părea să tremure, ca şi cum ar fi fost la fel de afectată ca el. Dar cum ar fi fost posibil? Pe o femeie ca Loretta nu o excita o simplă atingere a mâinii. Probabil că făcuse sex în toate felurile cunoscute de un bărbat. El era un prost dacă îşi închipuia că ar fi putut să-l dorească. N-ar fi putut satisface o femeie ca ea; i-ar fi fost teamă să încerce chiar.

Andrew goli toată halba dintr-o dată. Loretta îşi făcu de lucru deodată, înregistrând bonuri şi notând comenzi. Trecură cinci minute bune înainte să-i vorbească din nou.

— Cum se mai simte Jonas? Am auzit că a făcut un infarct.

— Acum e bine, dar doctorul a zis că trebuie să-şi reducă tensiunea şi colesterolul şi s-o ia mai uşor.

— Cine o să scoată ziarul de mâine?

— Eu. Adică, am şi făcut-o. L-am terminat.

— Tu? Eh, ăsta-i un lucru înviorător. Dacă mai citesc încă un editorial în care e vorba de păstrarea oraşului şi a râului exact aşa cu sunt, vărs. Despre ce ai scris în editorial? îl întrebă ea curioasă.

— Despre păstrarea râului şi a oraşului exact aşa cum sunt, zise el rar.

Ea rămase cu gura căscată.

— Ei bine, sunt sigură, totuşi, că are o notă mai proaspătă.

— N-are. L-am scris ca din memorie, Loretta. Am auzit şi am citit cuvintele de atâtea ori, încât, pur şi simplu, am pus în funcţiune computerul şi degetele mele au ştiut ce să facă, zise el lovind cu mâna în muchia barului. Doamne, am fost atât de prost închipuindu-mi că scot propriul meu ziar, când, de fapt am scos acelaşi ziar afurisit. Oamenii nici n-or să

observe că nu l-a făcut Jonas.

— E-n regulă, spuse ea pe un ton liniştitor, atingându-i mâna. N-ai nevoie decât de puţin timp ca să te obişnuieşti. Fă ceva deosebit pentru numărul de duminică.

— Ca de exemplu?

— Nu ştiu. Scrie despre ceva care e important pentru tine.

Ce are important pentru el? Fiul lui? Familia lui? Kara? Râul? Loretta? Mintea i se fixă asupra acelui ultim cuvânt, în timp ce ea lua altă comandă. Mâinile îi era iuţi şi eficiente. El se întrebă dacă avusese vreodată un moment de îndoială sau de prudenţă sau dacă întotdeauna ştiuse ce să facă şi când.

— Am pus fotografia lui Ryan pe prima pagină, zise Andrew când ea îşi îndreptă din nou atenţia asupra lui. Kara voia să se scrie despre el. Şi e ridicol să-i ignorăm prezenţa când restul ţinutului scrie despre el în ziarele locale.

— Deci ai făcut-o pentru Kara, spuse Loretta cu un zâmbet care părea forţat. Drăguţ din partea ta. Sunt sigură c-o să fie încântată, zise ea şi, luând o cârpă, se apucă să şteargă tejgheaua barului.

— Sper, spuse el plimbându-şi degetul pe buza halbei. Mi-a plăcut să fiu la redacţie singur, fără cineva care să fie cu ochii pe mine şi să-mi spună că greşesc. Adevărul e că aş fi putut să scot ziarul şi în somn. Tata de ce nu o putea să înţeleagă treaba asta?

— Nu vrea să predea ştafeta. Se agaţă cu toată puterea de ziarul ăsta şi de felul cum a fost oraşul pe vremuri. Dar lucrurile se schimbă, Andrew Joseph.

— Tu de ce mai eşti aici? Am crezut c-o să pleci.

— Am plecat pe la douăzeci şi ceva de ani, imediat după ce te-ai însurat cu Becky Lee. Am fost la Berkeley. Era ca şi cum aş fi păşit pe un platou de filmare. Nimănui nu-i păsa cum te îmbrăcai sau cum vorbeai. Acolo erai liber.

— Sună plăcut. M-am întrebat adesea cum o fi să trăieşti într-un loc unde nu te cunoaşte nimeni.

— E bine. Chiar foarte bine, zise Loretta proptindu-şi braţele pe bar. A trebuit să mă-ntorc acasă când s-a îmbolnăvit tata. Nu avea cine să aibă grijă de el. Nu m-am aşteptat s-o ducă şase ani. Când a murit, era prea târziu ca să mă mai întorc. Dar, într-o bună zi, tot o să plec de-aici. Vreau să văd Los Angeles şi San Diego, poate să merg într-un loc exotic ca insulele Bermude sau Tahiti, ori într-o ţară rece ca Elveţia.

— N-aş şti ce să fac în niciunul din aceste locuri.

— Tocmai ăsta e farmecul, Andrew. Să înveţi lucruri noi. Să fii altcineva.

— S-ar putea să nu fie plăcut să mergi singură.

— Poate că n-o să merg singură. Tu nu te-ai gândit niciodată să pleci din oraşul ăsta?

— Nu. Nu chiar. Ei bine, uneori, recunoscu el când îi văzu licărul din ochi. Bine, da, m-am gândit.

— Unde te-ai duce – dacă ai putea să pleci oriunde?

— La New York City.

Ea făcu ochii mari.

— Tu, la New York City?

— Aş vrea să merg undeva unde totul se mişcă repede, cu viteza luminii.

— Şi eu la fel – unde să-ţi. Simţi sângele curgând în vene şi inima bătând cu putere, zise Loretta.

Andrew simţi broboane de sudoare pe frunte. Aproape că se vedea împreună cu ea dansând într-un bar de noapte din New York City, trupurile lor frecându-se unul de celălalt, buzele ei de un roşu aprins lăsându-i urme pe trup. Trase adânc aer în piept şi încercă să-şi amintească unde se aflau – într-un băruleţ neînsemnat dintr-un orăşel.

— Da, ei bine, niciunul din noi n-o să plece nicăieri, mai ales tu. Doar aştepţi un copil.

— Spune-mi ceva ce nu ştiu, zise ea plictisită.

— Trebuie să fii realistă, Loretta. O să ai un copil de întreţinut. Să ştii că nu-i uşor să fii singurul părinte.

Ea aruncă în el cu cârpa de şters.

— Hei, ăsta-i adevărul.

— Mă deprimi. Nu vreau să fiu realistă, zise ea şi îşi atinse burta. Dureri de naştere false din oră în oră, ăsta e realism, plus o burtă imensă, nopţi de transpiraţie şi insomnie. Asta-i realitatea. Prefer să visez.

— Treci prin momente extrem de grele, nu? o întrebă el simţind că i se face milă de ea şi vrând să-i alunge îngrijorarea, numai că nu ştia cum.

— Mă simt foarte bine.

— Zău?

— Uneori, da. Îmi doresc copilul ăsta. Îl iubesc atât de mult, încât mi se face frică. E ca şi cum aş lua-o de la capăt. Acestui copil n-o să-i pese că am făcut greşeli în viaţă. N-o să-i pese că nimeni nu mă place. N-o să…

Deodată, tăcu brusc.

— Iar am început. Ignoră-mă, zise ea ştergându-şi o lacrimă. Numai afurisiţii de hormoni sunt de vină. Mă fac să vreau să plâng tot timpul. Vreau o batistă, zise ea apoi şi dădu fuga în încăperea din spate.

Andrew aruncă o privire spre masa localnicilor.

— Hei, Stu. Ai grijă de bar câteva minute, te rog.

— Ce-a păţit Loretta? Iar i-ai zis ceva urât?

— Nu.

Bătrânul cu părul cărunt se apropie de el.

— Ai grijă să nici n-o faci. E o fată bună, ia asupra ei vina multor indivizi care nu merită.

— Cred că ai dreptate, spuse Andrew ducându-se spre birou.

Acesta era şi încăpere de lucru şi depozit. Chitanţe şi tot felul de alte hârtii acopereau biroul. Lăzi cu băuturi se înălţau până în tavan. Loretta stătea pe scaun, cu capul sprijinit pe braţe, şi suspina.

Andrew habar nu avea ce să facă. Nu înţelegea femeile. Fusese uluit de mama lui şi apoi de Becky Lee. Chiar şi Kara îl făcea uneori să se scarpine în cap nedumerit. Iar Loretta nu făcea nicio excepţie.

Se duse lângă ea şi o mângâie neîndemânatic pe părul blond. Acesta era moale şi mătăsos şi părea să sclipească sub degetele lui puţin murdare. Se gândi că nu avea niciun drept să-i atingă părul, să o atingă, în general. Dar nu voia să se oprească. Ar fi vrut să-şi lase mâna să-i lunece pe ceafa ei, pe muşchii încordaţi ai umerilor. Ar fi vrut să-i aline suferinţa.

— Loretta. Te simţi bine? o întrebă el, în cele din urmă.

Ea clătină din cap, dar tot nu se uită la el.

— Haide, gata. Nu mai plânge, zise el trecând în spatele ei şi masându-i umerii vreo cinci minute.

— Eşti foarte de treabă, Andrew Jospeh, murmură ea ridicându-şi capul pentru a-l privi şi obrajii îi erau brăzdaţi de lacrimi.

— Şi tu eşti la fel.

Ea se ridică atunci.

— Uneori mă simt îngrozitor de singură. Dar o să-mi fie bine.

Rămaseră acolo un moment îndelungat, aproape unul de celălalt, dar fără să se atingă. După câteva clipe de gândire, Andrew o îmbrăţişă şi îi lipi faţa de pieptul lui.

— În seara asta nu eşti singură, murmură el.

Închise ochii, apoi îşi sprijini bărbia de creştetul ei.

Loretta se potrivea perfect în braţele lui. Nici măcar burta ei mare nu îl deranja. Îşi aminti că încercase să o îmbrăţişeze pe Becky Lee când era însărcinată, dar ei nu îi plăcuse. Zicea că avea impresia că trupul îi fusese invadat; nu avea chef să o mai pipăie cineva şi pe dinafară. Dar acum se simţea bine. Se simţea excelent.

Loretta îşi înălţă capul.

— Iartă-mă, Andrew. N-ar fi trebuit să mă arunc aşa asupra ta. Bănuiesc că sunt mai obosită decât mi-am închipuit.

— Nu-i nimic. Şi aşa umerii ăştia nu prea mai sunt folosiţi.

— Mare păcat. Sunt nişte umeri foarte frumoşi, zise ea

plimbându-şi mâinile în sus pe braţele lui şi peste piept. Şi ai şi un piept foarte frumos, adăugă ea şi-şi înclină capul pentru a-l vedea mai bine. Şi ochi frumoşi şi o gură foarte, foarte frumoasă.

Privirea i se opri asupra buzelor lui.

Andrew nu mai suportă. Îşi lăsă capul în jos şi o sărută apăsat. Ea avea gustul unei bomboane din cele pe care le ţinea într-un castronel pe bar, dulce, ispititoare şi, categoric, greşită pentru el. Dar puţin îi păsa de asta. Nu mai putea să-i reziste. Nu îşi mai putea rezista lui însuşi.

Loretta îl sărută cu la fel de multă dorinţă şi poftă. Îşi mişca gura într-un fel care îl lăsă fără suflare. De fiecare dată când încerca să se desprindă, el revenea pentru un ultim sărut.

Trupul ei se freca de al lui într-un fel care nu mai era deloc platonic, ci complet sexual. Ar fi vrut să o aibă goală sub el. Ar fi vrut să se afunde înăuntrul ei. Ar fi vrut… Ceea ce ar fi vrut el era absolut imposibil. Imposibil. În cele din urmă, se desprinse de ea.

— Andrew, zise ea întinzând braţele din nou, dar el se dădu înapoi.

Dorinţa din ochii lui fusese înlocuită de tristeţe.

— Nu spune. Te rog să nu spui că îţi pare rău.

— Îmi pare rău.

— Încetează. Încetează, te rog, strigă ea.

— Nu putem face asta, Loretta.

— Ce anume? Ne sărutăm.

— Dar eu voiam…

— Da?

— Da.

— Până când ţi-ai amintit pe cine sărutai.

— Nu. Până când mi-am amintit pe cine nu sărutam. Sunt încurcat cu Kara.

Loretta îşi încrucişă braţele peste pieptul mare.

— Eşti la fel ca şi ceilalţi. Vrei să te culci cu mine, dar să te însori cu alta. Nu ştiu de ce mă mir. Ai mai făcut-o o dată. De ce nu şi acum?

— Despre ce vorbeşti?

— Despre Balul îndrăgostiţilor, cu o lună înainte de nunta ta. Erai tare ca piatra în braţele mele.

— Loretta, te rog. Eram un puşti pe atunci.

— Ardeai de dorinţă pentru mine, dar nu voiai să recunoşti. De fapt, ai dansat cu mine doar pentru că ne privea Ryan.

— Numai pentru asta ai dansat cu mine, ca să-l faci gelos pe Ryan.

— Am dansat cu tine pentru că am vrut.

— Zău?

— Zău. Dar ţie ţi-era frică de mine şi ţi-e frică şi acum.

— Nu ne-am potrivit.

Ea zâmbi.

— Ba eu cred că ne-am potrivi foarte bine.

— În pat, poate, dar nu şi altfel. Nu suntem acelaşi gen. Tu vrei să călătoreşti, să vezi lumea. Mie-mi place aici. Am tot ce-mi doresc. N-am niciun motiv să plec. Ce mi-ar putea oferi lumea în plus faţă de Serenity Springs?

Cuvintele îi ieşiră din gură cu prea multă uşurinţă. Erau vorbele tatălui său, nu ale lui. Exact ca editorialul. Văzu în ochii Lorettei că şi ea ştia acest lucru.

— Când ai de gând să-ţi trăieşti propria viaţă, Andrew Joseph?

— Dar mi-o trăiesc. Fac exact ceea ce vreau să fac şi am de gând să mă însor cu Kara.

— Dacă ai de gând să te însori cu Kara, de ce stai aici cu mine?

— Habar n-am. Dar plec chiar în clipa asta. Şi n-o să mă mai întorc.

— Ba o să te-ntorci, zise Loretta.

El trânti uşa în aceeaşi clipă, dar auzi cuvintele ei şi spera din tot sufletul să nu aibă dreptate.

Capitolul 16

— Ce cauţi aici? întrebă Angel fără să se întoarcă.

Stătea pe un bolovan mare aflat la vreo jumătate de metru deasupra apei. Avea rucsacul la picioare şi privirea îi era aţintită asupra apei care trecea peste pod.

— Pe tine te caut, ce crezi? spuse Ryan.

— Du-te înapoi.

Ryan abia o auzea din cauza zgomotului făcut de curgerea năvalnică a apei. Vântul se înteţise şi îi acoperea părul lui Angel cu picături fine de apă. În câteva minute avea să fie udă leoarcă. Pentru a nu mai pomeni de faptul că bolovanul se afla pe ceea ce în curând avea să devină o insulă.

— Nu plec fără tine, spuse el. E periculos aici.

— Mie-mi place.

În sfârşit, îi aruncă o privire peste umăr şi expresia ei era de pură sfidare copilărească. El vru să pună mâna pe aparatul de fotografiat, dar acesta nu era. La naiba. De-a lungul anilor, aparatul de fotografiat devenise mai important pentru el decât portofelul, dar de când venise în Serenity Springs, plecase de mai multe ori fără el decât cu el.

— Haide, puştoaico, nu-mi face greutăţi, spuse el păşind cu grijă pe câteva pietre pentru a se apropia de ea.

Nu îi plăcea nici zgomotul apei, nici aerul acela umed. Îi amintea de trecut, de inundaţiile care îi schimbaseră viaţa, de coşmarurile care îl torturaseră ani de zile. Monstrul se trezea, întinzându-se şi gemând, se trezea dintr-un somn lung de douăzeci şi cinci de ani pentru a-şi lua înapoi pământul de la cei care susţineau că era al lor.

— Nu mă mişc de-aici, zise Angel încrucişându-şi braţele.

— Ba o să te mişti chiar dacă va trebui să te azvârlu pe umăr ca să te duc înapoi la Gatehouse.

— Da, bine.

Ryan se uită la râu, la pietrele alunecoase care îl despărţeau de Angel şi apoi la cer, sperând într-un ajutor divin. Numai că acesta nu veni. Şi el nu putea să o lase pe Angel acolo. Era o fetiţă nesăbuită şi supărată care voia să fugă, dar acela nu era locul nimerit.

— De ce n-ai putut să te duci în staţia de autobuz ca o persoană normală?

— Ultimul autobuz a plecat la cinci. Până mâine n-o să mai fie altul.

— Bine, deci vrei să te laşi greu, da?

Angel ridică din umeri.

Ryan păşi pe pietre, având mare grijă să nu cadă. Când ajunse lângă ea, respira anevoios, nu atât din cauza efortului, cât de teamă. Era o prostie să-i fie frică de apă. Ştia să înoate. Putea să se descurce dacă era neapărată nevoie.

Angel îl privi gânditoare.

— Ţi-e frică, nu-i aşa?

— Mie? Noo, spuse el întinzându-i mâna. Haide, coboară de-acolo.

— Nu ştii să înoţi?

— Ba sigur că ştiu, numai că nu prea mă dau în vânt după apele înspumate, spuse el apucându-i mâna. Şi, dacă nu te dai jos de pe bolovanul ăla, o să fim nevoiţi amândoi să navigăm pe ape năvalnice fără plută.

— Bine, dar numai pentru că ţi-e frică, zise Angel coborând de pe bolovan cu sprijinul lui.

După aceea porniră amândoi spre un loc mai depărtat de apă. Ryan respiră mai uşor, chiar dacă Angel se aşeză cu încăpăţânare pe un buştean în loc să continue să meargă spre Gatehouse. În cele din urmă, se aşeză şi el.

— Deci, ce cauţi aici? o întrebă el atunci.

— Aştept să văd stafia de pe râu. Apare când începe furtuna, de obicei. Este prietena mea. Singura mea prietenă.

Ryan îşi drese glasul şi băgă mâinile în buzunare, neştiind cum să procedeze în faţa acelei ultime poveşti.

— Despre ce îţi vorbeşte?

— Despre diverse lucruri. E singură.

„Şi ea”, murmură el foarte încet.

— Nu mă crezi, nu?

— Ar trebui?

— Puţin îmi pasă.

— Uite ce e, nu sunt prost. Ţi-ai pregătit un rucsac, ţi-ai încuiat uşa dormitorului şi ai coborât pe geam. Din câte-mi dau eu seama, fugi de acasă şi nu cred că asta are vreo legătură cu stafia.

— Mă duc să-mi văd tatăl, recunoscu Angel.

— Zău? S-ar putea să fie cam greu să-l găseşti dacă lucrează sub acoperire prin Cairo, India sau cine ştie pe unde.

Angel îi aruncă un zâmbet stins, încă plin de inocenţă copilărească. Indiferent prin ce trecuse, încă mai era o parte din ea care visa. Slavă Domnului!

— Adevărul e că nu lucrează pentru CIA, spuse ea.

— Nu? întrebă el prefăcându-se surprins.

— Ai ştiut tot timpul.

— Dar cu ce se ocupă, de fapt?

— Vinde părţi componente pentru computere. Dar călătoreşte foarte mult, asta e adevărat, zise ea şi zâmbetul i se stinse. Tot timpul, de fapt, adăugă ea şi, luând un băţ, începu să scormonească în pământul umed de la picioarele ei.

— Ţi-e dor de el?

— N-ar trebui.

— Dar îţi e.

— Da, câteodată mi-aş dori…

— Ce? o întrebă el înghiontind-o când ea nu mai continuă. Ce ţi-ai dori?

— E o prostie.

— Şi? Nimeni n-o s-o mai audă în afară de mine şi de râu.

— Mi-aş dori să fie un agent secret şi nu doar un ticălos.

— Crezi că tatăl tău e un ticălos?

Angel îi aruncă o privire gravă.

— L-am văzut cu altă femeie, spuse ea umezindu-şi buzele şi uitându-se spre apă. Într-o zi, am venit mai devreme de la şcoală. Erau în dormitorul mamei. La început, am crezut că era mama. Râdeau şi îmi plăcea acel sunet, pentru că părinţii mei nu râdeau prea mult. Aşa că am deschis uşa fără să bat. Şi… şi nu era mama în pat cu tata, ci altă femeie. Erau dezbrăcaţi complet. Femeia a ţipat când m-a văzut, zise Angel şi făcu o pauză. Avea cei mai mari sâni pe care i-am văzut vreodată.

Ryan nu zâmbi. Vedea suferinţa ascunsă a fetiţei.

— Trebuie să-ţi fi fost îngrozitor de greu.

— Tata m-a împins afară pe uşă şi mi-a trântit-o în faţă. Mi-a zis să nu-i spun mamei. Am fugit afară şi nu m-am întors decât când maşina lui a dispărut din faţa casei.

— Nu i-ai spus mamei tale, nu?

— Nu. Dar, după o săptămână, mama mi-a spus că divorţau pentru că nu se mai iubeau. Cred că au divorţat din cauza…

Ryan îi acoperi buzele cu degetul.

— N-au divorţat din cauza ta.

Ea îl privi îndurerată.

— Pentru că am intrat în cameră. Tata s-a înfuriat foarte tare. Crede că i-am spus mamei. El…

— S-a înşelat, Angel. A făcut o greşeală. Dar n-a avut nicio legătură cu tine. Absolut nicio legătură, zise Ryan scuturând-o uşor. Trebuie să mă crezi.

— De ce?

— Pentru că nu te-aş minţi.

Angel se gândi la acest lucru mult timp.

— Tata m-a minţit mereu. Zicea că o să vină acasă devreme să mă vadă jucând fotbal sau că o să mă ajute la teme, dar n-a făcut nimic din toate astea.

— Ai dreptate. Era un ticălos, zise Ryan bătând-o uşor pe picior. Ştii, Angel, uneori oamenii fac greşeli singuri, fără ajutorul nimănui. Şi unii nu sunt meniţi să fie părinţi. Nu pentru că nu şi-ar iubi copiii, dar nu ştiu să arate acest lucru. Nu ştiu ce să spună.

— Tatăl tău a greşit vreodată?

Lui Ryan i se tăie respiraţia brusc şi, de data aceasta, el fu cel care îşi feri privirea, neputând să înfrunte acei ochi de copil care ar fi sesizat orice minciună.

— Da, şi el a greşit. De multe ori. De fapt, întotdeauna l-am învinuit pentru că a făcut-o pe mama să plece. Asta când nu mă învinuiam pe mine însumi.

Îi ciufuli părul când ea îl privi cu înţelegere.

— De ce a făcut-o tatăl tău să plece?

— Pentru că mama voia lucruri pe care nu putea să le aibă în oraşul ăsta, iar el refuza să plece.

Era numai o parte de răspuns, dar era singura parte pe

care o suporta în clipa aceea.

— E foarte supărat pe tine, nu-i aşa?

— Da.

— Nu vreau decât o familie normală, zise ea. De ce nu pot să am o familie normală? îl întrebă ea punându-şi capul pe umărul lui.

— Poate că mama ta o să se recăsătorească, spuse Ryan.

„Poate o să se mărite cu Andrew. Atunci o să fiu singurul care n-o să aibă o familie."

— Poate, spuse ea, aruncându-i o privire atentă. Dacă s-ar mărita cu Andrew, Billy şi cu mine am fi fraţi. Ar fi grozav. Şi tu mi-ai fi unchi, spuse ea zâmbindu-i.

Dinţii ei albi şi egali şi strălucirea din ochi luminară cerul întunecat. În clipa aceea, ea îi aminti de propria lui mamă, de lumina şi farmecul pe care le răspândise întotdeauna Isabelle. Vedea puţin din aceste lucruri la Angel şi chiar şi la Kara. Dar Kara era altfel decât mama lui. Kara era cu picioarele pe pământ. Prindea rădăcini, nu tindea să ajungă la stele. Îşi cultiva visurile, nu le urmărea.

Se întrebă de ce găsea acel lucru atât de atrăgător. De ce se simţea atât de bine cu capul lui Angel pe umărul lui, de ce ultimele două nopţi petrecute la Gatehouse îl făcuseră să aibă senzaţia că dormea într-o casă adevărată, când, în realitate, era doar un han, un popas într-o viaţă de popasuri?

— Bănuiesc că stafia nu vine în seara asta, zise Angel. Voiam s-o mai văd. E atât de frumoasă.

Ryan îi urmări privirea spre semiîntunericul care învăluia râul, dar nu văzu nicio urmă de stafie sau de altceva.

— Nici tata n-o să să se mai întoarcă, adăugă ea pe acelaşi ton nostalgic. Nu-i aşa?

— Probabil că nu.

— Şi nici mama ta, zise Angel, după care întoarse capul brusc. Nu pot să cred că era să uit. Am ceva pentru tine.

Deschise rucsacul şi scotoci cu frenezie prin el.

— L-am luat cu mine, pentru eventualitatea în care aş fi revăzut-o. Ea mi l-a arătat.

— Despre ce tot vorbeşti?

— Despre ăsta, zise ea scoţând ceasul şi ţinându-l în palmă. E al tău. Ia-l.

Ryan se uită la ceas şocat. Îi aruncase în râu cu douăzeci şi cinci de ani în urmă. Nu mai voise să-l vadă niciodată.

— Nu, strigă el, ţâşnind în picioare.

— E al tău, spuse Angel întorcând ceasul şi arătându-i partea din spate. Scrie „Lui Ryan. Cu dragoste, mama".

Ryan începu să meargă. O auzi pe Angel strigându-l.

Se opri puţin.

— Du-te acasă, Angel. Du-te acasă.

— Dar tu unde te duci? strigă ea.

— Departe de aici. Cât mai departe cu putinţă.

Dar Ryan nu putea să fugă de propriile gânduri. După vreo două ore de mers, obosi, în sfârşit, suficient de mult pentru a-şi da seama că avea să doarmă neîntors, fără să-şi mai aducă aminte nimic.

La Gatehouse era linişte când ajunse el, văzându-se doar o lumină plăcută în living-room şi alta la etaj, dar toată lumea părea să doarmă. Instinctiv aruncă o privire spre hol,

observând uşa întredeschisă a camerei lui Angel. Nu putu să nu o mai verifice o dată.

Aruncă o privire înăuntru şi o văzu dormind pe burtă, îmbrăcată în cămaşă de noapte şi strângând în braţe o păpuşă „Raggedy Ann" care, categoric, văzuse şi zile mai bune.

Expresia de pe chipul ei era liniştită şi inocentă şi el simţi un val de emoţie numai uitându-se la ea. Cum ar fi fost, oare, dacă ar fi avut o fiică? Să aduci copii pe lume şi să-i vezi cum cresc?

Neliniştea de mai devreme reveni într-un alt mod acum. Singurătatea îi rodea sufletul la fel cum foamea măcina un stomac gol. Ar fi vrut să-l umple, dar nu ştia cum. Cu paşi şovăitori se apropie de patul lui Angel şi o înveli. Ea se mişcă în somn şi deschise ochii uşor.

— Mamă?

— Şşş, sunt eu, Ryan. Am vrut să văd doar dacă ai ajuns cu bine.

— Sunt bine. Îmi… îmi placi, Ryan.

— Da, şi tu îmi placi, Chip-de-înger. Culcă-te acum.

Angel zâmbi şi adormi la loc înainte ca pleoapele să i se închidă complet. Ryan avu de gând să se întoarcă în camera lui, dar o uşă deschisă în capătul holului îi atrase atenţia. Erau nişte trepte care duceau în pod şi un licăr de lumină. Se întrebă dacă era cineva acolo sau Kara uitase, pur şi simplu, să stingă lumina.

Străbătu holul şi urcă treptele. În pod nu era nimeni, dar o fereastră din capăt era larg deschisă. Se duse să o închidă,

dar când întinse mâna, o văzu pe Kara stând pe acoperiş, înfăşurată într-o pătură.

După un moment de ezitare, ieşi şi el. Ea se întoarse surprinsă.

— Ce cauţi aici?

— Aş putea să te întreb acelaşi lucru.

— Număram stelele. Se văd mai bine de aici.

— Ei bine, cu siguranţă că poţi s-o faci, spuse el zâmbind. Se pare că norii s-au risipit suficient de mult pentru a lăsa să se vadă câteva stele.

— Slavă Domnului! Poate s-a terminat furtuna.

— Poate. Sau îşi reface forţele, zise el după care făcu o pauză. Ştii, cu puţin timp în urmă, mă gândeam că eşti o femeie cu picioarele pe pământ şi, când colo, vin şi te găsesc pe acoperiş, înfăşurată într-o pătură, numărând stelele.

— Câteodată simt nevoia să fug de toate, spuse Kara. Aici, sus, mă simt liberă. Pot să văd pe o distanţă de mile întregi.

— Credeam că eşti mulţumită să vezi doar de-a lungul străzii.

— Sunt. În cea mai mare parte a timpului.

El o luă pe după umeri şi o trase mai aproape.

— Ryan, nu cred…

— Asta-i problema, gândeşti mult prea mult. Taci şi lasă-mă să te ţin. Mi-e frig.

— Poate ar trebui să te duci înăuntru.

— Fără să număr stelele?

Kara îi zâmbi.

— Sunt prea multe ca să le poţi număra.

— Știu, am încercat.

— Da?

— De multe ori. În unele părţi ale lumii, cerul e nesfârşit; în altele, abia poţi să zăreşti stelele de atâtea lumini şi zgârie-nori. Mama obişnuia să joace un joc numit „Mi-aş dori să pot, mi-aş dori să se poată…”

— „Dorinţa să mi se-mplinească pe dată”, încheie Kara. Apoi îţi alegi cea mai mare stea din univers şi îţi pui o dorinţă.

— Numai că steaua pe care o aleg se transformă de obicei în avion.

Kara izbucni în râs.

— Ce potrivit!

Stătură acolo un timp, într-o liniște plăcută. Ryan nu voia să rupă legătura dintre ei. I se părea atât de corect să fie cu ea. Şi, totuşi, nu era femeia potrivită pentru el. Amândoi ştiau acest lucru.

— L-ai văzut pe tatăl tău în seara asta? întrebă ea după câteva clipe. Ţi-am simţit lipsa la spectacol.

Ryan clătină din cap. Avea timp mai târziu să-i spună despre Angel.

— Nu, am stat de vorbă cu mătuşa ta.

— E o figură, nu? zise Kara. Nu ştiu ce-a apucat-o în ultima vreme. N-a mai fugit niciodată dintr-o căsnicie. Sunt uluită.

— Eu nu.

— Pentru că eşti un cinic.

— Realist.

— Cinic. Deziluzionat, înverşunat, poate puţin singur.

Vorbele ei loviră exact la ţintă şi Ryan îşi dădu seama că era un cinic încă de la nouă ani. Atunci încetase să mai creadă în Moş Crăciun, în iepuraşul de Paşti şi în fericirea veşnică.

— Tu de ce nu eşti o cinică? o întrebă el întorcându-i faţa pentru a o privi în ochi. Provii dintr-un cămin dezorganizat, o căsnicie eşuată. Şi, totuşi, eşti aici sus şi-ţi pui dorinţe pe stele.

— Am zis că le număram, nu că îmi puneam dorinţe. Bine, îmi puneam dorinţe. Se pare că nu pot să scap de o ultimă fărâmă de idealism, Ryan. Ştiu în adâncul sufletului că, într-o bună zi, o să am familia pe care mi-am dorit-o întotdeauna.

— Ai deja foarte multe – o fiică, o mătuşă, câţiva câini care, apropo, stau cuibăriţi în mijlocul patului meu.

Kara râse încântată.

— Ştiu, i-am văzut. Am încercat să-i dau afară, dar le place de tine.

— Da, bine.

— Dar nu am totul. Nu am un… iubit, spuse ea cu voce joasă şi îngroşată şi inima lui se opri în loc.

— Poate îţi rezolv eu problema asta.

— Singura problemă e că nu vreau numai o noapte, ci o viaţă întreagă.

— Nu pot să-ţi ofer o viaţă întreagă. Suntem prea diferiţi.

— Nu suntem diferiţi. Amândurora ne place muzica. Amândoi am crescut singuri. Amândoi ţinem la oameni.

— De unde ştii că eu ţin la oameni?

— Ai lăsat-o pe mătuşa Josephine să-ţi ghicească în

frunzele de ceai.

— N-am putut s-o împiedic.

— Ai ascultat poveştile aiurite ale lui Angel şi n-ai râs niciodată de ea.

Ryan zâmbi.

— Vrei să spui că poveştile alea nu sunt adevărate? Fir-ar să fie.

O trase pe Kara în braţe şi o ţinu strâns. Ea avea dreptate. Ţinea la oameni. Ţinea la ea şi acest lucru îl îngrozea.

— Ryan, spuse Kara ridicându-şi capul de pe pieptul lui, unde căldura ei topise gheaţa din jurul inimii lui. Trecutul n-are importanţă. Numai viitorul contează.

— Aş dori să-ţi pot spune ceea ce ai vrea să auzi, Kara.

— Dar nu poţi. Ştiu. De aceea stau aici şi-mi pun dorinţe, zise ea şi, dintr-un impuls, îl sărută pe obraz şi se ridică. Noapte bună, Ryan.

— Noapte bună.

Se opri însă, când ajunse lângă fereastră.

— Vii?

— Imediat. Am impresia că văd un avion cu numele meu pe el.

Capitolul 17

Kara se trezi sâmbătă dimineaţă auzind nişte bătăi în uşă, atât de puternice, încât avu impresia că lemnul avea să cedeze din clipă în clipă.

Îşi puse pe ea capotul de mătase şi alergă în hol. Câţiva oaspeţi întredeschiseră uşile, dar ea îi asigură că avea să

rezolve problema, indiferent care era aceea.

Când trecu pe lângă dormitorul lui Ryan, auzi o înjurătură scurtă şi colorată în clipa în care căţeii începură să latre. Ea nu putu să nu zâmbească la gândul că Ryan dormea cu ei. Era foarte sensibil în ceea ce privea copiii şi animalele.

Când ajunse la uşa de la intrare, Kara auzi un bărbat strigând. Spera din tot sufletul să nu fie Jonas. Deschise repede şi bărbatul aproape că se prăbuşi înăuntru.

Nu era Jonas. Era Ike şi Kelly şi, după halul în care mirosea, era clar că băuse, probabil toată noaptea, din moment ce era abia şase dimineaţa.

— Ike. Ce naiba se-ntâmplă? întrebă ea.

El avea cearcăne întunecate, fruntea îi era încreţită de grijă, furie şi disperare, iar privirea îi luneca tot timpul de la ea la scară şi invers.

— Unde e?

— Sus, doarme. Cel puţin asta făcea înainte să apari tu.

Ike dădu să treacă pe lângă ea.

— Hei, ia stai puţin. Nu poţi să dai buzna în casa mea aşa.

— Am venit să-mi iau nevasta şi exact asta o să fac. Ai ceva împotrivă?

Kara se dădu puţin în spate. Deşi nu îl ştia pe Ike să fi fost vreodată violent, acesta fusese soldat la Marină şi se pricepea să intimideze.

— Ei da, am ceva împotrivă. Nu cred că mătuşa Josephine vrea s-o iei.

— Exact, nu vreau, spuse Josephine stând dreaptă pe palierul dintre parter şi etaj.

Chiar şi aşa cum era îmbrăcată, cu un halat de baie alb, cu o pereche de papuci roz pufoşi şi cu bigudiuri de aceeaşi culoare în păr, tot aducea ca o regină care i se adresa unui supus.

— Păi, să vezi… începu Ike.

Josephine îl întrerupse cu o mişcare a mâinii.

— Voi divorţa de tine, Ike Kelly, şi nimic din ce vei spune nu mă va face să mă răzgândesc.

Ike o privi îndelung.

— Te iubesc, Josei, spuse el rugător.

Dispăruseră şi atitudinea stil Rambo şi legănatul arogant şi aerul superior. Era un bărbat părăsit de nevastă.

Kara văzu vulnerabilitatea în ochii lui, alături de teamă, regret şi un milion de alte lucruri pe care ea însăşi le simţise de-a lungul anilor.

— Poate ar trebui să-l asculţi, spuse ea.

Vocea lui Josephine tremură uşor.

— Vreau ca el să mă asculte pe mine.

— Te ascult, promise Ike.

— O să mă laşi să-ţi ghicesc în frunzele de ceai?

— Of, Doamne, femeie.

Kara oftă.

— Ce înseamnă asta, da sau nu? întrebă Josephine şi, în vocea ei, nu se mai simţi niciun pic de slăbiciune.

— Nu vreau să discutăm aici. Hai, coboară de-acolo şi vino acasă, unde ţi-e locul.

— O să vin acasă când o să fiu pregătită.

— O să vii acasă acum.

— N-o să vin.

— Ce naiba se petrece aici? întrebă Ryan alergând pe scară, urmat de căţei şi de Angel, care făcuse ochii mari.

— Îţi spun eu ce se petrece, strigă Ike ducându-se furios spre scară. Nevastă-mea vine acasă.

— Ba nu-i adevărat, spuse Josephine cu fermitate încleştându-şi mâna pe balustradă. Tu n-ai nevoie de o nevastă, ci de o servitoare. M-am săturat să-ţi tot strâng hainele, să-ţi pregătesc cina şi să-ţi spăl ciorapii, în timp ce tu te uiţi la femeile alea pe jumătate goale care se fâţâie pe plajă.

— Care femei pe jumătate goale? întrebă Angel curioasă.

— Din „Baywatch", spuse Kara uitându-se la fiica ei. Vrei să duci căţeii afară, iubito?

— Sigur, mamă, zise Angel fluierând căţeii şi îndreptându-se spre veranda din spate.

— Hai, Josie, termină. Ai mers prea departe, spuse Ike.

— Nu suficient de departe, replică Josephine. Ţi-am ghicit în frunzele de ceai, Ike Kelly. Or să fie probleme serioase în oraşul ăsta şi tu nu vrei să mă asculţi. Dacă nu crezi în mine, dacă nu-mi respecţi convingerile, atunci nu avem ce discuta.

— Josie, pentru Dumnezeu, nu poţi să ghiceşti viitorul într-o grămăjoară de frunze. Şi mie nu-mi place ceaiul, ci cafeaua, tare şi fără zahăr.

— Mie-mi place ceaiul, nu cafeaua.

— Se pare că suntem în impas, zise Ryan. Unul vrea cafea, celălalt vrea ceai. Ce se poate face?

— Să facă ştrudel cu mere? spuse Kara, deşi nu ştia sigur

ce însemna acest lucru care părea să fi dat rezultate bune în cazul soţilor Grunber.

— Nu-mi place ştrudelul cu mere, zise Ike.

— Nici mie, spuse Josephine furioasă.

— Ei, asta e bine, aveţi ceva în comun, exclamă Kara veselă.

Ryan începu să râdă.

— Toată vorbăria asta despre mâncare mi-a făcut foame. Doreşte cineva micul dejun?

— Sunt sigură că domnul Kelly ar dori o cafea, spuse Josephine.

— Şi tu probabil că vrei nişte ceai de plante, spuse Ike.

Kara ridică mâna.

— O să bem suc de portocale, e bine?

— Mie nu mi-e sete. Până când domnul. Kelly n-o să creadă în mine, noi doi nu mai avem ce să ne spunem, zise Josephine întorcându-se şi urcând scara.

— E nebună, spuse Ike uitându-se ia Kara pentru confirmare. Ce mă fac cu ea?

— Poate ar trebui să încerci să crezi în ea.

— Dar e o prostie. S-a îngrozit deodată când se uita la frunzele mele de ceai. Zicea, că vede o barcă, asemănătoare cu a mea, şi un pericol îngrozitor, ca şi cum cineva ar fi în primejdie de moarte. Se sperie degeaba, zise el uitându-se la Ryan. Nu eşti de aceeaşi părere?

— Mai bine nu mă amestec în treaba asta.

— Şi se mai spune că avem un orăşel liniştit, spuse Kara după ce Ike ieşi ca o furtună din casă.

— E mai alert decât îl ştiam eu, spuse Ryan, după care tăcu puţin şi o măsură din cap până în picioare. Drăguţă costumaţie.

Kara îşi strânse cordonul capotului scurt.

— Îmi place mătasea.

— Şi mei îmi place – pe tine.

— Dumnezeule, nici nu m-am trezit bine că ai şi început să flirtezi.

El zâmbi.

— Nu pot să mă abţin când sunt în preajma ta.

— Vrei cafea sau ceai?

— O să beau o cafea în dimineaţa asta.

Ryan o urmă la bucătărie şi se rezemă de dulap în timp ce ea măcină cafeaua şi puse apă în filtru. După câteva minute, aroma cafelei proaspăt râşnite invadă bucătăria.

Kara îi dădu o cană şi îl privi sorbind încet.

— Doamne, dar te pricepi, zise el.

— Şi nu numai la prepararea cafelei.

El se gândi că era un punct câştigat de ea.

— Nu-i rău. Ai început să înveţi, spuse Ryan trăgând aer în piept şi închise ochii, inhalând aroma cafelei, iar pe chip i se citea o plăcere senzuală.

Kara îl privi complet fascinată. Ar fi vrut să mai vadă acea expresie pe chipul lui. Ar fi vrut să-l facă să simtă acea plăcere nu numai cu o ceaşcă de cafea.

Tresări când se deschise uşa dintre bucătărie şi veranda din spate. Angel intră repede, împingând căţeii cu piciorul, după care închise uşa.

— Totul e-n regulă? întrebă ea.

— E foarte bine, scumpo.

Angel îi aruncă o privire lui Ryan.

— I-ai spus despre ce s-a-ntâmplat aseară?

— Ce s-a-ntâmplat aseară? întrebă Kara.

— Nimic, spuse Ryan încruntându-se la Angel. Poate ar trebui să te duci înapoi în pat. Cred că nu te-ai trezit bine.

Angel zâmbi.

— Eşti tare.

— Da, aşa sunt eu.

— Categoric, zise Angel chicotind.

Kara bătu cu spatula în dulap.

— Vă rog să mă scuzaţi, dar am pierdut cumva ceva?

— Nu, nimic, spuse Angel.

Kara o privi suspicioasă.

— Cred că ar trebui să stăm de vorbă în legătură cu ziua de ieri.

— Bine, dar nu acum. Sunt încă somnoroasă, zise Angel întizându-se şi căscând într-un mod deloc convingător. Ah, Ryan, spuse ea şi făcu o pauză. În legătură cu ceasul.

— Păstrează-l sau aruncă-l. Eu nu-l vreau.

— Ce ceas? întrebă Kara. Haideţi, nu-i corect.

Ryan oftă.

— Angel a găsit un ceas pe care mi l-a dăruit mama cu mult timp în urmă.

Angel îl scoase din buzunarul capotului.

— Asta e, mamă.

Kara îl luă şi citi cuvintele de pe spate.

— Mama ta ţi i-a dăruit? îl întrebă ea ca pe Ryan.

— De fapt, Jonas mi l-a făcut cadou când am împlinit nouă ani, adică la o săptămână după plecarea mamei. Bănuiesc că ea îl ţinuse ascuns. Era genul de om care cumpăra daruri de Crăciun din iulie. Oricum, nu am vrut ceasul ăsta afurisit. O voiam pe ea. Aşa că m-am dus la Incker's Bridge şi l-am aruncat în râu. Am crezut că a dispărut şi că n-o să-l mai văd niciodată.

— Dar totul iese la iveală când se umflă râul, spuse Kara încet şi se uită la ceasul pe care îl ţinea în mână. Ce ciudat că a apărut acum! Dacă Angel l-ar fi găsit acum o săptămână, nici nu te cunoştea.

— Sunt un tip norocos, nu?

— Doamna mi l-a arătat, mamă. Numai datorită ei l-am găsit, spuse Angel.

— Care doamnă? întrebă Kara.

— Stafia de pe râu. Apare seara, de obicei înaintea unei furtuni, şi caută ceva. M-a rugat s-o ajut să-l găsească, spuse Angel cu ochi plini de emoţie. Şi am ajutat-o. Era exact unde mi-a zis ea.

— Ah, Angel, alte poveşti?

Pe chipul fiicei ei se citi dezamăgirea.

— Ştiam că n-o să mă crezi.

— Nu cred în stafii. Nu există cu adevărat.

— Dar am văzut-o, mamă. Ea a găsit ceasul. Mi l-a arătat. Apoi a început să plângă. Cel puţin părea să plângă. Ar fi putut să fie picăturile de ploaie, adăugă Angel, hotărâtă să dea mai multă credibilitate povestirii.

— Sunt sigură că ai văzut ploaia şi ai auzit vântul şi lumina lumii printre copaci ţi-a dat impresia că vezi o siluetă. E singura explicaţie logică.

— De ce trebuie să existe o explicaţie logică? întrebă Ryan aşezându-se la masă.

— Pentru că aşa trebuie.

Angel se uita când la unul, când la celălalt.

— Mă duc să mă îmbrac, zise ea ieşind din bucătărie şi lăsând uşa să se trântească în urma ei.

Kara oftă.

— Poate ar trebui să mă duc după ea. Probabil ar trebui să stau de vorbă şi cu mătuşa Josephine. Fără îndoială că e supărată din cauza lui Ike.

— Las-o în pace, o sfătui Ryan. Josephine trebuie să afle ce pierde înainte să ştie ce vrea.

Kara ridică o sprânceană.

— Da?

— E valabil pentru toţi. De aceea m-am întors.

— Şi acum ştii ce vrei?

Ryan nu răspunse.

— Vrei ăsta? îl întrebă ea punându-i ceasul în faţă.

— Nu, spuse el refuzând să-l atingă.

— Eşti sigur? Mama ta ţi l-a dăruit. A pus să fie gravat. A vrut să ştii că te iubea.

— Dacă m-ar fi iubit, n-ar fi plecat, spuse Ryan clătinând din cap. E prima oară când recunosc asta cu glas tare. Ce ai, Kara? îmi arunci o privire şi încep să spun tot.

— Nu ştiu. N-am mai avut efectul ăsta asupra nimănui.

— Nu pot să-mi închipui de ce.

Kara îşi drese glasul.

— Credeam că nu dai vina pe mama ta pentru că a plecat.

— Nu dau vina pe ea. Mă rog, dar, într-un fel, spuse Ryan zâmbind stins. Nu mai ştiu pe cine să dau vina. Adevărul e că e cel mai rău e misterul din jurul dispariţiei ei. De ce a plecat? Unde s-a dus? De ce nu s-a mai întors niciodată?

Aşezându-se pe scaun în faţa lui, Kara luă ceasul.

— Cred că ar trebui să-l păstrezi, Ryan.

— E un ceas de doi bani. Nici măcar nu mai merge.

— Aşa e, dar reprezintă ceva.

Ryan ridică mâna când Kara se înflăcără din ce în ce mai mult.

— Bine. O să-l iau, numai ca să te fac să taci, zise el luând ceasul. Eşti mulţumit acum?

— Fă ce vrei, spuse ea oarecum jignită de răspunsul lui. Ce-mi pasă mie?

— Acum te-ai supărat.

— Ba nu m-am supărat deloc. De ce să mă supăr?

— Te-ai supărat.

— Îţi apreciez interesul şi preocuparea.

Furia ei mai scăzu în intensitate când îi auzi tonul blând.

— Da?

El încuviinţă, sorbind din cafea.

— Îmi pare rău că m-am amestecat. Pur şi simplu, nu pot să nu simt compătimire pentru mama ta, spuse Kara.

— De ce?

— Pentru că e limpede că a vrut să ştii că te va iubi veşnic.

— Sună frumos.

— N-am vrut să sune aşa, spuse ea gândindu-se un moment, căci voia ca el să înţeleagă. Câteodată mă uit la Angel când doarme şi mă gândesc cât de dulce şi inocentă este. Aş vrea s-o apăr de tot ce-i va aduce viitorul şi aş vrea s-o asigur că va fi întotdeauna iubită şi bănuiesc că, în adâncul sufletului, vreau să cred că, dacă mi se va întâmpla ceva, îşi va aminti iubirea mea şi va însemna ceva pentru ea.

— Mama n-a murit.

— Poate că da. Poate de aceea n-a luat niciodată legătura cu voi. Eşti sigur că Jonas nu ştie ce i s-a întâmplat?

Ryan ezită înainte să răspundă.

— Nu, nu sunt sigur. Nu sunt sigur deloc.

În clipa aceea sună telefonul. Kara se uită la ceas instinctiv.

— Altcineva care s-a trezit devreme, murmură ea ducându-se să răspundă. Gatehouse. Cu ce vă pot ajuta? Aşteptaţi puţin zise ea, după care acoperi receptorul cu mâna. Pe tine te caută. Un anume Wallace Graystone de la revista „Time”.

Ryan luă receptorul din mâna ei.

— Wally. Ce este? întrebă el şi ascultă mult timp.

De obicei, Wally bătea câmpii, având nevoie de vreo trei evenimente ca să ajungă la subiect. În timp ce Wally vorbea despre evenimentele importante din Europa, Ryan o privea pe Kara pregătind micul dejun.

Scoase diverse castronaşe şi alimente din dulapuri cu mişcări sigure. Era o femeie care ştia cum să se descurce în

bucătărie şi care se simţea bine în rolul de gospodină. Lui îi plăcea să o privească mişcându-se, mai ales în capotul acela scurt de mătase care i se mula pe corp. Chiar şi nefardată şi cu părul ciufulit după somn, arăta superb, reală. Nu ca femeile alături de care îşi petrecuse cea mai mare parte a timpului în ultimii zece ani. Cutiile lor de farduri ocupau la fel de mult loc ca mobila. Şi nici moarte nu şi-ar fi vârât degetele manichiurate în cocă, aşa cum făcea Kara chiar în clipa aceea.

Frământa coca pentru pâine cu mâini iubitoare şi hotărâte. Se implica sută la sută în fiecare proiect, indiferent de sacrificiile pe care trebuia să le facă. Nu putea să-şi închipuie de ce i-ar fi dat cu piciorul un bărbat.

Oare Michael Delaney nu ştia că un diamant veritabil era destul de tare pentru a tăia sticla, pentru a îndura presiuni incredibile fără să se spargă? Kara era un diamant. Şi merita altul în schimb, o legătură stabilă, un bărbat care să ia micul dejun cu el în fiecare dimineaţă. Nu unul ca el.

— Ryan, mai eşti pe fir? întrebă Wally.

— Când vrei să vin? întrebă Ryan şi Kara se opri brusc.

Oare îi păsa că el trebuia să plece? Oare avea importanţă? Pulsul i se înteţi la acel gând. Încercă să-i surprindă privirea, dar ea îi întoarse spatele.

— Nu ştiu sigur, îi spuse el lui Wally. Te mai sun. Ştiu. E o ocazie unică în viaţă. Te sun mai târziu.

— O ocazie unică în viaţă? Sună prea frumos, spuse Kara veselă punând aluatul într-o formă pe care o băgă apoi în cuptor.

— S-ar putea să fie. Familia regală niponă a fost de acord să-mi permită să le studiez îndeaproape viaţa de zi cu zi.

— I-auzi. Trebuie să fii încântat.

— Cine n-ar fi? Pot să mai beau o cafea? întrebă el punând ceaşca pe dulap.

Kara se şterse pe un prosop şi îi mai puse o cafea.

— Ai mai fost în Japonia?

— De multe ori. Probabil că de aceea m-au şi cerut. Mi-am făcut prieteni ultima oară când am fost acolo.

Ea clătină din cap nedumerită.

— Ce cauţi tu aici?

— M-ai invitat.

— Dar ai putea să fii oriunde în altă parte. Ai putea să iei masa cu regi. Hanul meu trebuie să ţi se pară oribil. Coşurile mele cu potpourri trebuie să-ţi stârnească râsul.

— Kara…

— Pernele mele brodate trebuie să te facă să te înflori, iar perdelele din baie trebuie să-ţi dea impresia că te afli la cel mai prost han din America, adăugă ea şi buza de jos îi tremură de furie.

— Încetează, Kara.

— Ce să încetez? întrebă ea. Eşti exact ca Michael. N-am putut niciodată să mă integrez în lumea lui. Nimic din ce aveam acasă nu era destul de bun pentru el, zise ea şi, deodată, duse mâna la gură îngrozită. Doamne, de unde am scos asta?

Ryan o privi în ochi şi văzu până în adâncul sufletului ei, până la nesiguranţa ei, până la rana deschisă provocată de

respingere. De obicei, ascundea atât de bine acest lucru, dar, pentru o secundă, el văzu totul. Numai că nu putea să recunoască asta, pentru că ar fi făcut-o să se simtă şi mai rău.

— Bănuiesc că am apăsat pe un buton, zise el, în schimb.

Ea trase adânc aer în piept.

— Iartă-mă… din nou. Poate ar trebui să mă duc iar în pat şi s-o iau de la-nceput.

— Nu-i nimic.

— Mi-am dat seama cât de diferite sunt lumile noastre şi asta mi-a adus aminte de Michael şi de cât de mult ura căminul pe care îl făcusem pentru el.

— Kara, nicăieri în lume nu m-am simţit atât de bine ca aici, în casa ta. Pentru că asta e casa cuiva, nu doar un han. E plină de căldura, de bucuria, de pasiunea ta, de tot ce eşti tu.

— Dar nu e interesantă. Nu e Japonia. Eu nu sunt o membră a familiei regale.

— Eşti şi mai mult.

— Eh, haide, nu râde de mine. Nu trăim în aceeaşi lume.

— Lumea nu-i chiar atât de mare. Ştiu asta; i-am făcut ocolul de câteva ori. Membrii familiilor regale seamănă foarte mult cu nişte oameni obişnuiţi. Am făcut portrete ale unor conducători de state de nenumărate ori. Şi, ştii ceva? Toţi dorm noaptea, toţi se duc la baie, toţi iubesc, toţi urăsc, toţi se ceartă cu familiile lor şi toţi se întreabă de ce nu sunt fericiţi când se pare că au totul.

— Adevărat? întrebă ea şi furia îi dispăru din ochi.

— Adevărat. Exact ca tine şi ca mine.

— Tu nu eşti fericit, Ryan? îl întrebă ea, dar răspunse

înainte ca el să poată spune ceva. Bineînţeles, de aceea ai venit aici – ca să găseşti ceea ce îţi lipsea, ca să te hotărăşti ce vrei, zise ea repetând cuvintele lui.

— Dar poate că nu pot avea ceea ce vreau, spuse el urmărind emoţiile care se perindau prin ochii ei albaştri şi expresivi şi pe chipul ei frumos.

— Depinde de ce vrei.

— Dacă aş zice că te vreau pe tine?

— Dacă te-aş ruga să rămâi?

— Dacă aş spune nu?

— Dacă ai spune da?

Doamne, cât de mult îi plăcea să stea de vorbă cu ea! Era atât de ageră şi de inteligentă. Comunicau aproape ca şi cum ar fi avut aceeaşi minte, aceeaşi voce. Totuşi, erau două persoane foarte diferite şi voiau lucruri diferite.

— Kara, nu pot rămâne aici, zise el aruncând o privire calendarului de pe perete. Am acceptat deja contracte pentru martie şi aprilie, chiar şi unele pentru iunie şi iulie, înseamnă că va trebui să umblu prin toată lumea.

— Serenity Springs ar putea fi baza ta. Ai putea să pleci din punctul ăsta peste tot. Şi, când îţi vei termina treaba, vei avea un loc plăcut la care să te întorci. Şi familia ta e aici.

— O familie care nu mă vrea.

— Poate că asta se va schimba cu timpul.

Ryan îşi frecă bărbia oftând obosit.

— Oamenii nu se schimbă. Rămân ceea ce sunt.

Kara scoase un carton de ouă din frigider şi le sparse într-un castron.

— Nu cred aşa ceva, Ryan. Eu m-am schimbat. Eram o proastă. Niciodată nu ripostam, niciodată nu ceream ce îmi aparţinea, niciodată nu încercam să schimb lucrurile, niciodată nu ridicam glasul la Michael, aşa cum fac cu tine, adăugă ea cu un zâmbet trist.

— De ce? Se pare că ar fi meritat.

— Mi-era frică să nu clatin barca, să nu calc pe urmele mamei mele. Tata m-a părăsit, aşa că mă simţeam obligată să stau agăţată de Michael, indiferent ce făcea.

— Ce-a făcut, Kara?

Ea trase adânc aer în piept şi apoi îl dădu afară.

— Multe. Era agent comercial, aşa că ne mutam mult.

Eu îl urmam supusă peste tot. Mi-a luat ani de zile ca să-mi dau seama că unele din mutări erau consecinţe ale greşelilor pe care le făcea Michael.

— Ce fel de greşeli?

— Femei. Lui Michael îi plăceau foarte mult femeile, mai ales cele care aparţineau cuiva important, ca de exemplu şefului lui.

Ryan ridică o sprânceană.

— Îi plăcea să trăiască periculos.

— Da. M-a înşelat încă din prima lună de căsnicie. După un timp, totul a devenit un joc. Mergeam la petreceri împreună, iar la un moment dat, el dispărea. Odată l-am aşteptat atât de mult, încât mi s-a făcut scârbă şi am plecat. L-am găsit trăgându-şi fermoarul la pantaloni pe scaun în maşină.

— Kara, nu se poate…

— Dar ceea ce a pus capac a fost faptul că a adus o femeie

în casa noastră, în patul nostru… spuse ea şi vocea îi tremură puţin din pricina emoţiei. Nu puteam să risc ca Angel să-l găsească acolo vreodată. Nu puteam să-i distrug iluziile legate de tatăl ei, aşa că i-am cerut să. Divorţăm şi am plecat.

— Bine ai făcut.

În privirea lui se citeau respect şi admiraţie, tot ce îşi dorise Kara să vadă în ochii unui bărbat. Michael nu o privise niciodată aşa, dar el fusese prea preocupat de sine ca să se mai gândească la sentimentele ei. Şi adevărul era că ea nu făcuse prea mult ca să-i câştige respectul sau admiraţia.

— Am greşit mult, zise ea. Am vrut atât de mult să fiu măritată încât am trecut cu vederea peste orice – urme de ruj, bonuri pentru flori pe care eu nu le primisem niciodată, chitanţe de la hoteluri, tot felul de lucruri din astea. Şi, pe lângă faptul că mă înşela, mai aveam şi alte probleme. Michael nu voia să fie căsătorit şi nu voia nici să fie tată. O neglija pe Angel cu mult înainte să divorţăm. Acum nici nu-i răspunde la scrisori, zise ea oftând. Am făcut o mulţime de greşeli, Ryan, şi mă tem că Angel încă mai plăteşte pentru unele din ele.

— Important e că, până la urmă, ai făcut ceea ce a fost mai bine pentru Angel. Ai scos-o dintr-o situaţie proastă şi ai adus-o într-una bună.

— Prea puţin, prea târziu, poate.

— Nu cred.

Kara îi zâmbi.

— Îţi mulţumesc.

— Pentru ce?

— Pentru că m-ai făcut să mă simt mai bine.

— Mi-ar plăcea să te fac să te simţi mult mai bine, zise el aruncându-i un zâmbet ştrengăresc.

— Sunt convinsă, spuse Kara îndreptându-şi atenţia din nou asupra micului dejun. Şi, când pleci? Astăzi?

— Nu, nu astăzi. Mai am câteva fotografii de făcut, fragmente din viaţa unui orăşel american pe care lumea are mare nevoie să le vadă.

— O s-o faci?

— Pentru tine, da.

— Eşti foarte bun în ceea ce faci, Ryan. Talentul tău e uluitor, felul în care surprinzi viaţa, aşa încât toate adevărurile sunt dezvăluite. Fiecare fotografie este un moment capturat pentru veşnicie.

— Aparatul de fotografiat face totul.

— Nu poţi să spui asta. Tu faci pozele. Nici eu, nici aparatul meu de fotografiat nu vedem ce vezi tu.

El zâmbi vădit încântat.

— Acum e rândul meu să-ţi mulţumesc.

— Pentru ce?

— Pentru că înţelegi că tot ceea ce fac e important pentru mine.

— Bineînţeles că e important. Altfel de ce ai face-o?

— Pentru bani.

— Nu cred că eşti motivat de bani. Dacă ar fi fost aşa, n-ai fi venit cu un „Ferrari" închiriat şi n-ai fi avut un apartament la Los Angeles care se pare că nu e nici mobilat.

— De unde ştii că maşina e închiriată?

Ea zâmbi.

— Am bănuit. Nu prea ţi-e uşor să intri în ea şi să ieşi.

El deveni serios.

— Vezi prea multe, Kara. Nu sunt sigur că-mi place.

— De ce, pentru că văd prin tine?

— Demult n-am mai lăsat pe cineva să se apropie de mine.

— Eu nu m-am apropiat de tine. Şi nici tu de mine. Pentru asta ar fi nevoie de timp şi exact asta ne lipseşte, zise ea şi, după o pauză, vorbi din nou, cu puţină voioşie în glas. Deci, ce vrei, clătite sau ouă?

— Clătite cu unt şi sirop. Cred că trebuie să-mi refac puterile. După ce mănânc am de gând să-i fac o vizită lui Jonas.

— Îţi fac o grămadă, spuse Kara, după care adăugă: Ştii, Ryan, ar. Trebui să-i faci o fotografie tatălui tău.

— Pentru ce naiba?

— Ca să-l priveşti cu obiectivism. Aşa cum te uiţi la oricare alt subiect. Surprinde-l pe film.

— Pentru ca toate adevărurile să fie dezvăluite, zise el, repetând cuvintele ei de mai înainte, şi clătină din cap. Nu cred. Altă dată voiam să ştiu adevărul. Acum cred că m-aş mulţumi cu o minciună credibilă.

Capitolul 18

Jonas îşi puse o pereche de blugi decoloraţi peste chilotul alb din bumbac. Aruncă repede o privire spre uşă, dar aceasta rămase închisă. Slavă Domnului. Nu avea decât câteva minute de linişte din partea Helgăi, sau indiferent

cum o chema. Se duse la dulap şi îşi luă cămaşa, chinuindu-se să încheie nasturii în grabă.

Cu puţin noroc, taxiul pe care îl chemase avea să-l aştepte jos, gata să-l ducă acasă. Avea să se gândească mai târziu la achitarea spitalizării.

Exact când se îndrepta spre uşă, aceasta se deschise. El îşi ridică privirea aşteptându-se să vadă o soră sau un doctor, dar era fiul lui cel mai mic, cel care îi amintea de toate greşelile pe care le făcuse în viaţă.

— Ce naiba cauţi aici? Nu te-am văzut doisprezece ani şi acum mă împiedic de tine tot timpul.

Ryan zâmbi şovăitor.

— Aşa se pare, nu? Am venit să-ţi ţin companie, dar am impresia că tocmai te pregăteai să pleci.

— Exact. Şi să nu cumva să-ncerci să mă împiedici.

— De parcă aş putea.

Jonas sesiză tristeţea din glasul lui Ryan, dar nu arătă.

— Atunci, dă-te la o parte din faţa mea.

Ryan nu se clinti.

— Cum ai de gând să te duci acasă?

— Am chemat un taxi.

— Ah, maşina evadării. Bănuiesc că doctorul habar n-are că pleci.

— N-am nevoie de permisiunea lui. Mă simt bine, aşa că mă duc acasă. Am auzit la radio că nivelul apei a crescut. Sigur n-o să stau aici când casa mea ar putea fi acoperită de apă.

— Nu e niciun pericol deocamdată, şi chiar dacă ar fi, ce ai

putea să faci? Să ţii piept râului de unul singur?

— Da, dacă va fi nevoie. Cel puţin pot să fac un baraj din saci cu nisip.

— Ba nu poţi.

Jonas încercă să treacă pe lângă el, dar Ryan îl apucă de braţ. Jonas nu mai văzuse niciodată atâta hotărâre în ochii lui.

— Nu poţi să umpli saci cu nisip. Tocmai ai suferit un infarct.

— O s-o faci tu pentru mine? îl provocă Jonas, dar Ryan nu răspunse. Mi-am închipuit. Puţin îţi pasă de casa noastră. Niciodată nu ţi-a păsat.

— Ba mi-a păsat. Mi-a păsat când mama era acolo. Mi-a păsat când am crescut. Nu casa m-a făcut să vreau să plec. Şi nici oraşul, dacă vrei să ştii.

— Atunci ce? Tot îţi mai e frică de râu?

Ryan tresări uşor, dar nu spuse nimic. Lui Jonas aproape că îi păru rău când văzu acea stăpânire de sine. Se simţea mai în largul său când Ryan îşi pierdea cumpătul. Atunci când acest lucru nu se întâmpla… ei bine, renunţa la discuţie.

— Ţi-ar plăcea să spun da, nu-i aşa? zise Ryan. Pentru că ţi-ar fi uşor să zici că sunt un laş. Ei bine, nu sunt laş. O să înot în râul ăsta afurisit, dacă vrei. Dacă de asta e nevoie ca să ajung la sufletul tău.

Jonas îşi drese glasul, neştiind încotro să îndrepta discuţia aceea, nefiind sigur că voia s-o continue.

— Fă ce vrei, spuse el ocolindu-i privirea pătrunzătoare.

Ochii lui verzi îi aminteau de cei ai lui Isabelle şi, pentru o

clipă, avu impresia că se uita la ea. Clipi de câteva ori.

— Eu am plecat.

— Bine, spuse Ryan deschizând uşa.

Amândoi auziră zumzetul de glasuri.

— Fir-ar să fie, înjură Jonas.

— Ştii că ar trebui să rămâi ca să-ţi facă analizele. Doctorul Steiner a zis că s-ar putea să ai nevoie de operaţie la un moment dat.

— N-am nevoie de analize şi, cu siguranţă, n-o să las pe nimeni să mă taie. Trebuie să fiu acasă, de unde pot să văd ce se-ntâmplă cu râul.

— Da, presupun că aşa e. Râul şi casa au însemnat pentru tine întotdeauna mai mult decât orice altceva. Mai mult decât mama. Mai mult decât mine. Acum, mai mult decât propria ta viaţă.

— Viaţa mea nu valorează nimic fără casa aia.

— Pentru tine, bănuiesc că nu. Bine. Lasă-mă să văd dacă e cineva în preajmă, spuse Ryan şi scoase capul pe uşă. Ai noroc. Nu mai e nimeni.

Îl ajută să ajungă la lift, să coboare la parter şi apoi să iasă din spital. Reuşiră să nu vadă pe nimeni cunoscut. Totuşi, când ajunseră în parcare, văzură că nu era niciun taxi.

— Te duc eu, zise Ryan.

Jonas şovăi şi îl privi cu suspiciune.

— De ce mă ajuţi?

— Pentru că ai nevoie de ajutor.

— Nu de al tău, spuse Jonas tot incapabil să accepte faptul că Ryan încerca să se poarte frumos.

Era convins că fiul lui avea un motiv ascuns, numai că nu reuşea să-şi închipuie care era acesta.

— De fapt, ai nevoie de ajutorul meu dacă vrei să ajungi cât mai curând în Serenity Springs.

— Bine. Accept.

— Dumnezeule, mulţumesc, spuse Ryan sec, conducându-l spre „Ferrari”-ul roşu.

Jonas privi maşina cu dezgust.

— Întotdeauna ţi-au plăcut jucăriile scumpe.

— M-ai crede dacă ţi-aş spune că nu-i a mea?

— Nu.

— Mi-am închipuit.

Imediat după ce Jonas urcă în maşină, Ryan îşi dădu seama de greşeala făcută. Tocmai fusese de acord să îşi ducă tatăl acasă, un drum de treizeci de minute în intimitatea maşinii. Nu era sigur că aveau să suporte să fie aproape unul de celălalt atâta timp. Dar nu avea încotro.

Jonas nu vorbi timp de vreo zece minute bune. Nici Ryan. Acesta privea drept înainte la drum, întrebându-se ce făcea. Se dusese la spital să îşi viziteze tatăl, nu să-l ajute să fugă.

— Lui Andrew n-o să-i placă, spuse el mai mult pentru sine, dar tatăl lui îl auzi.

— Şi ce? întrebă el.

— Şi poate ar trebui să-ţi pese de sentimentele lui. E limpede că lui îi pasă mult de tine, din moment ce ţi-a stat alături toţi anii ăştia. Andrew ar face orice pentru tine şi nu ştiu dacă tu i-ai acorda atenţie, în caz că ţi-ar cere.

Jonas lovea din degete pe pulpă.

— E un băiat bun.

— Da, Andrew e cel mai bun. Nu ca mine, nu-i aşa?

— De fapt, ce vrei de la mine? întrebă Jonas întorcându-şi capul.

Ryan observă din nou cât de mult îmbătrânise tatăl lui, laba gâştei din colţurile ochilor, mai multe fire albe. Deşi ochii îi erau încă ageri, în ei se mai citea şi oboseala. Omul acela era bătrân şi obosit. De asemenea părea şi nedumerit, ca şi cum, într-adevăr, nu ştia ce voia Ryan de la el.

Poate că era de înţeles. Nici Ryan nu prea ştia sigur ce voia. Fusese o vreme când ar fi vrut o scuză, o recunoaştere a faptului că Jonas se înşelase. Dar acum se întrebă la ce naiba le-ar fi servit o scuză.

— Poate că vreau să te cunosc din nou, zise el în cele din urmă. Doar eşti tatăl meu. Sunt fiul tău. Cred că ar trebui să fim apropiaţi.

Doamne, îi era atât de greu să rostească acele cuvinte. Trebuia să se forţeze ca să-l scoată pe fiecare, dar simţea nevoia să o facă până nu era prea târziu.

— Cât de apropiaţi? întrebă Jonas ferindu-şi privirea. Te-ai întors ca să rămâi? Sau doar ca să te lauzi?

— Nu pot să rămân. Am o carieră care-mi cere să călătoresc mult.

— Atunci nu s-a schimbat nimic.

Tăcerea se lăsă între ei şi Ryan simţi o furie neputincioasă, o imposibilitate de a ajunge la sufletul acelui om.

Se înţelegea bine cu tot felul de oameni din lume, dar nu se putea înţelege cu cei care erau sânge din sângele lui. De

ce? De ce?

— Eşti imposibil, spuse el. Trebuie să fie numai ca tine. Nu poţi să accepţi niciun compromis. Nu poţi fi maleabil. Nu poţi să te gândeşti la altcineva în afară de tine. De aceea a plecat mama. De aceea am plecat şi eu.

Jonas nu răspunse mult timp.

— Tu n-ai plecat din cauza asta.

Ryan îşi aminti de ultima lor ceartă şi ştiu că Jonas avea dreptate parţial. Dar acum, că deschisese acea discuţie, nu era sigur că voia să o ducă la bun sfârşit. Jonas era palid, aproape alb ca varul, şi mâna pe care o ţinea sprijinită pe scaun îi tremura uşor, lucru care îi aminti că tatăl lui n-ar fi trebuit să plece din spital, cu atât mai puţin să se enerveze.

— Las-o baltă, zise el. Nu cred că ar trebui să discutăm acum despre asta. Ai nevoie de odihnă.

— O să mă odihnesc când o să vreau.

Ryan oftă şi dădu drumul la radio. Tatăl lui trebuia să aibă întotdeauna ultimul cuvânt.

Puţin mai târziu, Ryan opri în faţa casei lui Jonas, care stătea mândră în mijlocul copacilor înalţi şi eleganţi, şi în care trăiseră generaţii întregi ale familiei Hunter. În timpul ultimelor inundaţii apa pătrunsese înăuntru, dar Jonas făcuse curăţenie, schimbase covoarele şi o aranjase exact aşa cum fusese înainte, astfel încât nimeni nu şi-ar fi închipuit vreodată că se întâmplase ceva.

Era o parte din atitudinea lui negativistă. Isabelle plecase în timpul inundaţiilor, dar Jonas îi aşezase lucrurile la loc pe duşumelele refăcute ca şi cum ea ar fi trebuit să se întoarcă

acasă. Ryan se întrebă din nou de ce. Dacă tatăl lui dorise cu adevărat ca ea să plece, de ce îi mai păstrase lucrurile?

Jonas deschise portiera şi coborî. Ryan făcu acelaşi lucru. Se părea că nu aveau să-şi ia la revedere.

— Aşteaptă, zise Ryan atunci.

Jonas se uită în spate fără tragere de inimă.

— Ce este?

— De ce mi-ai păstrat lucrurile? Am văzut camera mea. E neschimbată.

— Nu m-am ostenit să le arunc.

— Dar te-ai ostenit să le ţii curate, nu? Poate că întrebarea e – ce vrei tu de la mine?

— Ceea ce am vrut întotdeauna.

— Ce anume?

— Dacă nu ştii, eu n-o să-ţi spun.

— Oh, Doamne, nu pot să sufăr când faci asta.

— Unele lucruri nu pot fi spuse, zise Jonas îndreptându-se încet spre scară, dar la un moment dat se opri puţin. Îmi pare foarte rău pentru incidentul cu paharul de whisky de alaltăieri seară. N-ar fi trebuit să fac asta.

Clătinând din cap, urcă treptele şi intră în casă.

Ryan se sprijini cu braţele de capotă, total luat prin surprindere de acele cuvinte neaşteptate. Nu îşi amintea ca Jonas să-şi mai fi cerut scuze vreodată. Poate că, până la urmă, tot exista speranţă.

Înainte să apuce să urce la volan, Andrew apăru cu camioneta şi, dacă era să se ia după felul cum împroşcă pietrişul când frână, acesta nu era prea încântat.

— Unde e? întrebă el trântind portiera.

— Înăuntru.

— Nu-mi vine să cred că l-ai scos din spital.

— L-am scos. L-am împiedicat să facă autostopul. Era îmbrăcat şi se îndrepta spre uşă când am ajuns eu. M-am gândit că era mai bine să-i fac pe plac decât să încerc să mă cert cu el.

— Ar fi trebuit să rămână la spital. E bolnav.

— Ştiu. Dar Jonas e stăpân pe acţiunile lui.

Andrew îşi trecu o mână prin păr frustrat şi se uită spre casă.

— Fir-ar să fie. Dacă face alt infarct când o fi singur? Dacă n-o să ajungă la telefon să ceară ajutor?

— De ce-mi spui mie toate astea? De ce nu i le spui lui?

— Pentru că el n-o să mă asculte. Niciodată nu ascultă.

— Atunci, poate ar trebui să-l laşi în pace.

— Nu pot. Nu pot să-i întorc spatele, indiferent cât de enervant ar fi. E tatăl meu. Mi-e rudă de sânge.

Ryan simţi o durere acută.

— Mie mi-ai întors spatele. Care de diferenţa?

— Tu eşti cel care a plecat, zise Andrew. Dacă a întors spatele cineva, acela ai fost tu.

Ryan îşi propti mâinile în şolduri.

— Chiar aşa, Andrew? Cel care pleacă e vinovatul? Te-ai gândit vreo clipă că cineva a făcut-o pe persoana aceea să plece?

— Pe tine nu te-a făcut nimeni să pleci.

— Nu pe mine, pe mama.

— Nu vreau să vorbesc despre ea.

Andrew încercă să treacă pe lângă el, dar Ryan îl apucă de braţ.

— Păcat, pentru că, pentru prima oară, o să stai să mă asculţi.

— Dă-i drumul, spuse Jonas de pe verandă, iar Ryan şi Andrew se întoarseră în acelaşi timp.

Ryan îl strânse şi mai tare de braţ pe Andrew nevrând să-i dea drumul. Voia să-i spună adevărul, să lămurească lucrurile.

— Nu-l face să se supere, zise Andrew încet.

— De ce naiba suntem atât de atenţi întotdeauna să nu-l supărăm? Poate că el ne supără pe noi, spuse Ryan dându-i drumul, căci ştia că ar fi fost inutil să insiste.

— Cum te simţi? îl întrebă Andrew pe tatăl său.

— Mult mai rău acum când am văzut asta, zise Jonas arătându-i ziarul pe care îl avea în mână. Ce ai făcut din ziarul meu, Andrew? Arată ca un rahat, mai zise el şi aruncă ziarul spre lada de gunoi, după care intră furios în casă.

— Ah, ticălos afurisit şi arogant ce… spuse Andrew, dar glasul i se frânse.

Ryan încuviinţă.

— Continuă. Ziceai…

— N-ai înţelege.

— Eu sunt singurul care aş înţelege, spuse Ryan şi, când privirile li se întâlniră, Andrew încuviinţă.

— Poate că da.

— Jonas i-a cerut mamei să plece, zise Ryan. Cu o zi

înainte să plec din oraş, înainte ca tu să te însori cu Becky Lee, am găsit o scrisoare de-a mamei adresată lui Jonas în care îl implora să se răzgândească. El i-a spus să plece din casă şi să nu mai ia legătura cu noi niciodată.

— Minţi! spuse Andrew, dar fără prea multă convingere. De ce ar fi făcut aşa ceva? O iubea. A fost distrus după plecarea ei. Nu mai ţii minte serile când stătea pe verandă şi se uita la râu, ţinând în mâini vaza aceea?

Ryan nu voia să i se amintească de acea imagine a lui Jonas. Voia să se gândească la el doar ca la cel care o alungase pe mama lui, cel care fusese prea mândru şi prea egoist pentru a ţine familia unită.

— Jonas n-a iubit-o. Nu atât de mult cum iubea râul sau casa. Mama avea ocazia să cânte cu un grup de cântăreţi de blues care erau în turneu la San Francisco şi care erau conduşi de un vechi prieten al tatălui ei. Ar fi trebuit să se ducă la San Francisco o săptămână pentru repetiţii. Nu-ţi aduci aminte?

— Asta a fost cu mult înainte ca ea să plece.

— Da, cu câteva luni, dar a fost începutul sfârşitului. Atunci şi-a dat seama că era ca într-o capcană aici. Că nu mai putea să cânte niciodată.

— Ar fi putut să cânte aici.

— Doamne, parcă eşti el. Nu-i era de ajuns să cânte în cor sau să se plimbe pe străzi cântând colinde de Crăciun. Avea un talent care implora să fie folosit, dar ea nu putea s-o facă pentru că n-o lăsa el.

Andrew se uită spre râu. Ca şi Jonas, se relaxa când privea

apa. Isabelle, însă, nu găsise nicio alinare pe malurile râului, ci doar nefericire şi disperare. Propria ei casă devenise o închisoare, iar soţul ei era temnicerul. Până şi Mama Natură o torturase cu săptămâni întregi de furtuni, ceaţă şi nori care o făceau să se simtă ca şi cum s-ar fi rătăcit într-un loc care nu avea nicio legătură cu lumea exterioară.

— Era îngrozitor de nefericită, Andrew. A început să facă plimbări lungi. Şi, în timpul unei astfel de plimbări, a cunoscut pe cineva. Un bărbat.

— Ba da. Un bărbat cu care putea să stea de vorbă, un bărbat care îi înţelegea visurile şi dorinţele.

Andrew nu spuse nimic, stând drept şi mândru asemeni unui sequoia.

Ryan îl ocoli ca să-l privească în ochi.

— Jonas i-a văzut împreună într-o după-amiază şi s-a înfuriat foarte tare. L-a spus să plece. Ea a zis că era de acord, dar numai dacă ne lua şi pe noi. În seara aceea, după ce ea s-a dus la culcare, Jonas ne-a trezit în toiul nopţii şi ne-a dus la cabana din pădurea din nord.

— Ca să ne ia din calea apei, spuse Andrew, dar în glasul lui se simţea îndoiala.

— Ca să ne ia de lângă ea. Ne-a lăsat singuri acolo toată noaptea şi ziua următoare, spuse Ryan, a cărui voce se înăspri de emoţie. Când a venit după noi, într-un târziu, a zis că mama s-a dus să-şi viziteze un unchi la New Orleans. La o săptămână după aceea, ne-a spus că mama a plecat definitiv, că nu ne mai iubea.

Înghiţi în sec, luptând cu anii de suferinţă şi furie care se

adunaseră. În adâncul sufletului, încă se mai simţea puţin ca un băiat pierdut şi singur, care îşi aştepta mama să se întoarcă. Era patetic.

Andrew trase aer în piept şi apoi îl dădu afară.

— De ce ar trebui să te cred?

— De ce aş minţi?

— De ce nu mi-ai spus niciodată până acum?

— Aveam de gând, dar te-am văzut cu Becky Lee. Mi-a zis că urma să vă căsătoriţi, îţi aminteşti? întrebă Ryan cu puţină tristeţe în glas, dar nu putuse să se abţină. Nu mai aveam pe nimeni alături, pe nimeni cu cine să discut despre scrisoare, aşa că am plecat. Şi, toţi anii ăştia, tu şi Jonas v-aţi purtat ca şi cum aş fi comis o crimă. N-am luat decât scrisoarea, Andrew. Tu mi-ai luat iubita. Jonas mi-a luat mama. Atunci, spune-mi, de ce naiba tot eu sunt băiatul cel rău?

— N-a fost aşa.

— Ba exact aşa a fost.

— Eu o protejam pe Becky Lee. Îi ofeream un cămin, o familie. Tu nu-i ofereai nimic.

— Nu o protejai pe ea, ci pe tine însuţi. Tu eşti cel care dorea un cămin şi o familie. Mai important, voiai să mă înfrângi pe mine.

— Am iubit-o. Să nu spui niciodată că n-am iubit-o.

— S-ar putea să fi ajuns s-o iubeşti, dar pe atunci n-o iubeai. N-o să cred niciodată că o iubeai în perioada aia. Ea nu era decât un alt os între noi, o altă competiţie, aţâţată de Jonas. Fără îndoială.

Andrew nu spuse nimic un moment îndelungat. Când vorbi, în cele din urmă, cuvintele lui îl surprinseră pe Ryan.

— Jonas zicea că, dacă ai fi iubit-o cu adevărat pe Becky Lee, ai fi rămas aici. Şi, bineînţeles, ştia că ai fi dorit-o mai mult dacă o voiam şi eu. Ne-a asmuţit unul împotriva celuilalt. La fel ca de atâtea alte ori când voia ca unul din noi să facă neapărat ceva pentru el.

— Dar era vorba de o femeie, Andrew, nu de o jucărie, sau de vreo piesă dintr-un joc. Cum ai putut să fii de acord cu el?

— Pe atunci nu ştiam, Ryan; Dumnezeule, ce fel de om mă crezi? La naiba bănuiesc că mi-am dat seama chiar în clipa asta.

Ryan se uită în ochii fratelui său şi ştiu că Andrew spunea adevărul. Ochii îl trădaseră întotdeauna, acela fiind şi motivul pentru care luase adesea asupra lui vina pentru toate năzbâtiile pe care le făceau. Nu putea nici să spună o minciună, nici să ţină un secret. Adevărul ieşea întotdeauna de pe buzele lui.

Ryan îl privi cu respect. Cel puţin, Andrew avea curajul să recunoască măcar acel lucru. Era mai mult decât obţinuse Ryan de la Jonas.

Scoase portmoneul din buzunar şi, din el, luă o bucată de hârtie îngălbenită şi zdrenţuită.

— Am păstrat scrisoarea mamei. Citeşte-o. Acolo scrie tot, spuse Ryan, după care făcu o pauză. Inclusiv numele celui de care era îndrăgostită.

Andrew luă scrisoarea şovăitor.

— Cine era?

— Harry Cox. Tatăl Karei.

Capitolul 19

Kara îşi puse coşul de picnic pe faţa de masă cu pătrăţele albastre şi albe cu puţin înainte de douăsprezece. Trei mese mari fuseseră lipite una de alta în centrul parcului Castaway pentru a se pune pe ele coşurile ce urmau a fi scoase la licitaţie. Cu banii strânşi astfel avea să se cumpere un computer nou pentru liceu.

Deşi puseseră tende temporare deasupra meselor de picnic, Kara se uită pe cer îngrijorată. Deocamdată, vremea rămânea constantă. Era înnorat, dar nu ploua. Dacă aveau noroc, reuşeau să mănânce fără să fie nevoiţi să se retragă înăuntru. Nu voia să mai organizeze ceva la centrul de recreere.

Mai aruncă o privire critică propriului ei coş în care pusese un pui fript, trei feluri de brânză, chifle făcute în casă, o salată de fructe, o sticlă de vin californian, două pahare de vin şi trufe de ciocolată ca desert. Spera să câştige bani frumoşi pentru el.

Loretta apăru lângă ea.

— Ai făcut o treabă grozavă, Kara. Voi, femeile casnice, faceţi numai ce e mai bun.

Kara zâmbi, fără să se simtă jignită. Îi plăcea stilul direct în care vorbea Loretta. Era plăcut să discuţi cu cineva care nu spunea întotdeauna numai ce trebuia.

— Îngrijirea casei e unul din puţinele lucruri pe care le fac foarte bine. Totuşi, asta nu valorează prea mult în lumea

reală.

— Nu sunt prea sigură, zise Loretta. Mi-a plăcut foarte mult cum te-ai ocupat de organizarea centenarului. Oamenii au discutat despre asta la bar tot weekend-ul.

— Zău? Şi ce spuneau?

— Că lucrurile ies foarte bine. Profiturile tuturor s-au triplat, inclusiv al meu. Mi-aş dori să nu plece cu toţii mâine.

— Să sperăm că or să revină.

— Exact, spuse Loretta şi se strâmbă, ducând mâna la burtă.

— Te simţi bine?

— Dureri false. Mai am vreo trei săptămâni, zise ea oftând. Acum e mai bine. Ştii, după ce am fost la doctorul Appelborne săptămână trecută, Beverly mi-a făcut o vizită şi mi-a adus nişte broşuri în vederea cedării copilului spre adopţie.

— Te gândeşti să renunţi la el? întrebă Kara uimită.

Pe chipul Lorettei se citi o mândrie încăpăţânată.

— Nici prin cap nu-mi trece.

— Foarte bine. Pentru că, după părerea mea, o să fii o mamă grozavă.

— De ce spui asta?

— Pentru că ai atât de multă dragoste de dăruit. Şi cred că, până acum, ai dăruit-o cui nu trebuia.

Loretta zâmbi stins.

— Asta poţi s-o mai spui o dată, zise ea deschizând cutia mare metalică pentru picnic pe care o adusese cu ea. Eh, asta e. Poate o să luăm un dolar pe ea.

— Ce-ai adus?

— Sandvişuri cu friptură de vacă, salată de cartofi, murături şi prăjiturele cu ciocolată. Ah, şi două beri.

— Mi se pare că e foarte bun.

— Da, sigur, niciun bărbat n-o să liciteze pentru el dacă ştie că-i al meu. Poate ar trebui să pun un A roşu pe el şi să termin odată.

— Nu fi ridicolă. Există lucruri mai rele pe lume decât să fii nemăritată şi însărcinată.

— Ca de exemplu?

— Ca de exemplu să fii măritată cu un bărbat nepotrivit şi să fii însărcinată. Fostul meu soţ i-a dat lui Angel un nume, dar nimic altceva.

— De fapt, cine are nevoie de bărbaţi?

Kara râse şi arătă spre coşurile de picnic.

— Se pare că, astăzi, toate avem.

— La anul or să pregătească bărbaţii coşurile de picnic. De acord?

— De acord.

Loretta fluieră uşor.

— La uite cine-i aici. Domnul Farmec în persoană. Poate o să liciteze Ryan pentru coşul meu. Nu m-aş supăra să iau masa cu el.

Kara îi urmări privirea şi îl văzu pe Ryan făcându-şi drum prin mulţime, strângând mâini, sărutând obraji, lăsând o femeie mai în vârstă să-l ciupească de obraz. Era drăguţ cu oamenii, amuzant, prietenos, deschis. În afară de Loretta, jumătate din femeile din oraş sperau ca el să le cumpere

coşurile cu mâncare. De fapt, Kara le credea în stare pe unele din ele să-i şoptească la ureche ce cutie să aleagă.

— Aţi ieşit la vreo… întâlnire vreodată? întrebă Kara încercând să pară nonşalantă, când, de fapt, o deranja destul de mult gândul că Ryan şi Loretta ar fi putut să fie împreună. Nu că acest lucru ar fi surprins-o. Amândoi fuseseră uşuratici în adolescenţă.

Loretta zâmbi.

— Întâlnire? Ce cuvânt drăguţ! De fapt, ce înseamnă?

— Ştii tu, cină, film, sărutări pe River Road.

— Contează un răspuns la alegere?

— Depinde de care din cele trei.

Loretta îşi înclină capul căzând pe gânduri.

— Te interesează teribil de mult.

— Sunt curioasă doar. Nu-i cine ştie ce, spuse Kara plimbându-şi degetele pe marginea coşului şi ferindu-şi privirea.

— Ryan sărută excelent, zise Loretta şi Kara îşi ridică privirea. Dar Andrew este mai bun. Ar trebui să rămâi cu el.

— L-ai… l-ai sărutat pe Andrew?

— Ei bine, nu s-a întâmplat foarte de curând… zise Loretta întorcându-i spatele. Trebuie să plec.

Kara îşi încrucişă braţele, furioasă la gândul că Loretta îi sărutase pe cei doi fraţi Hunter. Bine, era adevărat că şi ea făcuse acelaşi lucru. Dar era altceva. Cu totul altceva.

— Kara?

Primarul Hewitt îi făcea cu mâna din faţa microfonului. Părea mai degrabă îngrijorat decât emoţionat. Iarăşi nu

mergea bine ceva îşi spuse ea îngrozită.

— Am vorbit cu Dirk Andres azi-dimineaţă, spuse primarul când ea veni lângă el. Vrea ca, după-amiază, să adunăm oamenii ca să pună saci cu nisip în locurile unde malul este mai jos. Se gândea că poate facem din asta un eveniment al centenarului şi procedăm cât mai discret pentru ca oamenii să nu plece înainte paradei de mâine după-amiază.

Saci cu nisip? Kara simţi că i se strânge stomacul.

— E chiar atât de rău?

— Nu încă, dar ne aşteptăm ca mâine să plouă din nou şi deasupra Pacificului e o furtună care s-ar părea că o să ajungă aici pe la mijlocul săptămânii.

Kara îşi roti privirea prin parc. Instalaseră scaune şi majoritatea erau ocupate. Atmosfera era optimistă şi veselă. Oamenii erau pregătiţi pentru picnic, nu să umple saci cu nisip şi să se îngrijoreze pentru casele lor.

Josephine se apropie de ea purtând una din pălăriile ei ridicole, din pai şi cu o gaiţă albăstruie în mijlocul unui buchet de flori.

— Care-i treaba? întrebă ea.

— Dirk vrea să începem să umplem saci cu nisip astăzi, zise Kara.

— Oh, Doamne!

— Poate putem să strecurăm treaba asta în timpul turului istoric de după-amiază. Plănuiam să mergem în punctele mai înalte şi să vorbim despre felul cum Serenity Springs a fost la început un orăşel cu colibe din lemn. Bănuiesc că, la un

moment dat, am putea să discutăm despre posibilitatea unor inundaţii şi să oferim tuturor ocazia să umple saci cu nisip.

Era o idee care îi venise pe moment, dar nu era rea, îşi spuse Kara.

— S-ar putea să meargă, spuse Josephine. Până una-alta, ce-ar fi să începem licitaţia? Oamenilor le e foame.

Primarul încuviinţă şi se apropie de microfon, iar Kara şi Josephine se retraseră pe margine, în timp ce lumea se aşeză pe scaune.

Angel se aşeză lângă Ryan.

— Bună, zise ea.

— Bună, spuse Ryan înghiontindu-i braţul. Care din cutiile alea e a ta, Chip-de-înger?

Ea îşi dădu ochii peste cap în loc de răspuns.

— N-ai pregătit niciuna? întrebă el prefăcându-se surprins.

— Nu. Nu ştiu să gătesc. De fapt, nu vreau să gătesc.

— De ce? îţi place să mănânci, nu?

— Gătitul nu valorează nimic. Eu vreau să fac ceva important, ca de exemplu, să ajung pe Lună.

Ryan o ciufuli zâmbind.

— Ai visuri măreţe, nu?

— De ce nu? Mama zice că fetele pot să facă orice.

— Mama ta are dreptate, zise Ryan rotindu-şi privirea în jur. Se pare că începe spectacolul.

— Vezi ce faci, dar nu licita pentru coşul cu pui şi vin, zise Angel. Am impresia că mama vrea ca Andrew să-l cumpere.

— Ah, da? spuse Ryan încrucişându-şi braţele.

Anii în care se aflase în competiţie cu fratele său îşi spuseră cuvântul în mod automat. Ridică privirea când Billy veni lângă ei.

— Bună, Billy, demult îmi doresc să stau de vorbă cu tine.

— Ăăă, bine, zise băiatul fără să pară prea încântat de întâlnire. Dar n-am… n-am decât un minut la dispoziţie. Îl caut pe… pe tata.

Angel îi puse mâna pe braţ, fiind vădit îngrijorată pentru prietenul ei.

— E în regulă, Billy. De ce nu stai jos? zise ea apropiindu-se mai mult de Ryan pentru a-i face loc lui Billy pe marginea scaunului ei.

Billy se aşeză, dar privi drept înainte, căci se simţea cam stânjenit. Ryan se întrebă ce îi spusese Andrew despre el. Probabil alte minciuni, îşi spuse el văzând cum se bâlbâia băiatul.

— Ai de gând să licitezi pentru vreunul din coşurile alea, Billy? îi întrebă Ryan, încercând să-l facă să se relaxeze.

Băiatul scutură din cap, însă.

— Noi o să facem un picnic lângă râu, zise Angel. Sper s-o mai văd pe doamnă. Billy nu prea crede că e o stafie a râului.

— Sunt sigur că, dacă îl poate convinge cineva, persoana aceea eşti tu.

Tăcură puţin, căci începu licitaţia. Din când în când, Ryan îi arunca o privire lui Billy, căci îl uimea faptul că băiatul semăna foarte mult cu Becky Lee – aceeaşi faţă prelungă, acelaşi nas în vânt, ~ aceiaşi pistrui. De la Andrew nu prea avea nimic. Până şi ochii îi erau migdalaţi, aproape de un

verde-deschis. Ochii lui Becky Lee erau migdalaţi; ar fi putut să-i aibă de la ea. Sau… de la el.

Nu, Becky Lee i-ar fi spus. Şi Andrew n-ar fi putut să trăiască în minciună atâţia ani fără să cedeze nervos. Nu avea puterea să ţină un asemenea secret. Billy era al lui Andrew şi Becky Lee. Acela era adevărul.

Deşi… gândurile lui Ryan fugiră în trecut. Făcuse dragoste cu Becky Lee de multe ori. Fusese o fată pasională, iubitoare, neinhibată, fără reţineri. Dar nu fusese niciodată o uşuratică, cel puţin din câte ştia el. I se părea incredibil să se fi culcat şi cu el şi cu Andrew în aceeaşi perioadă.

Ryan îşi înclină capul puţin şi îşi dădu seama că Billy îl privea atent. Amândoi se uitară în altă parte în acelaşi timp. Unele lucruri erau prea înspăimântătoare pentru a le înfrunta direct.

— Uite-l pe tatăl tău, Billy, spuse Angel arătând spre celălalt capăt al parcului.

Ryan întoarse capul şi îl văzu pe Andrew coborând din camionetă şi apropiindu-se încet de grupul de participanţi şi spectatori la licitaţie. Părea să fi îmbătrânit în cursul ultimei ore, ceea ce însemna că citise scrisoarea, în sfârşit, Andrew cunoştea adevărul, cel puţin atât cât se putea şti. Restul era închis în mintea tatălui său şi în sufletul mamei sale, indiferent unde se afla ea atunci.

Ryan ar fi trebuit să aibă un sentiment de uşurare, de răzbunare, dar adevărul era că se simţea doar obosit. Toţi acei ani se agăţase de sentimentul de vinovăţie ca de un scut care îl apăra împotriva unei dureri şi mai mari. Acum, nici

măcar sentimentul de vinovăţie nu îl putea împiedica să simtă din nou. Crescuse fără mamă şi la fel şi Andrew.

Amândoi ştiau de ce plecase, dar tot nu aflaseră de ce nu se mai întorsese niciodată. Poate că nici nu aveau să afle vreodată.

Andrew o văzu pe Kara stând lângă mătuşa ei Josephine. Ştia că ar fi trebuit să se ducă lângă ea, să afle care coş era al ei şi să liciteze pentru el ca să ia masă împreună. Dar nu îşi putea urni picioarele.

Numele tatălui ei încă îi mai răsuna în minte.

Harry Cox.

Bărbatul de care se îndrăgostise mama lui. Kara trebuia să fi ştiut, la fel cum ştiuse Ryan. Andrew era singurul care nu ştiuse nimic. Îi ascunseseră acel lucru, forţându-l să iasă în afara cercului lor.

În şcoală, Andrew nu simţise niciodată că făcea parte din vreun grup, nu fusese niciodată acceptat de nimeni. Şi acum era considerat fiul lui Jonas, tatăl lui Billy, dar nu el însuşi.

Simţi un val de furie faţă de Ryan, Kara şi tatăl lui. Aceasta deveni şi mai puternică în clipa în care se gândi la mama lui şi la felul cum îi trădase. O ura pentru faptul că plecase. Gândul că îl şi înşelase pe tatăl său era şi mai greu de suportat. Chiar dacă Jonas o făcuse, probabil, prizoniera lui, tot nu avusese dreptul să îşi părăsească cei doi copii. El nu putea să o ierte pentru asta.

Şi, chiar dacă Jonas o forţase să plece, de ce nu se întorsese niciodată. Nu se putea să se fi temut atât de mult. Doar trecuseră atâţia ani. Oare nu voise niciodată să-i vadă?

Nu voise niciodată să-şi vadă nepotul? Durerea provocată de respingere îl izbi atât de tare, încât să temu să nu se prăbuşească.

Singurul care îl ajuta să se ţină pe picioare era fiul lui. Îl văzu pe Billy în partea cealaltă a parcului şi ştia că măcar acesta îl iubea. Însă, când se uită mai bine, lângă Billy îl văzu pe Ryan. Fiul lui, fratele lui, amândoi cu părul de un şaten închis şi cu nişte ochi care…

Andrew simţi deodată că i se face rău. Ducându-şi mâna la gură, dădu să plece, însă Loretta îi răsări în faţă.

— Ce s-a-ntâmplat? îl întrebă ea cu ochii plini de îngrijorare.

— Trebuie să plec de aici imediat, zise el cu disperare în glas.

— Dar nu poţi să pleci încă. Coşul Karei va veni la rând puţin mai târziu.

— Nu pot să-i vorbesc acum.

— Atunci licitează cutia argintie, Andrew. Îţi promit că n-o să pun întrebări. Poţi să stai şi să meditezi cât vrei.

Tensiunea îl mai părăsi puţin când îi văzu înţelegerea din ochi.

— Doamne, unde ai fost toată viaţa mea, Loretta?

Ea zâmbi cu puţin regret.

— Chiar aici.

— Niciodată nu mi-am închipuit că mă placi. Am crezut întotdeauna că nu mă prea simpatizai.

— Aşa şi era, pentru că m-ai privit de sus, ca pe o persoană cu care ţi-era ruşine. O fată pe care să o săruţi în

unghere întunecoase, dar nu să o duci la biserică.

— Nu-i adevărat.

Însă, era foarte adevărat. Nu s-ar fi putut întâlni cu Loretta fără ca tatăl lui să nu îi facă scandal, aşa că o evitase.

— Bănuiesc că tot n-ar fi bine, continuă ea. În definitiv, acum nu sunt numai uşuratică, sunt şi gravidă, arătând lumii că am făcut sex, de parcă toată lumea din oraşul ăsta ar fi Fecioara Maria.

— Nu toată lumea gândeşte aşa, spuse Andrew, deşi ştia că nu putea să liciteze pentru coşul de picnic al Lorettei.

În ochii celor din oraş, el era cuplat cu Kara. Ar fi fost inacceptabil să liciteze pentru coşul oricărei altei femei.

Dar tot de neconceput era şi gândul de a lua masa cu Kara. Numele tatălui ei încă îi mai răsuna în minte. Nu ştia dacă putea să treacă peste acel lucru. Tatăl ei – mama lui. I se făcea rău numai când se gândea.

— Uite-l pe Andrew, îi zise Josephine Karei arătându-i-l.

— Ştiu, l-am văzut.

Şi el o văzuse, dar nu făcuse nicio mişcare pentru a se apropia de ea. Kara se întrebă de ce.

— Tot mai e supărat pentru faptul că l-ai adus pe Ryan?

— Habar n-am. Dar nu pot să-mi mai fac griji pentru asta. Coşul tău de picnic arată minunat, apropo. Dar ceaiul de plante o să te dea de gol. Sau tocmai asta e ideea?

— Hmf. Categoric nu. Nu vreau să am de-a face cu domnul Kelly. Luni la prima oră o să iau legătura cu avocatul.

— N-ai niciun avocat, îi aminti Kara.

— Atunci o să găsesc unul.

— Eşti atât de încăpăţânată.

— Poate cu mine semeni, spuse Josephine făcându-i cu mâna unui bărbat mai în vârstă care se aşează pe primul rând de scaune.

Kara o privi îngrijorată.

— Ce mai ai de gând acum?

— Stuart pare cam singur, zise Josephine. Poate o să stau lângă el.

— Ike o să-l bată măr dacă îţi cumpără coşul.

— Prostii. Numai gura e de domnul Kelly. Şi, în plus, toată treaba asta e o acţiune caritabilă. Încerc doar să obţin un preţ bun pentru coşul meu de picnic.

— Şi să creezi probleme, în acelaşi timp. Toată lumea ştie că, dacă un bărbat nu licitează pentru coşul soţiei lui, o să doarmă pe canapea în noaptea asta.

— Stuart e văduv. Poate să doarmă unde vrea.

— Dar tu nu poţi.

Josephine o luă după umeri, îmbrăţişând-o.

— Nu-ţi mai face atâtea griji. Oh, Doamne, e rândul coşului meu!

Kara îi aruncă o privire lui Ike. Acesta privea drept înainte încruntat. Poate că nu poseda cel de al şaselea simţ al mătuşii ei, dar ştia când aveau să fie probleme.

— Să începem licitaţia de la preţul de zece dolari, spuse primarul.

Stuart ridică mâna imediat.

— Zece dolari.

Ike îi aruncă o privire plină de duşmănie şi Stuart se lăsă

mai jos pe scaun.

— Am auzit cumva cincisprezece? întrebă primarul.

— Cincisprezece, zise Ike.

Un bărbat din spate strigă douăzeci, un altul ridică preţul la douăzeci şi cinci. Ike se ridică în picioare.

— Cincizeci de dolari.

Cei prezenţi făcură linişte un moment, iar Ike îi privi provocator.

— Aud cincizeci şi cinci? întrebă primarul, după care făcu o pauză. O dată, de două ori…

— Stai puţin, domnule primar, îl întrerupse Ike. Înainte să cumpăr acest coş de picnic, aş vrea să spun ceva.

Josephine deveni rigidă.

— Oare ce-o avea de gând să facă? murmură ea.

Ike se apropie de microfon cu una din ceştile de ceai ale lui Josephine.

— Vreau ca toţi cei de aici să ştie că Josephine Kelly este cea mai minunată femeie din oraşul ăsta şi e femeia mea. Indiferent de felul cum gândeşte ea, spuse el şi îi aruncă o privire severă. Şi ca să-i dovedesc asta, o rog să vină aici în clipa asta şi să-mi ghicească în frunzele de ceai.

Josephine o apucă de braţ pe Kara, având nevoie deodată de sprijin.

— Te simţi bine? o întrebă Kara când toată lumea se întoarse spre ele şi strigăte de încurajare se auziră din toate părţile.

— Nu… nu mă aşteptam la asta. Nu ştiu ce să fac.

— Du-te la el, zise Kara. Haide. Te aşteaptă.

Josephine merse încet spre microfon şi Ike îi dădu ceaşca în care nu se aflau decât câteva frunze de ceai pe fund.

— Am turnat apa exact aşa cum mi-ai arătat.

— Ike, nu face asta.

— Trebuie s-o fac, Josie. Te respect şi te iubesc. Şi vreau ca tot oraşul ăsta afurisit să ştie. Acum spune-mi, se vede acolo că o s-o am pe femeia pe care o iubesc alături de mine tot restul vieţii?

Josephine ezită, după care întoarse ceaşca, lăsând toate frunzele să cadă pe jos.

— Nu-i nevoie să se vadă aici, pentru că o s-o ai, zise ea sărutându-l apăsat pe buze.

Kara îşi şterse o lacrimă, mişcată de generozitatea lui Ike, de dorinţa lui de a fi maleabil şi de profunzimea acelei iubiri care îl făcuse să stea în faţa Domnului şi a ţării sale, sau cel puţin în faţa celor din Serenity Springs, şi să-i facă o declaraţie de dragoste femeii iubite. Poate că dragostea nu avea nicio legătură cu ştrudelul cu mere al soţilor Grubner şi cu ceaiul mătuşii Josephine; poate era vorba numai de compromis.

Primarul puse capăt acelui sărut înghiontindu-i vesel pe cei doi, iar Ike şi Jospehine porniră să se plimbe prin parc îmbrăţişaţi.

— Acum putem să continuăm, zise primarul. Deşi nu sunt sigur că o să depăşim această sumă, adăugă el şi luă coşul Karei. La uitaţi ce avem aici – vin, brânză, pui, adevărate delicatese. Să începem licitaţia de la cincisprezece dolari.

Stuart încercă din nou.

— Cincisprezece dolari.

Kara oftă, căci visurile i se ruinară brusc. Exact ce îi trebuia, un picnic cu un bătrân ale cărui mâini rătăceau fa fel de mult ca ochii.

Will Hodgkins strigă douăzeci. Harrison Winslow ridică preţul la treizeci.

Kara aşteptă ca Andrew să liciteze. Trebuia să ştie că acel coş era al ei, doar îl văzuse de nenumărate ori. În cele din urmă, Andrew ridică mâna.

— Patruzeci de dolari, zise el.

Kara răsuflă uşurată. Andrew era ancora ei, singurul factor previzibil din viaţa ei. O salvase din nou. Ar fi vrut să refacă relaţia cu el, să uite complet de Ryan şi să fie totul aşa cum fusese până atunci.

Unul din cei care locuiau la Gatehouse strigă patruzeci şi cinci de dolari.

Atunci, Ryan ridică preţul la cincizeci.

Inima Karei se opri în loc. Nu se putea ca Ryan să-i cumpere coşul. Îi aruncă o privire, spunându-i muteşte să nu mai continue. El zâmbi doar, lucru pe care îl făcu şi Angel, care stătea lângă el. Dumnezeule, propria ei fiică participa la o conspiraţie împotriva ei.

De ce oare nu îl alesese Angel pe Andrew să-i adore? De ce pe Ryan?

Andrew se îndreptă puţin când auzi vocea lui Ryan. Spuse şaizeci.

Primarul Hewitt se întoarse spre Ryan.

— Şaptezeci şi cinci, zise acesta.

Ceilalţi rămaseră tăcuţi, de parcă ar fi simţit că lupta trebuia să se dea doar între cei doi.

— Optzeci şi cinci, spuse Andrew.

— O sută, zise Ryan.

Andrew ezită.

— O sută zece.

Kara îşi ţinu respiraţia.

„Renunţă, Ryan”, se rugă ea în gând.

— O sută cincizeci de dolari, spuse Ryan.

Se făcu o linişte mormântală. Până şi primarul se bâlbâi când repetă suma.

— Avem o sută cincizeci de dolari, zise el. Aud cumva două sute?

Andrew nu spuse nimic.

— O dată, de două ori, adjudecat lui Ryan Hunter pentru suma de o sută cincizeci de dolari.

Kara îl privi pe Ryan şocată. O sută cincizeci de dolari pentru coşul ei de picnic? Abia mai auzea licitaţia care continua, atât de concentrată era asupra faptului că Ryan tocmai îi cumpărase coşul de picnic şi că Andrew îl lăsase.

De fapt, Andrew licita acum pentru coşul Lorettei, pe care îl câştigă în schimbul sumei de şaizeci de dolari. Kara încercă să zâmbească, ştiind că Andrew şi Loretta erau prieteni şi că, probabil, Loretta avea nevoie de un prieten în momentul acela, însă, în adâncul sufletului, o durea faptul că Andrew îl lăsase pe Ryan să-i cumpere coşul.

După licitaţie, Ryan o aştepta cu o expresie de încântare pe faţă. Kara îşi luă coşul şi se depărtă de el, având grijă să-i

ocolească pe Andrew şi pe Loretta.

Ryan o urmă. Ştia că era furioasă. Vedea acest lucru în felul cum îşi ţinea bărbia, în ochii ei de un albastru-tulbure şi în graba cu care se îndepărtase, fără să spună un cuvânt nimănui. Nu mai era preşedinta conciliantă a camerei de comerţ sau gazda amabilă de la Gatehouse. Nu mai era nici măcar mama grijulie sau fosta soţie înverşunată. Nu, de data aceasta, era Kara, pur şi simplu, o femeie pasională, supărată şi superbă.

Pulsul i se înteţi. În clipa aceea o dorea mai mult decât pe oricare altă femeie.

Din păcate, ea părea să nu îl dorească deloc. La un moment dat, se opri şi îşi propti mâinile în şolduri.

— Unde naiba vrei să mănânci?

El zâmbi. Nu se putea abţine.

— Râzi de mine?

— Nu.

Ea se duse apoi furioasă spre ultima masă de picnic şi se aşeză, începând să bată din picior.

Ryan puse coşul pe masă.

— Ce-ai zice de nişte vin?

— Ce-ai zice de un pumn în nas?

— Prefer vinul.

— De ce? Spune-mi de ce.

— Pentru că mi-e sete.

— De ce mi-ai cumpărat coşul?

— Pentru că voiam să mănânc cu tine.

Şi acela era adevărul. Voia să ia masa de prânz cu ea şi, de

asemenea, şi cina, şi micul dejun. Ar fi vrut să-şi petreacă fiecare secundă cu femeia aceea. Gândul acela îl luă prin surprindere şi, deodată, se simţi slab. Nu îi stătea în obicei să vrea să-şi petreacă tot timpul cu o femeie. Chiar şi cu cele cu care avusese relaţii îndelungate, îşi preţuise propriul timp, propriul spaţiu.

— Nu voiai să mănânci cu mine, zise Kara. Voiai doar să câştigi. Te-ai dat mare. Ţi-ai folosit banii ca să-l învingi pe Andrew. Cred că eşti dezgustător.

— Iar eu cred că eşti frumoasă când te înfurii.

— Ha! Crezi că vorbele astea or să aibă efect asupra mea? Te înşeli. Văd foarte bine ce urmăreşti, Ryan Hunter. Şi nu accept să fiu un obiect pe care să vă bateţi tu şi fratele tău.

— Pe cine eşti supărată, de fapt? Pe mine sau pe Andrew?

— Pe tine, pe el, pe amândoi, strigă ea.

— Asta ne uşurează foarte mult situaţia.

— Nu vreau să fiu motivul învrăjbirii dintre voi. Nu vreau să fiu un premiu care va fi acordat celui mai bun şi mai puternic.

— Nu asta a fost intenţia mea.

— Ah, naiba să te ia, zise ea ridicându-se brusc şi porni pe o potecă ce ducea spre pădure.

— Aşteaptă, strigă Ryan alergând după ea, dar Kara continuă să meargă, împiedicându-se de pietre şi crengi, până când zgomotul unei ape care curgea cu repeziciune o făcu să-şi ridice capul brusc.

Când ajunse lângă ea, Ryan îşi dădu seama de ce se oprise, de ce furia i se evaporase brusc, de ce niciunul din ei nu se

mai putea mişca. Nivelul apei era mai ridicat cu câţiva centimetri buni. Ajungea până la jumătatea malului şi vuia cu o furie şi o forţă care îi copleşi pe amândoi.

— Dumnezeule, spuse el mai mult pentru sine. Monstrul revine.

Kara îi puse mâna pe braţ, dar el abia simţi.

— Ryan? Te simţi bine?

Cuvintele acelea veneau din urmă cu mulţi ani. Erau cuvintele lui Andrew. Fratele lui le rostise iar şi iar în timp ce aşteptau în cabană ca tatăl lor să se întoarcă şi să-i salveze. Ryan nu putuse să-i răspundă fratelui său atunci şi nici Karei acum.

— Ryan, zise ea atingându-i faţa, dar el se trase înapoi brusc.

Trebuia să fugă. O auzi strigând în urma lui. Îl auzea pe Andrew. Trecutul şi prezentul se contopiră. Nu ştia decât că râul venea după el şi că, dacă nu fugea, avea să moară.

Capitolul 20

— Ryan, strigă Kara alergând după el.

El nu apucă, însă, pe poteca ce ducea spre parc, ci se afundă şi mai mult în pădure. Ea habar nu avea ce anume se întâmplase, dar furia pe care o simţise faţă de el se transformă acum în îngrijorare şi teamă. Crengile îi zgâriau braţele şi faţa când alerga printre ele. Trebuia să-l salveze pe Ryan de ceea ce îl chinuia. Ea era cea care îl făcuse să se întoarcă acolo. Era responsabilitatea ei.

În ciuda strigătelor ei repetate, Ryan continua să meargă,

în cele din urmă, folosindu-şi ultima fărâmă de energie, se aruncă asupra lui asemeni unui fundaş şi amândoi căzură pe pământul stâncos şi denivelat. O mulţime de ace de pin îi înţepau mâinile care se aflau de o parte şi de cealaltă a lui Ryan şi ochii i se umplură de lacrimi din cauza durerii. Câteva păsări îşi luară zborul vociferând în semn de protest faţă de faptul că ei le invadaseră teritoriul şi o familie de veveriţe se căţărară repede în copaci, fugind de haosul de dedesubt. Apoi zgomotele naturii dispărură, fiind înlocuite doar de sunetul răsuflărilor lor, repezi şi agitate.

— Ryan, eşti teafăr? îl întrebă ea scoţându-şi câteva ace din mâini.

— Dacă voiai să sari pe mine, puteai să-mi spui, pur şi simplu.

Ea râse răsuflând uşurată.

— M-ai speriat teribil, adăugă lăsându-se să alunece de pe spatele lui.

— Şi? Cred că m-ai omorât, spuse el întorcându-se cu faţa în sus. Am aterizat într-o groapă cu cuţite sau ce?

— Ace de pin.

— Acelaşi lucru, spuse el închizând ochii.

Kara îi studie faţa un moment îndelungat. Era o faţă puternică, cu un maxilar pătrat, cu sprâncene stufoase şi gene negre, imposibil de lungi. Sub bărbie avea o cicatrice subţire şi încă una în colţul ochiului drept.

Câteva ace de pin îi erau înfipte în bărbie. Ea i le scoase cu grijă, observând câteva zgârieturi care aveau să mai fie vizibile o zi, două. Cicatrici şi defecte, îşi spuse ea. Avea prea

multe. Nu ar fi trebuit să i se pară deloc atrăgător. Dar era. Probabil pentru că nu era perfect, pentru că era un simplu om şi pentru că avea cei mai superbi ochi pe care îi văzuse ea vreodată şi cele mai sexy buze pe care le gustase în viaţa ei.

— Kara?

— Ce e?

Ryan se ridică în capul oaselor şi îşi scutură cămaşa de ace, având grijă să-i ocolească privirea.

— M-am făcut de râs? o întrebă el în cele din urmă.

— Complet.

— Nu puteai să minţi?

— Nu, spuse ea privindu-l în ochi. Acum vrei să-mi spui pentru ce ai rupt-o la fugă aşa prin pădure?

— Râul…

— Ce-i cu el?

— Mă îngrozeşte.

— De ce?

Ryan îşi lărgi gulerul cămăşii de parcă s-ar fi sufocat.

— Pui prea multe întrebări.

— Ăsta nu-i un răspuns.

— E o prostie.

— Spune-mi, Ryan. Spune-mi de ce nu-ţi place apa.

El se ridică în picioare şi se duse lângă un copac.

Desprinse o bucăţică de coajă cu care se jucă în timp ce se gândea ce să spună. Kara aşteptă răbdătoare, încercând să nu îl preseze, dar sperând din tot sufletul să nu o respingă, să nu-i spună că nu avea să înţeleagă.

Ea voia să înţeleagă, să-l cunoască în calitate de om, nu de celebritate, fiu rebel sau frate problemă. Voia să-şi formeze propria părere despre el, fără să fie influenţată de opiniile celorlalţi.

— Ultima dată când au fost inundaţii, Jonas ne-a luat pe mine şi pe Andrew şi ne-a dus la o cabană veche din pădurile din nord. Zicea că o să fim în siguranţă acolo, spuse Ryan strângând din buze când îşi aminti. Jonas a fost plecat toată ziua. Lui Andrew nu-i păsa că eram singuri. Voia să se uite la râu cum se umfla; era la fel de fascinat de apă ca Jonas. Mie, însă, nu-mi plăcea, aşa că am stat înăuntru. Mi-era dor de mama. În momentele alea mi-era dor şi de Jonas. Dar el n-a venit nici după ce s-a întunecat. A doua zi, apa a crescut şi mai mult, zise el închizând ochii.

Andrew deschise larg uşa cabanei şi ochii îi străluceau de emoţie.

— Apa a ajuns până la prima treaptă, Ryan. Vino să vezi.

Ryan stătea în spatele unuia din scaunele de bucătărie, ţinându-se de braţul acestuia atât de strâns încât încheieturile degetelor i se albiseră.

— Vreau să plec acasă.

— Nu putem să plecăm nicăieri. Drumul e acoperit de apă.

Ryan îşi umezi buzele.

— Tata o să se-ntoarcă repede, nu-i aşa?

Andrew îi aruncă o privire în care se citea un amestec de milă şi triumf.

— Ţi-e frică?

— Nu.

— Ba ţi-e frică.

— Ba nu.

— Ba da.

Andrew îl luă de mână şi îl trase spre uşă. Ryan îşi târşâi picioarele dar fratele lui mai mare era prea puternic, prea hotărât.

— Nu vreau să văd, zise Ryan. Dă-mi drumul.

Andrew îl împinse în pragul uşii.

— Uită-te la ea, Ryan. Vuieşte.

Asemeni unui şarpe, râul îşi înălţă capul şi îşi trimise limba spre ei, acoperind treptele din faţă cu apă de parcă ar fi vrut să-i devoreze. Era monstrul din coşmarurile lui. Era de nestăvilit. Ryan se smulse din mâna lui Andrew şi fugi în dormitorul din spate, ascuzându-se în baie, unde încuie uşa şi începu să plângă.

Andrew bătu în uşă cu putere, cerând să-i deschidă, dar Ryan nu voia. Stătea într-un ungher al băii şi număra plăcile de faianţă murdare, concentrându-se asupra păianjenului care îşi ţesea pânza în colţul ferestrei şi contemplând pata galbenă de urină din jurul WC-ului. Nu putea să sufere baia aceea. Nu putea să sufere cabana aceea. Nu putea să sufere râul acela stupid.

Nu ştiu cât timp trecu până când Andrew bătu în uşă din nou. De data aceasta, în vocea lui se simţea panica.

— Deschide, Ryan. Am nevoie de ajutorul tău.

Ryan tocmai voia să refuze, când văzu apa strecurându-se pe sub uşă. Râul intrase în casă.

Deschise uşa şi privi monstrul în faţă.

— O să murim, strigă el plângând.

— Trebuie să ajungem pe acoperiş, spuse Andrew. Haide, o să urcăm pe spalierul din spate.

Ryan îşi urmă fratele, mergând prin apa de cincisprezece centimetri până la uşa din spate. Spalierul pentru trandafiri era vechi şi părea gata să se prăbuşească, dar apa care le înconjura picioarele îi făcu pe amândoi să privească în sus.

— Urcă tu primul, spuse Andrew.

— Nu pot.

De fapt, în mod normal, Ryan ar fi urcat pe acoperiş mai repede decât Andrew. Dar nu mai putea să gândească. Era fascinat de râu, uitându-se cum înghiţea tot ce atingea.

— Haide, îi strigă Andrew pentru a acoperi vuietul apei. Mişcă, prostule.

— Urcă tu întâi, spuse Ryan printre buzele strânse.

Nu putea să se mişte. Era paralizat. Avea să moară chiar în locul acela.

Andrew îl împinse spre spalier, forţându-l să se mişte, făcându-l fricos, laş, prost şi în multe alte feluri care îi treceau prin cap, până când Ryan uită de râu şi vru numai să scape de Andrew.

Când ajunse pe acoperiş, în sfârşit, se întinse pe ţigle încercând să respire normal, când Andrew ateriză oarecum neîndemânatic lângă el. Amândoi se uitară la râu. Nu se vedea niciun petic de pământ în jur. Erau singuri pe o apă maronie şi învolburată.

Stătură agăţaţi unul de celălalt toată ziua, doi fraţi care nu puteau să conteze decât unul pe celălalt.

— Andrew ţi-a salvat viaţa, spuse Kara făcându-l pe Ryan să revină în prezent.

Azvârli bucăţica de coajă.

— Da, bănuiesc că aşa e.

— Deci nu v-aţi urât întotdeauna?

— Nu. Asta s-a-ntâmplat mai târziu. Nu eram răi unul cu celălalt când eram numai noi doi, dar, când era în preajmă, Jonas ne asmuţea pe unui împotriva celuilalt. Nu ştiu, poate că şi Becky Lee a făcut acelaşi lucru.

Kara se apropie de el.

— Îmi pare rău, Ryan.

— Pentru ce?

— Pentru toate prin câte ai trecut, spuse ea şi făcu o pauză. Şi eu îmi amintesc de furtuna aia. Mi-era mai frică de tunete decât de fulgere şi apă. Credeam că a venit sfârşitul lumii. Îmi amintesc de nopţile petrecute în adăpost. Bătrânii sforăiau, bătrânele bombăneau şi copiii plângeau. Eu stăteam acolo, simţindu-mă singură.

El îi atinse părul.

— Cum ai suportat?

— M-am ascuns sub pătura pe care mi-a făcut-o mătuşa Josephine, spunând în sinea mea tot felul de poveşti şi pretinzând că lumea exterioară nu exista. Voiam ca tata să vină la adăpost şi să mă ia în braţele lui puternice, făcând totul să dispară. Dar mama a zis că încerca să salveze teatrul şi că avea să vină când termina. N-a venit şi, la un moment dat, ne-am dus noi la oraş. N-am văzut niciodată râul aşa cum l-ai văzut tu. Aşa că, toate amintirile mele legate de oraş

sunt plăcute. Singurele amintiri plăcute, pentru că, după ce am plecat, toată viaţa mea s-a făcut praf, spuse Kara trăgând aer în piept. Bănuiesc că inundaţiile alea ne-au schimbat amândurora vieţile.

— Mai mult decât îţi închipui, spuse Ryan cu o voce îngroşată dintr-o dată, cu trupul prea apropiat de al ei şi cu degetele în părul ei. Te vreau, Kara.

Afirmaţia aceea fu atât de îndrăzneaţă şi de neaşteptată, încât ea nici nu ştiu ce să spună. Dar nici nu ar fi putut să răspundă ceva, deoarece gura lui Ryan o acoperea pe a ei şi o săruta ca şi cum întreaga lui viaţă ar fi depins de acel sărut, de parcă ea i-ar fi putut reda ceea ce pierduse şi el ar fi putut să facă acelaşi lucru pentru ea.

Şi poate că ar fi putut. Pentru că şi ea îl sărută cu acelaşi sentiment de disperare. Timpul trecea în goană. Simţea acest lucru în oase, în inimă, în suflet. Nu putea să ţină râul pe loc, dar nici nu putea să pună stavilă dorinţei pe care o simţea pentru acel bărbat. Şi ea îl voia.

Ar fi vrut să facă dragoste cu el, să-i guste gura, să-i simtă buzele pe sâni. Ar fi vrut să-l învăluie, să îi ia forţa şi să şi-o însuşească. Să-i dea în schimb moliciunea, dragostea de care simţea că are nevoie, chiar dacă el nu ar fi recunoscut niciodată că era atât de vulnerabil.

Ryan îşi lăsă buzele să lunece pe maxilarul ei. Îi ciuguli marginea urechii şi îi mângâie lobul cu limba, făcând-o să se înfioare până în adâncul sufletului.

— Nu te opri, şopti ea.

Ciudat, dar tocmai cuvintele ei îl făcură să se oprească, să-

şi ridice capul şi să o întrebe din priviri.

— Nu? întrebă el apoi.

— Nu.

El îşi luă mâinile de pe ceafa ei atunci şi făcu un pas înapoi.

— Nu-mi vine să cred. Tu spui da şi eu spun… nu.

— De fapt, am spus nu, zise ea confuză şi destul de supărată. Ce eşti, un tipă căruia îi place să şicaneze?

Cuvintele acelea veneau din trecutul ei, din gura fostului ei soţ, aşa că ştia exact cât de mult puteau răni. Însă, Ryan nu părea deloc rănit, ci amuzat.

— N-am fost niciodată acuzat de aşa ceva, zise el şi, după o pauză, adăugă: Kara, eşti o femeie de treabă, iar eu o să plec mâine dimineaţă.

Ea îşi dădu părul peste umăr.

— M-am săturat să tot fiu o femeie de treabă, spuse ea, simţindu-se la fel de stupidă ca vorbele pe care le rostise, dar era prea târziu ca să le mai retragă. Poate că vreau doar o aventură. Poate că nu-mi pasă c-o să pleci. Poate că prefer aşa. Se întâmplă să-mi placă sexul.

— Mă bucur s-aud asta.

— Râzi de mine.

— Puţin, zise el, dar nu râdea, ci îi plăcea de ea.

Era o femeie minunată, pasională, cu picioarele pe pământ, cu ochii albaştri ca şi cerul şi cu părul la fel de roşu ca pomii din jur. Iar pomii aceia trăiau veşnic. Erau puternici, rezistenţi şi superbi. Asemeni Karei.

— Hai să ne întoarcem, spuse Ryan.

— Nu, zise ea şi, când el dădu să plece, ea îl împinse

înapoi.

El îşi pierdu echilibrul şi căzu pe spate, gemând pentru a doua oară în ziua aceea. Kara profită de situaţie, încălecându-l, astfel încât, cu partea interioară a pulpelor, îi mângâia o parte foarte sensibilă a trupului. Ryan se întări instinctiv.

— Ce naiba faci? murmură el.

— Preiau iniţiativa, spuse ea zâmbind încântată. M-am săturat să-i las pe bărbaţi să ia toate hotărârile. Mă săruţi când vrei, te opreşti când vrei. Cum rămâne, însă, cu ce vreau eu?

El îi puse mâinile pe umeri şi o trase în jos.

— Ce vrei tu, Kara?

— Pe tine, şopti ea. Ştiu că e o nebunie, un lucru iresponsabil şi cel mai greşit pe care pot să-l fac, dar tot îl vreau.

— Modul ăsta de a gândi poate să-ţi aducă necazuri.

— Îmi asum riscul, spuse ea sărutându-l pe gură, fără să se grăbească, luând ceea ce dorea.

Şi el îi dădu voie, chiar dacă îi era foarte greu să nu îi scoată puloverul, să nu îi tragă blugii în jos şi să o penetreze.

Dar oricât de mult ar fi vrut Ryan să se grăbească, în acelaşi timp, dorea ca acel moment să dureze o veşnicie. Şi niciodată nu mai voise să dureze ceva o veşnicie. Acel gând îl sperie de moarte. Deodată, nu se mai gândi că o rănea pe ea, ci că se rănea pe el însuşi.

Kara nu părea să-şi facă niciun fel de griji în timp ce îi mângâia faţa şi îşi lipea buzele de maxilarul, de nasul, de

ochii, de fruntea lui. De fiecare dată când îl atingea, un bec se aprindea în dosul ochilor lui, iluminându-i sentimentele, scăldându-i dorinţa într-o lumină strălucitoare de care nu putea să fugă. Nu făcea fotografia. Era în ea.

Şi, asemeni unui Polaroid, prindea viaţă, fiecare secundă făcându-l să fie şi mai conştient şi intensificându-i dorinţa.

O apucă de umeri şi o depărtă de el pentru a-i vedea expresia. Aceleaşi emoţii se vedeau şi în ochii ei, aceeaşi dorinţă şi chiar şi aceeaşi teamă de a se implica. Amândoi se temeau. Amândoi erau speriaţi. Dar se înţelegeau al naibii de bine.

Kara îşi înălţă capul când picături mari de ploaie începură să-i cadă pe păr, rămânând lipite de firele roşii asemeni unor diamante. Era un prilej perfect ca să se mişte şi să râdă amândoi de acel moment.

Kara se mişcă, dar în loc să se dea la o parte de pe el, îşi trase puloverul peste cap şi îl aruncă la pământ, lăsând să se vadă un sutien negru din dantelă care abia îi ascundea sânii mari acoperiţi de nişte pistrui care îl fascinară, pur şi simplu.

El îi cuprinse sânii, urmărindu-i chipul, privind-o cum prindea viaţă pentru el.

— Fă dragoste cu mine, Ryan.

— Plouă, Kara.

— Vreau să mă ud… cu tine.

— Oh, Doamne, gemu el. Credeam că tu o să fii cea raţională.

— Şi eu credeam că tu o să-mi sfâşii hainele. Se pare că va trebui să fac eu totul, zise ea descheindu-i cămaşa, dar el o

apucă de încheietura mâinii deodată.

— Eşti sigură?

— Nu, dar hai s-o facem oricum.

Îi desfăcu apoi cămaşa şi îi mângâie pieptul, privindu-l ca pe un desert. Ryan se întrebă deodată dacă avea să fie capabil să o satisfacă. Nu se mai îndoise niciodată de abilitatea sa de a mulţumi o femeie, însă, deodată era extrem de important să o mulţumească pe „acea" femeie.

Ploaia se înteţi şi părul ei se lipi de cap, iar picăturile de apă îi şiroiau pe faţă şi pe piept. Kara îşi desfăcu sutienul, lăsându-l să-i atârne ispititor pe lângă sâni. Îi studie chipul lui Ryan, încântată de felul cum acesta o lăsa să conducă. Răspundea fiecărei mişcări de-a ei cu una proprie, dar nu o trânti pe spate şi nici nu trecu deasupra ei, posedând-o înainte ca ea să fie pregătită. Aştepta şi o privea, plimbându-şi întâi degetele şi apoi gura peste sânii ei.

Apoi îi descheie blugii, trăgându-i în jos peste şolduri, în timp ce îi tortura sânii cu gura.

Ea voia să nu-i mai despartă nici măcar blugii. Nu voia să se afle ceva între ei. Dar îşi dădu seama că nu era adevărat, când el îşi strecură degetele între ei, făcând-o să nu se mai poată gândi decât la acele mângâieri, la gura lui şicanatoare, la tensiunea care creştea în ea. Îl strigă pe nume în clipa în care trupul i se cutremură de forţa dorinţei ei, până când, în cele din urmă, se prăbuşi peste el.

Ryan îi zâmbi răutăcios.

— M-ai strigat?

— N-a fost drept. Voiam s-o facem împreună, spuse ea

trăgându-l de blugi.

— Kara, spuse ei pe un ton serios.

— Ce e?

— N-am nimic la mine. Niciun fel de protecţie, adăugă el când ea îl privi nedumerită.

Protecţie? Adică prezervative? Ceva împotriva sarcinii? Ceva împotriva unei boli ca SIDA? Kara îşi dădu seama deodată ce făcea.

— Ah, dar…

— E în regulă, spuse el încheindu-i sutienul.

— Nu-i deloc în regulă. Doar dacă nu cumva tu nu…

Nu putu să încheie fraza cu glas tare. Toate îndoielile şi incertitudinile o chinuiră din nou. Michael nu fusese niciodată satisfăcut cu ea. Poate că nici Ryan nu avea să fie. Poate că nici măcar nu o dorea. Pur şi simplu, îl atacase. Se ridică brusc, trăgându-şi blugii şi întinzându-se spre puloverul îmbibat de apă, care era plin de ace de pin. Acum, când nu mai era lipită de Ryan, simţi frigul pătrunzându-i până la oase.

— Te vreau, zise el ridicându-se, de asemenea. Mai mult decât îţi poţi închipui.

— Se pare că nu suficient pentru a nu mai ţine cont de precauţii.

— Asta vrei? Pentru că putem s-o facem chiar în momentul ăsta, aici, fără să ne gândim la consecinţe. Aşa am trăit aproape toată viaţa. Dar nu cred că tu trăieşti tot în modul ăsta, nu?

— Nu.

— Am putea să ne întoarcem acasă, spuse Ryan. Am putea să mergem la mine în cameră şi s-o luăm exact de unde am lăsat-o.

Ar fi putut, dar ea ştia că nu aveau să o facă. Momentul trecuse. Acasă avea să-şi aducă aminte de tot ce trebuia să fie – mamă, nepoată, gazdă, prietenă, lider al comunităţii şi de tot ce nu trebuia să fie – sexy, fără griji şi neinhibată. Poate de aceea se simţea atrasă faţă de Ryan. Voia ceea ce avea el. Voia atât de mult încât aproape că îi simţea gustul. Aproape că îi simţea gustul lui.

Deodată, începu să plouă torenţial şi apa îi îndepărtă de pe buze aroma buzelor lui.

— Îmi amintesc de prima oară când am fost în locul ăsta cu Brian Sayers, spuse Loretta ştergând de abur parbrizul camionetei lui Andrew, ca să poată vedea râul din nou. La fel ca ultima oară, totul e în ceaţă.

Andrew îi zâmbi.

— Dar nu ne distrăm la fel de bine.

— Asta s-ar putea aranja.

— Nu mai am şaptesprezece ani, spuse Andrew golind cutia de bere şi punând-o în cutia de picnic care, acum, era goală. A fost excelent.

— Pari obosit, zise Loretta. Ai avut o noapte grea?

— Un weekend greu. Am avut o altă întâlnire cu Ryan azi-dimineaţă. L-a scos pe tata din spital.

— Mi-am închipuit că Jonas n-o să stea liniştit mult timp, spuse ea, după care făcu o pauză. Crezi că Ryan ar fi putut să-l împiedice să nu plece?

— Ar fi putut să încerce mai mult.

— Nu poţi să nu-i mai porţi duşmănie, nu?

— De ce aş face-o? în toţi anii ăştia, el…

Se opri brusc şi începu să lovească cu degetele în volan, gândindu-se ce să facă. Simţea nevoia să stea de vorbă cu cineva despre scrisoare, cu cineva care să-i fie alături. În cele din urmă, scoase hârtia din buzunar şi o despături, punând-o în faţa ochilor curioşi ai Lorettei.

— Mi-a dat asta. E o scrisoare pe care mama i-a scris-o tatei acum douăzeci şi cinci de ani. Citeşte-o.

— Nu pot. Este ceva personal. Între un bărbat şi o femeie.

— Vreau s-o citeşti şi să mă ajuţi s-o înţeleg.

Loretta luă hârtia şi, rezemându-se de spătarul scaunului, citi acele cuvinte de pasiune şi disperare pe care mama lui le aşternuse cu atâţia ani în urmă. Andrew o şi vedea stând la biroul din dormitorul ei, cu vârful pixului lipit de buze, uitându-se pe fereastră şi gândindu-se la ce avea să scrie.

Oare se gândise vreun pic şi la el? Sau toate gândurile ei se îndreptaseră spre Jonas şi iubitul ei? Cuvântul acela îi provoca o durere cumplită. Simţea o gelozie incredibilă pentru acel iubit, pentru acel bărbat pe care ea îl iubise mai mult decât pe Jonas, mai mult decât pe Ryan, mai mult decât pe el. De ce nu îl iubise mama lui la fel de mult cum o iubise el? Cu ce greşise, oare?

Mâna Lorettei tremura când lăsă scrisoarea în poală. Ochii i se umplură de lacrimi şi, pe chip, îi apăru o expresie de durere şi înţelegere.

— Ah, Andrew! E atât de trist. Să iubeşti pe cineva şi să

nu-l poţi avea.

— Dar ne avea pe noi, zise el nevenindu-i să creadă cât de înverşunat părea, cât de rănit şi de dezamăgit. Bănuiesc că nu îi era de-ajuns.

— Vă iubea, Andrew. N-ai citit asta? spuse Loretta uitându-se din nou pe scrisoare. N-ai auzit-o vorbind cu vocea ei dulce în timp ce scria cuvintele „îmi iubesc copiii mai mult decât orice pe lume, cum să mă despart de ei? Te rog, Jonas, te implor să nu mă desparţi de băieţi", citi Loretta şi apoi făcu o pauză. N-a vrut să vă părăsească, Andrew.

— Şi, totuşi, a făcut-o. Poţi să-mi spui c-a fost vina lui Jonas. Dar, la naiba, Loretta, a avut de făcut o alegere şi a făcut-o.

— Într-adevăr.

Loretta îi mângâie uşor faţa, un gest afectuos, care îi aminti de mama lui, de toate mângâierile de care fusese lipsit. O apucă de încheietura mâinii, pentru că nu voia să i se amintească de acele lucruri, nu voia să simtă nevoia de afecţiune din nou.

— Nu, zise el.

— Îmi pare atât de rău pentru tine, Andrew. Îmi amintesc cum a fost când mi-am pierdut eu mama, dar a fost cu totul altceva. Era atât de bolnavă, încât, în final, a fost mai bine că s-a dus. Şi tata la fel. Dar felul cum ţi-ai pierdut tu mama, atât de subit, într-un mod atât de inexplicabil. Cât de mult trebuie să fi suferit.

Suferise cumplit, în tăcere, neputând să se descarce în faţa nimănui, nici a fratelui său, nici a tatălui său, nici chiar în faţa

lui Becky Lee. Însă, cu Loretta, simţi deodată că putea să o facă. Putea să-i spună adevărul.

— Nu m-a iubit… suficient, spuse el, înecându-se uşor când rosti ultimul cuvânt.

Loretta i se aruncă de gât, punând capul pe pieptul lui şi începu să plângă. Suspinele ei îi sfâşiară inima. Şi, deodată, se trezi plângând împreună cu ea, tresăltând uşor în timp ce lacrimile îi şiroiau pe faţă, eliberându-se de durerea care îl chinuise o viaţă. Rămaseră astfel mult timp, până când vuietul râului îl linişti pe amândoi.

— Nu pot să rămân cu Kara, zise el. Nu după toate astea. Ştiind că tatăl ei a fost…

— Scrisoarea asta n-are nicio legătură cu Kara. Ea era un copil pe vremea aceea.

— Tatăl ei a fost cel care mi-a destrămat familia.

— Poate că ea e cea care vă poate readuce împreună.

Andrew se gândi puţin la acest lucru.

— Poate, zise el oarecum şovăitor.

Îi era greu să se gândească la Kara când o îmbrăţişa pe Loretta.

Aceasta se strâmbă deodată şi duse mâna la burtă, după care se lăsă pe spate şi respiră adânc.

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă el.

— Nimic. Dureri false. O să mă simt bine imediat.

Exact. Ea urma să aibă un copil. Cum putea să uite mereu acest lucru?

— Ar trebui să plecăm, zise Andrew.

— Stai puţin, spuse ea părând agitată dintr-o dată. Aş vrea

să-ţi spun ceva.

— Bine.

Loretta nu vorbi timp de un moment îndelungat.

— Ce este? o încurajă el.

— Aş vrea să-i dau copilului numele de Andrew, dacă e băiat.

Cuvintele ei îl şocară teribil.

— De ce? Ar trebui să-l numeşti după o persoană pe care o iubeşti – adică, cineva din familia ta sau ceva de genul ăsta.

— Te iubesc, Andrew.

Rosti acele cuvinte cu o asemenea simplitate, încât lui nu-i veni să creadă că auzise bine.

— Poftim?

Loretta se încruntă şi privi pe fereastră.

— E-n regulă. Nu trebuie să-mi răspunzi la fel. Ştiu că o vrei pe Kara. Îţi doreşti genul de viaţă pe care ţi-l poate oferi ea. Dar ea nu mai pot să mă prefac.

— Nu se poate să mă iubeşti. N-am fost niciodată împreună.

— Poate tocmai de aceea, spuse ea şi trase aer în piept. E ciudat, zău. Toţi anii ăştia am căutat dragostea în sex. Credeam că e, singurul mod în care o poţi primi. Dar niciodată n-am simţit nimic. Niciodată. Nici măcar cu tatăl acestui copil. Am încercat atât de mult să simt ceva, Andrew, dar n-am putut. Alaltăieri seară, când m-ai sărutat şi când m-ai ţinut în braţe ca acum, când ai avut suficientă încredere în mine ca să plângi, mi-am dat seama că am găsit ceea ce mi-a lipsit tot acest timp.

— Loretta, nu ştii ce spui.

— E în regulă, Andrew. Probabil că o să regret treaba asta mâine dimineaţă, spuse ea încercând să râdă, dar sunetul semănă mai degrabă cu un suspin. Aşa cum am regretat atâtea lucruri dimineaţa. Ştiu că nu poţi să iubeşti o femeie ca mine. Oricum, asta e. Aş vrea să-i dau copilului numele de Andrew, dar n-o s-o fac, adăugă ea. Pentru că toată lumea şi-ar închipui… ei bine, ştii ce şi-ar închipui.

Că el era tatăl. Deodată, acest lucru nu i se mai păru chiar atât de îngrozitor.

— Oricum, asta e tot, zise ea cu o voioşie forţată. Hai să ne-ntoarcem.

Andrew porni maşina. Ar fi vrut să spună ceva pentru a umple tăcerea dintre ei, dar era, pur şi simplu, copleşit de emoţii, simţindu-se împărţit între femeia pe care o dorea şi femeia pe care ştia că ar fi trebuit să o dorească mai mult.

— Mă tem să nu fac din nou o greşeală, zise el intrând pe autostradă.

— Eu nu sunt Becky Lee.

— Nu, dar eşti ca ea. Am fost o mare dezamăgire pentru Becky Lee. Abia aştepta să scape de mine. Bănuiesc că şi tu o să simţi la fel destul de curând. Probabil că, dacă n-ar fi fost copilul, Becky Lee m-ar fi părăsit mai înainte. Bineînţeles că nu s-ar fi măritat cu mine dacă n-ar fi fost Billy la mijloc.

— Era însărcinată?

— Da, zise el şi cuvântul acela îi ieşi de pe buze greu ca o bucată de plumb. Era însărcinată, speriată şi îndrăgostită lulea de fratele meu.

— Atunci de ce te-ai însurat cu ea?

— Pentru că aşa era corect, spuse el strângând volanul cu putere în timp ce se îndrepta spre Castaway Park. Am ţinut la ea. Iar când s-a născut Billy, m-am îndrăgostit de amândoi. Am vrut să fiu un soţ şi un tată bun, dar ea nu mi-a oferit şansa.

— Eşti un tată bun.

— Ba nu sunt. Încep să semăn din ce în ce mai mult cu Jonas, cu un individ care habar n-are ce să-i spună fiului său. Şi, acum că Ryan e aici, e şi mai rău. Aş vrea tare mult să plece. Aş vrea ca Ryan să dispară din oraşul ăsta şi din viaţa mea, să fie cât mai departe de Billy. Nu vreau să-mi pierd şi fiul.

— De ce l-ai pierde? Ce ar putea să vrea Ryan de la fiul tău?

Andrew nu îi răspunse. Nu putea să spună acel lucru cu glas tare, nici chiar Lorettei.

Ea nu mai spuse nimic până când ajunseră înapoi în parc şi el opri motorul.

— Billy e fiul tău, nu-i aşa?

— Bineînţeles că este fiul meu, spuse Andrew aruncându-i o privire scurtă şi citi îndoială în ochii ei. Este. Becky Lee mi-a spus că eu eram tatăl.

— Dar s-a culcat cu amândoi. Cum putea să fie sigură? întrebă Loretta cu o logică extraordinară.

— Ştia.

— Poate a minţit.

— De ce ar fi făcut-o?

Loretta se rezemă de spătarul scaunului.

— Amândoi ştim răspunsul, zise ea şi duse mâna la burtă fără să-şi dea seama. Unele femei nu suportă gândul de a fi însărcinate şi singure.

Andrew sesiză teama din vocea ei şi ştiu că se punea în situaţia lui Becky Lee. Dar ştia şi că Loretta avea mai mult curaj decât Becky Lee. Nu ar fi spus niciodată unui bărbat că el era tatăl copilului ei dacă acest lucru nu ar fi fost adevărat.

— Ryan nu e prost, continuă ea, întorcându-se să-l privească. Cu cât o să rămână mai mult în oraş, cu atât o să se gândească mai mult la tot felul de lucruri şi o să pună mai multe întrebări.

— Toate răspunsurile au murit odată cu Becky Lee.

— Ar putea cere o analiză a ADN-ului.

Andrew simţi broboane de sudoare pe frunte.

— N-o să permit aşa ceva. Eu sunt tatăl lui Billy. Sfârşitul poveştii.

Loretta oftă.

— Of, Andrew, nu ştiu de ce, dar nu cred că povestea asta s-a apropiat de sfârşit.

Capitolul 21

Kara se duse la culcare în seara aceea întrebându-se unde dispăruse Ryan după picnic, de ce nu venise la cină şi de ce nu se întorsese acasă, când era trecut de unsprezece. Nu erau multe localuri deschise până la ora aceea, în afară de barul Lorettei. Poate se dusese acolo. Poate căutase să se liniştească în compania altei femei, a uneia care ştia să

poarte prezervative în poşetă şi…

Ochii i se umplură de lacrimi. Se abţinuse atâtea ore; acum nu mai rezista. Plângea după o ocazie pierdută. Plângea după un bărbat pe care îl dorea şi pentru fiecare greşeală stupidă pe care o făcuse în viaţă. Lista părea să continue la infinit. Mai mult şi mai mult, plângea pentru că se simţea neputincioasă.

Nivelul apei râului creştea din ce în ce. Ryan pleca. Angel se maturiza. Andrew se depărta de ea. Kara nu putea să împiedice niciunul din aceste lucruri. Se simţea lipsită de putere. Astfel că făcu singurul lucru pe care putea să-l facă; îşi trase pătura peste cap şi încercă să pretindă că lumea exterioară nu exista.

Dimineaţă, lumea exterioară apăru din nou. Telefonul primarului o trezi la şapte. La opt anulă micul dejun cu clătite. Până la nouă organiză grupuri de voluntari pentru aşezarea sacilor cu nisip în jurul bibliotecii şi al centrului civic şi contramandă Parada Centenarului.

Până la unsprezece, institui un post de comandă în incinta centrului de recreere, sună la Crucea Roşie pentru a afla cum aveau să procedeze în caz că râul ieşea din matcă, iar până la douăsprezece, umpluse atâtea cești de cafea încât le pierduse şirul. Şi era duminică, o zi când ar fi trebuit să se relaxeze.

Ryan îşi petrecu dimineaţa făcând fotografii. O surprinsese deja de câteva ori, o dată cu portavocea la gură părând incredibil de stăpână pe sine, a doua oară, turnând cafea în cești ca o gazdă încântată.

Nu știa de ce, dar acel gând o irita. Își dezlegă șorțul. Ryan îi făcu altă fotografie. Ea îl privi furioasă. El mai făcu o poză.

— Încetează odată, spuse ea supărată. Fă-le fotografii celor care muncesc cu adevărat.

Ryan ridică o sprânceană.

— Ce s-a-ntâmplat cu Domnişoara Amabilitate?

— E obosită, spuse Kara scoţându-şi panglica din păr, astfel încât acesta i se revărsă liber pe umeri şi-şi roti capul mai întâi într-o parte şi apoi în cealaltă.

— De ce nu faci o pauză?

— Tocmai aveam de gând.

Ryan o urmă până la o bancă de lângă bibliotecă. Ea îl privi încruntată.

— Credeam că pleci.

El se aşeză lângă ea.

— Am toată ziua la dispoziţie ca să fac treaba asta. Pot să te ajut cu ceva?

— Ţine râul pe loc, Superman.

El redeveni serios.

— Am încercat o dată, ai uitat? Dar n-a mers.

Ea îi acoperi mâna cu a sa, simţindu-se vinovată dintr-o dată.

— Iartă-mă. N-ar fi trebuit să spun asta.

— Şi eu te rog să mă ierţi – pentru ieri.

— Ai avut dreptate. Ar fi fost o greşeală.

Tăcură un timp şi Ryan se jucă uşor cu mâna ei, şicanator, mângâietor, ca un amant. Ea şi-o trase şi se mută la capătul băncii.

— Eşti sigură că te-ai dus suficient de departe?

— Am nevoie de spaţiu, Ryan. Mă simt sufocată.

Problemele o copleşeau, nu numai apa, dar şi Ryan, şi Andrew, şi Angel, şi oamenii din oraş, fiecare cu pretenţiile lui, nevoile şi dorinţele lui. Cum puteau să spere să mulţumească pe toată lumea, când nici măcar pe sine nu reuşea?

— Ce-ar fi să vii cu mine? spuse Ryan deodată. Am putea să mergem oriunde ai vrea. Ai putea să fii oricine ai vrea – o fată rea, o femeie cumsecade, orice.

— E tentant, dar nu.

— De ce?

— Pentru că nu poţi urmări fericirea tot timpul. Mama a făcut-o. Ne mutam în fiecare an. Am locuit în oraşe mari, Ryan. Ah, n-am fost la Paris sau în junglele Africii, dar am fost la Los Angeles.

— Ceea ce e cam acelaşi lucru.

Ea zâmbi uşor.

— În plus, îmi place sentimentul de comunitate şi de familie care există aici. Nu vreau să plec.

— Nici acum, când râul ameninţă să lase atâtea dezastre în urmă?

— Oamenii care trăiesc în preajma râului sunt rezistenţi. Sunt nişte supravieţuitori. Luptă şi, chiar atunci când sunt înfrânţi, tot se ridică din nou şi se apucă de reconstruit. O iau de la capăt, indiferent de câte ori iese râul din matcă…

— Pentru că a trăi în preajma râului merită riscul de a pierde totul, încheie el cu amărăciune. Scuteşte-mă, Kara.

Am auzit asta de atâtea ori.

Ea tăcu, ştiind că nu putea face nimic pentru a-i schimba părerile. Ryan îşi petrecuse acolo mai mulţi ani decât ea. Dacă nu ştia deja ce avea de oferit oraşul, atunci nu avea să ştie niciodată.

Ryan se aplecă în faţă, proptindu-şi mâinile pe genunchi.

— Dacă te îndrăgosteşti de cineva, Kara? De cineva care n-ar vrea să stea aici? Ai pleca împreună cu el? Teoretic vorbind, bineînţeles.

Kara îşi privi mâinile şi dunga albă rămasă în locul unde fusese verigheta. Jurase să-l iubească pe Michael la bine şi la rău. Şi încălcase acel jurământ. Binele nu fusese suficient de bine şi răul fusese mult mai rău decât putuse ea să suporte.

Dar, chiar dacă prima ei căsnicie fusese un eşec, ştia că, într-o bună zi, avea să încerce din nou, că a fi căsătorită şi a iubi un singur bărbat toată viaţa era exact ceea ce îşi dorea. Oare ar fi putut să renunţe la acel loc, acel adăpost pe care îl alesese pentru sine şi pentru Angel? Ar fi putut să lase totul deoparte pentru dragostea unui bărbat?

— Ei bine? o îndemnă el.

Ea oftă.

— Mă întrebi dacă l-aş urma pe bărbatul iubit până la capătul lumii?

— Cel puţin până în capătul străzii şi pe autostradă.

— Nu ştiu sigur. Mi-ar fi frică să iubesc un bărbat mai mult decât m-ar iubi el. Ştiu că Michael era un ratat, dar a fost o vreme când l-am iubit, mai mult decât pe oricine altcineva. M-am dus cu el oriunde voia. Am încercat să fac un cămin

din fiecare apartament nenorocit în care m-a dus. Nu vreau să mai fac asta. Nu vreau să fiu dependentă de un bărbat ca să fiu fericită.

— Deci, n-ai pleca. Bineînţeles, nici nu va trebui s-o faci vreodată. Amândoi ştim că Andrew mai degrabă ar muri decât să părăsească oraşul ăsta. Iar voi doi sunteţi împreună, nu-i aşa?

— Aşa e, spuse Kara neputând să-l privească în ochi, însă, nu după ziua precedentă, nu după ce, practic, îl sedusese pe malul râului.

— Dar n-aţi făcut dragoste.

Kara îşi drese glasul.

— Nu cred că te priveşte treaba asta.

— Ieri ai făcut să mă privească. Andrew te-a văzut vreodată goală? Ştie de pistruii ăia simpatici de deasupra sânului stâng?

— Încetează, Ryan.

— Cum poţi să te măriţi cu el când mă doreşti pe mine? întrebă el clătinând din cap uluit. Ce are el în plus faţă de mine?

— Puterea de a se stăpâni.

— Scumpa mea, nu ştii absolut nimic despre puterea mea de a mă stăpâni.

Ea nu putu să nu roşească.

— Nu mă refer la sex, ci la faptul de a rămâne aici.

— Şi asta ţi-e de-ajuns?

— Da. Dar tu? Ai sta într-un loc care nu-ţi place dacă femeia pe care o iubeşti n-ar vrea să plece? Teoretic vorbind,

bineînţeles.

El zâmbi cu regret.

— Nu – din acelaşi motiv. Eu aş fi cel care ar iubi mai mult.

— Amândoi suntem nişte laşi.

— Bănuiesc că da.

Kara se ridică.

— Am putea să ne spunem adio, zise ea întinzând mâna.

Ryan i-o strânse şovăitor. Dar, când ea deschise gura pentru a rosti cuvintele, el scutură din cap, având pe chip o expresie îndurerată, dintr-o dată.

— Nu suport adio-urile, spuse el apoi. Semăn cu mama. Nici ea n-a putut să spună adio. Ştii, Kara, oraşul ăsta a distrus o mulţime de căsnicii. Pe cea a părinţilor mei, pe cea a părinţilor tăi. Eşti sigură că vrei să rămâi aici?

— Cred că da.

— Nu-i un tablou de Norman Rockwell. Oamenii de aici sunt reali şi pot fi îngrozitor de răi. După ce treci de magazinele drăguţe de pe strada principală şi de localul plăcut care se află puţin mai încolo, găseşti aceleaşi probleme ca în orice altă parte. Serenity Springs nu e o pătură pe care ţi-o tragi peste cap ca să faci problemele să dispară.

— Dar asta vreau să fie, şopti ea. Nu pot altfel.

— De ce anume ţi-e atât de frică?

— Uite ce este, discuţia asta nu ne duce nicăieri. Îţi mulţumesc că ai venit la centenar. Sper că te-ai simţit bine. Poate o să-mi trimiţi şi mie câteva fotografii, dacă vrei, bineînţeles.

Chipul lui se încordă de furie când îi auzi tonul rece.

— Bineînţeles. Doar de asta m-ai invitat, nu? spuse el şi băgă mâinile în buzunare.

Kara se mută de pe un picior pe altul.

— Ei bine, pe mai târziu, zise ea.

— Pe mai târziu.

Când se întoarse să plece, Kara văzu o femeie care îi privea de pe treptele bibliotecii. Era Margaret Woodrich.

Ryan deveni rigid şi Kara îi simţi încordarea. Când el făcu o mişcare, ea îi puse mâna pe braţ dintr-un impuls.

— Nu, Zise ea.

— Trebuie să-i vorbesc. Trebuie să lămuresc lucrurile cu ea înainte să plec.

— N-o să te asculte. Nu vrea să priceapă.

— Păcat. Mi-am petrecut ultimii doisprezece ani ca fiind tipul cel rău. Cred că merit să mi se acorde o şansă de a spune adevărul.

— Şi care e adevărul?

— N-am omorât-o eu pe Becky Lee.

— Nu conduceai maşina aceea, dar ea venea la tine.

— Ştiu, dar n-a fost vina mea. Nu eu am chemat-o, spuse Ryan privind-o cu disperare în ochi. Ce să-i spun? Cum s-o conving?

— Poate ar trebui să începi prin a-i spune că ai iubit-o pe Becky Lee, sugeră Kara. Ai iubit-o, nu?

— Timp de câteva luni, mai mult decât orice pe lume.

— Atunci, spune-i asta. N-o să fie suficient, dar o să fie ceva.

Ceva, îşi zise Ryan ducându-se spre Margaret Woodrich. Îi datora ceva acelei femei. Măcar o explicaţie. Margaret se încordă, dar nu se clinti din loc. Un semn bun.

— Doamnă Woodrich, zise el oprindu-se în faţa ei.

Era mai scundă şi mai bătrână decât şi-o amintea.

Becky Lee şi mama ei fuseseră apropiate întotdeauna ca nişte surori şi Margaret nu putuse să-i refuze nimic niciodată. Chiar şi atunci când Becky Lee se întorcea târziu acasă sau chiulea de la şcoală, mama ei trecea cu vederea.

— Plecă, spuse Margaret. N-am ce să vorbesc cu tine.

Ryan îi puse o mână pe umăr şi ea tresări.

— Nu mă atinge.

— Îmi pare rău, zise Ryan ezitând şi întrebându-se dacă nu cumva ar fi trebuit să plece, însă fugise atâta timp, încât picioarele îi obosiseră. Voiam să-ţi spun doar că îmi pare rău că Becky Lee a murit atât de tânără. Merita mult mai mult.

În ochii lui Margaret apărură furia şi durerea.

— Merita un om mai bun decât tine.

El tresări din cauza acelei lovituri directe.

— Aşa e, ai dreptate, şi l-a şi avut. L-a avut pe Andrew. Fratele mai bun, fiul mai bun şi soţul mai bun. Nu ştiu de ce l-a părăsit. El ar fi făcut orice pentru ea.

Margaret rămase cu gura căscată, vădit surprinsă de atitudinea lui.

— Nu l-a iubit pe Andrew, spuse ea apoi. Pe tine te-a iubit. Dumnezeu s-o ierte.

— Şi eu am iubit-o. Dar eram prea tineri. Habar n-aveam ce o viaţă. Nu puteam să rămân aici şi să mă însor cu ea.

— De ce nu?

— Pentru că voiam să văd lumea. Şi nu puteam s-o iau cu mine. N-aveam bani, n-aveam slujbă. N-aveam absolut nimic.

— O aveai pe fiica mea. Te-ai culcat cu ea. Ea mi-a spus, zise Margaret cu înverşunare. Ce fel de om eşti dacă te culci cu o fată şi apoi o părăseşti?

Ryan avu senzaţia că fusese lovit cu piciorul în stomac.

— Aveam aceeaşi vârstă cu Becky Lee. N-am profitat de ea. Ceea ce am făcut, am făcut de comun acord.

— Am jurnalul ei. Scria numai despre tine, prima dată când i-ai vorbit la şcoală, prima dată când ai sărutat-o, spuse Margaret şi vocea i se frânse când rosti ultimul cuvânt. Am încercat să-i spun că nu erai bun pentru ea, dar nu m-a ascultat.

— Bineînţeles. Becky Lee nu asculta decât o singură persoană, pe ea însăşi.

— Cum îndrăzneşti s-o critici?

— Îndrăznesc, pentru că şi eu am iubit-o. Da? Am iubit-o. Cum crezi că m-am simţit când l-a ales pe Andrew, când a acceptat să se mărite cu fratele meu? Nu puteam să stau aici, să văd aşa ceva. Mă durea prea tare.

— Te durea? Ce ştii tu ce înseamnă durerea? Nu ţi-ai pierdut copiii. N-ai îngropat o fată frumoasă în spatele bisericii. Nu i-ai ţinut în braţe copilaşul care plângea pentru că voia la mama lui.

Ryan avea senzaţia că îl sfâşia cu fiecare cuvânt. Avea atâta dreptate. Fotografiase toate evenimentele despre care pomenea ea, durerea altora, nenorocirea altora. Se

ascunsese în spatele aparatului de fotografiat, închipuindu-şi că acolo era în siguranţă, rămânând obiectiv, dar acum primea loviturile în faţă. De fapt, Margaret chiar îl împungea cu degetul în piept, pentru a accentua tot ce spunea.

— N-ai citit scrisoarea în care vorbea despre teribila ei nefericire, despre faptul că tânjea după un bărbat pe care nu putea să-l aibă, continuă Margaret. Nu l-ai văzut pe tatăl ei transformându-se într-o umbră. N-ai văzut locul gol de la masă. Habar n-ai ce-i aceea durere. Trebuie să iubeşti pe cineva ca să simţi durere. Dar ce ştii tu ce-i aceea dragoste? Nu ştii absolut nimic.

Margaret plecă după aceea, dar cuvintele ei îi răsunară în urechi mult timp.

Kara se întoarse cu spatele când Ryan şi doamna Woodrich terminară de vorbit. Nu ştia ce îşi spuseseră, dar, judecând după expresia de pe chipul lui, fu convinsă că fusese ceva dureros. Ar fi vrut să se ducă la el, dar nu o făcu. Îşi luaseră rămas-bun. Venise vremea să meargă mai departe.

În graba de a pleca, se împiedică şi se ciocni de cineva. Îşi ridică privirea surprinsă.

— Andrew, zise ea uluită, căci părea să fi trecut foarte mult timp de când nu mai vorbise cu el.

— Te simţi bine? o întrebă el.

— Da, mi-e bine. Am luat o pauză.

El încuviinţă şi pe chipul lui se citea încordarea. O privea ca şi cum ar fi fost o străină, o persoană pe care nu o mai văzuse până atunci.

— S-a-ntâmplat ceva? îl întrebă ea.

— Nu, sigur că nu.

— Eşti sigur? N-am apucat să stau de vorbă cu tine ieri la picnic.

— A fost multă lume. N-am putut să ajung la tine.

Ea încuviinţă, ştiind în adâncul sufletului că amândoi minţeau. Ce se întâmplase? Când se schimbaseră lucrurile? Când se distanţaseră atât de mult?

Andrew îşi mută privirea, uitându-se la voluntarii care umpleau sacii cu nisip, aceştia fiind necesari la protejarea caselor şi a vieţilor lor.

— Merge bine, spuse Kara. Se pare că oamenii au uitat de tot ce aveau de împărţit şi muncesc împreună ca o adevărată echipă. Bine, sper că nu va fi nevoie să facem mai mult.

— Şi eu sper.

— Ce mai face Jonas? S-a întors la lucru?

— Nu, dar e acasă. Ryan l-a adus ieri – fără permisiunea doctorilor, desigur, spuse el pe un ton supărat. Sunt sigur că ţi-a spus.

— Nu, nu mi-a spus, zise Kara ducându-se la marginea trotuarului, pentru ca oamenii să poată trece pe lângă ei.

— Nu ţi-a spus nici la picnic, nici aseară când aţi fost singuri la Gatehouse?

Vocea îi era plină de resentimente, dar în loc să o facă să se simtă prost, acest lucru o înfurie.

— Nu, Ryan nu mi-a spus la picnic şi nici n-am fi luat masa împreună, dacă tu ai fi cumpărat coşul, aşa cum ar fi trebuit.

— A licitat o sută cincizeci de dolari.

— Deci banii te-au împiedicat?

— Ce altceva?

— Poate ai vrut să mănânci cu Loretta.

— Nu fi ridicolă.

— Aşa sunt? întrebă ea proptindu-şi mâinile în şolduri.

— Da, spuse el, ca şi cum ar fi căutat motiv de ceartă. Te porţi stupid încă de când l-ai invitat pe Ryan aici.

— Stupid? Acum sunt şi stupidă? Doamne, n-am ştiut că ai o părere atât de bună despre mine.

— Am avut o părere foarte bună. Până când am descoperit că nu se poate avea încredere în tine.

Kara avu senzaţia că îi dăduse o palmă.

— Pentru că l-am invitat pe fratele tău aici?

— Nu, pentru că toate lunile astea ţi-ai bătut joc de mine. Pretinzând că am putea să avem o relaţie.

— N-am pretins. Deşi, în clipa asta, am îndoieli serioase.

— Îndoieli? N-aş fi putut să mă însor niciodată cu tine, când tatăl tău…

Kara simţi deodată o greutate apăsându-i corpul. Tatăl ei – iarăşi. Ryan zicea că ştia ceva în legătură cu tatăl ei. Acum şi Andrew.

— Când tatăl meu ce?

Andrew trase aer în piept.

— Când tatăl tău a regulat-o pe mama.

Kara rămase cu gura căscată.

— Poftim?

— Tatăl tău mi-a destrămat familia. A dus-o pe mama la oraş, i-a împuiat capul cu promisiuni de distracţii şi aventuri.

A convins-o să-şi abandoneze copiii, pentru Dumnezeu. N-a avut pic de bun simţ.

Kara nu ştia ce să spună. Înţelegea cuvintele care ieşeau din gura lui, dar nu aveau niciun sens. Tatăl ei – mama lui? Amanţi? Duse o mână tremurândă la gură, simţind deodată că i se face greaţă.

Nu, aşa ceva era imposibil. Încercă să-şi amintească, dar erau prea mulţi anii în care nu îşi văzuse tatăl, în care nu îl cunoscuse deloc. Poate că nu îl cunoscuse niciodată.

— N-am… n-am ştiut, zise ea încet. Eşti sigur?

— Nu te mai preface. Trebuie să fi ştiut.

— N-am ştiut. Şi nu mă prefac. Dar, pur şi simplu, nu pricep. Cum ar fi putut mama ta şi tatăl meu, amândoi căsătoriţi, să aibă o legătură amoroasă aici – într-un oraş unde totul se află foarte repede? întrebă ea şi făcu o pauză. Şi de ce nu mi-ai spus până acum?

El miji ochii.

— Pentru că n-am ştiut. Pentru că fratele meu a ţinut totul pentru el. Toţi anii ăştia am crezut că eu am fost cel mai apropiat de Jonas, dar el şi Ryan cunoşteau secretul ăsta mare, zise Andrew şi scoase scrisoarea din buzunar. Poftim, citeşte. Aici scrie totul.

Kara se uită la foaia de hârtie, nefiind sigură că voia să citească.

— Nu pot.

Andrew o forţă să ia scrisoarea.

— Ia-o, Kara. Tu ai început totul. Tu l-ai chemat pe Ryan acasă. Acum trebuie să suporţi consecinţele împreună cu noi

ceilalţi.

— De ce eşti atât de supărat pe mine? şopti ea vădit surprinsă de tonul lui aspru.

— Pentru că e tatăl tău, fir-ar să fie. Sânge din sângele tău. Când te privesc, mă gândesc la el şi la ce a făcut. Cum aş putea să mă-nsor cu tine? Cum am putea să facem dragoste? în minte, i-aş vedea tot timpul pe ei, nu pe noi.

— Deci, asta e? Ryan îţi dă o scrisoare despre o idilă de acum douăzeci şi cinci de ani şi terminăm totul? Bănuiesc că nici n-a fost prea mult de la început, nu? spuse ea şi râse cu amărăciune. Tot weekend-ul ăsta mi-am făcut griji că Ryan o să facă ceva ca să ne despartă, dar, nu, tatăl meu a făcut-o şi sunt zece ani de când a murit, zise ea şi, după o pauză, adăugă: Şi unde e mama ta, Andrew? Unde e această femeie pe care se presupune că tata a făcut-o să calce strâmb? Eu nu l-am văzut niciodată cu ea şi nici n-a pomenit de ea, nici măcar o dată.

— Trebuie să se fi despărţit după ce au plecat de aici.

— Sau poate că nici n-au fost împreună. Poate că nu e ăsta adevărul. Poate e o minciună.

— Cred că nu mai ştiu care e deosebirea dintre cele două. Poate că niciodată n-am ştiut.

Capitolul 22

— Spune-ne altă poveste, zise Melissa alergând spre râu alături de Billy şi Angel.

— Nu-i o poveste, ci adevărul, spuse Angel când se opriră la vreo trei metri de marginea apei.

În ziua aceea nu se putea apropia de Tucker's Bridge, căci acesta era complet acoperit de apă.

— Nu-i aşa că e năvalnic? spuse Angel. Îmi place tare mult când e aşa.

Billy rămase mai în spate, nevrând să se apropie prea mult. Şi Melissa părea să se teamă.

— Nu vă duceţi mai departe, spuse Billy. V-ar putea lua apa.

— Nu mi-e frică de apă. Aş vrea să pot naviga pe o plută chiar în clipa asta.

— Eşti nebună, zise Melissa. Nimeni nu poate naviga pe râu când e aşa. Poate ar fi mai bine să ne întoarcem.

— Staţi puţin. Nu v-am spus de stafie. Am văzut-o din nou.

Melissa o privi dezamăgită.

— Spune-ne o poveste nouă, Angel. De asta ne-am plictisit.

— Nu-i o poveste, protestă Angel din nou.

— Ce-a mai zis de data asta? întrebă Billy oftând.

Angel ezită, după care zise:

— A spus că era o prinţesă indiană când primii albi au venit să locuiască pe malul râului. S-a îndrăgostit de unul din ei, dar nu putea să le spună părinţilor, pentru că nu i-ar fi dat voie niciodată să se mărite cu un bărbat alb. Aşa că se întâlneau în secret pe pod în fiecare seară după miezul nopţii. Dar, într-o seară, el n-a mai venit. Ea a plâns atât de mult, încât râul a crescut cu vreo şaizeci de centimetri; pe urmă s-a dus acasă şi a aşteptat până în seara următoare, când s-a dus din nou.

— El era acolo? întrebă Melissa care se lăsă captivată de

noua întorsătură pe care o luase povestea.

Angel scutură din cap, însă.

— Nu. Ea a aşteptat până în zori şi a plâns şi a plâns până când inima a început să-i sângereze. Râul a mai crescut cu şaizeci de centimetri. Seara următoare, ea s-a dus iarăşi la râu. Şi s-a întâmplat acelaşi lucru. La sfârşitul săptămânii îşi pierduse orice speranţă de a-şi mai vedea vreodată iubitul. Ştia că tatăl ei îi făcuse ceva îngrozitor, că s-ar fi putut să fie mort, şi ea nu suporta să trăiască fără el.

— Şi ce-a făcut? întrebă Melissa încet.

— În cea de a şaptea seară, sub clar de lună, a plâns până când râul a crescut atât de mult încât o acoperea. A fost luată de pe pod de apele întunecate şi năvalnice. Când s-a uitat înapoi spre pod, l-a văzut. Se întorsese, în sfârşit, după ea, dar era prea târziu. A întins mâna să o prindă, dar ea n-a putut să-i apuce degetele. El a strigat-o pe nume, apoi, şi a sărit în apă după ea. Ea s-a chinuit să ajungă la el, dar n-a reuşit. Apa a ţinut-o la fund până când n-a mai putut să respire.

Angel arătă spre pod, unde numai partea de sus a balustradei se mai vedea.

— E încă acolo şi, seara, în fiecare seară, vine să-l caute. Pentru că ştie că el o aşteaptă undeva în apă şi, într-o seară, or să se reîntâlnească şi or să rămână împreună veşnic.

— Vai, şopti Melissa. E atât de romantic.

— Parcă ziceai că vrea să găsească un lucru, spuse Billy.

— Aşa e. Un colier, a zis ea. Cred că el i l-a dăruit în prima seară în care s-au cunoscut. Trebuie neapărat să-l găsească.

Pentru că, odată ce o să-l ţină în mână, el o să vină la ea şi or să fie împreună pentru totdeauna. Trebuie s-o ajutăm, spuse ea făcând încă vreo doi paşi spre râu.

— Nu poţi să te duci acolo, spuse Melissa. O să te îneci la fel ca ea.

— Dar nu putem s-o lăsăm acolo pentru totdeauna.

— Eu pot, zise Melissa. Trebuie să mă duc acasă. Mama o să mă omoare dacă o să afle că am venit atât de aproape de apă.

Angel se întoarse spre Billy după ce plecă Melissa.

— Şi tu pleci?

— E înfricoşător aici. Hai să mergem.

— Nu mă crezi, nu?

— Nu, spuse el pe un ton oarecum apologetic. Haide, Angel.

Ea îşi încrucişă braţele.

— O să găsesc colierul singură. Eşti un fricos, oricum.

— Ba nu-i adevărat.

— Ba da.

— De ce născoceşti toate poveştile astea stupide? o întrebă el cu furie în glas. Toată lumea ştie că nu sunt adevărate.

— Ba sunt.

— Tata zice că tatăl tău nu e spion, zise Billy apoi. Cică e un comis-voiajor. Atâta tot.

Angel trase aer în piept, căci cuvintele acelea o izbiră cu putere.

— Asta e doar acoperirea.

— Şi am auzit-o pe mama ta vorbind cu tata într-o seară. Mama ta a zis că tatăl tău a avut o mulţime de femei. Că nu voia niciodată să vină acasă.

— Nu-i adevărat. Minte, strigă Angel.

Billy o privi şocat, dându-şi seama deodată ce spusese.

— Ăăă, An-Angel, se bâlbâi el apoi.

Ea îi aruncă o privire furioasă, forţându-se să nu dea frâu liber lacrimilor.

— Pleacă de-aici.

— Ia-iartă-mă.

Ea luă un băţ şi îl aruncă spre el.

— Nu vreau să mai vorbesc niciodată cu tine, zise ea apoi şi o rupse la fugă până când ajunse la marginea apei.

Ştia că Billy nu avea să o urmeze până acolo. Şi nu se înşelă. El, însă, o tot strigă, până când la un moment dat, renunţă. Şi, când trecu destul timp de când o strigase ultima oară, ea întoarse capul. Billy nu se mai vedea.

Îşi şterse lacrimile de pe obraz cu mâneca puloverului. Nu-i venea să creadă că mama ei îi povestise lui Andrew despre tatăl ei. Cum putea să divulge toate secretele lor?

— Angel.

Vocea aceea suavă o umplu cu căldură şi o făcu să-şi ridice capul. Doamna plutea deasupra podului, având pe chip o expresie iubitoare, dar tristă.

— De ce plângi?

— Nu ştiu. Cred că îmi urăsc tatăl. O urăsc şi pe mama pentru că s-a măritat cu el şi, cel mai mult, mă urăsc pe mine însămi pentru că am făcut să se întâmple tot ce-a fost rău.

— Tu? O fetiţă frumoasă care spune nişte poveşti minunate?

Angel zâmbi stins.

— Ţi-a plăcut?

— Mi-aş fi dorit să fiu o prinţesă indiană. Când mă gândesc că bărbatul iubit ar fi murit pentru mine, în loc să mă lase să plec. Dar mă tem că o asemenea iubire se întâlneşte numai în poveşti. Şi bănuiesc că tot în poveşti se găsesc şi familiile perfecte. De aceea spui atâtea?

— Cred că da. Mă fac să mă simt mai bine.

— Ţi-e dor de tatăl tău, nu-i aşa?

— Da. Cel puţin, mi-e dor să am un tată. Aş vrea să am o familie din nou, o mamă şi un tată, aşa cum ar fi normal.

— Poate te ajut eu.

— Cum?

Doamna se apropie mai mult de copac, atât de mult încât aproape că se contopi cu crengile. Dacă n-ar fi purtat eşarfa cu galben şi roşu, probabil că Angel nici n-ar fi văzut-o.

— L-ai dat ceasul lui Ryan? o întrebă doamna apoi.

— Da, dar el nu l-a vrut.

— Speram…

— Ce? Ce sperai?

— Nu mai are nicio importanţă. Tot mai am nevoie de medalion, Angel. Timpul trece. Râul o să iasă din matcă până joi.

— De unde ştii?

— Ştiu, pur şi simplu. Trebuie să le spui tuturor să se mute mai sus. Trebuie să-i spui asta mai ales lui Jonas Hunter. De

data asta, râul n-o să se mai supună voinţei lui.

— Domnul Hunter? întrebă Angel plină de îndoială. Nu cred c-o să mă asculte.

— Trebuie să găsim medalionul, Angel. Poate că, dacă o să i-l duci, o să înţeleagă.

— Ce anume?

— Ce înseamnă să iubeşti pe cineva. Poate că şi Ryan şi Andrew or să înţeleagă, iar tu vei avea şansa de a obţine familia pe care ţi-o doreşti.

— Adevărat? întrebă Angel, ridicându-se şi începând să se uite printre pietre şi tufe, dar nu văzu nimic. Nu cred că o să-l găsesc, zise ea simţindu-se neputincioasă.

— Trebuie să încerci în fiecare seară, în amurg. O să te ajut. Promite-mi că o să te întorci, Angel.

— Îţi promit.

Angel nu ştia de ce spusese da. Nu ştia nici măcar de ce vorbea cu ceea ce era, probabil, un nor foarte jos prins între ramurile unei sălcii plângătoare.

— Şi, Angel, mai promite-mi ceva.

— Ce anume?

— Că n-o să încetezi să crezi în finaluri fericite. Aş vrea să nu fi încetat nici eu. Poate că, atunci, lucrurile ar fi stat altfel. Dar eu am renunţat, Angel. Să nu renunţi niciodată la cei pe care Ti iubeşti. Du-te după Billy şi împăcaţi-vă. Sărută-ţi mama înainte de culcare. Şi, dacă nu poţi să-ţi ierţi tatăl, încuie fapta lui urâtă într-un loc de unde să nu te mai poată afecta niciodată.

Vocea femeii se înălţa şi cobora melodioasă, ca un cântec

de leagăn liniştitor, fiind atât de suavă, încât Angel clipea tot timpul. Trebuie să fi aţipit o secundă, pentru că, deodată, deschise ochii şi văzu că stătea pe pământ şi, în jur, nu se vedea nici urmă de stafie. Nu era absolut nimeni.

Simţi un fior prin şira spinării. Billy avusese dreptate. Locul acela era înfricoşător. Şi apa crescuse şi mai mult. Oare chiar avea să inunde până joi? Oare chiar ar fi trebuit să-i spună lui Jonas Hunter să plece din casă? Nu avea să o creadă nici măcar o clipă. Dar, poate că mătuşa Josephine o credea.

Kara dădu buzna în magazinul de antichităţi al mătuşii ei, răsturnând un coş cu ouă prespapiers şi o cutie argintie plină cu nasturi. Mătuşa Josephine îi aruncă un zâmbet blând şi netulburat.

— Bună, draga mea. Tocmai îmi făceam un ceai, vrei şi tu?

— Nu, zise Kara punând scrisoarea pe tejghea şi netezind-o cu grijă. Vreau o explicaţie… pentru asta.

— Ce-i asta? Nu văd să citesc fără ochelari.

Kara întinse mâna în spate şi luă ochelarii de pe un raft.

— Poftim.

Josephine şi-i puse fără tragere de inimă. Citi câteva minute, timp în care Kara bătea cu degetele pe tejgheaua de sticlă. Nici acum nu îi venea să creadă ce citise. Tatăl ei şi mama lui Ryan – cum putuse să se întâmple aşa ceva, mai ales în acel orăşel?

În cele din urmă, Josephine îşi ridică privirea.

— Întotdeauna m-am întrebat în legătură cu Isabelle.

— Vrei să spui că n-ai ştiut că tata avea o legătură

amoroasă? Cum aşa? Doar ştii totul. Ai chiar şi un glob de cristal, pentru Dumnezeu. Cum se poate să-ţi fi scăpat ceva atât de important?

— Nu mi-a scăpat. N-am ştiut niciodată cu certitudine.

— Dar era fratele tău.

— Ştiu că vrei o explicaţie, dar nu cred că-ţi pot oferi aşa ceva.

Kara se plimba agitată prin încăpere, dorind să fi avut mai mult spaţiu, dorind să poată sparge ceva, dorind să nu mai fie luată prin surprindere mereu de cei din viaţa ei.

— Credeam că părinţii mei se iubeau, spuse ea în cele din urmă. Credeam că totul era perfect când locuiam aici. Erau fericiţi împreună. Îmi amintesc cum stăteau pe canapea şi te ascultau cântând la pian. Tata o mângâia pe mama pe păr. Ea îl săruta pe obraz. Râdeau. Totul era doar minciună?

— Nu chiar totul, spuse Josephine. Dar este limpede că părinţii tăi aveau unele probleme. Doar au divorţat.

— Dar nu înainte să plece, nu înainte ca Gatehouse să fi fost inundată şi teatrul să nu mai poată fi refăcut. Tata nu mai putea s-o ia de la capăt cu noi în oraşul ăsta. Era prea deprimat, prea neliniştit. De aceea a plecat.

— Nu cred că aşa au stat lucrurile, spuse Josephine cu blândeţe. Cred că părinţii tăi aveau probleme mai grave decât dădeau impresia. Nu pot să-ţi spun care erau astea. Harry nu mi se confesa. Ah, îi auzeam certându-se din când în când, dar nu eram confidenta lor.

Kara îşi dădu părul pe spate furioasă.

— Nu înţeleg. M-am întors aici ca să regăsesc fericirea pe

care am trăit-o odată şi, când colo, descopăr că totul a fost doar o iluzie. Tata se regula cu doamna Hunter.

— Din scrisoare nu reiese asta şi n-ai de unde să ştii dacă între ei a fost ceva vreodată. Dragostea este uneori de necontrolat.

— Nu şi atunci când eşti căsătorit. În cazul ăsta trebuie s-o controlezi.

— Da, dar mă cam îndoiesc că între Harry şi Isabelle a fost ceva, într-adevăr. Când se referă la el în scrisoare, ea vorbeşte aproape poetic. Din vorbele ei reiese că el era mai mult decât un bărbat, era practic un zeu. Ei bine, Harry era multe lucruri, dar, categoric, nu un zeu. Ceea ce mă face să cred că nu se cunoşteau reciproc prea bine.

— Nu înţeleg.

— Cred că lui Isabelle îi plăcea mai degrabă felul cum o făcea Harry să se simtă. Şi, probabil, că asta îl atrăgea şi pe el. Isabelle era o femeie frumoasă şi pasională, caldă, afectuoasă, exact cum nu era mama ta. Nu că n-aş fi ţinut la mama ta. Nu era rea, ci doar dificilă.

Kara nu voia să i se amintească acel lucru. După ce dispăruse tatăl ei, la fel se întâmplase şi cu căldura din familia lor. Nu că mama ei ar fi fost o persoană rea, dar nu-i plăceau atingerile, nu-i plăcea lenevia şi nu avea acel râs zgomotos care te făcea să ai impresia că spuseseşi cea mai bună glumă. Dar fusese o mamă bună în felul ei.

— Alt lucru pe care nu-l înţeleg este unde a plecat doamna Hunter. Se presupune că a părăsit oraşul împreună cu tata, dar el n-a fost văzut niciodată cu ea şi îmi amintesc perfect

că şi-a petrecut noaptea cu noi în San Francisco. Ea unde era?

— Poate s-au despărţit când au ajuns în oraş.

— Nu-i de mirare că mama nu suporta să vorbească despre el, zise Kara după o clipă, dând timpul înapoi cât putu de repede. Trebuia să fi ştiut că el se îndrăgostise de altă femeie. Cât aş vrea să-mi fi spus, poate nu când eram mică, dar, mai târziu, au fost atâtea ocazii. Chiar înainte să moară, i-am mărturisit că Michael mă înşela. Şi ştii ce-a zis?

— Nu-mi închipui.

— Mi-a zis că mă fac că nu văd, să accept şi binele şi răul, să încerc să mă agăţ de el. Cum a putut să-mi dea un asemenea sfat?

— Poate îşi dorea să nu fi renunţat la Harry.

Josephine luă ceainicul şi turnă ceai în două ceşti, dându-i una Karei.

Aroma de plante, scorţişoară şi mirodenii îi linişti nervii şi sorbi bucuroasă din ceai.

— De unde ai scrisoarea? o întrebă Josephine aşezându-se pe scaunul din spatele tejghelei.

— De la Andrew, care o are de la Ryan, care se pare că a furat-o de la Jonas cu ani în urmă.

— Deci asta a furat Ryan? Dumnezeule! Toţi anii ăştia, Jonas a dat impresia că Ryan i-a furat economiile de o viaţă, când, de fapt, el nu luase decât o scrisoare de la mama lui.

— Andrew a rupt-o cu mine. A zis că nu suportă să mă atingă, ştiind că tata a fost amantul mamei lui.

— E un prost, zise Josephine cu asprime. Ce legătură are

una cu alta?

— Se pare că, pentru el, înseamnă foarte mult.

— Oricum, Andrew nu era bărbatul potrivit pentru tine. Mai ales când eşti îndrăgostită de fratele lui.

Kara încremeni.

— E absurd. Nici nu-l cunosc. Şi, în plus, probabil că Ryan a plecat deja. Apropo de bărbaţi, am observat că n-ai venit aseară la Gatehouse.

Josephine roşi ca o adolescentă îndrăgostită.

— N-am putut să-l las pe Ike – mai ales după ce a făcut la picnic.

— A fost extraordinar, spuse Kara.

Josephine păru ruşinată.

— Ike a avut dreptate. M-am purtat ca o bătrână proastă. Nu-i nevoie să-i placă deloc ceaiul sau să creadă în ghicitul meu. Trebuie doar să mă iubească la fel de mult cum îl iubesc eu. O vreme am crezut că, dacă nu-i plăcea ceaiul, nu mă iubea.

— Nu-i acelaşi lucru.

— Ba nu. M-am speriat, Kara. Ceilalţi soţi ai mei nu mi-au răspuns niciodată ca Ike. Nu mi-au pus la îndoială ideile. Eu luam hotărârile. Cu Ike e altceva.

— Poate că e altceva într-un sens bun.

— Ştiu că e aşa. Dar, când a început să fie sigur de mine, mi-a intrat în cap că şi-a pierdut interesul faţă de mine. Şi ştii foarte bine că nu mai sunt o fetişcană drăguţă.

— Eşti o femeie frumoasă, zise Kara zâmbindu-i cald. Iar Ike te adoră. Toată lumea vede asta.

— Da? întrebă Josephine părând la fel de încântată ca o şcolăriţă.

— Da. Mai ales după ziua de ieri. Mă bucur că v-aţi împăcat.

— Şi eu. Să-ţi spun ceva, Kara. N-o fi el cel mai bogat bărbat din lume sau cel mai frumos, dar, categoric, e cel mai priceput la împăcări – dacă înţelegi ce vreau să spun.

De data aceasta, Kara fu cea care roşi.

— Mătuşă Josephine.

— Aşa că, dacă nu te superi, o să-mi iau lucrurile mai pe seară.

Kara o îmbrăţişă.

— Nu mă supăr deloc. Începusem să cred că viaţa e numai alb-negru, că nici certurile nu se pot rezolva şi nici căsniciile nu merg. Dar nu-i aşa, nu?

— Nu. Îmi pare rău că te-am făcut să ai îndoieli. Nicio clipă n-am avut intenţia de a divorţa de Ike. Voiam numai să-i atrag atenţia. Sunt îndrăgostită lulea de el. Şi, dacă există cineva care să creadă în căsnicie, aceea sunt eu. Există o mulţime de căsnicii fericite, Kara, dar numai de celelalte aude lumea. Uită-te în oraşul ăsta. O să vezi o sumedenie de exemple bune.

— Încerc, mătuşă Josephine. Dar, după ziua de azi, nu ştiu dacă mai pot avea încredere în propriii mei ochi.

— Atunci încrede-te în inima ta.

„Mă rog”, îşi spuse Kara obosită.

— Mai bine mă duc să văd cum mai merge treaba la umplerea sacilor cu nisip şi să aflu ce a mai făcut fiica mea în

ultimele câteva ore.

— Stai puţin, zise Josephine luând ceaşca de ceai goală a Karei şi răsucind-o într-un mod familiar.

— Ah, mătuşă Josephine, n-am chef de asta acum.

— Ai o aură atât de intensă astăzi, Kara. Trebuie neapărat să văd ce spun frunzele.

— Poţi să-mi spui mai târziu.

— Poţi să aştepţi.

Kara oftă, dându-şi seama că era mai uşor să o asculte decât să fie mustrată pentru că plecase.

— Bine. Ce spun?

Josephine ridică privirea, fiind deodată foarte serioasă.

— Văd un şarpe, ceea ce înseamnă necaz.

— Probabil râul.

— Şi un pod.

— Iarăşi râul.

— Nu, un pod înseamnă că trebuie luată o hotărâre, spuse Josephine şi, după o pauză, adăugă: Şi o gheară de pasăre, ceea ce înseamnă primejdie.

Kara îşi drese glasul, încercând să alunge senzaţia neplăcută pe care i-o provocaseră cuvintele lui Josephine.

— O să fim cu toţii în primejdie din cauza râului care o să se reverse. Probabil că, în ceaşca ta, se vede acelaşi lucru.

— Putem să ne uităm, dar felul în care sunt aşezate frunzele este influenţat de energia ta. E valabil numai pentru tine.

— O să-ţi spun un mic secret, mătuşă Josephine. Nici eu nu cred în chestiile astea.

— Poate ar trebui. Poate a venit vremea să crezi în ceea ce nu înţelegi, în ceea ce nu poţi vedea. Priveşte dincolo de suprafaţă, Kara. Riscă. Deschide-te. S-ar putea să te surprindă ceea ce o să vezi deodată cu limpezime.

Uşa se auzi deschizându-se şi Kara îşi ridică privirea temătoare, aşteptându-se să vadă un individ cu o pelerină şi o pălărie neagră. Dar nu era un bărbat, ci Angel.

— Iarăşi am văzut-o, mamă, zise ea emoţionată. Fantoma. A venit din nou şi mi-a spus că râul o să iasă din matcă până joi. Trebuie să anunţăm pe toată lumea, mai ales pe domnul Hunter, pe Jonas Hunter.

Grozav, altă prezicătoare. Kara ridică mâinile dezgustată.

— Ce-o să mă fac eu cu voi două? Nu pot să mă duc la. Centrul de recreere, să iau portavoce şi să anunţ că mătuşa mea a văzut apropierea unei primejdii pe fundul unei ceşti de ceai şi că fiica mea vorbeşte cu o stafie despre ziua în care râul o să iasă din matcă.

— E reală, mamă. Nu-i o nălucă. Şi caută ceva – un medalion. Cred că e din cel cu fotografie. Pentru că aşa a zis odată, că are o poză înăuntru.

Josephine păru îngândurată.

— Cum arăta stafia asta?

— Are părul lung şi negru. Nu pare să aibă un trup întreg. Parcă pluteşte. Dar, uneori, când se întoarce într-un anumit fel, îi văd ochii şi sunt verzi. Cam ca ai lui Ryan.

Kara se îndreptă şi simţi un fior prin şira spinării. Îşi puse să nu reacţioneze prosteşte, că Angel nu făcea decât să spună altă poveste.

— Oh, Doamne, zise Josephine.

— Ce e? întrebă Angel.

— Mama lui Ryan avea un medalion.

— Mătuşă Josephine, spuse Kara pe un ton rugător. N-o încuraja.

Josephine o ignoră, însă.

— Jonas i l-a dăruit lui Isabelle când s-a născut Andrew, iar înăuntru ţinea pozele ambilor băieţi când erau foarte mici. Îl purta tot timpul. De fapt, chiar mi-a spus odată că n-o să-l dea jos de la gât toată viaţa. Dar nu se poate să fie vorba de acelaşi medalion. Ea a plecat din oraş cu mulţi ani în urmă – doar dacă nu cumva…

— Dacă nu cumva ce? întrebă Angel făcând ochii mari.

— Dacă nu cumva n-a părăsit niciodată oraşul.

— Bineînţeles că l-a părăsit. Doar scrie în scrisoare, zise Kara.

— În scrisoare pomeneşte doar de intenţia de a pleca.

Angel o apucă pe Kara de braţ.

— Ceasul, mamă. Mai ţii minte ceasul? Pe el scria „Lui Ryan. Cu dragoste, mama". Era al ei. I l-a dăruit lui. De aceea plângea când l-am găsit eu. De aceea m-a întrebat ce-a spus Ryan când i l-am dat. Ea e, mamă. Fantoma e mama lui Ryan.

Capitolul 23

Jonas intră pe alee cu un camion de gunoi şi opri cât putu de aproape de casă după care lăsă o grămadă de nisip să alunece pe pământ. Era a treia încărcătură. Speră că avea suficient nisip pentru a proteja parterul şi primul etaj al

casei. Nivelul apei crescuse deja cu trei metri. Până a doua zi, avea să mai crească încă pe atât şi, în ritmul acela, marţi sau miercuri, râul avea să ajungă pe alee.

Scoţând un geamăt de oboseală, coborî din cabină, simţindu-se ameţit deodată. Se încovoie, sprijinindu-şi mâinile pe genunchi, sperând să-i treacă ameţeala şi, după un moment, acest lucru se întâmplă. Se duse apoi în partea din spate a camionului şi luă o pereche de mănuşi din piele uzate, după care puse mâna pe lopată şi începu să umple un sac cu nisip.

După ce umplu al treilea sac, era leoarcă de sudoare şi respira greu. Treaba pe care o avea de făcut părea imposibil de dus la capăt. Dar nu putea să renunţe acum. Casa era tot ce îi mai rămăsese. Trebuia să o salveze.

Zgomotul unui claxon îl făcu să se oprească. Ryan intră pe alee cu o viteză atât de mare, încât împroşcă pietriş şi pământ, după care coborî din maşină şi veni spre el înainte ca Jonas să poată face vreo mişcare.

— Ce naiba faci? îl întrebă Ryan. Încerci să te sinucizi?

Jonas nu-i răspunse, ci, pur şi simplu, se apucă să umple alt sac. Ryan îi smulse lopata din mână.

— Nu poţi să faci aşa ceva. Eşti bolnav.

Jonas se înfurie.

— Nu sunt bolnav şi fac ce vreau.

— Eşti atât de încăpăţânat.

— Exact. Dă-mi lopata înapoi.

— Nu.

Jonas se uită la el şi îi văzu hotărârea din ochi şi atitudinea

fermă. Ryan nu mai era un copil, ci. Un bărbat şi părea aproape imposibil de intimidat. Jonas îi aruncă privirea lui cea mai severă, cea care îl făcea pe Andrew să tremure. Însă Ryan zâmbi doar şi se sprijini în lopată.

— Să ştii că încă mai pot să te bat, mormăi Jonas, deşi, în adâncul sufletului, ştia că nu mai putea să bată pe nimeni.

Vârsta îşi spunea cuvântul. Nu mai putea să fie în fruntea tuturor şi nici nu mai era sigur că voia să încerce.

— Sigur că poţi, zise Ryan. Eu n-aş putea să ridic mâna asupra ta niciodată. Amândoi ştim asta. Tu eşti cel mai priceput la toate. Chiar şi la a întoarce bălegarul cu lopata.

Jonas fu nevoit să-şi reţină un zâmbet. Aceea fusese problema întotdeauna. Ryan putuse să-l facă să râdă. Aşa scăpase de multe bătăi.

— Şi tu te pricepi destul de bine la asta.

— Am avut profesor bun.

— De ce faci asta?

— Poate că locul ăsta înseamnă ceva şi pentru mine.

Lui Jonas nu îi veni să creadă ce auzea.

— Şi poate că Papa e evreu.

— Sigur nu e evreu, l-am făcut o fotografie anul trecut şi e cât se poate de catolic.

Jonas nu se putu abţine să nu simtă o mândrie inexplicabilă.

— L-ai fotografiat pe Papă?

— Da.

— Ai fost la Vatican?

— Nu-i rău pentru un puşti de două parale, nu?

Jonas ştia că îi spusese aşa de multe ori de-a lungul anilor. Dar mai ştia şi că nu vorbise niciodată serios. Fusese felul lui de a-l ţine pe Ryan în frâu, de a-l ţine acasă, unde îi era locul. Deşi strategia aceea dăduse rezultate bune în privinţa lui Andrew, în cazul lui Ryan nu se putea spune acelaşi lucru. Dacă îi spuneai lui Ryan că nu putea să facă un lucru, el muncea şi mai mult. Dacă încercai să-l ţii pe Ryan acasă, acest lucru îl făcea să vrea şi mai mult să plece.

Văzând că Jonas nu răspunde, Ryan puse mâna pe sacul următor şi se apucă să-l umple cu nisip. Jonas îl privi vreo zece minute fără să spună nimic, fără să facă nici cea mai mică mişcare. Abia când Ryan îşi suflecă mânecile şi îşi şterse fruntea cu dosul mâini, se mişcă. Intră în casă şi trânti uşa.

Stătu mult timp şi privi living-room-ul, canapeaua uzată, fotoliul lui confortabil, vaza pe care i-o dăruise lui Isabelle în ziua nunţii. Îşi aminti că Ryan îl întrebase de ce păstrase toate lucrurile ei. Răspunsul era foarte simplu. În adâncul sufletului, sperase întotdeauna că, într-o bună zi, ea avea să se întoarcă după ele – dacă nu pentru el. Din acelaşi motiv păstrase şi lucrurile lui Ryan.

Şi Ryan se întorsese.

Se uită pe după perdea, întrebându-se dacă Ryan mai muncea acum, când nu avea cine să-l privească. Părea să muncească şi mai mult.

Nu era acelaşi băiat furios care părăsise oraşul cu atâţia ani în urmă trântind uşa în urma lui, furând scrisoarea lui Isabelle, jignindu-şi tatăl şi fratele şi lăsându-i să facă ordine

după el.

Nu, băiatul care fugise de acasă se întorsese bărbat. Un bărbat de care Jonas putea fi mândru, dacă îşi dădea voie. Dar se temea să-i arate dragoste lui Ryan, se temea că acest lucru i-ar fi fost aruncat apoi în faţă. Îl crescuse pe Ryan, îl hrănise şi îl îmbrăcase, îi dăduse cu forţa supă de pui când fusese bolnav. Fusese alături de el în fiecare zi a vieţii. Dar pe cine îşi dorise Ryan în tot acel timp? Pe mamă-sa. Pe blestemata de mamă-sa.

Închise ochii, simţind cum îi creştea tensiunea din nou. N-ar fi trebuit să o alunge pe Isabelle. Plecarea ei îi lăsase în inimă o rană care nu se vindecase niciodată. Luase cu ea tot ce fusese bun în el. După ce plecase ea, lui îi fusese imposibil să se mai bucure de ceva. Numai râul îi aducea momente de linişte. Acum, însă, până şi acelea treceau foarte repede.

Era bătrân. Şi, aşa cum spusese Ryan, era bolnav. Doctorul îi spusese că, dacă nu se opera, probabil că nu apuca sfârşitul anului. O mică parte din el răsufla uşurată la acel gând. Era mai bine să moară decât să vadă cum se schimba tot ce iubea el. La redacţie, acest lucru se întâmpla deja. Andrew făcea lucruri pe care nu le-ar fi făcut niciodată. Şi râul se schimba la fel ca oraşul. Vremea lui trecuse.

Cu inima şi paşii grei, urcă scara şi intră în camera lui unde se întinse pe pat şi închise ochii. Văzu chipul frumos al lui Isabelle şi zâmbetul ei superb. Îi auzi râsul şi vru să-i apuce mâna întinsă. Da, voia să meargă împreună cu ea într-un loc unde visele deveneau realitate, în câteva minute adormi.

Pe Ryan îl dureau braţele când Andrew opri camioneta lângă „Ferrari”-ul său. Se opri o clipă, sprijinindu-se în lopată.

Andrew nu spuse nimic, ci doar clătină din cap şi dispăru în casă.

Ryan privi în urma lui. Din ziua precedentă se tot gândea la Andrew, amintindu-şi cât de apropiaţi fuseseră odată şi cum Andrew îi salvase viaţa în ziua aceea. Într-un fel, uitase acest lucru. După ani de zile de ciondăneli ca între fraţi şi de întreceri constante, Ryan uitase că existase o vreme când fratele lui mai mare fusese şi eroul lui.

Clătină din cap şi continuă să umple sacii cu nisip. Cerul deveni plumburiu, iar norii începură să se întoarcă şi să se răsucească, pregătindu-se pentru o noapte de neliniște. Ryan ar fi trebuit să fie pe drum spre Los Angeles. Sărbătorirea centenarului se încheiase.

Dar nu putea să plece. Oraşul şi oamenii îl primeau asemeni unei familii demult pierdute. Nu familia lui, bineînţeles, dar toţi ceilalţi. Îi lipsise acel sentiment de apartenenţă la o comunitate.

Înalţă capul când Andrew ieşi din casă cu altă lopată. Lucrară împreună în liniște timp de aproape o oră, îngrămădind sacii în jurul garajului şi fundaţiei casei.

Era aproape cinci când Jonas ieşi pe verandă cu două beri, aruncându-i o cutie lui Ryan şi una lui Andrew, după care se întoarse înăuntru.

Ryan zâmbi uşor desfăcând cutia şi luând o înghiţitură zdravănă de bere. Până şi Andrew păru oarecum amuzat.

Însă amuzamentul dispăru când vorbi.

— L-am dat Karei scrisoarea, spuse el. Nu pot să rămân cu ea, ştiind că tatăl ei şi mama noastră… zise el şi se înfioră. Nu suport.

— Ai rupt-o cu ea? Eşti nebun? E una din cele mai grozave femei pe care o să le întâlneşti vreodată. E puternică, independentă, frumoasă, pasională… Doamne, ţi-ai pierdut minţile?

Andrew îl privi surprins şi făcu ochii mici, îngândurat.

— Eşti îndrăgostit de ea.

— Nu fi prost. O cunosc doar de patru zile. Nimeni nu se îndrăgosteşte în patru zile. Tu o cunoşti… de cât, de şase luni? Cum poţi să renunţi la ea?

Andrew clătină din cap oarecum ruşinat.

— Ştiu c-o să râzi, dar Kara mă irită. Are nişte idei absurde, iar Angel şi Josephine sunt de-a dreptul nebune.

— Angel şi Josephine sunt grozave.

— Sunt obositoare. Mi-e destul de greu să mă descurc cu Billy. Nu pot să am grijă şi de Angel.

Ryan strânse în mână cutia de bere goală. Nu ştia de ce se certa pentru Kara, când ultimul lucru pe care şi-l dorea era ca ea şi Andrew să rămână împreună. Pe de altă parte, avea să-i fie mult mai greu să plece când ştia că nu erau împreună, că nu putea să folosească relaţia lor drept scuză pentru plecarea lui.

Dar nu avea ce să facă în oraşul acela, nici chiar cu cea mai minunată femeie de pe pământ. S-ar fi sufocat acolo. Ar fi redevenit puştiul de două parale. Şi, fiindcă venise vorba de

copii, gândurile i se îndreptară spre Angel şi Billy, acesta din urmă semănându-i foarte mult.

Oare mai existau secrete de descoperit? Nu credea că ar mai fi putut suporta altele.

— Ryan, spuse Andrew părând deodată tulburat şi îşi îndreptă privirea spre râu, după care se uită din nou la el. Las-o baltă.

— Ce să las baltă? întrebă Ryan cu asprime.

— Când pleci?

— Diseară.

— Atunci, hai. Mai bine să terminăm treaba.

Andrew începu să ia nisip cu lopata, dar Ryan nu se mişcă, ştiind că nu putea să plece din Serenity Springs fără să afle răspunsul la cel puţin una din întrebările care nu-i dădeau pace.

— Andrew, Billy e fiul meu?

— Nu, spuse Andrew brusc, însă se simţea îndoială în glasul lui şi în felul cum îi evită privirea lui Ryan.

— Eşti sigur?

Andrew se opri din lucru.

— Bine, nu sunt sigur. S-ar putea să fiu eu tatăl lui Billy, s-ar putea să fii tu, s-ar putea să fie cine ştie ce tip de care noi habar n-avem.

În spatele lor se auzi un geamăt. Ryan se întoarse repede şi îi văzu pe Angel şi pe Billy stând lângă maşina lui Andrew.

— Billy, spuse acesta ducându-se spre băiat, însă el ridică mâna.

— N-nu te a-apropia de mine, se bâlbâi el, îngrozit.

— Nu e adevărat, aşa e? întrebă Angel.

— Dă-mi voie să-ţi explic, zise Andrew.

— Ce să-mi explici? întrebă Billy. Că nu eşti tatăl meu? Că nu ştii cine e tatăl meu? Te urăsc. Vă urăsc pe amândoi, strigă el şi o rupse la fugă, urmat de Angel.

— Du-te după el, spuse Ryan.

Andrew ezită.

— Cred că e fiul tău, Ryan. De multă vreme cred asta. Poate tu ar trebui să te duci după el.

— Eu? întrebă Ryan şocat. Bine, dar… nu, e fiul tău. Tu l-ai crescut. Nu vrea ca eu să mă duc după el. Pe tine te vrea.

— Cred că de asta m-a părăsit Becky Lee, zise Andrew. Voia să-ţi spună de Billy. A stat mult de vorbă cu Jonas, după care, a doua zi dimineaţă, şi-a făcut bagajul şi a plecat.

— Cu Jonas? A stat de vorbă cu Jonas?

— El n-a zis niciodată despre ce.

— Dumnezeule! Jonas ar fi putut să-i spună orice, zise Ryan aruncând o privire spre casă. Bătrânul trebuie să dea socoteală pentru multe. Haide, o să mergem după Billy împreună şi tot împreună o să rezolvăm problema asta.

— Da? întrebă Andrew sceptic.

— Doar suntem fraţi. N-ar fi timpul să ne amintim asta?

Ryan văzu expresia de uimire de pe chipul lui Andrew, dar nu spuse nimic. Pur şi simplu, porni pe alee, sperând că aveau să-l găsească pe Billy şi că aveau să lămurească lucrurile într-un fel pentru copilul acela care fusese prinse la mijloc.

Angel puse o mână pe braţul lui Billy, care stătea ghemuit

pe pământ lângă râu. Se miră când îl văzu atât de aproape de apă, dar era atât de tulburat, încât nu părea să observe.

Ar fi vrut să-l întrebe dacă se simţea bine, dar se temea să rostească acele cuvinte. Ştia ce însemna să descoperi că tatăl tău nu era aşa cum ţi-l închipuiai.

— Nu-mi vine să cred că m-a minţit tot timpul, pretinzând că e tatăl meu, spuse el, în cele din urmă şi se uită la Angel cu faţa scăldată în lacrimi. Îl urăsc.

— Ştiu.

— Acum nu mai am pe nimeni. Nici mamă, nici tată.

— Poţi să stai la noi, sugeră Angel. Mama are loc întotdeauna pentru o persoană în plus. Şi e o mamă foarte bună.

— N-o să mă vrea: Nimeni nu mă vrea.

— Eu te vreau, spuse Andrew deodată şi Billy încremeni.

Angel se dădu deoparte pentru ca Andrew să poată vorbi cu Billy.

Andrew se aşeză pe pământ lângă fiul său. Nu spuse nimic mult timp, dar, la un moment dat, îi ridică bărbia cu mâna.

— Te-am iubit chiar din clipa în care te-ai născut, cu faţa roşie, părul negru şi picioruşele lungi şi subţiri, zise el cu vocea încărcată de emoţie. Şi pe mama ta am iubit-o. Când v-am adus acasă de la spital, eram atât de mândru. Eram în culmea fericirii. Îmi dorisem atât de mult o familie şi, în sfârşit, o aveam. Numai că lucrurile n-au mers între mine şi mama ta. Când a murit, am fost distrus. Singurul lucru, singura persoană care m-a ajutat să rezist ai fost tu.

— Dar nu tu eşti tatăl meu adevărat. El e, zise Billy

arătând spre Ryan cu un deget tremurător.

— Ba nu, eu sunt tatăl tău şi o să fiu întotdeauna, spuse Andrew aruncându-i o privire lui Ryan, parcă provocându-l să-l contrazică.

Ryan, însă, nu avea deloc de gând să facă acest lucru, mai ales după ce văzuse cât de mult îl iubea fratele său pe acel copil. Înaintă puţin.

— Andrew are dreptate, Billy. N-ai auzit toată discuţia noastră, altfel ai fi ştiut că eşti fiul lui Andrew. Ai mai fi aflat, de asemenea, că şi eu am iubit-o pe mama ta şi că aş vrea ca noi doi să fim prieteni, dacă îmi dai voie, bineînţeles.

Billy se chinui să absoarbă sensul acelor cuvinte.

— N-o să mă iei de-aici? N-o să mă obligi să fac tot felul de analize?

Gândul acela îi trecuse prin minte lui Ryan, dar ştia că n-ar fi servit la nimic. A fi tată însemna mult mai mult decât ceva biologic. În plus, o parte din el tot nu credea că Becky Lee i-ar fi ascuns aşa ceva. Ar fi folosit acel lucru în avantajul ei, plecând cu el sau făcându-l să rămână.

Ryan îşi dădu seama că Billy aştepta un răspuns.

— N-o să se facă nicio analiză. N-avem nevoie de analize. Locul tău e lângă tatăl tău, lângă Andrew. Dar mi-ar plăcea să-ţi fiu unchi. Ce părere ai despre asta?

— Tata te urăşte, zise Billy. La fel şi bunicul.

Un alt copil aflat între cei pe care ar fi vrut să-i iubească şi cei pe care ar fi trebuit să-i iubească, îşi spuse Ryan, ştiind că situaţia aceea trebuia să se termine.

— Eu nu te urăsc, Billy. Şi nu-i urăsc nici pe tatăl, nici pe

bunicul tău. Nu-i mai urăsc. Vezi tu, ne-am certat odată, dar a trecut atâta timp de atunci că nici nu mai ştim de ce ne-am certat. Poate că a venit momentul ca răceala să dispară.

— De acord, spuse Andrew. Ryan are dreptate, Billy.

Nu ne mai urâm. Poate că nici n-am făcut-o vreodată.

. Billy se aruncă de gâtul lui Andrew.

— Nu vreau să plec de lângă tine, tată.

— Nici nu e nevoie. Iar eu n-am de gând să te las să pleci vreodată, zise Andrew cu fermitate. Doar eşti fiul meu. Te iubesc.

Ryan se simţi copleşit de emoţie. Cât de mult îşi dorise să-l audă pe tatăl său rostind acele cuvinte, dar acest lucru nu se întâmplase niciodată. Văzându-i pe Andrew şi pe Billy împreună se simţi singur. Bineînţeles că el alesese acest lucru, dar era tot singur, fir-ar să fie.

Atunci, Angel îl luă pe după mijloc şi senzaţia de singurătate începu să se destrame. El o luă pe după umeri şi, amândoi, priviră în urma lui Andrew şi Billy care se îndepărtau.

— Eu nu m-aş supăra dacă ai fi tatăl meu, zise Angel după câteva clipe.

— Nu?

— Nu, îmi placi. Şi mama te place.

Iar el o plăcea pe Kara, mai mult decât ar fi trebuit.

— Da, ei bine, mama ta e foarte drăguţă. La fel şi tu, zise el ciufulind-o şi ştia că aveau să-i lipsească fetiţa aceea cu ochii mari şi imaginaţie bogată, care aproape că îl făcea să creadă în lucrurile imposibile despre care vorbea.

— Aş vrea să nu pleci.

Ryan simţit un nod şi mai mare în gât.

— Trebuie să mă întorc la birou.

De ce, oare, suna deodată atât de deprimant, când, ani de zile, îşi găsise bucuria în munca lui, când altădată prefera aparatul de fotografiat în locul oricărui alt lucru?

— Poate mai rămâi vreo două zile. Poate până joi, insistă Angel.

— De ce până joi?

— Atunci a zis doamna că o să se reverse râul.

— Ah, da. Ei bine, sigur nu vreau să fiu aici când o să sentâmple asta. Nu mă dau deloc în vânt după ape învolburate.

— O să te apăr eu. Mie nu mi-e frică de apă, zise ea luându-l de mână şi Ryan ştiu că, probabil, avea să încerce să-l apere, pentru că, la fel ca şi mama ei, Angel era extrem de loială şi curajoasă.

Deodată Angel arătă spre apă.

— Uite, e acolo.

Ryan miji ochii.

— N-o văd.

Angel oftă.

— A dispărut iarăşi.

Ryan ridică din umeri.

— Uşor vine, uşor se duce, hm?

— Nici tu nu crezi în ea.

— În momentul ăsta, nu mai ştiu ce cred.

Angel deschise gura şi apoi o închise. Ryan fu uluit de nehotărârea subită care se citi pe chipul ei. Ardea de dorinţa

de a-i spune ceva. Deşi nu voia deloc să aibă de-a face cu o altă poveste de-ai ei, nu avu sufletul să o împiedice.

— Bine, povesteşte-mi despre ea.

— Caută un medalion, Ryan. În el sunt pozele copiilor ei. L-am spus mătuşii Josephine despre asta şi ea a zis că mama ta purta întotdeauna un medalion.

Ryan strânse din buze. Suporta orice altă poveste în afară de una despre mama lui.

— Ce încerci să spui?

— Cred că fantoma e mama ta.

Ryan pufni neîncrezător.

— Eh, asta chiar întrece orice măsură, chiar şi în ceea ce te priveşte. Şi, pe lângă asta, mama mea n-a murit.

Sau murise? întrebarea aceea îl chinuise mult timp.

Oare Isabelle murise? De aceea dispăruse fără urmă? Dar, în acest caz, moartea ei ar fi fost înregistrată undeva, iar detectivul particular pe care îl angajase ar fi descoperit ceva.

— O s-o întreb, spuse Angel. Data viitoare când o s-o văd, o s-o întreb dacă e mama ta.

Ryan simţi deodată dorinţa de a-i spune nu. Pentru că, în adâncul sufletului, nu voia ca mama lui să fie moartă. Nu voia să fie o fantomă. Nu că ar fi crezut în aşa ceva, îşi spuse el. Angel era cea care vorbea – Angel cu tatăl ei agent secret. De ce se gândea la asta?

— Hai să mergem acasă. Kara o fi îngrijorată din cauza ta, spuse el, îndemnându-o să o ia înaintea lui.

Când ajunse sus pe mal, nu se putu abţine să nu arunce o privire peste umăr, însă nu văzu pe nimeni.

Capitolul 24

Kara se plimba agitată pe veranda de la Gatehouse, încercând să-şi ţină imaginaţia sub control. Angel era teafără. Era prea deşteaptă ca să se lase furată de apă. Doar că întârzia – din nou.

Maşina lui Ryan apăru în parcare. Kara răsuflă uşurată când îşi văzu fetiţa cu el. Când Angel ajunse pe verandă, ea o îmbrăţişă cu dragoste.

— Unde ai fost? Am fost atât de îngrijorată. Mătuşa Josephine aşteaptă să plecaţi să luaţi masa la restaurant. Ar fi trebuit să fii acasă de acum o oră, ţii minte?

— Iartă-mă, dar am fost să-l caut pe Billy, mamă. Era foarte supărat. Nu puteam să-l las aşa.

— Nu putea, aşa e, zise Ryan. Nu de data asta.

— De ce? Ce s-a-ntâmplat?

Înainte ca Angel sau Ryan să poată răspunde, Josephine apăru pe verandă.

— Aici erai? Du-te şi spală-te pe mâini şi pe faţă, Angel; vreau să ajungem înainte ca Nellie să înceapă cu poveştile ei, pentru că, altfel, nu mai apucăm să mâncăm.

— Mie-mi plac poveştile lui Nellie. Sunt aproape la fel de bune ca ale mele, zise Angel zâmbind cu neastâmpăr, după care intră repede în casă.

— Ce-a păţit Billy? întrebă Kara din nou.

— Ne-a auzit pe mine şi pe Andrew vorbind despre cine e tatăl lui.

— Cine e tatăl lui? repetă ea. Te rog, nu cred că mai suport

încă o revelaţie pe ziua de azi.

— Taci, Kara, vreau să aud mai departe, spuse Josephine.

Ryan zâmbi.

— Becky Lee s-a culcat cu amândoi. Bănuiesc că asta nu vă surprinde. Se pare că se pune întrebarea referitoare la care din noi doi e tatăl lui Billy.

— Becky Lee n-a spus? întrebă Kara.

— I-a spus lui Andrew că el era tatăl.

— Atunci, nu pricep.

— Becky Lee nu spunea adevărul întotdeauna. Andrew ştie asta la fel de bine ca mine. Dar… zise Ryan şi trase aer în piept. Dar, în ceea ce mă priveşte, Andrew e tatăl copilului. A avut grijă de el şi l-a iubit timp de doisprezece ani.

— Dar, dacă e copilul tău… începu Kara, neştiind sigur ce voia să spună.

Biologia era mai importantă decât dragostea şi grija? Nu. Michael o concepuse pe Angel, dar niciodată nu-i fusese tată.

— Ai dreptate. Andrew e tatăl lui Billy în toate privinţele care contează.

— Şi cred că aş fi un tată îngrozitor, zise el.

— Ba nu-i adevărat, spuse Josephine. Ai fi un tată minunat. Mai ţii minte când ţi-am ghicit în frunzele de ceai ieri?

— Îmi amintesc că ai spus ceva despre faptul că m-aş afla la o răscruce de drumuri sau la o barieră, nu mai ştiu care din două.

Josephine îşi dădu ochii peste cap.

— Nu ştii care din două, pentru că nu eşti pregătit să-ţi alegi calea. Dar, într-o zi, probabil mai devreme decât îţi

închipui, va trebui să alegi.

— Mi-am ales deja calea.

— Unele drumuri ajung la capăt.

— Şi altele continuă la nesfârşit.

— Numai în poze.

— Mie mi-e de-ajuns.

— Ei bine, cred că ai procedat bine în cazul lui Andrew şi Billy. Cum se simte Billy?

— E încă puţin şocat. Aş fi vrut să afle în alt mod. De fapt, n-aş fi vrut să afle vreodată. Dar a aflat.

— Când râul se umflă, secretele din anii trecuţi sunt aruncate la mal şi aduse la viaţă, spuse Josephine încet. Renaştere. Asta simbolizează râurile. Asta înseamnă viaţa.

— Vrei copii, Ryan? îl întrebă Kara curioasă, iar el înclină din cap, părând mai gânditor decât de obicei.

— Acum o săptămână aş fi spus categoric nu, dar trebuie să recunosc că, văzându-i pe Andrew şi pe Billy împreună, am devenit invidios. Lui Andrew i se oferă o altă şansă de a avea o familie împreună cu fiul său. Eu îl am doar pe Jonas.

— Norocul tău, spuse ea şi făcu o pauză, după care adăugă: Apropo de părinţii noştri, Andrew mi-a dat scrisoarea. Cum ai putut să reziști să nu-mi spui de atracţia pe care au simţit-o părinţii noştri unul faţă de celălalt?

Ryan îşi drese glasul şi îi aruncă o privire lui Josephine ca pentru a-i cere ajutorul.

— Nu te uita la mine, spuse Josephine. Eu n-am ştiut absolut nimic.

— Am vrut să-ţi spun de când am venit, dar n-am găsit

niciodată momentul potrivit. Nu ştiam cum o să reacţionezi. De fapt, pari destul de calmă, zise Ryan.

— La început, n-am fost. M-am simţit trădată – din nou. Dar bărbaţii din viaţa mea au un obicei de a mă dezamăgi. Pe tatăl meu nu l-am cunoscut niciodată cu adevărat. Habar n-am ce s-a-ntâmplat între el şi mama ta şi nici n-o să ştiu vreodată, pentru că, în scrisoare, e vorba de ceea ce aveau de gând să facă, nu de ceea ce au făcut. Atracţia pe care o simţeau s-ar putea să nu fi rezistat după ce au ieşit din oraş. Cine ştie?

— Eu în niciun caz.

— Bănuiesc că pasiunea îi poate împinge pe oameni să facă lucruri stranii.

Angel deschise uşa şi Kara speră că fiica ei nu auzise ultima frază. Fetiţa părea să aibă o afinitate pentru cuvântul „pasiune”.

— Sunt gata, spuse Angel, care se spălase pe faţă şi se pieptănase. O să luăm îngheţată de ciocolată la desert?

— Categoric, zise Josephine cu un zâmbet strălucitor.

— Să nu veniţi prea târziu. Mâine e zi de şcoală, spuse Kara.

— O s-o aduc înapoi înainte de ora nouă, zise Josephine. Voi doi staţi liniştiţi acum şi, vă rog, încercaţi să găsiţi şi alte subiecte de conversaţie în afară de cel legat de părinţii voştri. Nu vieţile lor le trăiţi, ci pe a voastră.

După ce plecară Josephine şi Angel, Ryan se aşeză pe balustrada verandei, rezemându-se de unul din stâlpi.

— Se pare că am rămas singuri, zise el încet. Ce vrei să

facem?

Când el avea acea privire şi acel zâmbet, Kara ştia că nu dorea să facă decât un singur lucru – să-l dezbrace încetul cu încetul. Inima îi bătea cu putere în timp ce ea încerca să găsească un răspuns mai bun, mai puţin periculos.

— Am o mulţime de lucruri de făcut, zise ea cu o notă de calm în voce. Să fac curat, să gătesc, să cos, tot felul de treburi pe care le face o femeie în casă. Şi credeam că pleci astăzi.

— Pot să plec mâine – dacă nu te deranjează.

— Ceilalţi au plecat după-amiază, aşa că, acum, a rămas doar familia.

Familia. Cuvântul acela îl izbi cu putere. Ryan îşi dădu seama deodată că dorea să facă parte din familia aceea. Dorea să trăiască în casa aceea în care mirosea a pâine caldă şi a prăjituri cu scorţişoară. Dorea să-şi petreacă nopţile făcând dragoste cu Kara sub pilota de puf de pe patul lui. Dorea să-i asculte poveştile lui Angel şi să bea nenumărate ceşti de ceai pentru a o vedea pe Josephine ţesând propriile povestiri despre viitor.

— În afară de tine, bineînţeles, adăugă ea, fără să-şi dea seama cât de mult îl durea excluderea aceea. Ah, era să uit – ai primit un mesaj de la cineva de la „San Francisco Chronicle”. E pe măsuţa din hol. E ceva în legătură cu faptul că au primit fotografiile cu râul de la tine.

— O să-i sun mâine.

Niciunul din ei nu se mişcă. El abia putea să-i vadă faţa în semiîntunericul care îi învăluia. În seara aceea nu erau nici

lună, nici stele, şi doar o rază de lumină care ajungea pe verandă din casă. El întinse mâinile spre ea.

Nu putea face nimic altceva.

Kara ezită.

— Nu ştiu, Ryan.

— Nici eu nu ştiu.

După un moment, Kara veni încet în braţele lui, înconjurându-i mijlocul. El îşi lăsă capul în jos şi o sărută lacom şi cu pasiune, făcând sărutul să dureze. Ea se mişcă uşor, astfel încât sânii i se striviră de pieptul lui, şoldurile i se lipiră de ale lui. Doamne, oare dorise vreodată o femeie mai mult ca pe ea?

Îşi strecură degetele prin părul ei des şi mătăsos, trăgându-i capul pe spate puţin pentru a-şi plimba gura de-a lungul maxilarului ei, pe lângă lobul urechii, în jos spre zona sensibilă dintre gât şi umeri.

Ea scoase un geamăt slab şi închise ochii având pe chip o expresie de pură plăcere. El ar fi vrut să o facă fericită. Ar fi vrut să o audă strigându-i numele din nou. Ar fi vrut să o vadă tremurând şi, de data aceasta, voia să fie cu ea, deasupra ei, sub ea, în ea.

— O noapte, murmură el. O singură noapte.

Ea deschise frumoşii ei ochi albaştri.

— Da.

El crezu că nu auzise bine.

— Da?

Ea îi zâmbi atunci în acel fel sexy şi inocent care era numai al ei.

— Angel şi mătuşa mea n-or să se întoarcă decât peste câteva ore. Noaptea poate să înceapă de acum?

— Poţi să fii sigură, spuse el luând-o în braţe.

Ea râse şi îi înconjură gâtul cu braţele.

— Ce naiba faci?

— Te duc sus.

— Pot să merg şi singură.

— Dar poţi să şi fugi, aşa că nu vreau să risc.

Ryan intră în casă, închizând uşa cu piciorul, şi se îndreptă spre scară. Ar fi reuşit fără niciun fel de probleme, dacă ea nu s-ar fi decis să-l sărute pe gât cu gura ei dulce şi fierbinte. O lăsă jos în spaţiul dintre etaje şi o lipi de perete.

— Credeam că mergem sus.

— E prea departe, murmură el sărutând-o lacom. Te vreau aici, acum.

Cuvintele lui o excitară mai mult decât gesturile, disperarea şi dorinţa din glasul lui. Nu fusese niciodată genul de femeie care să înnebunească un bărbat, să-l facă să nu se mai gândească la nimic, să nu-i mai pese de nimic şi nu mai fusese niciodată atât de vrăjită de un sărut încât să fie gata să se dezbrace fără să fie rugată. Dar când degetele lui îi atinseră puloverul, ea îl ajută să-l tragă peste cap.

El se uită la sânii ei extrem de fascinat, mângâindu-i sfârcurile până când ea închise ochii şi începu să se clatine, vrând să se reverse toată în mâinile şi în trupul lui. Gura lui luă locul mâinilor apoi. Sărutând, sugând, şicanând până când ea ajunse să tremure de dorinţă.

Îi desfăcu cureaua şi, după aceea, fermoarul. Încercă să-i

tragă pantalonii în jos, dar el o împiedică.

— Stai, îmi trebuie ceva, şopti el, scoţând un prezervativ din buzunar. Am vrut să fiu pregătit în caz că te hotărai să mă seduci din nou. Vrei să mergem sus?

— Nu, te vreau aici, acum, spuse ea şi, luând pliculeţul din mâna lui, îl rupse la un colţ, încântată de expresia de uimire de pe chipul lui, plăcându-i acel sentiment de control şi putere şi că inspira dorinţă.

Cu bărbatul acela, putea să fie oricine voia, inclusiv ea însăşi.

— Dă-mi voie, spuse ea apoi şi, luându-l în mâini, îşi plimbă degetele peste membrul lung şi mătăsos.

Era atât de tare şi mare. Avea să fie perfect înăuntrul ei.

— Mai repede, spuse Ryan cu o voce tremurătoare, după care se aplecă şi o sărută în timp ce îi ridica fusta, îi scotea bikinii, îi depărta picioarele şi îşi lipea degetele de locul ei cel mai intim.

O pregăti cu degetele până când ea se agăţă de el, udă de dorinţă şi nerăbdătoare. Apoi, el se eliberă în ea, umplând fiecare locşor gol din trupul şi din inima ei. Şi, în timp ce se mişcau împreună şi se eliberau împreună, Kara descoperi că, în sfârşit, găsise acea parte din ea care lipsea.

O oră mai târziu, Kara stătea cu capul pe pieptul lui Ryan, ascultându-i respiraţia şi bătăile inimii. Până la urmă, ajunseseră în dormitor. Ştia că el nu dormea, dar nu voia să vorbească. Voia doar să se bucure de acel moment, să savureze fiecare parte a trupului lui care era lipită de fiecare parte a trupului ei.

Minţise atunci când îi spusese că îi plăcea să facă sex, dar Ryan îi transformase minciuna în adevăr. O făcuse să se simtă ca o femeie sexy şi pasională, forţând-o să-i dăruiască totul, să se piardă în el, să aibă încredere totală în el. Şi avea.

Nu va regreta niciodată ce făcuseră. Chiar dacă el nu îi lăsa decât amintirea aceea, ea avea să o preţuiască, ştiind că, măcar pentru un moment în viaţa ei, avusese totul.

— Când se întoarce Angel? întrebă Ryan leneş, trecându-şi mâna prin părul ei.

— Peste vreo oră.

— Mmm.

Kara se propti în cot, amintindu-şi deodată tot ce se petrecuse mai devreme în ziua aceea.

— Angel a vorbit cu tine?

El deschise ochii uşor.

— Despre ce?

— E o prostie, de fapt, dar crede că fantoma e mama ta. Am încercat să-i spun că nu există fantome, dar nu sunt sigură că am convins-o, mai ales că mătuşa Josephine a refuzat să mă susţină.

— Da, mi-a spus.

Kara îl privi îngândurată.

— Crezi că mama ta a murit? Altfel cum ar fi putut să dispară fără urmă?

El clătină din cap.

— Nu ştiu.

— Tare aş vrea să existe cineva pe care să-l întreb.

— Dar şi părinţii tăi au murit.

— Nu rămâne decât Jonas, zise Kara, încercând să-şi menţină vocea calmă şi egală.

— Nici măcar să nu te gândeşti să stai de vorbă cu Jonas.

— Dar el trebuie să ştie, Ryan. El e singurul care ar trebui să ştie.

— Chiar dacă ar şti, nu ţi-ar spune. Tu reprezinţi duşmanul, eşti fiica duşmanului.

— Poate ţi-ar spune ţie.

— Tot ce ştie, Jonas ţine încuiat în el. Nu ştiu nici măcar dacă mai are cheia.

— Nu suport să am întrebări fără răspuns.

— Şi eu la fel. De aceea, mi-am petrecut aceşti doisprezece ani căutându-mi mama. Dar poate că nu mai are importanţă. Chiar dacă ar şti, cu ce s-ar schimba lucrurile?

Kara se gândi la vorbele lui.

— Am luat atâtea hotărâri bazându-mă pe ceva ce nu era adevărat. M-am întors aici pentru că am vrut să retrăiesc fericirea copilăriei mele, să vin în locul unde părinţii mei s-au iubit atât de mult. Numai că, aici, am descoperit că nu se iubeau şi că orăşelul ăsta liniştit seamănă foarte mult cu Peyton Place, cu secrete ieşind din fiecare cotlon întunecat asemeni şobolanilor noaptea.

— Sper că n-ai şobolani, nu? Nu-i suport deloc.

Kara îl înghionti în braţ în joacă.

— Fii serios.

— Nu pot să fiu serios. Şi nu pot să nu-mi pun întrebări la care n-o să primesc răspuns şi să nu caut o femeie pe care n-o s-o găsesc niciodată. Totuşi, am aflat ceva…

— Ce anume?

— Că e posibil să doreşti pe cineva atât de mult încât să nu mai conteze nimic altceva şi nimeni altcineva.

O privi în ochi când rosti acele cuvinte şi ea înghiţi în sec.

— Înţeleg perfect ce vrei să spui, zise ea sărutându-l pe piept.

— Kara, dacă mai faci asta o dată, n-o să răspund de gesturile mele, să ştii.

— Asta-i foarte bine, zise ea înconjurându-i sfârcul cu limba.

El închise ochii.

— Mă omori.

— Credeam că bărbaţii sunt pregătiţi oricând, oriunde, pentru orice. Ei, sunt puţin dezamăgită, spuse ea plimbându-şi unghiile în jos pe pieptul lui, spre părul negru şi cârlionţat dintre picioare.

În clipa aceea, Ryan deschise ochii şi, luând-o prin surprindere, o trânti pe spate asemeni unui leu trezit din somn, ţintuindu-i ambele mâini de pat. Apoi o privi mult timp, atât de atent, încât ea se întrebă ce o fi văzut pe chipul şi în ochii ei.

— Mă priveşti fix, spuse ea.

— Te memorez.

— Ca să nu mă uiţi, zise ea neputând să nu strecoare o notă de tristeţe în glas.

— N-o să te uit niciodată. Vreau doar să memorez fiecare amănunt, fiecare centimetru din faţa ta frumoasă, din trupul tău, din inima ta, zise el lipindu-şi buzele de inima ei,

sărutându-i bătăile care erau din ce în ce mai repezi.

— Ah, Ryan, iubeşte-mă.

— Asta şi am de gând, spuse el, după care îi depărtă picioarele şi se cufundă în ea. Niciodată până acum nu am simţit că am un cămin. Asta aş putea să numesc cămin, şopti el.

Apoi îi dădu drumul mâinilor şi ea îl trase în jos, mângâindu-i spatele şi trăgându-i fesele şi mai mult spre ea, până când nimic nu îi mai despărţea.

Kara abia ajunsese în camera ei când se întoarseră Angel şi Josephine. Se duse repede în baie şi dădu drumul la duş, sperând să evite întrebările, să-şi ascundă bucuria din ochi, încântarea de pe chip şi orice alte semne care ar fi arătat că îşi petrecuse ultimele două ore făcând dragoste cu un bărbat care avea să plece a doua zi.

Oftă, lăsând apa să-i şiroiască pe cap şi pe faţă, pielea fiindu-i încă sensibilă în urma atingerilor lui Ryan. Îşi amintea fiecare moment petrecut cu el, fiecare şoaptă, fiecare exclamaţie. Fusese un amant generos, un bărbat dornic să şi dăruiască, nu numai să primească.

Ochii i se umplură de lacrimi. Nu avea să plângă, îşi spuse ea cu fermitate. Intrase în jocul acela cu ochii larg deschişi. El ceruse o noapte şi ea atât îi oferise. Trebuia să fie de ajuns.

Când apa începu să se răcească, ieşi de sub duş şi se înfăşură într-un prosop de culoarea piersicii, după care se duse în dormitor şi începu să-şi perie părul. O auzea pe Angel stând de vorbă cu Ryan şi speră că fiica ei nu dăduse

buzna peste el în cameră. Dar cei doi râdeau de ceva şi Ryan nu părea nici stânjenit, nici supărat, ci amuzat.

Ryan şi Angel se înţelegeau bine, fiind uniţi de simţul umorului şi al aventurii. Şi, în plus, nutreau un anumit respect unul faţă de celălalt.

Kara spera ca plecarea lui să nu o îndurereze pe Angel din nou. Nu avea nevoie de încă o respingere, mai ales din partea unui bărbat.

Îşi puse capotul de mătase şi îl legă strâns cu cordonul. Lângă uşă ezită însă, pentru că dorea şi să stea singură şi să-şi facă datoria de mamă, pregătindu-şi fiica de culcare.

— Kara? Pot să intru? întrebă Josephine bătând uşor în uşă.

— Bineînţeles, spuse ea deschizând uşa. Cum a fost cina?

— Plăcută. Angel a spus o mulţime de poveşti. Ar trebui să le scrie. Sunt nemaipomenite.

— Da, aşa e.

— N-ai mâncat, spuse Josephine, privind-o cu atenţie. Te simţi bine?

— Foarte bine. Numai că nu mi-a fost foame.

— O duc eu pe Angel la culcare, dacă vrei.

— Mulţumesc, spuse Kara cuprinsă de un neobişnuit sentiment de uşurare.

Simţea atâtea emoţii în clipa aceea, fericire amestecată cu regret, dorinţă şi un teribil sentiment de vinovăţie. Ar fi trebuit să fie o mamă responsabilă, nu să facă dragoste cu un bărbat care se afla doar în trecere.

Josephine zâmbi cu înţelepciunea vârstei şi îi atinse

obrazul uşor, cu afecţiune.

— Nu fi prea dură cu tine însăţi, Kara. Eşti un simplu om.

— Ar trebui să fiu cu picioarele pe pământ şi să gândesc logic.

— Cine a spus asta?

— Nu ştiu, dar sunt sigură că a spus-o cineva.

— Probabil cineva cu picioarele pe pământ…

— Şi care a gândit logic, încheie Kara şi izbucniră în râs amândouă. De ce o fi dragostea ceva atât de greu?

— Nu e. Ăsta e secretul. Trebuie doar să laşi să se întâmple, zise Josephine dând să plece. Kara, pereţii sunt destul de zdraveni în casa asta – dacă înţelegeţi ce vreau să spun.

— Mătuşă Josephine!

După ce pleacă mătuşa ei, Kara se întoarse spre oglindă, observând roşeaţa din obraji şi strălucirea din ochi. Mătuşa Josephine nu avea nevoie de globul de cristal de data aceasta. Dragostea se citea foarte clar pe chipul ei.

Era aproape două dimineaţa când Ryan se duse în grădină şi se aşeză pe banca de lângă stejarul cel bătrân. Ploaia se oprise, dar apa încă mai picura de pe plante şi tufe, iar miresmele erau accentuate de vântul rece care adia uşor.

Acolo se simţea mai aproape de Kara. Ea mirosea la fel ca grădina aceea, era sexy şi frumoasă. Cum putea să o lase? Cum putea să plece din casa aceea, de lângă cei care locuiau acolo, de lângă Angel şi Josephine şi căţeii care se căţărau în patul lui în fiecare seară, găsind într-un fel modul în care să ajungă de pe verandă în camera lui?

Dar cum ar fi putut să rămână? Era un om care se mândrea cu faptul că nu avea niciun fel de mobilă, nicio legătură. Un om care jurase să nu trăiască niciodată într-un oraş mai mic decât Los Angeles-ul. Un om care adormea în şuierat de sirene, nu în zgomot de greieri.

Apoi mai era şi râul, inima amintirilor lui neplăcute. Dar, în ultimele patru zile, îşi făcuse alte amintiri. Vorbise cu Angel pe malul râului şi fusese captivat de imaginaţia ei, de inocenţa şi de singurătatea ei. Făcuse dragoste cu Kara, înecându-şi teama în căldura pielii ei şi în fierbinţeala gurii ei. Şi, tot pe malul râului, se împăcase cu fratele său.

Se rezemă de spătarul băncii şi luă saxofonul, simţind o nevoie extraordinară de a se elibera de emoţiile care îl copleşeau. Aerul se umplu de muzică, iar el exprimă astfel toate lucrurile pe care ar fi vrut să i le spună Karei şi nu putea. Poate că ea auzea muzica. Poate avea să înţeleagă.

Kara se ghemui pe scăunelul de lângă fereastră şi privi în grădină. Norii se mai destrămaseră şi luna lumina silueta întunecată a lui Ryan. Ea deschise geamul mai mult pentru a-l auzi cântând. În noaptea aceea, muzica nu mai părea să vorbească despre singurătate şi tristeţe. Era mai multă melodie, mai multă armonie, mai multă bucurie.

Închise ochii şi adormi în acordurile saxofonului, visând că erau împreună şi creau propria lor muzică.

Capitolul 25

În timp ce făcea clătite a doua zi dimineaţă, Kara îşi aminti că trebuia să fie calmă când pleca Ryan. Fără lacrimi. Fără

regrete. Poate un sărut de la revedere pe obraz, un zâmbet prietenesc, dar nimic mai mult. El nu trebuia să afle niciodată că avea un nod în stomac, că inima i se frângea la gândul că nu avea să-l mai vadă.

Se uită la ceas, întrebându-se cât timp îi mai rămăsese. Era trecut de opt. Poate era mai bine dacă se ducea sus şi îşi lua rămas bun de la el între patru ochi, dar gândul de a-i vedea patul din nou şi de a-şi aminti cum făcuseră dragoste acolo o convinse că bucătăria era un loc mai potrivit pentru asemenea momente.

Cu mişcări repezi şi precise, luă clătitele de pe grătar şi le puse pe farfurie. Tocmai voia să se apuce de următoarea serie, când auzi soneria. Se şterse pe un prosop şi se duse să deschidă.

În prag erau un bărbat şi o femeie, unul cu echipament de filmat, celălalt cu o geantă de voiaj.

— Cu ce vă pot fi de folos? întrebă Kara.

— Sunt Madeline Mills de la „Channel 7 News" din San Francisco, spuse femeia dându-i o carte de vizită. Iar el este Warren O'Brien. Am venit să acoperim subiectul inundaţiilor şi avem nevoie de camere pentru noaptea asta. Aveţi ceva liber?

Femeia vorbea într-un stil înţepat, lipsit de emoţie, iar expresia îi era la fel de rece ca părul platinat şi ochii de un albastru ca gheaţa. Chiar şi la opt dimineaţa, chipul ei era absolut imaculat, ca acela al unei persoane care apărea mereu la televizor, iar Kara duse instinctiv mâna la faţă, întrebându-se dacă mai era murdară de făină.

— Ei bine? întrebă Medeline bătând din picior nerăbdătoare.

— Bineînţeles că am camere libere, dar, după cum vedeţi, nu suntem departe de râu. S-ar putea să fim nevoiţi să evacuăm casa.

— Nicio problemă. Aveţi camere cu vedere spre râu? Poate că Waren ar putea să fotografieze ceva.

— Da, aveţi noroc. Majoritatea oaspeţilor au plecat ieri după celebrarea Centenarului.

Madeline intră în casă, trecând pe lângă ea, şi aruncă o privire în jur.

— Ciudat, zise ea.

Kara îşi drese glasul şi se duse la recepţie.

— Aş dori câteva informaţii de la dumneavoastră şi o carte de credit, spuse ea dându-i lui Madeline un formular pentru a-l completa.

După ce aceasta termină de scris, Kara introduse datele în computer şi făcu verificarea cărţii de credit, dându-i apoi o cheie lui Madeline.

În clipa aceea, Ryan apăru în living-room.

Karei i se tăie respiraţia. Arăta superb, cu părul încă ud după duş, cu ochii atât de verzi. Şi o privire în asemenea fel încât parcă îi spunea că îşi aminteşte fiecare secundă petrecută împreună. Simţi furnicături în tot trupul, de parcă ar fi mângâiat-o cu mâinile, nu cu privirea.

— Ryan Hunter? spuse Madeline păşind între ei şi rupând vraja la fel de brusc ca o ploaie torenţială izbucnită din senin.

— Madeline? exclamă Ryan surprins. Ce cauţi aici?

— Acopăr subiectul inundaţiilor. Şi tu la fel?

— Nu, acesta e oraşul meu natal.

— Orăşelul ăsta? Nu-mi vine să cred. Warren, poţi să-ţi închipui că Ryan Hunter a crescut în Serenity Springs?

Warren clătină din cap.

— Nu, dar trebuie să recunosc că-mi place foarte mult ce faci. Sunt lucruri din cele mai bune.

— Mulţumesc. De când se ocupă „Channel 7" de un orăşel situat la o sută de mile la nord de San Francisco?

— De când serviciul meteorologic a anunţat că aici vor avea loc nişte inundaţii cum n-au mai fost de o sută de ani. Avem oameni şi în susul şi în josul râului. Cred că şeful meu a prins ceva despre… zise ea întorcându-se spre Kara. Cum aţi spus că se numea ceea ce tocmai s-a terminat?

— Celebrarea Centenarului, zise Kara.

— Exact. Cari s-a gândit că ar fi drăguţ să folosim o parte din materialul realizat despre centenar şi să arătăm cum oamenii luptă deodată să-şi salveze vieţile. Ce importanţă poate avea o singură zi, ceva de genul ăsta.

Posibilitatea unor inundaţii nu era o poveste „drăguţă", ci o situaţie care ar fi putut să pună în primejdie multe vieţi, îşi spuse Kara dezgustată, însă încercă să fie amabilă.

— Vă pot ajuta la bagaje?

— Imediat, spuse Madeline luându-l de braţ pe Ryan. Şi tu stai aici?

— De fapt, aveam de gând să plec astăzi.

— Unde te-au trimis? îl întrebă Madeline, pe al cărei chip

se vedea acel gen de adoraţie pe care Kara se obişnuise să o vadă pe feţele tuturor femeilor.

— N-am o misiune chiar în momentul ăsta, deşi s-ar putea să plec în Japonia pentru câteva săptămâni, spuse Ryan.

— Japonia. Mi-ar plăcea să călătoresc mai mult. Sper să mă mut la CNN. Mă duc la interviu la ei săptămână viitoare.

Kara îşi simţi inima grea când îi ascultă vorbind despre carierele lor, despre o lume care era atât de departe de a ei. Se amăgise închipuindu-şi chiar şi pentru o clipă că Ryan ar fi putut fi fericit alături de ea. El avea nevoie de mult mai multe lucruri decât îi putea oferi acel orăşel. Avea nevoie de lumea întreagă. Auzi acest lucru în vocea lui când îi povesti lui Madeline despre recenta lui călătorie în Grecia, despre vaporul care se scufundase, trenul care deraiase şi nunta unor bătrâni de nouăzeci de ani.

— Kara?

Vocea lui Ryan îi întrerupse şirul gândurilor.

— Poftim?

— Mă gândeam că aş putea să mai rămân puţin, poate până mâine sau până miercuri.

— Adevărat? întrebă ea şi inima începu să-i bată cu putere.

— E-n regulă?

Întrebarea lui spunea mai mult decât simplele cuvinte şi Kara nu ştiu cum să răspundă. Se pregătise să-şi ia rămas-bun. Îşi promisese să nu plângă. Şi acum el voia să rămână.

— Fă ce vrei, spuse ea cu grijă.

Nu avea să-l roage să rămână. El singur trebuia să ia

hotărârea.

— Atunci, cred c-o să rămân.

Nu putu să-şi ascundă bucuria pe care i-o provocaseră cuvintele lui.

— Bine.

— Poate îmi arăţi împrejurimile, Ryan, spuse Madeline. Să mă prezinţi cui trebuie.

— Deja ai cunoscut-o pe cea mai importantă persoană din acest oraş, Kara Delaney, spuse Ryan, aruncându-i un zâmbet fermecător. E preşedinta camerei de comerţ şi inima acestui oraş.

— Grozav, zise Madeline. Când putem sta de vorbă?

— După micul dejun, spuse Kara mişcată de respectul pe care i-l arătase Ryan şi de încrederea pe care o avea în ea. Puteţi să luaţi masa cu noi.

— Mă duc să-mi aduc lucrurile. Warren, mă ajuţi?

Ryan se întoarse spre Kara după ce ieşiră cei doi.

— Mi-am făcut bagajele, dar n-am avut tăria să le aduc jos. Niciodată nu mi-am închipuit c-o să-mi fie atât de greu să plec.

— Din cauza inundaţiilor? Din cauza ziariştilor care sosesc în oraş? De aceea rămâi? Pentru a înregistra totul pe film pentru una din revistele pentru care lucrezi? Adică, ţi se oferă dintr-o dată această şansă nemaipomenită de a…

— De a ce? întrebă Ryan, pe al cărui chip se citi furia. De a avansa în carieră? N-am nevoie de Serenity Springs pentru asta.

— Trebuie să recunoşti că te afli în locul potrivit la

momentul potrivit.

— Pentru a face o fotografie, poate. Pentru a te avea pe tine, nu. Dacă ar fi fost cu adevărat locul şi momentul potrivit, n-aş pleca peste câteva zile.

— Nu te obligă nimeni să pleci.

— Trebuie, spuse el cu ochii plini de durere. E în sângele meu. Trebuie să mă mişc tot timpul.

— Asta e doar o scuză. Nu eşti obligat să faci nimic. Eşti liber să alegi. Poţi să iei hotărârea de a rămâne, dar ţi-e frică.

— Nu ştii ce vorbeşti.

— Am trecut şi eu prin asta, Ryan. Ştiu cât de uşor e să te laşi dus de val, să continui să faci tot timpul acelaşi lucru pentru că ţi-e prea frică să încerci altceva.

— Nu-i vorba de asta, spuse Ryan. Îmi place viaţa mea aşa cum e. Şi fac exact ceea ce vreau.

Ryan ar fi vrut să se simtă la fel de hotărât ca acele cuvinte.

— Atunci nu mai e nimic de spus, zise Kara, după care făcu o pauză. În afară de un singur lucru. Poţi să călătoreşti în toată lumea, dar îţi garantez că n-o să găseşti niciodată ceva mai bun ca asta.

Apoi se ridică pe vârfuri şi îl sărută cu pasiune, insistenţă şi hotărâre, lucruri pe care el ajunsese să le iubească la ea. Iar când ea puse capăt acelui sărut, când se depărtă de el, Ryan avu senzaţia că îi luase şi inima cu ea.

Luni la prânz, Ryan era mai preocupat de braţele sale care îl dureau decât de inimă. Timp de trei ore umpluse saci cu nisip fără întrerupere, ajutând voluntarii să-i aşeze în

punctele mai joase ale oraşului.

Deşi plănuise să facă şi câteva fotografii, Ryan îşi dădu seama repede că erau mai mult decât suficienţi fotoreporteri care înregistrau evenimentul şi că participanţii activi erau destul de puţini, astfel că, pentru prima oară după mult timp, alese să participe şi să nu observe.

Până la ora unu, râul mai crescuse cu şaizeci de centimetri. La trei, un vânt puternic întrerupsese alimentarea cu curent electric în unele părţi din centru, iar locuitorii se duseră la magazine pentru a-şi face provizii de mâncare la conserve şi apă îmbuteliată. Cu excepţia reporterilor, majoritatea turiştilor plecaseră acasă, lăsându-i pe localnici să se lupte cu râul. Nu mai era o joacă sau un eveniment. Luptau pentru vieţile, căminele, amintirile şi viitorul lor.

Oraşul nu mai era scindat. Râul învolburat îi făcuse să se unească. Nu mai părea să conteze cine dorea un „Taco Tummy's" pe strada principală. Dacă râul se revărsa, nu avea să mai existe o stradă principală. Astfel că munceau împreună, bărbaţi şi femei, tineri şi bătrâni, familia Appelbrone, Woodrich şi Hunter. Iar Ryan se afla în centrul acelei activităţi, asudând, depunând eforturi, trăind fiecare moment.

Pe la ora cinci, Kara trecu prin locul acela. Faţa ei era la fel de murdară ca a lui şi ochii îi erau plini de îngrijorare şi oboseală.

— Angel şi cu mine mergem puţin pe acasă, zise ea. Vii?

— Mai târziu. Vreau să văd ce face Jonas.

— Bine.

Ryan o apucă de mână şi i-o strânse, vrând să o sărute, să o strângă în braţe, să-i şteargă de pe chip acele cute provocate de grijă. Dar Angel şi toată lumea din oraş se uitau la ei, aşa că îi dădu drumul.

— Credeam că o să faci fotografii, nu să umpli saci cu nisip, spuse Kara.

— Cred că fac mai mult bine umplând saci.

— Îţi pasă de oraşul ăsta, nu-i aşa?

— Poate, puţin.

— Mă bucur, mai zise Kara şi, luând-o pe Angel de mână, se îndepărtă.

Ryan privi în urma lor, dorindu-şi să poată pleca şi el cu ele. Dar trebuia să se ducă la Jonas. Trebuia să se asigure că tatăl lui era în siguranţă.

Când ajunse acasă la Jonas, Ryan îşi găsi tatăl în genunchi pe podea, înconjurat de cutii pe jumătate pline, ţinând vaza mamei sale în mâinile bătrâne şi încreţite, având pe chip o expresie de durere intensă.

Uitându-se mai atent, Ryan îşi dădu seama că plângea. Nu îi venea să-şi creadă ochilor. Emoţia de pe chipul tatălui său era atât de vizibilă, atât de dureroasă şi atât de personală. Instinctiv, Ryan se duse înapoi lângă uşă şi bătu.

Jonas îşi schimbă expresia imediat cum îl văzu pe Ryan în prag, dar acesta ştia că nu avea să uite niciodată că îl văzuse pe tatăl său în genunchi, ţinând o vază în mâini cu dragoste. Bărbatul care îl intimida în copilărie dispăruse şi, în locul lui, rămăsese acel om singur şi fragil.

Poate că Jonas merita să sfârşească astfel, bătrân şi singur. Aproape toată viaţa fusese crud şi dur. Nu era de mirare că oamenii din oraş se temeau de el mai mult decât îl iubeau şi că propriii lui fii erau mai mult precauţi decât iubitori.

Dar când îşi privi tatăl acum, Ryan ştiu că nu mai avea nici energia, nici dorinţa de a mai ţine supărarea. Îi era milă de Jonas, îi părea rău după tot ce avuseseră şi tot ce pierduseră.

Jonas puse vaza într-o cutie şi îşi drese glasul.

— Credeam c-ai plecat.

— M-am hotărât să mai rămân puţin. Să văd ce se-ntâmplă cu râul. Şi cu tine.

Jonas continuă să împacheteze, ignorându-l, dar tăcerea nu era la fel de rece ca altă dată. Ryan se aşeză pe canapea.

— Cum te simţi?

— Bine.

— Ai nevoie de ceva?

— Nu, zise Jonas şi scutură din cap.

— Unde vrei să duci cutiile astea?

— Sus.

— O să te ajut.

— De ce?

Ryan numără până la zece.

— Pentru că vreau să stau de vorbă cu tine.

— Despre ce?

— Despre Becky Lee şi mama.

Jonas deveni rigid.

— Nu vreau să vorbesc despre mama ta.

— În regulă, atunci să începem cu Becky Lee, spuse Ryan

dându-i tatălui său banda adezivă şi Jonas trase în jos colţurile cutiei. Andrew a spus că Becky Lee a stat de vorbă cu tine înainte să-l părăsească. Aş vrea să ştiu ce ţi-a spus şi, mai important, ce i-ai spus tu.

— Crezi că ţin minte fiecare conversaţie pe care am avut-o în viaţa mea?

Ryan zâmbi.

— Da. Becky Lee ţi-a spus cumva că eu eram tatăl copilului?

Jonas ridică privirea şi, după o scurtă ezitare, zise:

— Nu, n-a spus aşa ceva.

Ryan răsuflă uşurat.

— Atunci Billy chiar e fiul lui Andrew?

— Da.

— Dar nu l-ai asigurat niciodată de asta.

— N-am ştiut că avea îndoieli.

— Bineînţeles că avea. Sunt sigur că şi tu ai avut.

Jonas îşi ridică din umeri.

— La început, am crezut că l-ai lăsat pe Andrew să suporte consecinţele acţiunilor tale nesăbuite, ca de obicei, mai ales că plecaseşi şi atât de rapid. Nu m-am gândit că ea nu-ţi spusese că era însărcinată.

— Pentru că ţi-a plăcut să crezi numai ce era mai rău despre mine.

— Era mai uşor aşa.

Ryan simţi adevărul în ochii tatălui său. Da, era mai uşor să urăşti decât să iubeşti, şi mult mai sigur. Jonas puse cutia jos şi se întinse după vraful de reviste de pescuit de pe

măsuţa de cafea.

— Mai e ceva, spuse Ryan.

— Ţi-am spus că nu vreau să vorbesc despre ea.

— Angel crede că există o fantomă pe râu şi că ar fi mama. De fapt… spuse Ryan băgând mâna în buzunar. A găsit ăsta lângă Tucker's Bridge, spuse el arătându-i ceasul.

Jonas se uită la ceas de parcă acesta ar fi fost un şarpe gata de atac. În cele din urmă, îl luă din mâna lui Ryan şi se aşeză obosit pe canapea.

— Angel l-a găsit?

— Da. L-am aruncat în apă acum douăzeci şi cinci de ani. Deodată, a apărut din nou.

— Doar nu vrei să spui că dai crezare unei asemenea poveşti?

Ryan se aşeză în celălalt capăt al canapelei.

— Mama a murit?

Jonas se făcu alb ca varul când auzi acel cuvânt.

— De unde naiba să ştiu? N-am mai auzit nimic de ea din ziua în care ne-a părăsit. De ce n-o întrebi pe Kara Delaney?

— Kara nu ştie. N-a ştiut nici măcar că tatăl ei… spuse Ryan, dar tăcu când văzu expresia de tristeţe de pe chipul lui Jonas. Părinţii ei s-au despărţit imediat după inundaţii şi, deşi a primit din când în când câte o carte poştală de la tatăl ei, nu l-a mai văzut. Când a reapărut, în sfârşit, în viaţa ei, după mulţi ani, era sigur şi n-a pomenit nimic de mama.

— Şi? Poate că şi Isabelle şi-a dat seama că era un idiot şi l-a părăsit.

Ryan îşi lipi degetele unele de altele.

— Nu se potriveşte. Unde e tată?

— Nu ştiu.

Ryan îl privi cu asprime, încercând să treacă de carapacea exterioară şi, pentru o clipă, reuşi, când privirile li se întâlniră, când el îşi dădu seama că tatăl lui dorea la fel de mult ca el să ştie răspunsul.

— Ai încercat s-o găseşti, spuse Ryan deodată, descoperind un adevăr care era complet neaşteptat.

— Da, recunoscu Jonas rezemându-şi capul de spătarul canapelei. La vreo doi ani după ce-a plecat. N-am aflat nimic, însă. M-am tot gândit că, într-o bună zi, o să apară din nou sau că o să-i văd fotografia la televizor sau că o să aflu ceva de la vreo rudă de-a ei. Dar n-am aflat nimic niciodată.

— Poate că a murit.

— Se poate. Dar nu-i o afurisită de fantomă. Şi, chiar dacă ar fi fost, n-ar fi bântuit râul, pentru că îl ura aproape la fel de mult ca tine.

Ryan zâmbi stins.

— Câteodată cred că îl uram pentru că tu îl iubeai atât de mult. Trebuia să mă lupt cu el pentru atenţia ta, numai că râul a câştigat întotdeauna.

— Râul nu-mi răspundea niciodată.

— Iar eu o făceam.

Era logic. Lui Jonas îi plăceau lucrurile şi oamenii pe care îi putea ţine sub control.

— Ryan…

— Ce e?

Jonas stătea cu privirea aţintită în tavan.

— N-am vrut ca tu şi Andrew să fiţi surprinşi de apă. Mi s-a oprit inima-n loc când v-am văzut pe amândoi cocoţaţi pe acoperiş.

— Nu mi-aş fi închipuit niciodată. Ai urlat la noi pentru că nu luasem apă de băut pe acoperiş.

— Nu ştiam cum să vă spun că-mi părea rău. După aceea am ştiut că ţi-era frică de apă, dar am vrut să-ţi învingi frica, să vezi râul aşa cum îl vedeam eu, să-i simţi puterea şi măreţia.

— N-am simţit niciodată puterea râului, ci numai mânia lui. Atât de asemănătoare cu mânia ta. N-am putut niciodată să te fac fericit.

O altă voce se alătură celei a lui Ryan.

— Nici eu n-am putut, spuse Andrew din prag, de unde îi privea pe amândoi.

Ryan se întrebă cât de mult auzise. Poate era mai bine că apăruse atunci pentru că trebuiau să aibă o discuţie toţi trei.

Andrew se apropie de ei cu paşi hotărâţi, părând mai sigur de sine ca oricând. Până şi Jonas se îndreptă, aşteptând ca Andrew să spună ce avea pe suflet.

— Indiferent ce aş fi făcut, spuse Andrew. Ori eram al doilea, după Ryan ori dădeam greş complet, zise el uitându-se când la Ryan, când la Jonas. Şi tare mai încercam să-ţi fac pe plac. De fapt, şi acum mai încerc. Dar s-a terminat totul, tată. Nu mai poţi să conduci ziarul, aşa că, ori mă laşi pe mine s-o fac, ori plec.

Ryan se uită la fratele lui stupefiat.

— Mă laşi singur? îl întrebă Jonas.

— Nu vreau s-o fac, dar vreau să deţin controlul ziarului. Trebuie să achit note de plată, ceea ce înseamnă să-mi pun semnătura pe cartela băncii. Nimeni nu vrea să trateze cu mine. Toată lumea te aşteaptă să te întorci şi să-ţi reiei locul. M-am săturat să fiu tratat ca un copil. Sunt un adult şi pot să conduc ziarul ăsta la fel de bine ca tine.

Jonas se făcu roşu la faţă.

— Încă n-am murit, Andrew. E ziarul meu.

Andrew îşi încleştă pumnii.

— Ai muri dacă te-ai întoarce la lucru. Am vorbit cu doctorul tău azi-dimineaţă.

— Nu aveai niciun drept.

— Ba aveam, spuse Andrew categoric. Doar sunt fiul tău, fir-ar să fie. Şi s-ar putea să fiu singurul căruia îi pasă de tine, aşa că nu crezi că a venit vremea să simţi şi tu acelaşi lucru?

Jonas rămase cu gura căscată. Rămăsese, pur şi simplu, fără grai. Ryan simţea la fel, de parcă un urs s-ar fi trezit brusc după o hibernare de treizeci şi şapte de ani.

— Doctorul tău mi-a spus că, dacă nu încetezi să mai lucrezi şi dacă nu începi să acorzi mai multă atenţie inimii, este foarte probabil să faci un alt infarct, de data asta, masiv. Deci, vreau cheile seifului şi să semnezi astea, zise Andrew punând pe măsuţa de cafea două formulare de bancă.

Jonas refuză să le ia şi se uită la Ryan, parcă rugându-l să-l susţină. Ryan, însă, nu vru să fie împotriva fratelui său, nu de această dată.

— Are dreptate, spuse el.

— Ce-ţi pasă ţie? Mâine dimineaţă o să pleci, sau imediat

cum o să primeşti o ofertă mai bună.

— Poate. Îmi place lumea din afara oraşului ăstuia, Jonas. Îmi place să cunosc oameni care vorbesc alte limbi, să ascult cântece ale căror cuvinte nu le înţeleg. Ăsta sunt eu. Trebuie să accept faptul că eşti un bătrân morocănos care n-ar putea să spună „te iubesc" nici dacă viaţa lui ar depinde de asta. De ce nu mă accepţi aşa cum sunt?

Jonas nu spuse nimic timp de câteva minute. Atmosfera era încărcată de vorbe care ar fi trebuit rostite demult.

— N-am crezut că-ţi pasă, spuse el, în cele din urmă.

— Ăsta nu-i un răspuns.

Jonas încercă să-l intimideze cu privirea, dar Ryan refuză să se lase învins.

— Eşti un fotograf bun, recunosc Jonas cu puţină admiraţie în glas. Nu trebuie să ţi-o spun eu. Ţi-o spune lumea întreagă. Iar tu… zise el întorcându-se spre Andrew. „The Sentinel" e locul unde apar toate ştirile importante despre râu. N-o să te poţi descurca singur cu toţi reporterii ăştia.

— Pot să scriu articole şi…

— Şi eu aş putea să mă ocup de fotografii şi de orice altceva. Mi-am petrecut fiecare vară în copilărie lucrând la ziarul ăsta, spuse Ryan, neştiind sigur de unde veniseră acele cuvinte, dar, acum, că fuseseră rostite, era încântat.

Şi Jonas şi Andrew îl priviră surprinşi.

— Mi-ar face plăcere să dau o mână de ajutor, adăugă el.

— V-aţi aliat împotriva mea? întrebă Jonas părând mişcat şi surprins, aproape copleşit.

Andrew îi aruncă o privire lui Ryan, după care încuviinţă încet.

— Da, ne-am aliat împotriva ta.

— Asta înseamnă că pot să ajut? întrebă Ryan simţindu-se din nou ca un frate mai mic.

— Presupun că da, dar eu sunt şeful, ai priceput?

Ryan începu să râdă. Unele lucruri nu se schimbă niciodată.

Capitolul 26

Kara îl aşteptă pe Ryan în seara aceea, dar nu îi auzi paşii în hol decât la miezul nopţii. Deşi o parte din ea ar fi vrut să se furişeze în camera şi în patul lui, o altă parte a ei spunea categoric nu. Astfel că rămase acolo unde era – singură, tremurând de frig.

Marţi dimineaţă veniră şi mai mulţi reporteri, dar şi nivelul apei crescu. Kara şi mătuşa ei îşi petrecură cea mai mare parte a zilei ajutându-i pe locuitorii mai vârstnici să părăsească un parc de rulote din apropiere de centru. Aceştia erau înspăimântaţi, unii fiind prea bătrâni pentru a merge, alţii, îngroziţi de gândul de a-şi pierde ultimele câteva lucruri.

Josephine făcea minuni, alungând temerile tuturor cu calmul şi eficienţa ei. Nu voia să-i sperie, dar nici nu voia să lase pe nimeni să rişte să rămână pe loc, sperând că nu avea să se întâmple chiar ce era mai rău.

Kara îl văzu foarte puţin pe Ryan în ziua aceea. Când nu amenaja un adăpost la centrul de recreere şi un altul la liceu,

făcea cafele şi le dădea să mănânce voluntarilor care umpleau saci cu nisip.

Încercă să-i dea de lucru lui Angel ca să o facă să stea departe de râu, dar şcolile se închiseseră pentru câteva zile din cauza pericolului pe care îl prezenta râul, lucru care îi oferea lui Angel prea mult timp pentru a se gândi la fantomă. În cele din urmă, Kara încetă să-şi mai facă griji. Fiica ei era suficient de deşteaptă pentru a nu se duce în zonele periculoase. Şi, pe deasupra, o putea împiedica pe Angel să facă un lucru la fel cum putea să împiedice râul să crească.

Pe la ora *zece* în seara aceea, Kara se gândi la Ryan cuprinsă de îngrijorare. Din moment ce părea imposibil să doarmă, se duse la bucătărie şi se apucă de copt. Timp de două ore amestecă făină, zahăr şi sare, frământă, rulă, tăie, puse în forme şi băgă în cuptor. Aromele de vanilie, ghimbir şi scorţişoară o mai liniştiră. La miezul nopţii, dulapul era plin de cozonaci, plăcinte şi prăjituri puse la răcit. Tocmai ştergea şi ultimele urme de făină când Ryan îşi făcu apariţia.

Mâinile lui puternice îi cuprinseră mijlocul şi gura lui fierbinte îi atinse gâtul. Kara îi mulţumi lui Dumnezeu în gând pentru faptul că i-l adusese pentru încă o noapte, cel puţin. Se răsuci în braţele lui, aruncându-i un zâmbet fermecător.

— Bună, zise ea.

— Bună. Mi-a fost dor de tine.

Vocea lui era îngroşată şi ochii îi erau întunecaţi de emoţie. O privea cu dorinţă. Kara ştia că acel lucru se reflecta şi în ochii ei, pentru că îi simţea ca pe o durere provocată de

o foame care nu avea să treacă până când nu se hrănea cu el. Îi atinse faţa cu dosul mâinii, observându-i cutele de sub ochi.

— Arăţi obosit, spuse ea. Unde ai fost?

— L-am ajutat pe Andrew să scoată o ediţie specială a ziarului.

Ea rămase cu gura căscată.

— Tu şi Andrew aţi lucrat împreună?

Ryan se aplecă şi o sărută, profitând de gura ei vulnerabilă.

— Mm, ce gust bun! Ca de cafea cu frişcă. Îmi dai şi mie puţin?

— Pot să-ţi pun în ceaşcă, zise ea, dar Ryan o sărută din nou.

Ea îl împinse uşor, proptindu-şi mâna în pieptul lui.

— Stai puţin. Vreau să aud mai multe despre tine şi Andrew.

Ryan ridică din umeri.

— Andrew are nevoie de ajutor. Tata nu mai poate să lucreze.

— Şi tu poţi?

— Nu sunt neputincios. Doar am crescut în redacţie.

— Nu la asta m-am referit. Ultima oară când l-am auzit pe Andrew, te ura. Şi Jonas la fel. Ce am pierdut?

— Am fost acasă ieri. L-am găsit pe Jonas strângând lucrurile de jos. Ţinea în mâini vaza mamei şi plângea, zise Ryan clătinând din cap. Când l-am văzut aşa, mi-am dat seama cât de lipsită de sens era cearta noastră. După ce-a

plecat mama, toţi am pierdut pe cineva drag. Poate că nu mai are importanţă de ce a plecat. Poate că nu mai putem să trăim ţinând seama de ceva ce s-a petrecut acum douăzeci şi cinci de ani.

Kara îi strânse mâinile.

— Mă bucur că v-aţi împăcat, zise ea şi, după o pauză, adăugă: Ryan, când pleci?

— Peste o zi, două.

— Aşa ai spus şi acum două zile.

— Încerci să scapi de mine?

— Nu, încerc doar să te înţeleg.

— Ceva imposibil. Nici eu nu m-am înţeles încă. Ştii, dat fiindcă sunt atâţia reporteri în oraş, o să se scrie foarte multe despre Serenity Springs. Exact ce-ţi doreai.

— Dar nu asta voiam să ştie lumea, ci să vadă râul în splendoarea lui, nu aşa.

— Nu poţi avea un lucru fără să-l ai şi pe celălalt. Toţi trandafirii au spini. Fiecare idilă are un sfârşit.

— Asta am avut noi – o idilă?

— Ai spus fără obligaţii, îi aminti Ryan.

Kara trase aer în piept.

— Şi am vorbit serios. Numai că nu prea ştiu ce cere eticheta aici. M-aş fi descurcat mai bine dacă ai fi plecat ieri dimineaţă, dar acum… acum e mai greu. Nu ştiu cum să mă port în prezenţa ta. Nu ştiu ce vrei de la mine.

Ryan puse capăt şuvoiului de cuvinte acoperindu-i gura cu a lui şi sărutând-o lacom. Când el îşi înălţă capul, ea era ameţită.

— Doamne, cum faci asta? întrebă ea. Cum reuşeşti să mă faci să te doresc numai cu un sărut?

— Şi eu te doresc, Kara, spuse el şi apăsă întrerupătorul din spatele capului ei, cufundând bucătăria în întuneric.

Kara îşi pierdu simţul realităţii şi nu se mai gândi la viitorul gol. Nu era conştientă decât de furtuna de afară, de furtuna dinăuntru şi de mâna întinsă a lui Ryan. După o clipă, îi dădu şi ea mâna şi urcară scara împreună.

El făcu dragoste cu ea încet de această dată, blând şi tandru, plimbându-şi mâinile pe trupul ei, aşa încât să-şi poată aminti fiecare detaliu. Începu cu faţa ei, lăsându-şi degetele să alunece pe gâtul ei subţire, pe umeri, pe sânii mari şi plini, pe sfârcurile întunecate şi pe pistruii care îi înconjurau inima asemeni unor paznici.

Ryan îl sărută pe fiecare, vrând parcă să-i şteargă, vrând să pătrundă în inima şi trupul ei. Apoi, îşi îndreptă atenţia asupra sânilor ei, excitând-o cu vârfurile degetelor şi după aceea cu gura, până când o auzi strigând uşor. Îşi lăsă mâinile să coboare pe cutia ei toracică, înconjurându-i mijlocul, pipăindu-i abdomenul şi memorându-i formele.

Îşi lăsă degetele apoi să lunece pe interiorul pulpelor, pierzându-se printre cârlionţii care îi accentuau feminitatea. Kara îi strigă numele. Îi puse mâinile pe umeri şovăitoare, de parcă n-ar fi ştiut dacă să-l împingă sau să-l ţină pe loc.

În mintea lui, însă, nu exista niciun fel de ezitare. Voia să o atingă, să o guste, să o poarte cât putea de sus. Astfel că o atinse cu degetele şi apoi cu gura, sugând şi mângâind până când ea scoase un ţipăt şi începu să tremure. Atunci, el

alunecă în sus pe ea, depărtându-i picioarele cu genunchii, şi pătrunse în trupul ei fierbinte şi ud, înăbuşindu-i gemetele cu gura.

De data aceasta, când ea se eliberă, se eliberă şi el.

Kara părăsi patul lui Ryan fără tragere de inimă cu puţin înainte de ivirea zorilor, alunecând din cuibul acela cald şi plăcut al dragostei în întunericul rece şi umed al dimineţii.

Ar fi putut să se ducă să se culce la loc în patul ei, dar nu îi mai era somn. Era obosită, chiar epuizată, dar mintea îi era tulbure şi simţurile îi fremătau. De mult nu se mai simţise atât de plină de viaţă.

Dădu drumul căţeilor afară şi apoi îi şterse cu un prosop înainte de a-i lăsa înapoi în casă. Când coborâră cu toţii, în aer se simţea aroma cafelei proaspăt măcinate.

O jumătate de oră mai târziu, când se uită la frumoasa ei masă pe care se afla micul dejun şi la chipurile încântate ale oaspeţilor, care mâncau cu poftă clătite şi ouă prăjite, Kara îşi dădu seama că descoperise, în sfârşit, la ce era cu adevărat pricepută. Casa aceea era cuibul ei, locul unde strălucea, şi era extrem de mândră de el.

Ryan îi surprinse privirea şi îi făcu cu ochiul, iar ea roşi ca o şcolăriţă. Din fericire, Angel vorbi atunci.

— Am auzit la radio că şcolile or să fie închise şi astăzi, zise ea încântată.

Kara încuviinţă.

— Şi eu am auzit. Nu fi atât de bucuroasă, nu-i chiar o veste bună.

— Pentru mine este. Acum pot să mă duc la râu să caut…

— Angel, te rog. Nu mai vreau să aud nimic despre fantomă, medalion sau mai ştiu eu ce. E o poveste grozavă, una din cele mai bune spuse de tine, dar te rog să născoceşti alta.

Angel păru jignită şi se rezemă de spătarul scaunului.

— Nu-i o poveste.

Kara oftă şi îi aruncă o privire lui Ryan. El ridică din umeri ca pentru a-i spune să o lase în pace, să-i dea voie să trăiască într-o lume a fanteziei deocamdată. Ce era rău în asta? Probabil că nimic, îşi spuse Kara, atâta timp cât Angel stătea departe de râu. Nu voia să fie în primejdie.

Se auzi soneria şi Kara se duse să deschidă. Era Dirk Andres, cu impermeabilul galben ud de ploaie. Chipul îi era grav şi vocea răguşită.

— Ryan e aici?

— Bineînţeles, tocmai termină de mâncat. Intră.

Când Kara se dădu într-o parte, Ryan apăru în hol.

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă el.

— Râul a ajuns la câţiva paşi de casa tatălui tău.

Kara icni.

— A crescut atât de mult?

Dirk încuviinţă, uitându-se la Ryan.

— Nu pot să-l scot pe Jonas din casă. Are o barcă, dar mi-e teamă să-l las acolo, mai ales în starea în care e.

— Nu cred c-o să mă asculte, zise Ryan şi frustrarea i se desluşi în glas. Face numai ce vrea. Ştii asta foarte bine.

— Trebuie să-ncerci.

— Bine.

— Şi, Kara… zise Dirk oftând.

— Nu spune, zise ea.

— S-ar putea să fine nevoie să evacuezi şi tu.

— Nu.

— Nu mă face să spun de două ori.

— Râul ar trebui să crească încă patru metri jumătate ca să ajungă la peluză.

— Trei metri, o corectă Dirk. Şi creşte într-un ritm rapid, e ca o femeie decisă să-şi ia înapoi toate lucrurile care îi aparţin.

— Fantoma a zis că râul o să se reverse până mâine, zise Angel, care apăruse lângă ei. Şi a mai zis că domnul Hunter, Jonas, trebuie să plece de data asta.

— Ei bine, poate o faci pe fantoma asta, prietena ta, să stea de vorbă cu Jonas. Poate că pe ea o s-o asculte, zise Dirk zâmbind şi salutându-i pe Kara şi pe Ryan. Trebuie să plec. E loc destul la centrul de recreere şi la liceu, Kara, pentru tine şi oaspeţii tăi.

— Dar toate lucrurile mele sunt aici, protestă ea, exprimând acelaşi sentiment al tuturor celor care locuiau în preajma râului.

— S-ar putea să mai existe locuri disponibile în oraşul alăturat, dacă vrei să muţi ceva de valoare. Dacă nu, câţiva oameni din oraşul vecin îşi închiriază garajele.

— Mulţumesc. O să mă gândesc la asta.

— Nu te gândi prea mult. Timpul nu e de partea ta.

— O să plecăm, mamă? întrebă Angel cu ochii mari când Kara închise uşa.

Kara ştia că ar fi trebuit să spună da, dar fiecare instinct o îndemna să zică nu. Aceea era casa ei. Acela era locul unde găsise dragoste, linişte sufletească şi pe ea însăşi. Cum putea să-l părăsească? Cum putea să lase râul să i-l ia?

— Nu poţi să rămâi aici, zise Ryan. Mai ales dacă râul creşte atât de repede.

— Dirk e exagerat de prudent, spuse Kara deschizând uşa din nou. Uite se vede că apa e încă…

Glasul i se frânse, însă, când văzu că apa era mult mai aproape decât se aşteptase.

— Dumnezeule!

Ryan le luă pe după umeri pe Kara şi pe Angel, protector.

Kara îşi petrecu braţul pe după mijlocul lui.

— E-n regulă, Ryan. Nu-i chiar atât de rău.

— Trebuie să plecaţi.

Kara îşi umezi buzele. Avea să evacueze pe toată lumea, după care avea să-şi strângă lucrurile şi să le ducă într-un loc aflat mai sus, dar în niciun caz nu avea să-şi petreacă noaptea într-un adăpost, în timp ce casa ei se afla sub apă. Avea să o înconjoare cu saci de nisip. Avea să mute mobila la etajul doi. Mintea îi era cuprinsă de frenezie.

— Angel, apucă-te să-ţi strângi lucrurile, pentru orice eventualitate, spuse ea, încercând să nu-şi sperie fiica.

Aceasta nu părea speriată, ci doar fascinată de toată acea aventură.

După ce plecă Angel, Kara se întoarse spre Ryan.

— O să le spun oaspeţilor că trebuie să se mute undeva mai sus. Tu… unde crezi c-o să te duci? La centrul de

recreere, la liceu sau… la Los Angeles?

— Nu ştiu sigur.

— Ştiu că nu-ţi place râul când e aşa.

El strânse din dinţi.

— Nu-mi place, dar nu pot să plec tocmai acum, fără să ştiu ce-o să se întâmple. Ar fi ca şi cum ai renunţa la o carte înainte de capitolul final.

— E destul de uşor să renunţi la o carte dacă nu-ţi pasă de personaje.

— Poate că-mi pasă, zise el.

— Atunci ar trebui să mai rămâi ca să vezi cum or să evolueze lucrurile.

— Poate o să rămân.

Dar Ryan nu rămase la Gatehouse, ci se duse să-şi vadă tatăl. Trebui să meargă prin apa de vreo treizeci de centimetri de pe alee. Râul atingea primele trepte ale verandei.

Ryan simţi o tensiune nervoasă când se uită la apă.

De multă vreme nu mai fusese atât de aproape de ea. Chiar şi în timp ce umpluse saci cu nisip reuşise să rămână la o distanţă respectabilă. Acum, însă, nu ştia dacă mai putea să facă un pas măcar. Râul avea un mod al său de a-l paraliza. În clipa aceea, uşa de la intrare se deschise şi Jonas apăru în prag, purtând cizme înalte până la genunchi, blugi şi bretele.

Îl apucă pe Ryan de braţ şi îl trase înăuntru, unde Ryan păru să se clatine, de parcă râul l-ar fi hipnotizat cu mişcarea lui.

— Ryan. Ryan, spuse Jonas dându-i o palmă uşoară peste

obraz.

El tresări brusc.

— De ce ai făcut asta?

— Erai gata să cazi în apă afară.

— Nu-i adevărat.

— Am văzut întâmplându-se treaba asta. Mişcarea, curentul, te captivează atât de mult, încât te laşi luat de apă. E mai uşor decât să lupţi împotriva ei!

Ryan înghiţi în sec.

— Aşa mi-o amintesc, aşa era când stăteam pe acoperiş şi o priveam venind să ne ia, zise el şi apoi scutură din cap pentru a alunga imaginea aceea tulburătoare.

După aceea se uită în jur. Jonas împachetase aproape toate lucrurile şi le dusese sus. Pereţii erau goi. Până şi covorul fusese rulat şi dus la etaj.

— Eşti gata să pleci?

Jonas îl privi.

— Nu plec nicăieri, Ryan.

— Trebuie. Ţi s-a dat ordin să evacuezi casa.

— Rămân pe riscul meu.

— De ce? întrebă Ryan oftând. Ce rost are?

— E casa mea şi n-o s-o las pradă râului.

— Ce-o să faci dacă apa o să pătrundă prin pereţi şi o să ajungă sus?

— N-o să ajungă atât de sus.

— Nu e prietena sau amanta ta, e duşmanul tău. E o masă lichidă care poate să distrugă tot.

— N-o înţelegi ca mine, spuse Jonas. Nici nu mă aştept s-o

înţelegi vreodată. Du-te, Ryan. Întoarce-te la viaţa ta de hoinar. Eu o să fiu bine aici.

Ryan se plimbă agitat prin încăpere, neştiind ce să facă. Se simţea neputincios. Nu putea să-şi scoată tatăl cu forţa din casă, dar nu putea nici să-l lase acolo.

— De ce eşti atât de încăpăţânat?

— Ţie de ce-ţi pasă? Acum o săptămână nici nu ştiai dacă mai trăiesc.

— Acum o săptămână eram încă supărat. Dar, venind, aici, totul, s-a schimbat.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Jonas. Eu sunt acelaşi. Tu eşti acelaşi, iar mama ta tot nu s-a întors. Totul e exact ca atunci când ai plecat.

— Când am plecat n-am ştiut cât de mult o să-mi lipsească faptul de a avea o familie, un cămin. N-am pus nici măcar un tablou pe pereţii apartamentului meu şi n-am nici măcar mobilă: N-am vrut să fiu legat de o casă aşa cum eşti tu, spuse Ryan privindu-şi tatăl îndelung şi încercând să vadă dincolo de suprafaţă.

Ceea ce văzu îl făcu să-şi dea seama de altceva.

— Nu e vorba de casă, nu-i aşa? E vorba de ea. Ea e aici. Puţinul care ţi-a rămas de la ea e aici.

Jonas îi întoarse spatele.

— Eşti un prost.

Ryan puse mâna pe umărul tatălui său, forţându-l să se întoarcă.

— Oare? Ai iubit-o, nu-i aşa?

— Bineînţeles c-am iubit-o, strigă Jonas. Am adorat-o. Dar

ea a plecat, fir-ar să fie, a plecat.

— Tu ai alungat-o. Am citit scrisoarea, ai uitat?

Ochii lui Jonas se umplură de durere.

— Am vorbit cu ea după ce am primit scrisoarea. Am implorat-o să se întoarcă, l-am spus că o să vă iau pe tine şi pe Andrew şi o să găsim un loc unde să stăm. Dar ea a avut de ales. Şi a ales. A plecat.

Lui Ryan nu îi venea să creadă ce auzea. El nu ştia povestea aceea.

— Nu mi-ai spus asta niciodată.

— Nu erai pregătit să asculţi. Mă urai. Nu puteam să te fac să-ţi schimbi părerea.

Poate că atunci n-ar fi putut, recunoscu Ryan în sinea lui. Era prea tânăr, avea capul prea plin de propriile lui idei, era prea uluit de conţinutul scrisorii ca să mai asculte şi continuarea poveştii. Iar mai târziu… mai târziu plecase.

— Nimic din toate astea nu mai contează acum, zise Ryan. De ce a plecat, unde a plecat, probabil că n-o să aflăm niciodată. Important e prezentul. Poate că putem fi o familie din nou.

Lui Jonas îi tremura mâna când îşi dădu părul la o parte de pe ochi.

— Tu şi Andrew trebuie să vă găsiţi propriile familii.

— Asta ţi-ar uşura ţie situaţia, spuse Ryan furios. Atunci n-ar mai fi nevoie să te schimbi. N-ar mai trebui să-ţi deschizi inima. N-ar fi nevoie să rosteşti cuvintele pe care n-ai putea să le rosteşti niciodată, zise Ryan şi glasul i se frânse de emoţie. Când a plecat mama eram un puşti prost. N-aveam

decât nouă ani. Mi-a fost atât de dor de ea. Timp de un an de zile am plâns în pernă în fiecare seară. Tu unde erai, Jonas? De ce naiba n-ai putut să fii lângă mine? Ai vrut să rămân cu tine. N-ai vrut s-o laşi să mă ia, atunci unde ai fost când am avut nevoie de tine?

— Nu… nu ştiam cum să procedez.

— Sunt nişte simple cuvinte, Jonas. Nici acum nu poţi să le spui, nu? întrebă Ryan, dar răspunse tot el. Nu, nu poţi. Doamne, de ce m-oi izbi cu capul de pereţi? zise el îndreptându-se spre uşă. Dacă vrei să rămâi aici, foarte bine. Fă ce vrei.

— Eu plec, spuse Billy oprindu-se la vreo şase metri de râul care curgea năvalnic. Nu ne putem apropia mai mult. E prea periculos.

Vântul îi aduse părul peste faţă lui Angel, orbind-o pe moment. Şi, în acea clipă de orbire, auzi o voce strigând-o, rugând-o să nu plece.

Îşi dădu părul la o parte de pe ochi şi se uită la râu. Nu vedea femeia, dar îi simţea prezenţa, nevoia.

— Trebuie să mă duc mai aproape, zise ea.

— Nu fi proastă, Angel. Nu există nicio fantomă şi niciun medalion. E doar o poveste.

— Ar putea fi bunica ta.

Oare de ce nu înţelegea Billy cât de important era să se afle adevărul?

— Bunica mea a părăsit oraşul cu mulţi ani în urmă. Tata a zis că nu-i plăcea aici. În niciun caz nu mai poate fi în locul ăsta.

— Poate a fost împiedicată. Toată lumea a crezut că a plecat, aşa că n-a căutat-o nimeni.

Billy îşi dădu ochii peste cap.

— Da, bine.

— S-ar putea să fi fost aşa.

— N-a fost aşa.

— Nu vrei s-o vezi, nu? Ţi-e frică.

— Ba nu mi-e.

— Ei bine, eu mă duc mai aproape, spuse ea pornind mai departe şi ignorând strigătele lui Billy de a veni înapoi.

Simţea că o trage ceva, ceva atât de puternic încât ea nu se putea întoarce, cel puţin nu fără a descoperi despre ce era vorba.

Merse de-a lungul malului, strigând fantoma. Nu îşi mai dădea seama unde era Tucker's Bridge acum când apa crescuse atât de mult, dar văzu casa Hunter mai încolo, aşa că îşi dădu seama că nu putea să se afle prea departe.

În cele din urmă, se opri cu răsuflarea tăiată din cauza faptului că trebuise să-şi facă drum printre tufe şi puţin neliniştită din cauza vântului care vâjâia, a crengilor care se rupeau şi cădeau din copaci, a apei care făcea un zgomot de parcă s-ar fi aflat o sută de copii într-o piscină.

— Angel.

Se întoarse brusc şi văzu femeia plutind deasupra apei, baticul roşu cu galben protejându-i părul de ploaie.

— Mi-a fost teamă că n-o să mai crezi în mine, zise ea.

— Nu ştiam unde eşti.

— Aici, unde am fost întotdeauna. Timpul trece foarte

repede. Trebuie să găsesc medalionul până mâine. Cred că e prins între crengile copacului pe care l-a sădit tatăl lui Jonas la naşterea lui. Când apa va creşte suficient de mult, o să ia totul. Trebuie să-l iei de acolo.

— Eşti…

Dar îşi dădu seama deodată că nu putea să-i pună întrebarea aceea. Nu era sigură că voia să afle răspunsul.

— N-are importanţă cine sunt. Ceea ce contează e ca ei să nu sfârşească la fel ca mine. L-ai prevenit, Angel? Le-ai spus că râul o să iasă din matcă până mâine?

— Da, dar nu cred că m-au crezut.

— Şi Jonas, i-ai spus lui Jonas?

— N-o să mă asculte.

— Trebuie să-l faci să asculte.

— Cum? întrebă Angel uluită.

— Spune-i o poveste, o îndemnă femeia. O poveste despre mine. Spune-i despre părul meu, despre batic şi despre inel, zise ea şi întinse mâna arătându-i un inel cu un safir strălucitor pe degetul mijlociu al mâinii stângi. Trebuie să-l convingi. Ştiu că poţi s-o faci. Pentru că ai cuvintele şi imaginaţia necesare pentru a-l face să creadă. Spune-i să plece din casă până nu va fi prea târziu. Şi mai spune-i că mi-e dor de el.

Angel clipi şi femeia dispăru. Dar încă îi mai vedea chipul, baticul, inelul.

Tresări când auzi un trosnet de crengi în spate. Se întoarse din nou şi, de data aceasta, se trezi nas în nas cu Jonas. Când o văzu, acesta se opri brusc.

— Ce naiba cauţi aici? întrebă el cu o voce tunătoare.

— Eu… eu… îngăimă Angel aruncând o privire peste umăr şi întrebându-se de ce fantoma nu putea să apară acum ca să vorbească direct cu Joans.

— Du-te acasă imediat, îi porunci el.

— Bine, dar… zise Angel umezindu-şi buzele. Ar trebui să-ţi spun că râul o să iasă din matcă mâine şi că trebuie să pleci din casă.

— Cine te-a trimis aici? Maică-ta? Unul din băieţeii ăia ai mei proşti?

— Fantoma.

El o sfredeli cu privirea.

— Nu cred în fantome.

— Şi ea a zis asta. Dar a mai zis să-ţi spun că încă mai are inelul cu safir.

Mâna lui Jonas tremură uşor pe baston.

— Nu ştii deloc când să te opreşti nu-i aşa, fetiţo?

— Dar e adevărat, şi a mai zis să-ţi spun de baticul cu flori roşii şi galbene, spuse Angel gândindu-se la o poveste, dar, pentru prima oară, nu îi venea nimic în minte.

Jonas trecu pe lângă ea, îndepărtându-se atât de repede, încât Angel trebui să-i strige:

— A mai zis să-ţi spun că îi e dor de dumneata.

Capitolul 27

— Ai văzut-o cumva pe Angel? o întrebă Kara pe Josephine când intră în adăpost în seara aceea cu două valize şi o geantă „Hefty” plină cu animalele de pluş ale lui Angel. L-

am spus să stea aici până mă-ntorc.

Josephine termină de înfăşurat în leucoplast degetul unei fetiţe de şapte ani.

— Gata, scumpo.

— Am o bubiţă, îi spuse fetiţa Karei.

Aceasta se uită la leucoplastul cu Minnie Mouse cu o expresie gravă.

— Văd. Ce s-a-ntâmplat?

— M-a muşcat Bobbie Webster.

Kara îşi reţinu un zâmbet.

— De ce a făcut aşa ceva?

— Pentru că am încercat să-i număr dinţii, zise fetiţa fugind apoi să-şi caute mama.

Kara nu mai zâmbi, însă, când îşi roti privirea prin centrul de recreere, care găzduise frumosul banchet şi spectacolul de tinere talente. Acum era un adăpost pentru cei fără case. Paturile de campanie fuseseră aşezate la nici treizeci de centimetri unul de altul. Deja se aflau acolo copii şi adulţi care stăteau ghemuiţi lângă radiouri pentru a auzi ultimele ştiri în legătură cu vremea.

— Sper să nu fie mai rău, zise Josephine închizând trusa de prim ajutor.

— De ce nu te duci acasă să te odihneşti? Mă ocup eu de treburile de aici.

— Aici? Şi la Gatehouse? Şi în alte părţi? Nu eşti o super femeie, Kara. Nu poţi să le faci pe toate.

— Nici nu încerc să le fac pe toate.

— Ba da. Trebuie să-ţi dai seama că, dacă râul iese din

matcă şi pierzi totul, n-o să rămâi pe drumuri.

— Ştiu asta, zise Kara, dar nu se simţi bine când îi întâlni privirea.

— Zău? Nu cred. Trebuie să te mulţumeşti să faci numai ce poţi, chiar dacă asta nu e suficient. Acum, vreau ca tu şi Angel să staţi la mine în seara asta, la fel şi căţeii, care s-au instalat deja în fotoliul lui Ike.

— Sunt convinsă. Îţi mulţumesc, mătuşă Josephine. Acum o să mă-ntorc la Gatehouse ca să termin de împachetat nişte lucruri. Dacă se face prea târziu, s-ar putea să rămân acolo, aşa că să nu-ţi faci griji, da?

Josephine se încruntă.

— Kara, nu. Eşti în siguranţă acolo.

— N-o să păţesc nimic până mâine. Am nevoie de puţin mai mult timp ca să pun lucrurile la punct. Chiar şi Dirk a zis doar că m-a prevenit ca să mă pregătesc, nu mi-a dat un ordin oficial de evacuare.

— Kara, aminteşte-ţi de frunzele de ceai, de primejdie.

— Mătuşă Josephine, te rog. Nu pot să mă cert cu tine acum. Ştii doar ce înseamnă casa aia pentru mine. Vreau să apăr ceea ce am.

— Nu sunt decât nişte lucruri, Kara.

— Unele lucruri înseamnă enorm.

— Gatehouse a mai fost inundată, de două ori de când mă ştiu eu. Şi o să mai fie. Poate că nu astăzi sau mâine, dar tot o să fie odată. Trebuie să te obişnuieşti cu gândul ăsta.

— Nu ştiu dacă pot.

— Kara, nu casa te face fericit. Nu ţi-ai dat seama de asta

încă?

Kara fu scutită să mai răspundă când Angel şi Billy intrară în adăpost cu o pisicuţă udă leoarcă.

— Uite ce-am găsit, mamă, pisica Lorettei, spuse Angel mângâind animalul care îi tremura în braţe. Ai nişte prosoape?

Josephine îi dădu un prosop mic de vase.

— Poftim.

— Mulţumesc.

— Îmi pare bine că ai salvat pisica Lorettei, dar parcă ţi-am spus să stai aici, zise Kara.

— Păi… zise fetiţa părând vinovată. A trebuit să…

Kara ridică mâna obosită.

— Las-o pe diseară, Angel, când o să am nevoie de o poveste înainte de culcare.

Angel ridică din umeri.

— Bine.

— L-ai văzut pe tata? întrebă Billy.

— Ai încercat la redacţie?

— Numai unchiul Ryan era acolo, zise băiatul. Nu mi-a venit să cred când am văzut că lucra la ziarul bunicului.

— Şi mie mi-e greu să cred. Dar e limpede că bunicul tău nu poate să facă totul singur. A cam venit vremea să-şi dea seama de asta.

— Vorbeşti ca altă persoană pe care o cunosc, zise Josephine.

Kara îşi ignoră mătuşa, făcându-i cu mâna lui Andrew, care intră în adăpost arătând obosit şi îngrijorat.

Billy alergă în braţele lui.

— Eşti bine? întrebă Andrew. Am primit un telefon de la doamna Murray care mi-a zis că pleacă din oraş.

— Sunt bine.

— Sigur?

Billy încuviinţă.

— Da, sigur.

— Bine, pentru că trebuie să mă duc să văd ce face Loretta.

— S-a-ntâmplat ceva? întrebă Kara.

— A plecat de la bar de vreo două ore şi nu s-a-ntors nici acum. Drumurile care duc la casa ei sunt acoperite de cincisprezece centimetri de apă. M-am gândit că o fi venit aici, zise el şi, deodată, observă pisica din braţele lui Angel. Hei, asta e pisica Lorettei, spuse el alarmat. Unde ai găsit-o?

— Lângă râu, spuse Angel.

— Ţi-am spus să nu te duci la râu, zise Kara atunci.

— Nu puteam s-o lăsăm să se înece. Am fost foarte atenţi.

— Ah, Angel, ce-o să mă fac cu tine, oare?

— Dirk a zis că a evacuat pe toată lumea de pe strada Lorettei dimineaţă devreme, spuse Andrew. Ştiu că ea n-ar fi plecat nicăieri fără pisică. Unde o fi?

— Sunt sigură că e pe-aici pe undeva, spuse Josephine. Loretta ştie să-şi poarte singură de grijă.

— E însărcinată în nouă luni, spuse Andrew. Şi nu e nici pe departe atât de tare cum pretinde.

Kara sesiză îngrijorarea şi tandreţea din glasul lui; deodată îi fu limpede că Andrew ţinea la Loretta. Cum

putuse să fie atât de oarbă?

— Nu te cunosc deloc, nu-i aşa? spuse ea încet atrăgându-i atenţia lui Andrew.

Josephine luă copiii discret şi îi lăsă să discute.

— Nu ştiu la ce te referi.

— Eşti îndrăgostit de Loretta.

— Nu fi ridicolă.

— Nu sunt, spuse ea şi reacţia lui o convinse şi mai mult. Ar fi trebuit să-mi dau seama mai demult. Ea te-a făcut să recunoşti că nu Ryan a omorât-o pe Becky Lee. Ea te-a făcut să te urci în pom pentru a-i salva pisica.

— Tocmai treceam pe acolo. N-a fost mare scofală.

— Coşul Lorettei l-ai cumpărat la picnic.

— Nu-mi puteam permite coşul tău.

Kara îl trase deoparte, departe de uşă şi de cei care intrau în adăpost.

— De ce n-am făcut dragoste niciodată, Andrew?

— Poftim? întrebă el şocat.

— Cum de ne-am putut gândi să ne căsătorim când n-am fost împreună în modul cel mai intim?

— Nu… nu ştiu, Kara. Credeam că vrei să aştepţi. Credeam că vrei să clădim o relaţie de prietenie mai întâi. Nu mi s-a părut corect să facem altceva, ţinând cont că erau şi copiii la mijloc.

— Nu părea corect pentru că niciunul din noi nu voia suficient de mult.

Andrew îşi lărgi gulerul cămăşii de parcă l-ar fi strâns dintr-o dată.

— Nu vreau să discut despre asta.

— Ştiu. Niciodată n-ai vrut să discuţi cu mine despre nimic, nici despre tatăl tău, nici despre Ryan, nici despre Becky Lee. Dar cu Loretta ai discutat, nu?

— Ea ştie totul deja.

— Da, presupun că ştie.

Andrew începu să mai cedeze.

— E altceva cu Loretta. Nu trebuie să mă prefac. Ea îmi cunoaşte toate defectele. M-a văzut în cele mai stânjenitoare momente. Cu ea pot să fiu eu însumi.

— Nu ţi-am cerut niciodată să fii mai mult.

— Nu mi-ai cerut, dar aşteptai asta, pentru că ai pretenţii de un nivel ridicat. Tu n-ai nevoie de mine, Kara. Eşti atât de puternică. Adevărul e că mă sperii teribil.

— Da? întrebă ea uluită.

— Da. La fel şi Angel. Amândouă aveţi nevoie de cineva care nu se teme de viaţă, de cineva care să vrea să stea pe acoperiş cu voi şi să numere stelele, de cineva care să vrea să asculte poveştile aiurite ale lui Angel şi să se ţină după căţei prin casă în fiecare seară. Dar, mai mult şi mai mult, ai nevoie de cineva care să fie la fel de puternic ca tine. Eu nu sunt omul ăsta. Amândoi o ştim.

Ea se gândi la vorbele lui şi ştiu că avea dreptate.

— Bănuiesc că da.

— Îmi pare rău de lucrurile pe care le-am spus despre tatăl tău. Ştiu că nu eşti el, dar când…

— Când te uiţi la mine, îl vezi pe el, încheie ea.

— De fapt, când mă uit la tine, îl văd pe Ryan. Vă văd

dansând la banchet, râzând amândoi, zâmbind la aceleaşi glume. Văd cum te priveşte şi cum îl priveşti la rândul tău şi ştiu că pe mine nu m-ai privit niciodată aşa. Vreau privirea aceea, Kara. De data asta, vreau să mă privească şi pe mine cineva aşa, spuse el şi, după o pauză, adăugă: Trebuie să plec. Trebuie s-o găsesc pe Loretta şi să mă asigur că e teafără.

Kara încuviinţă.

— Du-te.

Andrew îşi ridică fiul apoi.

— Billy, vrei să rămâi aici?

— Nu, vreau să vin cu tine. Te rog, tată. Doar suntem o echipă. Tu ai spus-o, mai ţii minte?

— Da, ţin minte.

— Şi, în plus, s-ar putea să ai nevoie de ajutor.

Andrew zâmbi.

— Fără îndoială, zise el aruncându-i Karei o ultimă privire. Poate că Ryan o să rămână, totuşi.

Ea clătină din cap, înăbuşindu-şi emoţia.

— Nu cred. Ştii mai bine ca oricine că Ryan nu poate trăi în oraşul ăsta.

— N-a avut niciodată un motiv ca să rămână.

— Ar fi putut să stea pentru Becky Lee.

— Ryan n-a iubit-o pe Becky Lee, zise Andrew simplu.

— Nici pe mine nu mă iubeşte.

— Aş fi putut să jur că da.

Kara munci până târziu în seara aceea, împachetând tot ce se afla la parterul lui Gatehouse. În timp ce îşi învelea lucrurile în foiţă şi le aşeza cu dragoste într-o cutie, avea

senzaţia că îşi lua rămas-bun de la prieteni. Deşi putea să ducă tot ce era mai valoros la mătuşa Josephine, nu avea cum să ia totul, de exemplu pendula cea mare din hol, pianul sau tapetul pe care îl pusese cu atâta drag pe pereţi.

Era prea linişte în casă în seara aceea. Nu se mai auzeau glasurile oaspeţilor, râsetele, sporovăielile, paşii grăbiţi ai fiicei ei pe scară, râsul zgomotos al mătuşii Josephine, muzica lui Ryan. În seara aceea era complet singură.

Angel era acasă la Josephine, iar oaspeţii ei îşi găsiseră alte gazde. Până şi Ryan plecase; nu ştia unde. Unele din lucrurile lui se aflau încă acolo, aşa că ştia că nu plecase încă din oraş, dar habar nu avea unde se adăpostea în noaptea aceea.

În cele din urmă, epuizată, se duse la culcare, privind modelul tapetului în timp ce încerca să adoarmă.

La un moment dat, în timpul nopţii, vântul se înteţi şi ploaia începu să răpăie în acoperiş cu putere. Îşi trase pilota peste cap, încercând să nu mai audă zgomotul furtunii, aşa cum făcuse de multe ori când nu mai voise să audă lucruri neplăcute.

Un tunet puternic şi asurzitor fu urmat de un zgomot de geam spart şi ea se ridică imediat în capul oaselor. O rafală de vânt şi ploaie îi răvăşi părul şi îi udă faţa, în timp ce o mulţime de cioburi mici îi căzură pe braţele pe care le ridicase instinctiv pentru a-şi apăra faţa. Când încercă să se mişte, descoperi că nu putea. Ceva o ţintuia pe loc, ceva întunecat, care o zgâria. O cuprinse groaza şi se chinui să scape de acel atacator necunoscut.

— Kara? Kara?

Vocea se auzi din prag. O rază de lumină intră în cameră din hol. Ryan o privi şocat.

— Dumnezeule!

— Ia-o de pe mine, ţipă ea. Ia-o de pe mine.

Ryan dădu fuga înăuntru şi trase la o parte de pe ea o cracă groasă de stejar care pătrunsese prin geam. Când o eliberă, în cele din urmă, o luă în braţe şi o ţinu strâns pentru a o face să nu mai tremure.

— E-n regulă. Sunt cu tine. Eşti în siguranţă.

Ea respira repede, prea repede pentru a putea vorbi. Nu putea decât să se uite peste umărul lui la geamul spart şi la copacul care o prinsese ca braţul unui schelet. Se cutremură din nou. Umbrele din încăpere erau nişte monştri în mintea ei.

Deodată, simţi ceva picurându-i pe obraz şi pe braţ. Se uită ameţită la cămaşa de noapte, care era plină de pete roşii.

— Sângerez? întrebă ea cu glasul stins.

Ryan o privi cu atenţie.

— Ai câteva zgârieturi pe faţă de la cioburi, spuse el. Hai să plecăm de-aici, zise apoi şi o luă pe sus înainte ca ea să apuce să se gândească să meargă pe propriile-i picioare şi o duse în camera lui.

O aşeză în pat cu grijă, după care luă un prosop de la baie şi se apucă să-i şteargă sângele de pe faţă. Expresia lui era atât de serioasă încât o sperie.

— E chiar atât de rău? întrebă ea în şoaptă.

— Nu, dar ar fi putut să fie. Când mă gândesc cât de puţin

a lipsit să fii servită de copacul ăla… zise el şi vocea i se îngroşă de emoţie, după care deveni furioasă. De fapt, ce cauţi aici? Credeam că te-ai dus la Josephine.

— Mai avem câteva lucruri de împachetat.

El o privi uluit. Ea ar fi vrut să-şi retragă vorbele, să-i şteargă acea expresie de dezamăgire de pe chip. Dar nu ştia cu ce greşise.

— Nu poţi să pleci, nu? o întrebă Ryan.

— Asta e casa mea.

— E o simplă casă, Kara. Eşti exact ca Jonas. Eşti în stare să rişti totul pentru o afurisită de casă, inclusiv propria-ţi viaţă.

— Nu sunt în primejdie, spuse ea, dar îşi dădu seama cât de ridicole erau acele cuvinte când sângera în patul lui.

— Eşti în pericol de a te pierde pe tine însăţi.

— Dar casa asta e o parte din mine.

— O faci să pară mai importantă decât este, zise el. Tatăl meu şi-a destrămat familia din cauza unei afurisite e case; şi tu ai fi în stare să faci acelaşi lucru, nu?

— Nu, strigă ea.

— Ba da, zise el la fel de tare.

Atmosfera era încărcată de furie, frustrare şi apoi pasiune, când noaptea aceea întunecată îi făcu să nu mai ţină seama de raţiune. Ryan se întinse brusc spre ea şi o sărută iar şi iar, până când abia putură să mai respire. După care o îndepărtă cu aceeaşi fermitate.

— Ei bine, n-o să mai fiu lăsat pe planul doi din cauza unei case niciodată, spuse el ridicându-se. N-o să mă mai întrec cu

o grămadă de scânduri şi lucruri.

Rosti acel cuvânt cu atâta dispreţ, încât Kara avu senzaţia că o înjunghiase.

— Unde te duci? E noapte.

— Ce-ţi pasă? îţi pasă că fiica ta a plâns până când a adormit pentru că nu ştia dacă vii acasă sau nu?

Kara îl privi şocată.

— Angel? De unde…

— Mi-a spus Josephine. M-a sunat la redacţie şi mi-a spus să vin încoace. Fiica ta are nevoie de tine şi tu unde eşti? îţi salvezi nepreţuita casă. Exact ca Jonas. M-a lăsat singur în timpul inundaţiilor ca să-şi salveze casa.

Kara văzu că amintirile acelea îngrozitoare îi schimbaseră expresia de pe chip. Ar fi vrut să-i spună că nu era acelaşi lucru, că Angel nu era în pericol, dar ştia că Ryan n-ar fi auzit-o. Era pierdut în trecut. Îşi retrăia propriile momente de groază şi ea nu putea face nimic ca să împiedice acel lucru.

În loc să plece, el îşi aruncă lucrurile în valiză. Kara stătea în pat şi se uita a el cum îşi vărsa năduful pe fermoarul care nu voia să funcţioneze şi pe un vraf de haine care nu voiau să intre în valiză. În cele din urmă, renunţă şi azvârli valiza în partea cealaltă a încăperii, după care o rupse la fugă pe scară. Ea aşteptă să audă uşa de la intrare trântindu-se, dar nu se întâmplă nimic.

Cinci minute mai târziu, auzi fierăstrăul electric. Surprinsă, ieşi în hol şi se îndreptă spre camera ei. Ryan tăiase crengile copacului şi acum acoperea fereastra cu

placaj.

Ar fi vrut să-l întrebe de ce făcea acest lucru, dar când el o privi cu o expresie atât de sumbră şi de întunecată, ea nu putu să spună altceva decât mulţumesc. Nu se întoarse în camera lui, ci se duse în cea a lui Angel. Văzând dormitorul frumos al fiicei ei fără animalele de pluş, posterele şi cutiile de jucării se simţi şi mai rău.

Se ghemui în patul fiicei ei învelindu-se cu două pături şi privi umbrele de pe tavan. Nu ştia dacă Ryan rămânea sau pleca. Nu ştia decât că niciodată nu se simţise atât de singură.

— Lasă-mă-n pace, Andrew, spuse Loretta răsucindu-şi capul când într-o parte când în alta pe pernă în timp ce se ţinea cu mâna de burtă şi începu să plângă în clipa în care simţi durerea sfâşietoare.

Andrew o privi alarmat, după care se uită la Billy, care se retrăsese lângă uşa dormitorului, neştiind dacă voia să rămână sau nu. Durase mult până ajunseseră la Loretta. Străzile erau complet inundate.

Când ajunseseră, trebuiseră să intre pe o fereastră, pentru că erau deja câţiva centimetri de apă care blocau uşa. La început, Andrew crezuse că nu era acolo, dar apoi auzise ţipând şi o rupsese la fugă pe scară. O găsise strângând o pernă la piept.

— Trebuie să mergi la doctor, spuse Andrew. Billy, du-te jos şi vezi dacă barca mai e acolo.

Billy ieşi în fugă din cameră.

— Nu e timp, îngăimă Loretta. Simt deja cum vine copilul.

— Nu se poate să vină acum, zise Andrew îngrozit.

Nu ştia absolut nimic despre naşteri. Nici măcar nu fusese în cameră când Becky Lee îl născuse pe Billy. Ea voise ca mama ei să-i stea alături iar el răsuflase uşurat şi stătuse în sala de aşteptare.

— Vine, Andrew.

— Ce cauţi aici? strigă el neputincios.

— Am venit după pisică.

— Dumnezeule mare, Loretta, unde ţi-o fi capul?

— Mă gândeam c-o să se înece.

— Dar la copilul tău nu te-ai gândit?

— Ce-i cu el? Nu trebuia să se nască decât peste vreo două săptămâni. Ah… strigă ea când o sfârtecă altă durere.

— Dumnezeule, zise el vrând să o atingă, dar nu ştia unde să pună mâinile, ce să facă sau ce să spună. Sun la 911.

— Telefonul nu funcţionează, zise ea.

Grozav. Încercase să o sune mai devreme.

— Lasă-mă să te duc jos şi să te aşez în barcă.

Loretta îi apucă de braţ şi ţipă:

— Las-o dracului de barcă, copilul vine acum.

— Nu se poate.

— Ba se poate.

— Bine. O să pun nişte apă la fiert sau ceva de genul ăsta.

— Asta se face numai în filme, Andrew.

— Atunci ce vrei să fac?

— Să-mi aduci nişte prosoape ca să nu umplu tot patul de sânge.

Sânge. Avea să curgă sânge. El nu se descurca deloc bine

când vedea sânge sau femei plângând.

— Ce aştepţi – o invitaţie?

— Bine, îţi aduc prosoape. Să nu pleci de-aici.

— Ba da, cred c-o să mă duc la dans.

Andrew ieşi în fugă. Billy stătea pe prima treaptă.

— E în regulă, tată?

— Nu. O să nască.

— Ăăă, ce… ce o să facem? se bâlbâi Billy.

Andrew găsi putere în întrebarea aceea. Nu putea să o lase baltă pe Loretta şi nici pe Billy nu putea să-l dezamăgească.

— O s-o ajutăm, asta o să facem. Ce-ar fi să te duci jos? Caută un radio în garaj. Tatăl Lorettei avea unul.

— Bine.

— N-ar fi trebuit să te aduc cu mine, murmură Andrew, dându-şi seama deodată că ar fi putut rămâne închişi în casa Lorettei dacă apa continua să crească. Ce fel de tată oi fi?

— Tatăl meu, spuse Billy mândru.

— Trebuie să te scot de-aici.

— Nu, vreau să stau cu tine. Nu mi-e frică de râu.

Andrew ezită şi apoi încuviinţă. Billy se temea de multe lucruri şi, în ciuda spuselor lui, ştia că îi era groază de apă, dar poate că era mai important să rămână împreună decât să-l trimită singur. Avea să-şi apere fiul cu orice preţ.

Loretta îi strigă numele, amintindu-i că mai era o viaţă în joc – sau mai bine-zis, două vieţi.

— Nu lua în serios ce spunea Loretta, Billy. Nu e în apele ei.

Băiatul zâmbi când Loretta dădu drumul unui şir de

înjurături care aveau să-l facă cel mai grozav din şcoală dacă avea să le ţină mine.

Andrew găsi prosoape în dulapul cu lenjerie şi luă tot ce îi pică în mână, inclusiv un prosop mare de plajă. Le aruncă pe toate pe pat, acoperindu-i faţa Lorettei din. Greşeală.

— Ah, Doamne, iartă-mă.

Ea îi aruncă o privire furioasă, dându-şi la o parte de pe frunte câteva şuviţe de păr ude de transpiraţie.

— Eşti un idiot.

— Eu? Nu eu am fost atât de tâmpit încât să vin după o pisică, ştiind că trebuie să nasc.

— Adu-mi un cuţit.

— Pentru ce?

— Ca să te omor înainte să mă sinucid.

Andrew o privi cu teamă.

— Cred că ar trebui să te calmezi.

— Iar eu cred că ar trebui să te duci dracului.

— Nu încerc decât să te ajut.

Faţa ei era schimonosită de durere şi lui Andrew i se făcu milă de ea. Fără să se gândească, îi puse mâinile pe umeri şi îi masă braţele până când durerea se mai potoli.

— Mi-e atât de frică, şopti ea. Dacă n-o să meargă ceva bine? Dacă îi fac vreun rău copilului?

— N-o să-i faci niciun rău.

— S-ar putea să-i fac. Întotdeauna am dat-o-n bară. Ştii asta.

— De data asta n-o s-o faci.

Ea îi răsuci mâneca între degete.

— Nu pot s-o fac singură, Andrew.

— Nici nu trebuie. O să stau cu tine.

— Adevărat? Dar apa continuă să crească.

— Ştiu să înot.

— Dar îl ai şi pe Billy cu tine.

— Şi el e îngrijorat pentru tine.

— E un copil bun, spuse Loretta zâmbind stins. N-am vorbit serios când am zis că eşti idiot.

El o mângâie pe frunte.

— Sunt un idiot pentru că nu mi-am dat seama cât de mult te iubesc.

— Mă iubeşti? întrebă ea uluită.

— Doamne, da!

— Chiar şi acum?

— Mai ales acum.

Ochii ei se umplură de lacrimi.

— Altă durere? întrebă el alarmat.

Ea scutură din cap.

— Nimeni nu mi-a mai spus asta până acum, spuse ea ciupindu-l de braţ în joacă. De ce ţi-a trebuit atâta?

— A trebuit să mă maturizez întâi.

— Da, şi eu la fel.

Privirile li se întâlniră şi el ştiu că amândoi parcurseseră un drum lung până ajunseseră în acel punct.

— Andrew, în legătură cu tatăl copilului.

— N-are importanţă. Eu voi fi tatăl lui, dacă mă laşi.

— Eşti un om generos. L-ai crescut pe Billy singur şi acum te oferi să creşti şi copilul meu.

— Îmi doresc o familie, Loretta. Nu sângele contează, ci dragostea.

Chipul Lorettei se încordă când ea începu să gâfâie.

— Vine iarăşi.

— Ţine-te bine. Respiră.

Loretta începu să respire greu, făcându-l pe Andrew să simtă un nod în stomac. Era îngrozitor de greu să o privească în timp ce ea era chinuită de durere. Ce era în mintea lui? Nu putea face asta. Ar fi vrut să fugă, să se ascundă, să plece naibii din oraş. Dar când ea îl privi cu ochii ei mari şi căprui, când îl strânse de mână, îşi dădu seama că nu putea să o părăsească. De data aceasta, avea să rămână. De data aceasta, avea să lupte pentru femeia pe care o iubea.

— Poţi s-o faci, Andrew, spuse ea încet. Am încredere în tine. Întotdeauna am avut.

El speră să nu se înşele. Nu fusese niciodată eroul cuiva, fiindu-i prea teamă ca să încerce; numai că, de data aceasta, nu avea încotro. Avea să o facă. Avea să aducă acel copil pe lume. Sau să moară încercând.

Văzându-i expresia de adoraţie de pe chip, deveni şi mai încrezător în sine. Deodată se stinse lumina.

Capitolul 28

— Oh, Doamne, spuse Andrew şi Loretta începu să plângă. E-n regulă. Am o lanternă.

O aprinse, îndreptând raza de lumină spre tavan.

— Billy, strigă el apoi.

Băiatul apăru cu propria lanternă.

— N-am păţit nimic, tată.

— Bine. Avem nevoie de lumânări. Loretta, unde ţii lumânările?

— Jos, la bucătărie, îngăimă ea. Nu mă lăsa singură.

El desluşi teamă în glasul ei, o îndoială subită şi ştiu că oricât ar fi vrut să aibă încredere în el, îi era foarte greu. Mai fugise de ea şi înainte, de fiecare dată când ea încercase să se apropie.

— Nu plec nicăieri.

Şi nici nu era nevoie, pentru că Billy se şi întorsese cu lumânările.

— Bravo, băiete. Ştiam că pot conta pe tine.

— Am găsit radioul şi am lansat un SOS. Nu ştiu dacă m-a auzit cineva. Erau o mulţime de paraziţi.

Andrew aprinse lumânările şi le împrăştie prin cameră.

— Billy, du-te şi aşteaptă afară.

Băiatul răsuflă uşurat.

— Bine, o să mă uit după altă barcă.

Loretta începu să gâfâie iarăşi, printre lacrimi şi ţipete, îl făcea pe Andrew în toate felurile, în timp ce el încerca să-i vorbească pentru a o ajuta să suporte contracţiile. Când, în sfârşit, îşi făcu curaj să-i ridice rochia şi să-i depărteze picioarele, văzu capul copilului.

Din clipa aceea, nu mai avu timp să se gândească. Nu mai avea timp să se teamă sau să se simtă jenat ori inhibat. Copilul îi veni în braţe într-o amestecătură de lichid, sânge şi membre încurcate. Era cel mai superb lucru pe care îl văzuse vreodată.

Îl şterse cu un prosop cu multă dragoste.

— E teafăr? întrebă Loretta cu teamă.

— E minunată.

— E fetiţă?

— O fetiţă superbă, zise Andrew simţind cum i se umplu ochii de lacrimi când bebeluşul deschise ochii încet şi scoase un ţipăt, zvârcolindu-se în braţele lui. E perfectă, zece degete la picioare, zece la mâini – perfectă.

Tăie apoi cordonul ombilical, înfăşură copilul într-un prosop şi i-l puse Lorettei pe piept. Ea începu să plângă în clipa în care îi atinse căpşorul.

— Cum a fost posibil ca un lucru, atât de minunat să iasă din mine?

— De ce să nu fie posibil?

— Tată? spuse Billy din prag. E în regulă?

— Mai mult decât în regulă. Vino şi salut-o pe… Bănuiesc că nu putem să-i spunem Andrew, zise el.

Loretta zâmbi.

— Ce zici de Andrea?

— Perfect.

Billy se aşează lângă ei pe pat. Andrew îl luă cu un braţ pe după umeri şi pe celălalt şi-l petrecu pe sub capul Lorettei. În sfârşit, avea familia pe care şi-o dorise întotdeauna.

Când Kara se trezi a doua zi, în casă era îngrozitor de frig. Înfăşurându-se în pătură, ieşi în hol, oprindu-se în dreptul camerei lui Ryan. Lucrurile lui dispăruseră. Încăperea era goală, de parcă el n-ar fi fost niciodată acolo, de parcă ei n-ar fi făcut niciodată dragoste în acel pat şi n-ar fi găsit niciodată

bucurie unul în braţele celuilalt.

Dar încă mai avea casa, îşi aminti ea coborând şi uitându-se pe geam. Apa ajunsese aproape până în prag. Nu mai avea timp.

Ryan avea dreptate. Nu putea să rămână acolo. Nu putea să o lase pe Angel singură nici măcar pentru o secundă în plus. Nu conta că, în adâncul sufletului, ştia că Angel era în siguranţă, că apa nu avea să ajungă niciodată până la casa lui Josephine. Ceea ce conta mai mult era faptul că o lăsase singură, aşa cum o lăsaseră părinţii ei în adăpost.

Cum putuse să facă acelaşi lucru? Cum putuse să facă aceeaşi greşeală?

Dădu fuga sus, se îmbrăcă repede şi îşi vârî câteva lucruri într-o geantă. După aceea coborî şi ieşi pe uşa din spate, urcând panta pe care îşi parcase maşina şi pornind spre oraş, încercând să nu privească înapoi, să nu se întoarcă, pentru că îi era groază că, data viitoare când avea să vină pe acel drum, casa ei nu avea să mai fie acolo.

Ajunse la Josephine cu puţin înainte de nouă, aşteptându-se să-şi găsească fiica luând micul dejun cu mătuşa ei. În schimb, îl văzu pe Ryan la telefon şi pe mătuşa ei plimbându-se agitată prin încăpere.

— Unde-i Angel? întrebă Kara imediat.

— A plecat, spuse Josephine dându-i un bilet.

Kara luă foaia de hârtie cu mâini tremurătoare.

„Trebuie să găsesc medalionul, mamă. Dacă nu-l găsesc până după-amiază va fi prea târziu. O să am grijă.

Cu dragoste, Angel.”

Ryan puse receptorul în furcă şi se întoarse spre Kara privind-o cu îngrijorare.

— Nu mai are cine s-o caute, Kara. Se aşteptă ca râul să iasă din matcă în jumătate de oră. Toată lumea ajută la evacuare.

— Mă duc singură, atunci.

— Vin şi eu cu tine, zise el, păstrându-şi vocea egală, nefiind furios ca noaptea precedentă, dar nici iubitor.

— Am crezut că ai plecat din oraş.

— N-am putut să plec în condiţiile astea.

— Îmi pare rău, Ryan. Am fost o proastă. Ai avut dreptate. Am pus casa înaintea tuturor. Dar n-am vrut. O iubesc pe Angel, ştii foarte bine, spuse ea şi glasul i se frânse când se gândi că fiica ei era singură în mijlocul furtunii.

El o strânse în braţe.

— Ştiu c-o iubeşti. Şi eu m-am înşelat în legătură cu multe lucruri.

Deşi i-ar fi plăcut să rămână în braţele lui liniştitoare, ştia că nu mai era timp.

— Trebuie s-o găsesc.

— O s-o găsim. Am încercat să sun la Jonas, dar telefonul nu funcţionează.

Kara se desprinse din braţele lui.

— Nu se poate ca Jonas să mai fie încă acolo. E chiar lângă râu. La naiba, probabil că e deja sub apă.

— Ah, ba e tot acolo, spuse Ryan încordat. Mi-a spus că n-o să plece pentru nimic în lume. Nici chiar dacă o să fie acoperit de apă.

— N-a vorbit serios.

— Ba da. Am văzut asta în ochii lui, Kara, exact aceeaşi privire pe care am văzut-o în ochii tăi aseară. Cred că asta m-a speriat.

— Poate că şi el şi-a venit în fire.

— Sper.

— Puteţi să luaţi barca mea, zise Ike venind în bucătărie. Este legată de maşină. Conduceţi cât puteţi de aproape şi apoi urcaţi-vă în barcă. E mică, dar s-ar putea să aveţi nevoie de ea.

— Nu barca ta, spuse Josephine îngrozită deodată. Aminteşte-ţi de frunze. Primejdie şi barca ta.

— Dar eu nu mă duc, Josie, spuse Ike.

— Mi-e frică. O să se-ntâmple ceva groaznic, zise ea ducând mâna la inimă. Presimt asta.

— O să împiedicăm să se întâmple ceva groaznic, spuse Kara cu hotărâre.

— Ai grijă de tine, zise Josephine îmbrăţişând-o repede. Şi tu, îi spuse ea apoi lui Ryan, să ne aduci fata acasă.

— Am înţeles. Bănuiesc că globul tău de cristal nu ştie unde e, nu? spuse Ryan.

Josephine scutură din cap.

O Cred că, dacă o să-l găsiţi pe Jonas, o s-o găsiţi şi pe Angel.

— Trebuie să vii cu mine, strigă Angel. Doamna zice că eşti în primejdie.

Angel străbătu living-room-ul lui Jonas în care pătrunsese apa şi îl apucă de braţ, încercând să-l urnească din loc, dar el

nici nu se clinti.

— Ţi-am spus să pleci, zise Jonas. Nu cred în fantoma ta.

— Nu-i fantoma mea. Este soţia ta, spuse Angel cu înflăcărare. O cheamă Isabelle. Şi m-a trimis după tine. Medalionul i s-a pierdut printre ramurile copacului pe care l-a sădit tatăl tău. A zis că tu poţi să-mi spui care e. Te rog.

Jonas o privi şocat. Nu se putea să spună adevărul. Era o fetiţă plină de imaginaţie, care probabil auzise povestindu-se despre Isabelle că fugise cu bunicul ei şi restul îl născocise. Dar Angel începu să plângă din cauza neputinţei.

— De ce? De ce e atât de important pentru tine? o întrebă el apucând-o de umeri cu mâinile lui mari.

— Pentru că e prietena mea. Şi e tristă. A zis că-i prea rău de tot ce s-a-ntâmplat, că încă te mai iubeşte şi că, dacă o să găsesc medalionul, o să ştii ce s-a-ntâmplat cu adevărat. A spus că mai vrea să te vadă pentru ultima oară.

Jonas simţi cum inima începe să-i bată într-un ritm neobişnuit. Abia mai putea să respire. Ce se întâmplase cu adevărat?

Isabelle îl părăsise. Fugise cu alt bărbat. Asta se întâmplase. Dar ce era cu medalionul acela despre care vorbea Angel? Să fi fost oare medalionul lui Isabelle. Nu. Acum şi el începuse să creadă povestea asta stupidă.

Însă fetiţa aceea, cu ochii ei mari şi căprui şi voce captivantă, aproape că îl făcuse să creadă că exista un secret care trebuia descoperit.

— Trebuie să vii, spuse Angel pentru ultima oară.

Jonas aruncă o privire în jur.

— Nu pot să plec.

Şi nu putea. Jurase să rămână acolo până la sfârşit, să îşi apere casa. Omul nu avea nimic dacă nu avea casă.

Doamne, pe cine păcălea? El nu mai avusese nimic de când plecase Isabelle şi chiar mai puţin după plecarea băieţilor.

Angel scăpă de sub mâinile lui şi ieşi din casă în fugă. El o privi mergând prin apă şi ajungând, în cele din urmă, pe un teren uscat.

Se întrebă dacă ar fi trebuit să se ducă după ea. Sau dacă trebuia să rămână acolo unde îi era locul.

— Isabelle, şopti el, amintindu-şi de ochii ei strălucitori, atât de asemănători cu ai lui Angel, de firea ei iubitoare, de zâmbetul ei, de căldura ei.

Voise să o controleze, să o ţină veşnic lângă el. Dar aceeaşi pasiune pe care el o adorase la ea o făcuse să vrea mai mult decât îi putuse oferi el.

Nu îl iubise suficient de mult pentru a rămâne. Iar el nu o iubise suficient de mult pentru a se duce după ea.

Acum ştia că amândoi făcuseră o greşeală teribilă. Dar era prea târziu. Ea dispăruse. Fiii lui dispăruseră. Nu îi mai rămăsese decât casa aceea. Închise ochii, simţindu-se cuprins de ameţeală. O revăzu pe Isabelle în minte. O auzi chemându-l.

De data aceasta, avea să se ducă. Mai aruncă o ultimă privire casei. Acolo nu era nimic care să-l mişte, nu avea ce să ţină în braţe, nu avea ce să iubească. De ce nu văzuse acest lucru până atunci? De ce fusese atât de prost?

Îşi luă impermeabilul şi alergă după Angel. Ştia unde era

copacul. Ştia unde se ducea ea. Spera doar să ajungă acolo la timp, pentru că pomul trebuia să fie sub apă deja.

Angel văzu din nou femeia, care ţinea degetele îndreptate spre un anume copac. Şi ea zări lanţul de aur încurcat printre ramuri. Putea să se caţere să-l ia. Ştia că putea. Dar copacul era îndoit deasupra apei. Până ajungea la medalion, avea să se afle la câţiva centimetri deasupra apei în mijlocul râului.

— Nu, spuse femeia deodată. E prea periculos. O să cazi.

— N-o să cad.

— Nu pot să te las să faci asta.

— Eşti prietena mea.

— Jonas nu vine, nu-i aşa?

Angel începu să se caţere în copac.

— Nu, opreşte-te.

— Dar ai spus că, dacă te ajut să găseşti medalionul, o să-ţi recapeţi familia.

— E adevărat, dar…

— Mi-ai spus să cred, să nu renunţ.

Angel nu mai aşteptă şi alte proteste. Trebuia să ia medalionul. Trebuia să o elibereze pe femeia aceea. Copacul era ud şi alunecos. Fiecare părticică a trupului i se încordă de frică, dar continuă. Aproape că vedea medalionul când crengile începură să se lase deodată şi să trosnească. Cea pe care se afla ea se îndoi deodată de la jumătate, făcând-o să atingă apa cu picioarele.

Simţi o groază teribilă şi se agăţă de cracă, trăgându-se încet-încet afară din apă şi căţărându-se pe alta. Întinzând mâna, ajunse, în sfârşit, la medalion şi, făcând o mişcare

uşoară, îl desprinse din locul unde se afla.

Înăuntru era fotografia a doi băieţi mici şi cuvintele: „Cu dragoste, Jonas."

Râul vui dintr-o dată şi un val veni spre ea atât de repede, încât încremeni de groază. Deodată, copacul fu acoperit de apă, de parcă un pod s-ar fi rupt undeva în susul râului. Se uită spre locul de unde începuse să se caţere în copac, dar nu se mai vedea niciun petec de pământ. Nu mai avea cum să coboare de acolo.

Auzi pe cineva strigând-o şi văzu un bărbat într-o barcă. Era Jonas, care îi spuse să se ţină bine. Angel nici nu putea să facă altceva. Se uită după fantomă, dar nu putea să o vadă de crengile copacului şi nici nu putea să o audă din cauza vuietului apei.

Jonas ajunse, în cele din urmă, lângă copac, dar când încercă să se agaţe de crengi, curentul fu atât de puternic încât îi smulse barca de sub el, iar el căzu pe jumătate în apă. Angel scoase un ţipăt şi îi întinse mâna, încercând cu disperare să-l tragă.

Nu ştia de unde căpătă putere, dar, deodată, el fu lângă ea, agăţându-se de craca pe care se afla ea. Îşi trăgea sufletul, şocat şi cu ochii mari.

— Cum ai făcut, puştoaico?

— Nu ştiu, zise ea şi îi dădu medalionul.

El rămase cu gura căscată.

— Medalionul lui Isabelle. A jurat să nu-l dea jos de la gât niciodată, până în ultima zi a vieţii ei. Dar cum a ajuns aici? Cum? strigă el.

Doamna veni plutind până la ei.

— Mă întorceam, Jonas. Ştiam că nu puteam să te părăsesc pe tine şi pe băieţi. Dar curentul a fost prea iute şi barca s-a răsturnat. Nu… nu ştiam să înot prea bine. Am vrut să ajung la voi, dar eram atât de obosită, îmi pare rău. Îmi pare atât de rău.

Jonas se uită la imaginea aceea de parcă ar fi fost vrăjit.

— Dumnezeule, eşti reală!

— Nu mai sunt. N-am mai fost reală sau întreagă de când te-am părăsit. Te-am iubit, Jonas. Am fost o proastă dacă mi-am închipuit că oraşul sau Harry ar fi putut să-mi ofere mai mult decât aş fi putut avea alături de tine.

— Şi eu te-am iubit, Isabelle, şopti el.

Doamna întinse mâna.

— Îmi dai medalionul, te rog?

Jonas se uită la medalionul pe care îl ţinea în mână. Angel se uită fascinată la amândoi, nevenindu-i să creadă că fantoma era reală şi că putea să o vadă şi Jonas. Însă ceva nu era în regulă. Jonas ţinea medalionul strâns în mână şi clătina din cap. Doamna îl strigă din nou, spunându-i că timpul trecea şi că ea avea nevoie de medalion.

Copacul începu să se legene, trosnind sub greutatea lor. Angel se uită îngrozită la cracă, întrebându-se dacă aveau să moară şi ea şi Jonas acolo.

Kara îl apucă pe Ryan de braţ când îşi văzu fiica lângă Jonas agăţată de un copac în mijlocul râului învolburat. Groaza o făcu să amuţească, pur şi simplu. Ar fi vrut să-i strige lui Angel să se ţină bine. Ar fi vrut să-i spună lui Jonas

să nu o lase pe fiica ei să cadă. Şi, mai mult decât orice, Kara ar fi vrut să-i spună afurisitului de râu că, dacă era, într-adevăr, o femeie, nu avea să înghită o fetiţă şi un bătrân.

— Kara, ajută-mă să dezleg barca, strigă Ryan conducând camioneta cu spatele până la marginea apei şi lăsând barca să alunece.

Kara ţinu barca, în timp ce Ryan îndepărtă camioneta de apă. Aceasta le ajungea până la genunchi şi creştea rapid, un torent năvalnic, împotriva căruia era imposibil de luptat. Iar barca lor era mică. N-ar fi încăput mai mult de două persoane în ea. Numai unul din ei putea să se ducă.

Kara se uită la chipul alb ca varul al lui Ryan, care privea râul absolut fascinat. Era îngrozit. Ea ştia acest lucru la fel de bine cum îşi ştia numele.

— Mă duc eu, zise ea.

Ryan o apucă de braţ, însă.

— Nu poţi. Nu ai destulă putere ca să faci faţă curentului.

Probabil că avea dreptate. Râul era un monstru furios. Monstrul lui Ryan. Materia din care erau făcute coşmarurile lui.

— Eşti sigur?

— O s-o fac, spuse el sumbru. O s-o salvez pe Angel. Îţi promit. În niciun caz n-o să las râul ăsta să-mi ia familia.

Se urcă în barcă, lăsă vâslele în apă şi porni. Kara îl privi îngrozită. Respira de fiecare dată când el vâslea, rugându-se să ajungă la copac, să nu fie luat de curent. Din fericire, o parte din crengile copacului erau în apă, oferind o baricadă de care Ryan se ajută pentru a nu fi luat de curent.

Păru să dureze o veşnicie până ajunse la copac. Cu fiecare secundă care trecea, dragostea Karei pentru el creştea şi mai mult. Îl iubea pe omul acela. Mai mult decât ar fi crezut că e posibil.

El îşi risca viaţa nu numai pentru tatăl lui, dar şi pentru fiica ei, o fetiţă pe care nu o cunoştea decât de o săptămână. Ryan îi spusese că nu era un erou, dar ea ştia că este. Şi chiar mai mult decât un erou, era bărbatul alături de care dorea să-şi petreacă toată viaţa.

— Te rog, Doamne, să se întoarcă teafăr, şopti ea. Adu-mi-o pe Angel cu bine. Şi pe Jonas la fel. Jonas şi Ryan abia învaţă cum să fie tată şi fiu. Nu-i lua tocmai acum. Te rog.

Acele cuvinte se repetau iar şi iar în mintea ei.

În cele din urmă, Ryan ajunse la copac şi opri barca, după care se agăţă de o cracă. Kara îşi ţinu respiraţia, privind şi aşteptând. Barca ar fi putut să fie luată de curent în orice clipă. Şi, astfel, ar fi fost pierduţi cu toţii. Ea crezuse că pierderea casei ar fi fost ceva îngrozitor, dar pierderea celor trei părea de-a dreptul ceva inimaginabil.

Ryan se ţinu de cracă, simţind cum curentul împingea barca înainte. Îl dureau muşchii din cauza încordării, dar nu avea să-i dea drumul. Nu avea să lase râul să-l învingă.

— Urcă-n barcă, strigă el.

— Ai reuşit, spuse Jonas cu uimire şi mândrie. Nu credeam că ai curajul. Sunt mândru de tine, fiule, spuse el apoi şi se uită la Angel. Urcă-te pe umerii mei şi coboară în barcă. Acum. N-avem timp de pierdut.

— Dar nu vreau să cazi, zise Angel.

— N-o să cad, spuse Jonas.

Angel dădu drumul încet la cracă ca să se poată prinde de alta, după care puse un picior pe umărul lui Jonas şi îl lăsă pe bătrân să-i preia greutatea.

Ryan o apucă de braţ cu o mână, cu cealaltă ţinând barca în timp ce Angel urca în ea.

— Duceţi-vă acum, strigă Jonas. Du-o pe mal.

— Nu fără tine, zise Ryan.

— Barca n-o să ne ţină pe toţi.

El ştia că tatăl lui avea dreptate.

— O să mă-ntorc după tine.

— Nu te mai întoarce. E prea târziu.

— Ce tot spui? strigă Ryan.

Jonas îi arătă medalionul, în timp ce ploaia şi lacrimile îi scăldau faţa.

— A fost aici tot timpul. Isabelle. N-a plecat niciodată.

— Poftim?

— Mama ta n-a plecat niciodată, Ryan. A surprins-o viitura în timp ce se întorcea la noi, spuse Jonas şi lacrimile îi şiroiau pe faţă. S-a înecat. Tot timpul ăsta, ea a fost aici. Dacă mi-aş fi ridicat privirea spre cer, spre vârful copacului, i-aş fi văzut medalionul. Aş fi aflat adevărul, dar eu am privit numai în jos.

Ryan nu ştia ce să spună. Nu-i venea să creadă ce auzea. Însă vuietul apei şi al vântului făcea imposibilă orice discuţie.

— O să vorbim despre asta mai târziu.

— Ryan, spuse Jonas privindu-l îndelung. Te iubesc. Orice

sar întâmpla, vreau să ştii că te iubesc.

Până la urmă, tatăl lui rostise acele cuvinte. Dar sunau ca un adio.

— Spune-i lui Andrew că şi pe el îl iubesc.

— Poţi să-i spui tu însuţi.

— Nu mai e timp, spuse Jonas ducându-şi mâna la inimă. Nu mai pot să lupt, Ryan. Să nu-ţi pară rău. Să nu mai existe ani pierduţi. Să nu mai existe sentimente de vinovăţie, zise el apoi şi, uitându-se pe cer, zâmbi, iar ochii i se umplură deodată de o nouă lumină. Vin, şopti el înainte de a se întoarce spre Ryan. Pleacă acum.

Ryan ezită, după care împinse barca, vâslind cu toată puterea de care era capabil. Când ajunse la mal, o văzu pe Kara în apă până la pulpe. O luă imediat pe Angel şi o strânse în braţe atât de tare, de parcă n-ar mai fi vrut să-i dea drumul vreodată.

El întoarse barca, având de gând să se ducă să-şi salveze tatăl, dar chiar înainte ca el să lase vâsla în apă, bătrânul dădu drumul crăcii. Aceasta nu se rupsese. Nu plesnise în două. Pur şi simplu, tatăl lui îi dăduse drumul şi se lăsase să cadă în apă.

— Nu! strigă Ryan. Nu!

Vâsli cu o viteză extraordinară, gonind după pălăria de pescar a tatălui său, care plutea pe apă asemeni unei bărcuţe de hârtie. Când o ajunse din urmă o luă, dar dedesubt nu mai era nimic altceva. Tatăl lui dispăruse.

— Tată. Tată, spuse el, dar glasul i se frânse de groază când îşi dădu seama ce se întâmplase.

Se uită peste tot în jur, căutând cu disperare să vadă vreo urmă de tatăl său, dar ştia că era prea târziu.

Tatăl lui dispăruse, înghiţit de râul pe care îl iubea. Ryan închise ochii şi încetă să mai vâslească, lăsându-se dus de apă şi lăsând picăturile de ploaie să se amestece cu lacrimile care îi şiroiau pe faţă.

Capitolul 29

Kara văzu îngrozită cum Ryan dispăru din raza ei vizuală.

— Ryan! strigă ea şi îşi strânse fiica în braţe atât de tare încât Angel gemu de durere.

Nu se putea ca râul să îl ia pe Ryan. Nu se putea ca el să fie înghiţit de apă, să sfârşească în burta monstrului. Dumnezeu nu putea fi atât de crud.

Kara o luă la fugă pe mal, sărind peste pietre şi ocolind tufe, dar râul curgea prea repede, luând un curs pe care ea nu îl putea urma. Trebuia să ajungă la Ryan. Trebuia să-l salveze, aşa cum el îi salvase fiica.

Dar nu putea să ajungă la el. Nici măcar nu mai putea să-l vadă. Inima i se frânse când imaginaţia ei apucă pe un drum pe care ea nu voia să meargă. Dacă se răsturnase barca? Dacă apa îl izbise de vreo stâncă ascuţită? Dacă paralizase de groază şi nu mai putuse să înoate?

Nu putea să-l piardă. Nu acum – nu după ce îşi dăduse seama cât de mult îl iubea.

Până la urmă, trebui să se oprească. Nu mai avea nici aer şi nici unde să alerge. Se prăbuşi la pământ şi izbucni în plâns.

Angel îi înconjură umerii cu braţele şi ea îşi ascunse faţa în părul fetiţei, agăţându-se una de cealaltă.

— Îmi pare rău, mamă, spuse Angel gata să plângă. Credeam că doamna o să ne protejeze, dar l-a lăsat pe domnul Hunter să cadă. N-ar fi trebuit să-i vorbesc despre ea. N-ar fi trebuit să spun nimănui.

— Taci, zise Kara acoperindu-i buzele cu degetul. Nu eşti tu de vină.

— Credeam că e timp. Apa nu era atât de sus când m-am urcat în copac. Am crezut că o să pot lua medalionul şi să cobor.

— Ştiu, spuse Kara dându-i părul după ureche.

Angel trase aer în piept.

— Ştiu că n-o să mă crezi, dar fantoma era mama lui Ryan. L-a spus domnului Hunter că îl iubeşte. Domnul Hunter i-a spus că şi el o iubeşte.

Kara se uită la fiica ei stupefiată, încercând să înţeleagă ce îi spunea aceasta.

— Vrei să spui că domnul Hunter a văzut fantoma?

Angel încuviinţă.

— Da.

— Şi apoi s-a lăsat să cadă, spuse Kara mai mult pentru sine.

Dar nu existau fantome. Ea sigur nu văzuse pe nimeni. Dar chiar înainte să-şi dea drumul, Jonas întinsese mâna spre cer, ca şi cum ar fi vrut să se agaţe de cineva.

Nu, era o prostie. Sau nu?

— Haide, spuse Kara apoi cu hotărâre. Trebuie să-l găsim

pe Ryan. Trebui să-l prindem din urmă.

— Crezi că e teafăr? Crezi că…

— Nu spune. Nici măcar să nu gândeşti aşa ceva.

Angel îi strânse mâna.

— Nu vreau ca Ryan să plece. Dacă pleacă, o face numai din cauza mea, exact ca tata.

Kara scutură din cap imediat.

— N-a fost din vina ta.

— L-am văzut cu femeia aia în dormitor, spuse Angel. Dacă naş fi intrat acolo, el nu s-ar fi supărat şi n-ar fi plecat.

Kara se uită la ea şocată, întrebându-se câte surprize îi mai erau rezervate.

— L-ai văzut? Şi de ce nu mi-ai spus?

— El mi-a zis să nu-ţi spun.

— Ah, Angel, zise Kara strângând-o la piept.

Nu era de mirare că fetiţa voia să trăiască într-o lume ireală. Dar acum, că totul ieşise în vileag, poate că aveau să se poată vindeca amândouă.

— O să vorbim despre asta mai târziu, da? O să vorbim mult, mult. N-or să mai existe secrete între noi, da?

— Da.

— Şi, dacă Ryan o să plece, n-o s-o facă din cauza ta.

— Sper doar că e teafăr.

— Şi eu sper.

Apoi se îndreptară spre camionetă şi porniră spre sud, încercând să nu piardă râul din ochi, dar multe drumuri erau acoperite de apă şi Kara se trezi conducând prin curţile caselor şi magazinelor abandonate.

Îl ajunseră pe Ryan abia după aproape o oră. El trăsese barca pe mal şi stătea pe pământ, cu faţa ascunsă de braţe.

Kara îi atinse gâtul. El tresări şi ochii îi erau plini de durere şi teamă. Ea îl îmbrăţişă atunci, iar el se agăţă de ea, de parcă ar fi vrut să-i ia toată puterea.

— S-a dus, spuse el apoi ridicându-şi capul.

Ochii îi erau roşii, chipul palid şi în privirea lui se citea durerea provocată de faptul că îşi văzuse tatăl murind.

— Nu l-am mai găsit. Am încercat. N-am putut să-l prind. N-am fost suficient de puternic. N-am fost suficient de rapid.

— Ai făcut tot ce-ai putut.

Ryan o privi în ochi.

— Şi-a dat drumul, fir-ar să fie. Şi-a dat drumul.

— Da, spuse ea încet. Am văzut când şi-a dat drumul.

— De ce? De ce?

Nu existau răspunsuri la întrebările lui, cel puţin ei nu-i venea niciunul în cap. Aşa că doar îl ţinu în braţe.

— În sfârşit, mi-a spus că mă iubeşte, spuse Ryan cu o voce încărcată de emoţie şi cu ochii plini de durere. N-am apucat Să-i spun că şi eu îl iubeam.

— Ştia, zise Kara.

— Cum ar fi putut să ştie? Chiar aseară ne-am certat.

— Te-a văzut ducându-te înapoi după el, Ryan. A văzut că ai înfruntat râul pentru el. Dacă asta nu e dragoste, ce e?

— Dar n-am rostit cuvintele niciodată, Kara. Am aşteptat prea mult.

— Taci, zise ea, îmbrăţişându-l şi mai strâns, vrând să-i aline durerea.

— Îmi pare rău, Ryan, spuse Angel şi cuvintele ei pătrunseră între ei ca o adiere de vânt.

Ryan desfăcu braţele, cuprinzând-o între ele.

— Nu e vina ta.

— N-am vrut să cadă, pe cuvânt. A zis că n-o să cadă.

— Ştiu, Angel, şi eu am auzit când a spus asta. Dar, dintr-un anumit motiv, şi-a dat drumul. A lăsat râul să-l ia.

— Cred că a vrut să fie cu mama ta, zise Angel.

Kara urmări chipul lui Ryan când acesta o asculta pe Angel. Ar fi vrut să creadă la fel de mult ca ea că toate lucrurile aveau un scop, dar cum puteau să creadă în ceva ce nu puteau să vadă?

Ryan se întoarse spre ea.

— Jonas mi-a spus că mama n-a plecat niciodată, că s-a înecat în timpul ultimelor inundaţii – când se întorcea la noi.

— Aşa i-a spus doamna, zise Angel. Părea atât de fericit când a văzut-o. Nu l-am văzut niciodată zâmbind, dar acum a făcut-o.

— Oh, Doamne, Angel, nu-mi pasă dacă-mi spui altă poveste, dar spune-mi, mai mult, zise Ryan strângând-o în braţe.

— Nu e o poveste. N-ai văzut medalionul?

Ochii lui Ryan se luminară de emoţie.

— L-am văzut, Kara. Era în mâna lui Jonas. Poate că Angel are dreptate. Poate că, într-adevăr, există o fantomă.

Toţi trei întoarseră capetele şi se uitară spre râu în acelaşi timp. Dar nu se văzu nimic.

— Când doamna i-a cerut medalionul, el n-a vrut să i-l dea,

spuse Angel. Cred că i l-a dus personal.

— Cred că ai dreptate, zise Ryan.

— O să mai căutăm, spuse Kara. Poate că Jonas a reuşit să ajungă la mal cumva.

— L-am alertat deja pe Dirk şi pe ceilalţi, dar nu-mi fac prea multe speranţe.

— Îmi pare rău, Ryan.

— Cred că aş vrea să merg acasă acum.

— La Los Angeles? întrebă Kara ţinându-şi respiraţia. Sau înapoi la mătuşa Josephine?

Ryan o privi în ochi şi înţelese deodată multe lucruri. Jonas îi zisese să-şi găsească propria familie. Luându-le pe după umeri pe Kara şi pe Angel, avu sentimentul că făcuse exact acest lucru.

Andrew ajunse acasă la Josephine cu puţin înainte de ora cinci în seara aceea. Când îl văzu pe Ryan, simţi din nou senzaţia de groază şi sentimentul de vinovăţie.

— Ai aflat? îl întrebă el, ştiind după expresia întunecată de pe chipul lui că aflase.

— Mi-a spus Dirk, zise Andrew, rostind cuvintele printre buzele strânse. Nu mi-a venit să cred.

— Am încercat să dau de tine.

— Am fost la spitalul din Sonoma. Loretta a născut aseară. M-am întors abia acum o oră, spuse Andrew plimbându-se agitat prin living-ul lui Josephine. Fir-ar să fie, Ryan. De ce nu l-ai salvat? Doar ai fost întotdeauna cel mai rapid, cel mai puternic, cel mai bun. Întotdeauna ai căzut în picioare. Întotdeauna ai câştigat. De ce n-ai putut să câştigi şi de data

asta? De ce?

Vorbele lui Andrew îi sfâşiară inima lui Ryan. Aceleaşi întrebări şi le pusese şi el iar şi iar. De ce nu putuse să-şi salveze tatăl? Pentru că tatăl lui nu voise să fie salvat. În adâncul sufletului, Ryan ştia că acela era adevărul.

— Jonas s-a lăsat să cadă, spuse el privindu-şi fratele în ochi şi în ei văzu durere, neîncredere, refuz.

— Spui asta doar ca să nu fii considerat vinovat.

— Şi-a luat adio, Andrew. A zis să-ţi spun că te iubeşte.

Andrew se făcu alb ca varul. Duse mâna la gură şi închise ochii strâns. Când îi redeschise, în colţuri avea lacrimi.

— N-a spus asta niciodată. N-a spus-o niciodată, în toată copilăria noastră.

— A spus-o în seara asta.

— Doamne, cât aş fi vrut să-l aud, zise Andrew extrem de îndurerat. Aş fi vrut să fiu acolo cu voi. Aş fi vrut să-i spun ce simţeam.

— Ştia, Andrew. L-ai dăruit toată viaţa ta. Ştia.

— Dar n-a fost de-ajuns. Niciodată nu-i de-ajuns.

Pe Ryan îl îndureră nespus regretul din glasul fratelui său. Cât de perfect se potrivea cu propria lui durere. În definitiv, erau fraţi. Trase aer în piept, ştiind că trebuia să-i spună lui Andrew şi restul, indiferent cât de nebunesc ar fi părut totul. Era singurul lucru care le mai rămăsese.

— Jonas mi-a arătat medalionul mamei, zise Ryan. L-a găsit în copac. A fost acolo tot timpul.

— Ce tot spui?

— Mama n-a plecat niciodată. A murit. De aceea n-am aflat

nimic despre ea. De aceea detectivii n-au descoperit nimic. Niciun cont în bancă. Nicio scrisoare. Niciun semn că ea şi Harry Cox s-ar fi dus undeva împreună, spuse Ryan, încercând să vorbească rar, ştiind că el avusese ore întregi la dispoziţie pentru a dezlega misterul, în timp ce Andrew nu avea decât câteva secunde. Mama s-a înecat în râu, spuse el din nou. Găsind medalionul, Jonas şi-a dat seama că ea nu l-a părăsit niciodată.

Andrew se aşeză pe taburet, părând deodată sleit de puteri.

— A murit?

— Da.

— Dar nu ştii sigur?

— Ba ştiu. Angel…

— Nu-mi mai spune povestea aceea cu fantome, te rog.

Dar, chiar dacă Andrew spunea că nu vrea s-o audă, Ryan ştia că nu era adevărat.

— Nu ştiu dacă-i o poveste sau adevărul, dar ştiu un singur lucru. Mama nu-şi scotea niciodată medalionul ăla. A zis că va muri cu el la gât, că îl va lua cu ea în rai. Nu ţii minte?

Andrew încuviinţă încet.

— Jonas s-a uitat spre cer ţinând medalionul în mână. Mi-a zis să-l las acolo, Andrew. Apoi şi-a dat drumul. N-a luptat împotriva curentului. N-a înotat. Pur şi simplu, s-a dus la fund.

Ryan se duse apoi şi luă pălăria tatălui său de pe masă.

— Asta e tot ce-am găsit. Am făcut tot posibilul. Doamne,

cât am încercat.

Glasul i se frânse când îşi aminti groaza din acele momente. Nu credea că avea să uite vreodată cum fusese înghiţit de apă tatăl său. Dar, chiar în timp ce revedea toată scena, chipul lui Jonas îi apăru din nou în faţa ochilor. Zâmbetul lui, lumina din ochi.

— Nu există nicio speranţă?

Ryan scutură din cap.

— Am sunat la departamentul şerifului. L-au căutat câteva ore. Curentul era prea rapid, prea puternic. Pur şi simplu, a dispărut.

— Ca şi mama, spuse Andrew cu durere.

— Da.

Urmă un moment îndelungat de tăcere, timp în care Ryan se gândi la părinţii lui, la secrete, la felul cum îşi trăise viaţa în baza unor convingeri care se dovediseră a fi false. Andrew făcuse acelaşi lucru.

Se aflaseră atâta timp pe maluri opuse şi fusese nevoie de o altă viitură pentru a schimba lucrurile, pentru a şterge, în sfârşit, barierele dintre ei şi pentru a le face părinţii să se reîntâlnească. Poate că exista o anumită simetrie în tot ce se întâmplase.

Andrew se ridică să plece, dar ezită.

— Nu ştiu ce să fac, Ryan. Nu ştiu unde să mă duc. Ziarul era al tatei. Casa era a lui. N-o să mai fie la fel fără el. Familia noastră a dispărut.

— Nu toată familia. Suntem fraţi doar, spuse Ryan şi făcu o pauză mai îndelungată. N-am apucat să-i spun lui Jonas, dar

poate că e momentul să-ţi spun ţie. Te iubesc, Andrew, zise el cu glasul încărcat de emoţie şi se îmbrăţişară cu stângăcia şi neîndemânarea caracteristice adulţilor copleşiţi de emoţie.

Momentul fu scurt, dar plin de o viaţă întreagă de scuze şi un viitor plin de speranţă.

Patru zile mai târziu, soarele strălucea puternic, iar râul curgea leneş, nefiind un monstru furios, ci o femeie iubitoare care hrănea pământul şi sălbăticiunile, curenţii săi uşori amintindu-le tuturor de ritmul vieţii.

Kara îl luă de mână pe Ryan în timp ce părintele Miles ţinea slujba pe o mică pantă chiar deasupra râului, la câţiva yarzi de locul unde se aflase casa lui Jonas. Aceasta dispăruse, fiind smulsă din temelie, şi toate lucrurile fuseseră luate de ape.

Gatehouse se descurcase puţin mai bine. Apa pătrunsese doar la parter, lăsând în urmă nămol şi gunoaie, bătându-şi joc de căminul pe care îl crease Kara, de pereţii pe care ea îi zugrăvise, de florile pe care ea le sădise. Atâta muncă distrusă într-o clipă.

Ryan îi dădu drumul mâinii şi se duse în faţa grupului de oameni îndoliaţi. Andrew, Loretta, copilul acesteia şi Billy stăteau într-o parte, ţinându-se de mâini şi găsindu-şi alinarea unul în celălalt. Dirk, soţia lui, Josephine şi Ike, soţii Grubner, Appleborne şi soţii Wooodrich şi alţi locuitori ai oraşului stăteau mai în spate, luându-şi adio de la un om care îi ţinuse uniţi şi îi dezbinase timp de jumătate de secol.

Ryan vorbi despre tatăl său într-un mod simplu, despre

dragostea lui pentru râu şi despre felul în care se încheiase viaţa lui. Vorbi despre familii şi iertare. În final, luă pălăria lui Jonas şi o aruncă pe apă, toţi privind-o tăcuţi cum plutea în josul râului.

Kara se uită la Angel şi văzu uimire în ochii ei care priveau spre cer.

— O vezi? întrebă Kara în şoaptă.

Angel încuviinţă.

— Sunt împreună, mamă, pentru vecie. N-o să se mai întoarcă niciodată.

— Gata cu fantomele?

— Gata.

— Mă bucur.

— Şi eu, zise Ange luându-i mâna şi strângându-i-o.

După slujbă, Andrew şi Loretta se duseră la Kara şi Ryan. Andrew îi dădu lui Ryan o cheie.

— Ce-i asta? întrebă Ryan.

— Cheia redacţiei.

— Ce să fac cu ea?

— Ce vrei, spuse Andrew zâmbindu-le Lorettei şi lui Billy. Noi plecăm din oraş, Ryan. Ne ducem la San Francisco, sau poate la Los Angeles, ori la New Orleans, oriunde ne-or purta inimile.

— Pleci? întrebă Ryan stupefiat. Nu-mi vine să cred.

— Ba ai face bine să crezi, frate. Mi-am petrecut toată viaţa în oraşul ăsta pentru ca tata să aibă pe cineva alături şi ca să-i dovedesc mamei, oriunde ar fi fost ea, că făcuse o greşeală plecând. Mi-am spus că asta era tot ce-mi doream,

dar ştii ceva? îmi doresc mult mai mult. Vreau să văd ceva din lumea asta. Vreau să lucrez la un ziar care are, într-adevăr, ceva de anunţat. Şi vreau să trăiesc într-un loc unde nimeni să nu ştie nimic despre mine.

Ryan îi aruncă Lorettei un zâmbet aprobator.

— Bănuiesc că tu n-ai avut niciun amestec în treaba asta.

Loretta radia fericită pentru că era mamă şi era iubită.

— Nu vreau decât ca Andrew să fie fericit.

— Şi o să fie. Eşti o femeie de treabă, Loretta.

— Şi tu eşti un tip de treabă, Ryan.

Billy îi întinse mâna.

— La revedere, unchiule Ryan.

— La revedere, Billy, spuse Ryan şi, după un moment de ezitare, îl îmbrăţişă. Vreau să ştii că aş fi fost mândru să-ţi fiu tată, dar, din moment ce nu sunt, mă bucur că-l ai pe fratele meu, pentru că e omul cel mai bun din câţi am cunoscut vreodată.

Andrew îl bătu pe spate.

— Îţi mulţumesc – pentru tot.

Ceva profund şi personal se transmise de la unul la celălalt, în clipa aceea, ceva ce numai ei doi aveau să ştie vreodată, îşi dădu seama Kara privindu-i. Poate că unele secrete trebuiau păstrate.

În cele din urmă, Ryan, Kara şi Angel rămaseră singuri şi porniră spre ultimele două maşini care rămăseseră, „Ferrari”-ul roşu şi „Ford-ul Taunus” al Karei.

— Cred că ar trebui să mergem cu maşina mea, zise Kara. Într-a ta n-or să încapă toate lucrurile.

Ryan ridică o sprânceană.

— Despre ce vorbeşti?

Kara deschise portbagajul. Înăuntru era un set de bagaje.

— Angel şi cu mine am stat mult de vorbă şi am hotărât să mergem cu tine, Ryan. Oriunde ai vrea să mergi. Mă rog, dacă ne vrei.

— Dacă vă vreau? spuse el îndreptându-se spre ea cu paşi lenţi şi hotărâţi, oprindu-se doar la câţiva centimetri în faţa ei, după care îi ridică bărbia pentru a o putea privi în ochi. Cear fi să refacem Gatehouse, să-ţi reclădim visul şi să trăim într-un orăşel tot restul vieţii?

— Nu vreau nimic din toate astea fără tine, Ryan. Ai avut dreptate. Gatehouse nu-i decât o casă, iar Serenity Springs e un simplu orăşel. Te iubesc şi vreau să fiu cu tine. Vreau să fim o familie. Poftim, am spus-o, zise ea zâmbind timid. Mi-am promis odată că n-o să mai fiu cea care iubeşte mai mult, dar iată-mă, atât de nebuneşte îndrăgostită de tine încât sunt gata să accept tot ce ai să-mi oferi, indiferent cât de neînsemnat ar fi acest lucru.

— Ah, Kara, n-ai putea să mă iubeşti mai mult decât te iubesc eu. Dacă vreau să fii cu mine? Bineînţeles că da, spuse el şi o sărută tandru, după care îi întinse mâna lui Angel. Şi pe tine te iubesc, Chip-de-înger. Promite-mi c-o să-mi spui câte o poveste în fiecare zi a vieţii mele.

— Dacă o să pot născoci atâtea.

— Ah, nici nu mă-ndoiesc c-o să poţi. Ai dreptate, Kara. O să luăm maşina ta. Nu mai am nevoie de o maşină sport. Îmi trebuie una de familist.

Angel urcă pe bancheta din spate, Kara se aşeză pe scaunul din faţă şi Ryan porni maşina, însă nu se îndreptă spre oraş, ci spre Gatehouse.

Când ajunseră, el se întoarse spre Kara şi o privi cu dragoste, spunând:

— Am ajuns.

— Adevărat? întrebă ea nevenindu-i să creadă.

— Da, spuse el coborând şi, ducându-se să-i deschidă portiera. Apoi o luă în braţe, rămânând astfel pe peluza din faţa casei, cu privirile aţintite asupra acesteia.

Acoperişul era stricat şi grădina distrusă. Era o gaură mare în peretele living-room-ului, iar pianul se afla acum pe peluză.

Ryan începu să râdă.

— Se pare că vei putea să exersezi în continuare.

— Poate o să formăm un duet, pianul meu şi saxofonul tău.

— Sună perfect. Vreau să trăiesc aici împreună cu tine, cu Angel, cu mătuşa ta nebună şi cu căţeii ăia, zise el râzând când aceştia veniră în goană, sărind printre picioarele lor, lingând şi lătrând bucuroşi.

— Pentru un tip căruia îi place să călătorească fără multe bagaje, ai o mulţime de lucruri, zise Kara. O casă, o familie, un ziar…

— Ar fi şi timpul. Am făcut acelaşi lucru cu Andrew; mi-am axat viaţa pe ceva ce n-a fost adevărat.

— Toţi am făcut-o.

— Gata cu iluziile, Kara. Gata cu fantomele. Doar copii,

căţeii şi dragoste – multă, multă dragoste.

— Şi cu munca ta cum rămâne? Nu sunt sigură că te văd conducând un ziar într-un orăşel.

— Ca să fiu sincer, nici eu nu mă văd. Poate că a venit momentul ca ziarul să fie condus de altcineva, nu de un Hunter.

— Cred că da. Nu vreau să te ţin pe loc, Ryan. Poţi să călătoreşti în continuare. Doar să vii acasă din când în când, da? O să-ţi fac ştrudel de mere.

El îi zâmbi.

— S-a făcut. Şi tu poţi să te ocupi de han.

— Şi râul? într-o bună zi o să inunde din nou.

— Fără îndoială. Acum, însă, mă descurc cu el. Părinţii mei fac parte din râul ăsta şi, când mă uit la el, le simt dragostea. Acum vreau s-o simt pe a ta, spuse el lăsând capul în jos pentru a o săruta. Trage aer în piept, scumpo, pentru că n-o să-ţi mai dau drumul niciodată.

Şi nu-i dădu drumul timp de câteva minute, până când ea se desprinse din braţele lui râzând.

— Hai să mergem acasă.

Îndreptându-se spre casă, Kara zări un batic agăţat într-o tufă, chiar lângă verandă. Era un batic de mătase – cu galben, portocaliu şi roşu.

— Ce-i asta?

— Baticul mamei, spuse Ryan. L-a luat cu ea când a plecat.

— Şi cum a ajuns aici?

— Nu ştiu. Crezi în fantome?

— Cred în dragoste şi sunt de părere că ea trăieşte veşnic.

— Poate că e destul de aproape.

Angel îl văzu pe Ryan ducând baticul la buze. Atunci ea îşi ridică privirea spre cer.

— Nu ştiu dacă exişti cu adevărat, şopti ea. Dar îţi mulţumesc.

SFÂRŞIT

Celebrul fotoreporter Ryan Hunter s-a întors la o familie dezbinată: la tatăl care l-a dezmoștenit, la fratele care l-a trădat, la băiatul care îi seamănă atît de mult. Ryan, fermecătorul „băiat rău", se întoarce, tulburînd vechile conflicte asemeni unei furtuni... și dînd peste cap inima fragilă și pasionată a Karei Delaney.

Revenindu-și în urma unei căsnicii dezastruoase, Kara se chinuie să clădească o nouă viață pentru sine și pentru fetița ei – o existență liniștită, care este pusă în primejdie acum de lupta politică din oraș și mai ales de întoarcerea lui Ryan. Acum, furia naturii amenință să scoată la iveală secrete demult îngropate. Și Kara trebuie să i se alăture enigmaticului și neînțelesului Ryan, pentru a descoperi adevărul ce le va salva familiile... și pentru a explora o iubire periculoasă și irezistibilă.